

Onder meer werd een gelijkluidend schrijven verzonden aan de navolgende personen, met het meerendeel waarvan reeds contact kon worden opgenomen. Niettemin moet er op gewezen worden, dat uit het enkele feit, dat een bepaald persoon op deze lijst voorkomt, nog niet mag worden afgeleid, dat de betrokkene zich onvoorwaardelijk met ons streven accoord heeft verklaard.

BUREAU B

Nummer:

Datum:

3-2-47

LEGER, VLOOT EN LUCHTMACHT.

Th. van Ardenne, gep. Lt.Kol. K.N.I.L.	's-gravenhage
M.L.F.Bajetto, Lt.-gen.tit b.d. K.N.I.L.	"
J.M.Benjamins, ge.Majoor K.N.I.L.	"
M.Boerstra, Lt.-gen.b.d.	"
K.Bolk, Hoofd-Officier M.S.D.	voorburg
A.M.Ch. de Booy, Maj. bij het Militair gezag	's-gravenhage
Ch. Douw van der Krap, Lt. ter zee le.kl.	wassenaar
Dr.W.Feuilletau de Bruyn, Kol.b.d. K.N.I.L.	's-gravenhage
J.Harthoorn, res.-Officier	voorburg
J.F.Heeris, schout-bij-nacht	's-gravenhage
C.E.L.Helfrich, Lt.Admiraal	"
E.van Hootegen, Kapt.	"
G.D.E.J.Hotz, gep. Kol. K.N.I.L.	"
H.Koot, gen.Maj.	"
L.M.A.Koppert, Lt.-kol.bij de Luchtmacht	Bilthoven
Dr.Th.H.M.Loze, C.O.AMACAB	's-gravenhage
A.R.Meijer, Kapt. Lt. ter zee b.d.	voorburg
K.E.Oudendijk, gen.Maj.Art.	's-gravenhage
Dr.F.H.J.Picard, Res-Officier	Nunspeet
H.Polderman, Kapitein	's-gravenhage
L.J.Quant, gep. vice-Admiraal	Amsterdam
F.L.Rambonnet, gep.Maj.b.d.	's-gravenhage
I.H.Reijnders, gen. b.d.	"
H.M.Savalle, gep. Maj. K.N.I.L.	"
Jhr. G.L.Schorer, gep. vice-Adm.	"
D.Slijboom, Lt.Kol.b.d. K.N.I.L.	"
J.van Staveren, Lt. ter zee le.kl.	"
B.J.Stegeman, gep. Lt.-kol.K.N.I.L.	"
A.Vos, vice-Adm.	"

BEDRIJFSLEVEN, ECONOMIE EN FINANCIEN

W.G.K. Arendsen de Wolff	's-gravenhage
Th.P.van den Bergh, Dir. Radio Holland	Amsterdam
F.C.Bouman, Dir. Holland Amerika Lijn	Rotterdam
C.A.B.Eklund	's-gravenhage
H.Flenrbaay, Kapitein der Koopvaardij	Schiedam
A.R.Frijling, Hoofd-Inspecteur verz.Mij.	voorburg
H.P.Gelderman, voorz. Verb.v.Ned.Werk	Oldenzaal
W.Gesink, Makelaar	Hilversum
A.H.van Heek, fabrikant	Enschede
J.Heldring jr., Bankier	Amsterdam
P.J.Kapteijn, Dir. der Union Fabrieken	Haarlem
H.van Karnebeek, Kon.petroleum Mij.	's-gravenhage
Mr. Dr.L.Kiers, Dir.Chem.Fabriek	Leeuwarden
F.P.O.M.Koch, voorz.der Kamer van Koophandel en Fabrieken in Zeeland	St.Janssteen
Jhr. W.P. de Kock, Bankier	's-gravenhage
P.J.Kool, proc.houder R.S.Stokvis & Zn.	Schiebroek

8004

K.W.J.Michielsen, Dir.v.h. Ned.Beheersinstituut
 Mr. J.van Oldenburg, secr.Ondernemersraad
 Ir. P.T.S.Otten, voorzitter N.I.W.I.N.
 H.M.J. van den pieterman

's-gravenhage
 Wassenaar
 's-gravenhage
 Breda(post ginneken)

M.D.Rozenbroek
 C.Schlügel, chef Bijkantoor Nutsspaarbank
 J.Sieben, Dir.Ned.Kabelfabriek
 J.W.Willemsen, Dir. firma Groeneveld & van der poll
 N.J.schoeman, oud-procuratiehouder credietbank
 H.Siegenthaler, Bedrijfsleider N.J.Menco

pelden
 Loosduinen
 Delft
 Haarlem
 Bussum
 Enschede

OVERHEIDSFUNCTIONARISSEN EN AMBTENAREN.

Fr.Beudeker, wethouder
 J.J.Bosch, oud-Resident
 Mr.L.de Bourbon, Burgemeester van Oss
 D.Bouwensen, Directeur stichting Herstel zeeland '45
 Dr. J.F.J.M.Caspari, arts
 Jhr.Mr. A.F.C.de Casembroot, Burg.v.West Kapelle
 J.M.Dielissen, Hoofdadministrateur van het Bewarings-
 en Interneeringskamp "Duindorp", sche-
 veningen (Initiatiefnemer van "Natio-
 naal Réveil")

Hilversum
 's-gravenhage
 Oss
 Groede
 Hulst
 West Kapelle

P.S.Duinker, schoolhoofd
 H.C.van den Ende, oud-Inspecteur onderwijs N.I.
 Ir.Drs.B.B.C.Felix, Directeur H.T.M.
 P.Focken, burgemeester van Stavoren
 N.W.van Hartingsvelt, oud-Resident
 Mr. P.N.Janssen, oud-Burgemeester van Batavia
 Mr. E.Kamerling, ambtenaar bij de pensioenfondsen
 K.M.H.Karsen, oud-Assistent-Resident
 Ir. J.K.Lagerweij, oud Hoofdingenieur S.S.Indie
 M.R.Loze, oud-Hoofdamtenaar N.I.
 E.Moolhuysen, Directeur G.E.B.
 Dr.J.W.Meijer Ranneft, Lid Raad v.state
 Jhr. Mollerus van Westkerke
 Mr. J.K.Onnen, oud. president Hooggerechtshof
 Mr. J.van der Peijl, officier-fiscaal b.h.Bijz.gerechts-
 hof

voorborg
 's-gravenhage
 Rijswijk
 's-gravenhage
 Stavoren
 's-gravenhage
 Hilversum
 's-gravenhage
 Rijswijk
 's-gravenhage
 "
 Sittard
 's-Gravenhage
 "
 "
 Zeeland

G.J.van den Pieterman, Hoofd der Marlotschool
 J.Roelofsen, raadsadv.bij het Ministerie van Financien
 C.L.scheuer, oud-Inspecteur van Financien N.I.
 P.Schotte, gemeenteraadslid
 H.J.Th.smits, kampcommandant van het bewarings- en
 Interneeringskamp "Duindorp", scheve-
 ningen

's-Gravenhage
 Wassenaar
 's-Gravenhage
 "
 "
 "
 "

J.Tesser
 L.P.Trouw, schoolhoofd
 J.C.de Vos, oud-gouverneur van Midden-Java
 Ch.J.E.M.Welter, oud-vice-president Raad van Indie
 H.P.M.Würtz, gemeenteraadslid

Heemstede
 's-Gravenhage
 "
 "
 Leiden

PERS, PUBLICITEIT EN VRIJE BEROEPEN.

P.Bauduin
 F.Bronstring
 P.J.Buyze, arts
 M.A.Gageling, journalist
 Dr.A.H.Colijn jr.
 Ir.H.A.D.Cort van der Linden

Aerdenhout
 's-Gravenhage
 "
 "
 "
 "

0001

Prof. J.A. Bigeman	's-gravenhage
Jhr. P. Feith	"
Mr. P. Gerardts	Roermond
Prof. J.A. van Hamel	Baarn
Mr. L.E. Hes, advocaat	's-gravenhage
Prof. Dr. E.H. 's Jacob	Utrecht
A. van Kesteren, Bouwkundige	's-gravenhage
J.N. Pattist, voorzitter Algemeen Ned. verbond	"
Mr. P.L.H. Peutz, Notaris	"
Mr. Drs. H.W.J. Picard, journalist	"
F.J. Paans	"
Mr. G.Ch. Povel, publicist	"
Mr. J.H. Smeets	Amsterdam
Dr. A.L.J. Suhier, directeur van "Artis"	"
Prof. Mr. J.Ph. Suyling	's-gravenhage
Mevr. W.J. Terhenne	Voorburg
G.J. van der Waal, chef documentatiedienst Oud-Illega	's-gravenhage
Dr. Wickerink	Leiden
E. Woldering, arts	's-gravenhage
Dr. G. de Reus	Scheveningen

BUREAU B

" NATIONAAL REVEIL !

Nummer:

Datum:

3-2-'47

Nederlanders !

duizenden uwer landgenooten zijn tot de overtuiging gekomen, dat wij tengevolge van ernstige tekortkomingen en verzuimen in de lands- en rijkspolitiek en door het onverantwoordelijk opportunisme der huidige partijpolitiek in een IMPASSE zijn geraakt, waardoor ons voortbestaan als zelfstandige natie met een stem in het wereldgebeuren wordt bedreigd.

onze landspolitiek mist beginselvastheid en de bezielende kracht, welke opstuwet naar een GEMEENSCHAPPELIJK IDEEAAL, dat een werk-program voor het geheele Nederlandsche volk zou kunnen zijn en onze rijkspolitiek vertoont een pijnlijk gemis aan initiatief, fierheid en vastberadenheid.

de ondermijning van het staatsgezag en de publieke moraal, de verstarring van het politieke leven door de vorming van monopolistische belangengroepen zonder politieke overtuiging en zonder een ALGEMEEN-NEDERLANDSCH ideaal, de bedreiging der menselijke persoonlijkheid door de miskennis van zijn geestelijke waarde en van het recht op een eigen onafhankelijke overtuiging, de toenemende vermaterialiseering des levens en de verruwing der massa, dit alles heeft ons tenzeerste verontrust.

Machtsmisbruik en partijbelang hebben de plaats ingenomen van wettig gezag en persoonlijke overtuiging, terwijl de INNERLIJKE GEESTKRACHT en de TRADITIONEELE SAAMHORIGHEID van ons volk door de ontbindende werking van het partijwezen onvoldoende tot zijn recht komt.

de verkaveling van ons volk in partijstammen met geen ander doel dan de zgn. "volksdeelen" machtig te maken en de wijze, waarop de huidige partijpolitiek wordt gevoerd, achten wij in wezen onvereinbaar met de eer en het geweten van een in hart en nieren DEMOCRATISCH VOLK.

geen volk kan zich minder de luxe veroorloven van een afwachtende of onverschillige houding tegenover de gebleken mistoestanden dan juist een democratisch volk, dat in zijn geheel verantwoordelijk is voor het gevoerde overheidsbeleid.

wij zijn dus gerechtigd en zelfs verplicht te strijden tegen een terugkeer der tendenzen, die den laatsten oorlog hebben mogelijk gemaakt en tegen elke verzwakking van de historische eenheid en de geestelijke weerbaarheid van ons volk.

wij streven naar de versterking van de traditioneel liefde voor het Oranje-Huis, de herleving van de NATIONALE GEDACHTEN tegelijk met een duidelijke vormgeving der Rijksgedachten het herstel van de maritieme visie bij ons volk en wij wenschen een krachtige en besluitvaardige democratie, welke in samenwerking met de gelijkgerichte volken van het westen een doelbewuste NATIONALE en PARTIJLOOZE POLITIEK voert, die door het geheele volk wordt gesteund.

wij meenen dan ook te handelen in den geest van talloze Nederlanders, wanneer wij hen allen willen vereenigen tot één machtig
-verbond-

8004

verbond van vrije en onafhankelijke burgers, die gedreven door een alles overwinnende vaderlandsliefde en voortbouwend op onze beste voorvaderlijke tradities, den vasten en onwrikbaren wil bezitten tot een RADICALE VERNIEUWING van den publieken geest, de maatschappij en den staat.

Wij willen in eerste instantie een blijvend en vruchtbaar contact leggen tusschen alle NATIONAAL-VOELENDEN en ONAFHANKELIJK-DENKENDE burgers, die tot het inzicht zijn gekomen, dat de partijpolitieke verhoudingen in Nederland geen serieuze werkbasis meer opleveren voor een snel en grondig nationaal herstel, zooals onze positie als west-europeesche mogendheid met uitgebreide gebiedsdeelen in Oost en West dit van ons eischt.

Het gaat hier dus om Nederlanders met MOED, OVERTUIGING en KARAKTER, kortom persoonlijkheden in den waren zins des woords met een uitgesproken politieke overtuiging, welke zij niet ontleenen aan vreemdsoortige -ismen of buitenlandse ideologieën, doch welke zij uit eigen inzicht en intelligentie hebben gevormd en als vrucht van eigen ervaring en kennis.

Op basis van deze ondubbelzinnige stellingname zal worden gestreefd naar een NATIONAAL REVEIL in den vorm eener strijdorganisatie, welke alle nationale energieën en geesteswaarden van ons volk tot volledige ontplooiing brengt en welke uiteindelijk moet leiden tot een BOVENPARTIJDIGE politieke eenheid, geleid door volstrekt onpartijdige en bekwame staatsburgers.

Deze eenheid dient uitsluitend bereikt te worden door vreedelievende en FAIRE middelen. Nimmer zal onze actie het karakter mogen dragen van vijandigheid tegenover eenige partij of groepeerings als zoodanig. Wij bestrijden geen personen, maar valsche en onnationale leerstellingen en praktijken.

Op deze wijze zullen wij trachten een SYNTHESE tot stand te brengen uit de meest waardevolle politieke ideeën, welke er in ons volk leven, onverschillig vanwaar deze komen en door wie zij worden voorgestaan.

Door een verantwoorde en gedegen voorlichting in woord en geschrift zal gestreefd worden naar versterking van het NATIONALE BEWUSTZIJN en naar VORMGEVING van de nieuwe politieke idealen overeenkomstig de eischen des tijds.

Gerst nadat aldus een hechte kern is gevormd van verantwoordelijke en overtuigde staatsburgers van alle richtingen en uit alle beroepsstanden, kan overwogen worden of een actie, gericht tot de massa des volks, in 's lands belang noodzakelijk is.

Hopend en vertrouwend, dat dit appel aan uw Nederlander-schap en aan uw verantwoordelijkheidsgevoel als democratisch staatsburger niet tevergeefs is geweest en overtuigd, dat ons streven voor god en de Natie verantwoord is,

teekenen wij,

- P. B. Guin
- J. M. Dielissen (initiatiefnemer)
- A. R. Frijling
- MR. P. M. Jansen
- F. P. O. M. Kock
- MR. Drs. H. W. J. Picard
- MR. G. Ch. Povel.

*Ind de klug vry
om inlichting
het bestanden, hoe dit
gevormd is in de pol. orientatie
van deze personen
Kucht vooruit*

La. L. C. van Lath 71 (Paul)

13 Februari

7.

B.8004.

H.

TZ.

GEHEIM.

"Nationaal Reveil".

Hiermede moge ik U verzoeken een onderzoek te willen doen instellen naar de bestuursleden van het "Nationaal Reveil" en mij met het resultaat in kennis te doen stellen, waarbij ik gaarne zal worden ingelicht omtrent de vorming van genoemd bestuur, de personalia en politieke oriëntering van de daartoe behoorende personen.

HET HOOFD VAN DEN CENTRALEN
VEILIGHEIDSDIENST
Namens dezen:

den Heer Hoofdcommissaris
Politie,

J.G.Crabbendam.

GRAVENHAGE.

NATIONAAL REVEIL

Na grondige voorbereiding is te 's-Gravenhage tot stand gekomen een massa-organisatie „Het Nationaal Reveil", met het doel „de tallooze protesten tegen de afbraak van het Nederlandsche rijk, welke bij regëering en pers binnenstroomen, samen te smelten tot een machtigen kreet van nationaal verzet tegen den ondergang van ons koninkrijk".

Het secretariaat is gevestigd Koninginnegracht 6, Den Haag. Tal van vereenigingen en organisaties hebben zich reeds achter dit „nationaal reveil" geschaard

Voorzitter is de heer J. M. Die-lissen, secretaris M. Nypels, penningmeester W. P. de Kock.

Dagblad TROUW. 3 Dec. '16.

BUREAU B

Nummer:

Datum:

3-2-17

Mr. Nierovon
3-2-17
M

17 Maart

7.

B.I. 12174.

R. IV. 32.

GEHEIM.

Nationaal Reveil.

320

Hoewel wellicht ten overvloede, heb ik de eer U te berichten, dat, volgens een mededeeling in de pers, de organisatie "Nationaal Reveil" deser dagen haar bureaux in de Heulstraat 3 alhier, officieel in gebruik heeft genomen.

HET HOOFD VAN DEN CENTRALEN
VEILIGHEIDSDIENST
namens dezen:

den Hr. Hoofdecommissaris v. Politie

te

J. G. Crabbendam.

12 GRAVENHAGE.

WA

van A.C.G. t.a.v. B.

Uit : BERTSINOP. 5 maart 1947.

zal Dinsdag zijn zuiveren jubileum vieren.
„Nationaal Reveil”, de politieke strijdorgani-
satie, welke opkomt voor de eenheid van het
Koninkrijk en actie voert tegen de dreigende
dictatuur van het communisme, heeft dezer dagen
haar bureaux in de Heulstraat 3 alhier, officieel
in gebruik genomen.

B/A
13-3-47

CENTRALE VEILIGHEIDSDIENST

27 maart

7.
194

's-GRAVENHAGE,
Javastraat 68
Tel. { 111539
 { 112778

No. 12338.

Bijlagen: één.

Dict.: vda. Typ.: IV. (7).

SECRET.

Uw schrijven No.

dd.

Onderwerp: Circulaire van
"Nationaal Revell".

Ik heb de eer Uwer Excellentie hiernevens aan te bieden afschrift van een circulaire, welke op 19 maart jl. vanwege het bestuur van "Nationaal Revell" aan de pers ter hand is gesteld.

DE HOOFD VAN DE CENTRALE
VEILIGHEIDSDIENST
aan de zonen: 18/5

- 2. den Minister-resident,
- " " " v. Binnenl. Zaken,
- " " " " Justitie,
- " " " " Overzeesche Geb. Zaken.

J. G. Groenke den.

Coll.: 1/1

12338.

één.
vdt.

IV. (7).

SECRET.

Circulaire van
"Nationaal Nieuw".

Ik heb de eer U hiernaevens aan te bieden
afschrift van een circulaire, welke op 10 Maart
jl. vanwege het bestuur van "Nationaal Nieuw"
aan de pers ter hand is gesteld.

HET HOOFD VAN DE GEWELDIGE
VERVOLGINGEN
naams Jansen

Den Hr. Hoofddom. v. Politie te	Amsterdam,
" " " " " "	Rotterdam,
" " " " " "	Brerecht,
" " " " " "	Groningen.

J. S. Crahbendaan.

Coll. : *NR*

AFSCHRIJF.

NATIONALAAL REVEIL.

Den Haag,
Centraal Bureau: Heulstraat 3
Telefoon 770021 (prop)

Mijne Heeren ,

Hierdoor deel ik U mede, dat "Nationaal Reveil" de hieronder volgende oproep tot het Nederlandschevolk gericht heeft.

Daar het A.N.P. deze oproep waarschijnlijk niet in extenso zal publiceeren, meenen wij er goed aan te doen, de volgende tekst te Uwer kennis te brengen.

Hopende dat U de inhoud belangrijk genoeg acht om de oproep in haar geheel te publiceeren, verblijf ik,

hoogachtend,

w.g. B.Boelhouwer
Hoofd Afd. Prop.

Het Centraal Bureau van "Nationaal Reveil", Heulstraat 3, Den Haag, heeft de volgende oproep tot het Nederlandsche volk gericht:

In de Eerste Kamer van de Staten Generaal heeft Min. JONKMAN getuigd van zijn voornemen de Indische ambtenaren aan een politiek examen te onderwerpen. Hij vindt het noodig, dat alleen die ambtenaren in of voor Indië werken, die het met hem eens zijn en "de repoebliek" met alle gevolgen van dien, de f a c t o erkennen.

Reeds voor de onderteekening van het beruchte verdrag van Linggadjati, wil hij de Nederlandsche- en de Nederlandsch-Indische ambtenaren dwingen tot een ongrondwettelijke daad.

Nu is dit normaal in een autoritair stelsel. Daar let men minder, dan in een democratisch bestuurd land, op het gezag van de Wet.

Deze daad van den Minister heeft dan ook historische beteekenis. Hij gaat zijn bevoegdheid ver te buiten en hij beschouwt de Indië-kwestie als speciaal domein voor de progressieven. Het Nederlandsche volk in al zijn geleedingen heeft hiermede, want dit is de beteekenis, niets meer te maken. Het lot van miljoenen Rijksgenooten wordt in handen gelegd van de progressieven en een ieder, die het niet met hen eens is, wordt uit de rijen der ambtenaren verwijderd.

-Dat-

Dat dit d i c t a t u u r is, zal geen verstandig mensch ontkennen. Een groepeerling, die met uitsluiting van de rest van het volk zich het beschikkingsrecht over een deel van het Koninkrijk toeëigent, is niet alleen dictatoriaal, maar bovendien revolutionair; want men dwingt een politiek af, die een groot deel van het volk veroordeelt.

Tot welke consequenties dit leidt, is duidelijk. De Nederlandsche ambtenaar, die zijn plicht doet en de hem van regeeringswege verstrekte opdrachten lyaal uitvoert, maar het waagt er een eigen meening op na te houden, wordt door Minister Jonkman weggezuiverd.

Dat dit brood-roof is in zijn meest brutale vorm, is aan geen twijfel onderhevig. Nog nooit in de geschiedenis van het Nederlandsche volk, behoudens de Duitsche bezetting en in den Napoleontischen tijd, heeft de Overheid het gewaagd, de grondrechten van het Nederlandsche volk in het algemeen en die van den ambtenaar in het bijzonder, aan te tasten.

De roode dictatuur is daarom een feit. Weliswaar moet worden toegegeven, dat in de huidige omstandigheden, in Nederland de vrijheid van meeningsuiting nog getolereerd wordt. Maar in Indië en op het Ministerie van Overzeesche Gebiedsdeelen, /hieraan een einde gemaakt. Daar zwaait Minister Jonkman en door hem de Partij van den Arbeid de scepter. Hij bepaalt, zooals eens GÖBBELS, wat geoorloofd is en gedacht moet worden. Zijn dwangmiddel is geen concentratiekamp, maar brood-roof.

/is

Hiertoe is de P.v.d.A., hiertoe is de politiek van de progressieven gekomen, omdat men onder alle omstandigheden het verdrag van Linggadjati ondertekend wil zien. SOEKARNO heeft aanstoot genomen aan de houding van een groot deel, misschien wel het grootste deel, van het Nederlandsche volk. En wat doet Minister Jonkman? Hij legt een verklaring af, waardoor Soekarno garantie krijgt, dat op het Ministerie en in Indië alleen vrienden werkzaam zullen zijn. De Nederlandsche ambtenaar, veelal terugziende op een jarenlange ervaring, wordt voor het forum van de geheele wereld en ten bate van een oorlogsmisdadiger vernederd, vertrapt en beroofd van zijn grondwettelijke rechten.

Hiertegen stelling te nemen is meer dan een behoefte. Het is onze nationale plicht. Teekenen wij géén protest aan tegen deze handwijze, dan zal men stap na stap voortgaan op den weg, die eens het Duitsche volk ten ondergang voerde. Het is dan ook hierom, dat wij
--aan-

aan alle Nederlanders, onverschillig van welke rang of stand, politieke of godsdienstige overtuiging, vragen moeten met ons te protesteeren tegen deze aantasting van onze grondrechten.

Zendt ons daarom Uw handteekening en protesteert tegen ondermijning van de Democratie, de verkrachting van de Wet. Nationaal Reveil zal zorgen, dat Uw stem te bestender plaatse gehoord zal worden. Adres: Nationaal Reveil, Heulstraat 3, Den Haag.

Het Bestuur.

Coll.: dR.
Typ.: TV.

P O L I T I E
te
-GRAVENHAGE-

08320

ONLICHTINGDIENST. G E H E I M.

Doss. 106/5

Hierbij wordt toegezonden afschrift
eener circulaire, welke op Maandag 10 Maart
1947 vanwege het bestuur van "Nationaal Re-
veil" aan de pers ter hand werd gesteld.

BUREAU B	
Nummer:	
Datum:	19-3-47

Volgno.
18 MAART 47
ACD/2338

Verzonden op 17 Maart 1947.
aan: het Hoofd van den Centralen Veiligheidsdienst
alhier.

Den Haag,
Centraal Bureau: Heulstraat 3
Telefoon 770021 (prop)

Mijne Heeren,

Hierdoor deel ik U mede, dat "Nationaal Reveil" de hieronder volgende oproep tot het Nederlandsche volk gericht heeft.

Daar het A.N.P. deze oproep waarschijnlijk niet in extenso zal publiceeren, meenen wij er goed aan te doen, de volgende tekst te Uwer kennis te brengen.

Hopende dat U de inhoud belangrijk genoeg acht om de oproep in haar geheel te publiceeren, verblijf ik,

hoogachtend,

w.g. B.Boelhouwer
Hoofd Afd.Prop.

Het Centraal Bureau van "Nationaal Reveil", Heulstraat 3, Den Haag, heeft de volgende oproep tot het Nederlandsche volk gericht:

In de Eerste Kamer van de Staten Generaal heeft Min. JONKMAN getuigd van zijn voornemen de Indische ambtenaren aan een politiek examen te onderwerpen. Hij vindt het noodig, dat alleen die ambtenaren in of voor Indië werken, die het met hem eens zijn en "de repoebliek" met alle gevolgen van dien, d e f a c t o erkennen.

Reeds voor de ondertekening van het beruchte verdrag van Linggadjati, wil hij de Nederlandsche- en de Nederlandsch-Indische ambtenaren dwingen tot een ongrondwettelijke daad.

Nu is dit normaal in een autoritair stelsel. Daar let men minder, dan in een democratisch bestuurd land, op het gezag van de Wet.

Deze daad van den Minister heeft dan ook historische beteekenis. Hij gaat zijn bevoegdheid ver te buiten en hij beschouwt de Indië-kwestie als speciaal domein voor de progressieven. Het Nederlandsche volk in al zijn geledingen heeft hiermede, want dit is de beteekenis, niets meer te maken. Het lot van millioenen Rijksgenooten wordt in handen gelegd van de progressieven en een ieder, die het niet met hen eens is, wordt uit de rijen der ambtenaren verwijderd.

Dat dit d i c t a t u u r is, zal geen verstandig mensch ontkennen. Een groepeerling, die met uitsluiting van de rest van het volk zich het beschikkingsrecht over een deel van het Koninkrijk toeëigent, is niet alleen dictatoriaal, maar bovendien revolutionair; want men dwingt een politiek af, die een groot deel van het volk veroordeelt.

Tot welke consequenties dit leidt, is duidelijk. De Nederlandsche ambtenaar, die zijn plicht doet en de hem van regeeringswege verstrekte opdrachten loyaal uitvoert, maar het waagt er een eigen meening op na te houden, wordt door Minister Jonkman weggezuiverd.

Dat dit brood-roof is in zijn meest brutale vorm, is aan geen twijfel onderhevig. Nog nooit in de geschiedenis van het Nederlandsche volk, behoudens de Duitsche bezetting en in den 'Napoleontischen-

Napoleontischen tijd, heeft de Overheid het gewaagd, de grond rechten van het Nederlandsche volk in het algemeen en die van den ambtenaar in het bijzonder, aan te tasten.

De roode dictatuur is daarom een feit. Weliswaar moet worden toegegeven, dat in de huidige omstandigheden, in Nederland, de vrijheid van meeningsuiting nog getolereerd wordt. Maar in Indië en op het Ministerie van Overzeesche Gebiedsdeelen, is hieraan een einde gemaakt. Daar zwaait Minister Jonkman en door hem de Partij van de Arbeid de scepter. Hij bepaalt, zooals eens GÖBBELS, wat geoorloofd is en gedacht moet worden. Zijn dwang-middel is geen concentratiekamp, maar brood-roof.

Hiertoe is de P.v.d.A., hiertoe is de politiek van de progressieven gekomen, omdat men onder alle omstandigheden het verdrag van Linggadjati ondertekend wil zien. SOEKARNO heeft aanstoot genomen aan de houding van een groot deel, misschien wel het grootste deel, van het Nederlandsche volk. En wat doet Minister Jonkman? Hij legt een verklaring af, waardoor Soekarno de garantie krijgt, dat op het Ministerie en in Indië alleen vrienden werkzaam zullen zijn. De Nederlandsche ambtenaar, veelal terugziende op een jarenlange ervaring, wordt door het forum van de geheele wereld en ten bate van een oorlogsmisdadiger vernederd, vertrapt en beroofd van zijn grondwettelijke rechten.

Hiertegen stelling te nemen is meer dan een behoefte. Het is onze nationale plicht. Teekenen wij geen protest aan tegen deze handelswijze, dan zal men stap na stap voortgaan op den weg, die eens het Duitsche volk ten ondergang voerde. Het is dan ook hierom, dat wij aan alle Nederlanders, onverschillig van welke rang of stand, politieke of godsdienstige overtuiging, vragen moeten met ons te protesteeren tegen deze aantasting van onze grondrechten.

Zendt ons daarom Uw handteekening en protesteert tegen de ondermijning van de Democratie, de verkrachting van de Wet. Nationaal Reveil zal zorgen, dat Uw stem te bestender plaatse gehoord zal worden. Adres: Nationaal Reveil, Heulstraat 3, Den Haag.

Het Bestuur.

P O L I T I E
te
's-GRAVENHAGE.

INLICHTINGENDIENST.

Doss. 109/106.

BUREAU E	
Nummer:	G E H E I M.
Datum:	9-4-47

Volgno.
- 1 APR. 47
ACD/3025

Naar aanleiding van een schrijven van den Centralen Veiligheidsdienst, No.B.8004 Geheim van 13 Februari 1947, betreffende de bestuursleden van "Nationaal Reveil" kan dezerzijds worden medegedeeld, dat het Plaatselijk bestuur van "Nationaal Reveil" als volgt is samengesteld:

1. Johannes Marinus DIELISSSEN, geboren te Rotterdam, 27 December 1891, Hoofd-administrateur van het Interneeringskamp "Duindorp", wonende te Voorburg, Potgieterlaan 20, Voorzitter;
2. Rudolfine Cornelia BROEKHUIJSEN, geboren te Soerabaja, 14 November 1899, gescheiden echtgenote van George Theodorus FERGUSON, wonende Händellaan 18 alhier, Secretaresse;
3. Jhr. Willem Paul DE KOCH, geboren te Klaten (N.O.I.), 1 Februari 1874, bankier, wonende Bronovolaan 34 alhier, Penningmeester;
4. Maurits Rense LOZE, geboren te Magelang, 26 Augustus 1881, oud-commandant Kwartier B van de Binnenlandsche strijdkrachten, wonende Laan van Meerdervoort 1358 alhier, lid;
5. Drs. Willem Adrianus VEENHOVEN, geboren alhier, 5 Februari 1913, leraar M.O. Geschiedenis, wonende Juliana van Stolberglaan 281 alhier, lid en
6. Barend BOELHOUWER, geboren te Giessendam, 24 Augustus 1908, grossier in vleeschwaren, wonende De Sillestraat 79 alhier, Hoofd van de Afdeeling propaganda.

Hoewel van de vijf eerstgenoemde vooralsnog niet is kunnen blijken, dat zij lid zijn van de Partij van de Vrijheid, kan worden aangenomen, dat zij met de door deze partij gevoerde politiek sympathiseeren. Betreffende Boelhouwer is bekend, dat hij lid is van de Anti-Revolutionnaire partij.

Verzonden op 31 Maart 1947.

aan: het Hoofd van den Centralen Veiligheidsdienst, alhier.

Op 26-3-47 te 's-Gravenhage
Rechtspleid.

NATIONAAL REVEIL

Heulstraat 3 - Den Haag

OPROEP!

LANDGENOOTEN,

In de Eerste Kamer van de Staten Generaal heeft Minister Jonkman getuigd van zijn voornemen de Indische ambtenaren aan een politiek examen te onderwerpen. Hij vindt het noodig, dat alleen die ambtenaren in of voor Indië werken, die het met hem eens zijn en „de repoebliek” met alle gevolgen van dien, de facto erkennen.

Reeds voor de ondertekening van het beruchte verdrag van Linggadjadi, wil hij de Nederlandsche en de Nederlandsch-Indische ambtenaren dwingen tot een ongrondwettelijke daad.

Nu is dit normaal in een autoritair stelsel. Daar let men minder dan in een democratisch bestuurd land op het gezag van de Wet.

Deze daad van den Minister heeft dan ook historische beteekenis. Hij gaat zijn bevoegdheid ver te buiten en hij beschouwt de Indië-kwestie als speciaal domein voor de progressieven. Het Nederlandsche volk in al zijn geledingen heeft hiermede, want dit is de beteekenis, niets meer te maken. Het lot van miljoenen Rijksgenooten wordt in handen gelegd van de progressieven en een ieder, die het niet met hen eens is, wordt uit de rijen der ambtenaren verwijderd.

Dat dit dictatuur is zal geen verstandig mensch ontkennen. Een groepeerling, die met uitsluiting van de rest van het volk zich het beschikkingsrecht over een deel van het Koninkrijk toeëigent, is niet alleen dictatoriaal, maar bovendien revolutionnair; want men dwingt een politiek af, die een groot deel van het volk veroordeelt.

Tot welke consequenties dit leidt, is duidelijk. De Nederlandsche ambtenaar, die zijn plicht doet en de hem van regeeringswege verstrekte opdrachten loyaal uitvoert, maar het waagt er een eigen meening op na te houden, wordt door Minister Jonkman weggezuiverd.

Dat dit brood-roof is in zijn meest brutale vorm, is aan geen twijfel onderhevig. Nog nooit in de geschiedenis van het Nederlandsche volk, behoudens tijdens de Deutsche bezetting en in den Napoleontischen tijd heeft de overheid het gewaagd, de grondrechten van het Nederlandsche volk in het algemeen en die van den ambtenaar in het bijzonder, aan te tasten.

DE ROODE DICTATUUR IS DAAROM EEN FEIT. Weliswaar moet worden toegegeven, dat in de huidige omstandigheden, in Nederland, de vrijheid van meeningsuiting nog getolereerd wordt. Maar..... in Indië en op het Ministerie van Overzeesche Gebiedsdeelen is hieraan een einde gemaakt. Daar zwaait Minister Jonkman en door hem de P.v.d.A. den scepter. Hij bepaalt, zooals eens Göbbels, wat geoorloofd is en gedacht moet worden. Zijn dwangmiddel is geen concentratiekamp, maar broodroof.

Hiertoe is de P.v.d.A. hiertoe is de politiek van de progressieven gekomen, omdat men onder alle omstandigheden het verdrag van Linggadjadi ondertekend wil zien. Soekarno heeft aanstoot genomen aan de houding van een groot deel, misschien wgl het grootste deel, van

Volgno.

31.3.47

ACD/12943

het Nederlandsche volk. En wat doet Minister Jonkman? Hij legt een verklaring af waardoor Soekarno de garantie krijgt, dat op het Ministerie en in Indië alleen vrieden werkzaam zullen zijn. De Nederlandsche ambtenaar, veelal terugziende op een jarenlange ervaring, wordt voor het forum van de geheele wereld en ten bate van een oorlogsmisdadiger, vernederd, vertrapt en beroofd van zijn grondwettelijke rechten.

Hiertegen stelling nemen is meer dan een behoefte. Het is onze nationale plicht. Teekenen wij géén protest aan tegen deze handelwijze, dan zal men stap na stap voortgaan op den weg, die eens het Duitsche volk ten ondergang voerde. Het is dan ook hierom, dat wij aan alle Nederlanders, onverschillig van welken rang of stand, politieke of godsdienstige overtuiging, vragen moeten met ons te protesteeren tegen deze aantasting van onze grondrechten.

Zendt ons daarom Uw handteekening en protesteert tegen de ondermijning van de Democratie, de verkrachting van de Wet. Nationaal Réveil zal zorgen, dat Uw stem te bestemder plaatse gehoord zal worden.

Dagelijksch Bestuur

J. Dielissen, Hoofdadm. Bew. en Intern. Kamp „Duindorp”, Voorzitter; Mevr. Mr. R. C. Broekhuysen, Adv. en Proc., Secretaresse; Jhr. W. P. de Kock, Bankier, Penningmeester; M. R. Loze, Gep. Luit.-Kol. K.N.O.I.L., Oud-Commandant Kwartier B. Binnenl. Strijdkrachten, Hoofdbestuurslid Bond van Oud-Illegale Werkers; Drs. W. A. Veenhoven, Leeraar M. O. Geschiedenis; B. Boelhouwer, Journalist, Hoofd Afd. Propaganda.

Bestuursraad

J. van Dijken, Secretaris Economische Unie; G. A. Larsen van Neerland, Adj.-Dir. Nat. Reclaseering; Mr. P. L. H. Peutz, Notaris te 's-Gravenhage; Mr. P. N. Jansen, Oud-Burgemeester van Batavia, Oud-Lid van den Volksraad; C. L. Scheuer, Oud-Inspecteur Financiën Ned. Oost-Indië; Mr. I. E. Hes, Advocaat en Procureur; T. P. A. O. M. Koch, Voorzitter Kamer van Koophandel en Fabr. Zeeuwsch Vlaanderen; A. W. Leeftang, Hoofdadm. V.B.N.A.; P. J. Potgieter, Bedrijfseconoom; K. E. Oudendijk, Generaal-Majoor b.d., Voorzitter „Ons Leger”; W. N. van Hartingsveldt, Oud-Resident, Secretaris „Indië In Nood”; W. J. Haarman, Economisch Student; E. C. van den Ende, Auteur van „Hoe verder met Indië”; F. W. van Gulick, Journalist; Mevr. Dr. C. R. Bakker, Kunsthist.

HEULSTRAAT 3,
DEN HAAG.

Ondergeteekende betuigt zijn instemming met den Oproep van Nationaal Réveil en protesteert tegen de uitlatingen van Minister Jonkman in de Eerste Kamer.

NAAM

STRAAT

PLAATS

Handteekening :

.....

14837

28 Juni 1947 P.

Van betrouwbare zijde werd het volgende medegedeeld.

Ik kwam op Donderdag 26 Juni 1947 in het perceel van der Heulstraat no. 7 terecht. Dit perceel is een kantoor waar iedere woord van elk persoon, die daar konpraten, stenografisch wordt genoteerd. Aan dit kantoor zijn de volgende personen werkzaam:

Koch, Beelmeijer, J. N. Tielesen, Mr. S. G. Broekhuizen en Dr. R. Miedema, Hersonstrans Predikant en wonende Regentesselaan 5 te Amersfoort. Laatstgenoemde is anti-militarist en links geïntendeerd.

Men vroeg mij, of ik contacten had in Amersfoort, betreffende de C.P.N., waarop ik enige vooraanstaande communisten van Amersfoort noemde, o.a. Roel Wolthuis, Danny van der Spaan en G. D. J. Kersten. De naam Wolthuis was hun zeer goed bekend, de twee laatsten echter niet.

Uit het onderhoud dat ik men hun had trok ik de conclusie, dat zij geen contacten hadden met de vele mij bekende betrouwbare personen, terwijl hun ook niets bekend was betreffende personen uit de Prins Frederik kazerne te Den Haag.

Men ageerde sterk tegen de tegenwoordige regering en gaven daarmee te kennen, dat deze regering in de kortst mogelijk tijd van de baan moet verdwijnen, hetgeen men het aller-eerst zou laten blijken, door een algemeen staking, welke op 28 Juni 1947 zou kunnen uitbreken. (Zie nog de verslagen vernemen).

Vervolgens werd mij gevraagd, of ik soms geld en wapens nodig had, hetgeen er voldoende was. Ongeveer 1000 stuks wapens kon mij geleverd worden. Ik begreep tenslotte niet meer met wien ik het eigenlijk te doen had, zodat ik argwaan begon te koesteren.

De wanden in het kantoor waren behangen met allerlei propagandaplatten van verschillende richtingen, o.m. "De Waarheid N.S.B." en E.V.C., terwijl een plaat was voorzien van een beeld waarop iemand met een hamer een ketting aan het smeden was.

Voor Woensdag a.s. 2 Juli 1947 krijg ik nader bericht over deze bespreking.

Verder sprak men ook nog over het bureau van Crabbendam, die men geheel fout noemde, omdat deze met de tegenwoordige regering mee hield, of gedwongen om te heulen.

Tenslotte heb ik nog een onderhoud gehad met een der Ministers (Beel of Maarseveen).

Grote Landdag voor de handhaving Rijkseenheid op Zaterdag 5 Juli 1947 des namiddags in de bossen van Hulshorst bij Harderwijk.

Prekers:

Zijne Excell. Prof. Mr. P. S. Gerbrandy,
" " " " Generaal Winkelman.

Deze aankondiging komt voet in het dagblad voor Barneveld van Zaterdag 28 Juni 1947.

L te Den Haag

L WAS

N A T I O N A A L R E V E I L
Heulstraat 3, tel. 180537, Den Haag

22 Augustus 1947.

De Pers- en Propagandadienst van Nationaal Reveil maakt bekend:

HET LINKS EXTREMISME ROERT ZICH. In Amsterdam worden door links extremistische groepen pamfletten verspreid waarin opgewekt wordt de klassenstrijd tegen de Staat en het militaire apparaat met kracht aan te vatten.

Hoe gevaarlijk een en ander voor ons Vaderland in deze benarde tijden zou kunnen zijn demonstreert een geheim gestencild pamflet waarin men in extenso uiteenzet hoe de arbeiders de strijd moeten propagieren tegen een "maatschappelijk niet verantwoorde productie", hoe zij moeten weigeren daaraan mede te werken en hoe zij in hun bedrijven moeten saboteren.

Uiteengezet wordt de organisatievorm in plaatselijke bedrijfskernen, bedrijfstak-kernen en plaatselijke comité's, benevens de landelijke organisatie in een landelijk Comité, een raad van toezicht, een redactie commissie, een verbingscommissie en een solidariteitscommissie.

Uitvoerig wordt bepaald hoe de bedrijfskern (cel) onder de medewerkers op de meest efficiënte wijze kan functioneren, hoe de bedrijfsconflicten tot klasseconflicten moeten worden opgevoerd. Hoe of stakingen slechts gewonnen kunnen worden, bijv. indien zij worden vervangen door gezamenlijk gevoerde acties over meerdere soortgelijke bedrijven. Speciaal worden aanbevolen slow-down en sit-down-stakingen.

Regelmatig moet de arbeider aan het hoofd van zijn bedrijfskern gegevens over het bedrijf waarin hij werkt, de stemming onder het personeel, conflictstof, acties en bijzonderheden over zijn werkgever verstrekken. Men gaat in bedoeld pamflet uit van de gedachte dat het begrip Staat verbonden is met nationalisme, dictatuur, onderdrukking, onrecht en uitbuiting.

Nationaal Reveil waarschuwt het Nederlandse volk met de grootste ernst met deze Russische methodes het staatsgezag en het economisch leven niet te ontwrichten.

Helder en duidelijk blijkt dat de vijfde colonne weder aan het werk is, men zij op zijn hoede.

DWANGARBEIDERS VAN DE T.N.I. In en om Padang woonden een groot aantal Niassers welke Christenen waren geworden. Toen verleden jaar de Nederlandse troepen te Padang werden gestationeerd heeft de Republikeinse Regering geordonneerd hen te evacueren. Circa 4.000 van hen werden op deze wijze van hun bestaan beroofd. De T.N.I. (Republikeins Leger), gebruikte hen als dwangarbeiders om loopgraven aan te leggen en munitie en geschut te transporteren. Thans blijkt dat 2200 van hen door ontbering en mishandeling zijn omgekomen. De overigen werden in de meest erbarmelijke toestand aangetroffen.

MADOERA.

GERAAMTEN VAN VERHONGERDE BEWONERS AANGETROFFEN. VRUCHTEN MOCHTEN NIET WORDEN GEPLUKT, WAREN UITSLUITEND VOOR REPUBLIKEINSE AUTORITEITEN BESTEMD. In de omgeving van Kamai trof men tientallen lijken aan van verhongerde vrouwen en kinderen. De overige bevolking was bedekt met zweren en uitermate verzwakt. Duizenden melden zich thans op het ziekenrapport van het Ned. Indisch Rode Kruis.

Vruchten mochten, volgens verklaringen van de bevolking, niet worden geplukt. Dit was door de republikeinse autoriteiten ten strengste verboden, ze waren staats eigendom en alleen bestemd voor de Rep. regeringsambtenaren. De bevolking werd aangeraden zich maar met boombladeren te voeden.

BRITS-INDISCHE MILITAIREN IN REPUBLIKEINSE DIENST. In de gevangenis te Glodok bevinden zich een aantal Brits-Indische soldaten welke tijdens gevechten met onze troepen gevangen zijn genomen.

VERSCHROEIDEAARDE POLITIEK. Op 7 Juni j.l. werden door de SAREKAT BOEROEH PEKEBOENAN REPOEBLIEK INDONESIA (verenigde cultuurarbeiders der Republiek), de navolgende voorschriften verstrekt aan de Republikeinse bevolking:

1. werktuigen, onderdelen en producten moesten worden weggevoerd.
2. de ondernemingen moesten worden platgebrand.
3. de machines moesten worden opgeblazen.
4. bomen en vooral rubberbomen moesten "geringd" worden.
5. alang-alang en ander onkruid moest gezaaid worden.
6. verschillende plantenziekten moesten verspreid worden.
7. mannen moesten worden aangewezen voor sabotage achter de Nederlandse linie's.

Deze instructie was ondertekend door de voorzitter van de SARBOEPRI, Drs. Maroetó Daroesman en de 2de secretaris Soeparno, en goedgekeurd namens de opperbevelhebber van de T.N.I., de "generaal majoor" Djoko-soejono.

Centraal Bureau

N A T I O N A A L R E V E I L
Heulstraat 3 - Den Haag - Tel. 18.05.37
GIRO 34261, t.n.v. Bankierskantoor
de Kock & Co., Den Haag

Afdeling: Propaganda

LANDGENOTEN,

"Adolf" Soedirman en "Enrico" Soetomo kunnen waarlijk met voldoening op hun arbeid neerzien. Hun opdracht tot brandstichten en vernietigen is tot in perfectie uitgevoerd. Zij vergeten hierbij dat het in de eerste plaats hun eigen volgelingen treft dat hierbij voor miljoenen is verloren gegaan. Zij vierden hun Japanse bestialiteit uit in het volledig besef dat zij hun landgenoten nog heviger benaelden dan zij tot dusver reeds deden. Vandalisme en barbarisme noemen zij: "Verschroeiende aarde politiek". In het Banjoewangise zijn tientallen Indo-Europeanen door Indonesisch gepeupel uitgemoord. In Tegal en omgeving ondergingen vele Chinezen en Europeanen hetzelfde lot. Overal op Java zomede op Sumatra werd voor miljoenen schade aangebracht aan Chinese eigendommen. Kinderen werden in waterputten geworpen, waarin zij jammerlijk verdronken. Lijken werden aangetroffen zonder hoofd, gevild, de buiken opengesneden en de hersenen ingeslagen. En de Republiek noemt China nog wel een bevriende natie. Wij vragen ons af hoe Soekarno dan wel een hem niet "bevriende" natie laat behandelen???

Moord en brandstichting. Dit is het meest kenmerkende van de zogenaamde weerstand van TRI en Volksleger. De wereld is niet op de hoogte van deze schanddaden. Wij vragen ons af welk oogmerk onze regeringsvoorlichtingsdienst heeft deze berichten en feiten voor de wereldopinie te houden. Welke duistere krachten er in de huidige Nederlandse regering schuilen die, zoals ons herhaaldelijk van betrouwbare zijde wordt medegedeeld, aan de officiële voorlichters in het buitenland deze berichten doelbewust onthouden.

Het buitenland weet pertinent NIET dat tallozen onschuldigen en weerlozen die zich in de Republiek bevinden, bij hondertallen worden afgeslacht. Chinezen, Europeanen, Indonesiers, zij worden nog dagelijks beroofd en uitgeplunderd, geschonden en op de meest beestachtige wijze en manieren vermoord. Het buitenland weet NIET dat k l o o s t e r s en k e r k e n door geuniformeerde Indonesische troepen onder aanvoering van Japanse onderduikers worden leeggeroofd en in brand gestoken. In Padang en in Malang gingen kloosters en kerken in vlammen op. En dat noemt men "Verschroeiende aarde politiek".

Duizendmaal neen, het zijn de psychopatische uitspattingen van een door Japan en ondergedoken Brits-Indiërs bewapende horden van duistere en illiterate elementen, aangevoerd door lugubere avonturiers en rampokkers, die zich omhangen met een aureool als optredende namens de opperbevelhebber van een democratie-brengend Indonesisch volksleger.

Het buitenland weet het niet, het overgrote deel van het Nederlandse volk hier wordt deze feiten onthouden. Dit is een verregaande schande en Nationaal Reveil strekt het tot eer dat, zij het met beschei-

den middelen, alles, dag en nacht, in het werk wordt gesteld deze feiten ter kennis te brengen van binnen- en buitenlandse pers.

Nationaal Reveil ondervindt bij deze eervolle actie van alle zijden tegenstand. Nationaal Reveil wekt U, leden en sympathiserenden met klem op, mede te werken dat deze feiten te bestender plaatse bekend worden gemaakt.

Vergeet vooral niet dat in Lake Succes de Heren Gromyko, Hbdgson en Sen zitten, de vertegenwoordigers van de Sovjet Unie, van Australië en van Voor-Indië. Lieden die alle mogelijke doch vooral alle onmogelijke argumenten bijeengaren om de Veiligheidsraad er van te overtuigen dat wij een "koloniale oorlog" voeren. En het buitenland trapt daar in, waarom??? OMDAT ONZE NEDERLANDSE REGERING VERZUIMD HEEFT EN OP DIT MOMENT NOG STEEDS VERZUIMT HET BUITENLAND de juiste voorlichting te verstrekken. Soekarno doet dat anders, hij heeft niet geschroomd het buitenland twee jaar lang de meest eenzijdige en leugenachtige voorlichting te geven, een voorlichting die het buitenland geheel tegen ons heeft ingenomen.

LANDGENOTEN, wij doen een allerdringendst beroep op U. Wij doen een beroep op Uw vaderlandsliefde, op Uw humaniteit en eerlijkheidszin, helpt het Bestuur van Nationaal Reveil met alle U ten dienste staande middelen het buitenland die voorlichting te geven die nodig is hen van de kwade motieven van het communisme te overtuigen.

HELPT ONS VOORAL FINANCIIEEL.

Telegrammen naar New-York, Baltimore, Chicago, Dallas, Washington, San Francisco, Los Angeles, Kansas City, Detroit, naar Melbourne, Sydney, naar Londen, naar Parijs, naar Nederlands-Indië, kosten geld, het bezoeken van prominenten in de lande kost geld, het confereren met buitenlandse persagenten kost geld, onze etalages welke momenteel volhangen met de JUISTE voorlichting, kosten geld.

Wij vragen van U een offer, versta wel, een OFFER. STEUNT ONS PROPAGANDAFONDS EN DOE DIT NU. Wek vrienden en kennissen op hetzelfde te doen. Wordt lid! van Nationaal Reveil. Laat U doordringen van onze strijdgeest. In naam van de verdrukten en bedreigden in Indië doen wij dit beroep op U, in naam ook en vooral van onze jongens die daar dag en nacht hun leven veil hebben voor de Nederlandse zaak.

Zendt ons krantenberichten van voor- en tegenstanders.
Noemt ons namen van medestanders.
Doet ons suggesties.

D O E I E T S voor de heilige Nederlandse zaak

NATIONAAL REVEIL ROEPT U.

NAMENS HET DAGELIJKS BESTUUR
DE PROPAGANDA COMMISSIE

M.R. LOZE, Voorzitter
Drs. W.A. VEENHOVEN, Lid
W. LE COMTE, Lid.

NATIONAAL REVEIL

HEULSTRAAT 3.

TEL. 180537

DEN HAAG

I. WAAROM NATIONAAL REVEIL ?

Ons land verkeert in moeilijkheden. Dat weten wij. Maar velen weten niet, dat alleen wij zelf ons land kunnen redden. Geen Engelschman, Rus of Amerikaan maakt zich zorgen over onze nationale moeilijkheden. Daarom moet van ons de reddende daad komen.

Wat wil dit zeggen? Wat zal ons van den ondergang redden, onze toekomst verzekeren, ons welvaart brengen? Slechts dit kan ons redden: Vereeniging, concentratie en doelbewust handelen.

Vereeniging van alle goede Nederlanders.

Concentratie van alle belangen en inzichten.

Doelbewust handelen door allen, die gezond zijn en de handen uit de mouwen willen steken.

Hieraan ontbreekt alles. Wij zijn verdeeld. Concentratie van belangen en inzichten bestaat niet. Van doelbewust handelen is geen sprake. Alles het gevolg van gebrek aan belangstelling voor de gemeenschappelijke zaak, het falen der leidende politici en de miskenning van onze verbondenheid.

En dit kan ook niet anders. De enkeling wordt door zijn leiders in den steek gelaten. Hun ideaal en meer nog: hun leiding, faalt volkomen. De vooroorlogsche tijd met zijn vervlakking en zedelijk verval heeft hem losgescheurd van het verleden, terwijl het nieuwe, het bindende, het welvaart-brengende handelen, uitblijft. Alleen staande in den chaos van dezen tijd, denkt hij onwillekeurig: „Alleen ik-zelf kan mijn belangen het best behartigen”.

Dit laatste is onjuist. De moderne mensch kan niet leven als het voorgeslacht. De economische en sociale verhoudingen zijn te gecompliceerd om het individu alleen door eigen kracht en inzicht, in de gelegenheid te stellen zijn belangen afdoende te behartigen. Hij moet zich organiseeren, omdat alleen door vereeniging de kracht geboren wordt, die noodzakelijk is om ons staande te houden.

Doch: waar is de organisatie die belooft en vooral doet, waaraan behoefte is? Waar vindt de Nederlander begrip voor zijn moeilijkheden, de zekerheid, dat alleen door die en die gedachte, door die en die daad, de chaos voorkomen en de maatschappelijke ontbinding bestreden kan worden? Zijn dit partijen of socialistische idealen? Geeft progressieve politiek of economische ordening, houvast en zekerheid?

Wij kennen het antwoord. De partijen slagen er niet in een uitweg te wijzen. Het socialisme heeft zijn onmacht bewezen. De progressieve politiek beteekent ontbinding van het Koninkrijk, de vernietiging van de nationale bestaansmogelijkheden. En de economische ordening? Zij is in haar tegenwoordige gedaante, niet in staat, de wederopbouw te bespoedigen, leiding te geven aan handel en industrie en de welvaart te verzekeren.

De weldenkende Nederlander is daarom bezorgd. Hij twijfelt aan de toekomst, terwijl zijn persoonlijke onmacht hem het nuttelooze van individueele weerstand duidelijk maakt. Zijn afschuw voor partijpolitiek wordt slechts overtroffen door zijn hunkerend verlangen naar innerlijk houvast en doelbewust handelen, naar leiding en zekerheid. En dit, dit beteekent, dat hij uitziet naar verantwoorde samenwerking, organisatie van de nationale inspanning en concentratie van richtingen en geestelijke waarden. Hieraan vorm en uitdrukking te geven, behoort mede tot de taak van Nat. Reveil.

II. WAT WIL NATIONAAL REVEIL ?

Nat. Reveil is geen partij in den bekenden zin van het woord. Haar taak is het voorbereiden van de bovengenoemde samenwerking, organisatie en concentratie. Nat. Reveil kan daarom niet staan op een nauwkeurig omschreven en daardoor „partijdig” geworden standpunt. Haar nationaal karakter wordt bepaald door algemeene belangen en de grondslag van ons geestelijk leven. Zij is daardoor practisch en algemeen Christelijk, niet, omdat enkele menschen dit willen, maar omdat ons volk practisch denkt en niet-sectarische Christelijke normen als de maatstaven voor het persoonlijk en gemeenschappelijk leven aanvaardt.

Dit beginsel dwingt tot stellingname op verschillend gebied. Onze practische zin doet ons de afbraakpolitiek der zoogenaamde progressieven verafschuwen, zonder de waarde van het verlangen naar sociale rechtvaardigheid te betwijfelen, terwijl onze algemeen Christelijke instelling dwingt tot een radicale bestrijding van de maatschappelijke, zedelijke en staatkundige nooden van dezen tijd. Ziet hier wat Nat. Reveil wil.

Vanzelfsprekend beteekent dit het aanwijzen en het bestrijden van dreigende gevaren. Dit zijn:

1. **De Linggadjati-politiek van de progressieven**, omdat zij geen zekerheid biedt voor verantwoorde economische samenwerking, ons volk berooft van zijn bestaansmogelijkheid, de dictatuur in Indië ondersteunt, de Kroon tot een ornament maakt en de Grondwet verkracht.
2. **De economische ordening der socialistten**, omdat zij onpractisch is, geen leiding kan geven, de bureaucratie bevordert, het staatskapitalisme voorbereidt, de economische vrijheid aan banden legt en de dictatuur der dilettanten noodig heeft om zich te handhaven.
3. **Het kapitalistisch karakter van het vrije spel der maatschappelijke krachten**, omdat zij het productie-apparaat in dienst stelt van enkelen, de arbeider als werktuig beschouwt, de menschelijkheid miskent en de massa ondergeschikt maakt aan het winstbejag van de economisch sterkeren.
4. **De sociale wetteloosheid**, omdat zij de arbeider tot paria maakt, de zwakken vertrapt, het Recht verkracht en de politieke misdadigheid uitlokt.
5. **Staatsgevaarlijke activiteit**, omdat zij de gemeenschap ondermijnt, de nationale zelfstandigheid in gevaar brengt, de democratie bestrijdt, de Wet overtreedt, het volk misleidt, de wederopbouw saboteert en de waarheid verdraait.
6. **De maatschappelijke onverschilligheid**, omdat zij organisatie verhindert, het nationaal zelfrespect ondermijnt, de wederopbouw onmogelijk maakt, de zedeloosheid bevordert en het nationaal belang verwaarloost.

III. WAT DOET NATIONAAL REVEIL ?

Er zijn echter reeds vele mooie programma's opgesteld. Legt men het eene partijprogramma naast het andere, dan moet men constateeren, dat in alle, letterlijk alle partijen mooie gedachten leven en goede

doelstellingen worden nagestreefd. Dus: het formuleeren van het noodige, het nationaal en algemeen Christelijk verantwoorde, biedt geen enkele waarborg dat ook inderdaad iets bereikt zal worden.

Waarom onderscheidt Nat. Reveil zich dan van iedere andere organisatie op politiek terrein? Waarom zal Nat. Reveil slagen, waar anderen faalden?

Het antwoord is: Nat. Reveil zal slagen waar anderen faalden, omdat Nat. Reveil alleen let op de praktische mogelijkheden. Ons streven, onze strijd, om de instandhouding van de Nederlandsche staat en gemeenschap, ons bevorderen van verantwoorde samenwerking en organisatie, wordt niet bepaald door een vooropgezette meening, een ideologie, waarnaar zich staat en gemeenschap hebben te vormen. Ons doel is:

1. **Handhaving van de Rijkseenheid**, het fundament van de welvaart en de ontwikkeling van tachtig millioen menschen.
2. **Economische samenwerking tusschen ondernemer en arbeider**, geregeld door vrije, niet-politieke vak- en bedrijfsorganisaties, onder toezicht, doch niet onder leiding van den staat.
3. **Loon naar verdiensten**, met inachtneming van de economische verantwoorde eischen van vrije, doch door de bedrijfsorganisaties geregelde handel.
4. **Sociale rechtvaardigheid**, door verhooging van de welvaart, sociale voorzieningen en de verzekering van een met onze economische prestaties overeenstemmend bestaansminimum.
5. **Het voeren van een krachtige binnen- en buitenlandse politiek**, welke in de eerste plaats gericht is op de doelmatige bestrijding van staatsgevaarlijke activiteit, het verzekeren van den wereldvrede en de verdediging van onze internationale rechten en belangen.
6. **Het bevorderen van het nationaal zelfrespect**, de nationale gezindheid en de noodzakelijke organisatie van het openbare leven.

Ziet hier wat Nat. Reveil als haar onmiddellijke en praktische doelstellingen beschouwt. Het beteekent, dat Nat. Reveil stelling neemt tegen Linggadjati en tegen socialistische ordening. Het beteekent, dat Nat. Reveil strijdt voor een economische samenwerking en de daarop gebaseerde sociale rechtvaardigheid. Het beteekent vooral, dat Nat. Reveil zich met alle kracht verzet tegen de ondermijning van de democratie en het bevorderen van de roode revolutie. De dictatuur van het proletariaat zou immers niet alleen een einde maken aan onze nationale zelfstandigheid, maar ook aan onze, door algemeen Christelijke waarden gekenmerkte samenleving. De verdraagzaamheid en de vrijheidswil, de kenmerken van het Nederlandsche volk, zouden door geweld en intimidatie onderdrukt worden. Vervolging, terreur, rechtsverkrachting, zooals in den bezettingstijd, zouden de dictatuur van het proletariaat kenmerken, ons leven tot een hel maken en onze zelfstandigheid te niet doen.

Vijf jaren Duitse bezetting hebben ons geleerd wat het zeggen wil, te moeten bukken voor wreed geweld. Vijf jaren georganiseerd landverraad, heeft ons doen beseffen, dat ook in Nederland de dictatuur aanhangers kan vinden. En daarom moet er een einde komen aan het gewroet en gekuip der communisten. Het rood wanbeleid draagt vruchten. In plaats van verbetering, moeten wij een voortgaande verarming van alle lagen der bevolking constateeren. De regeering verliest het vertrouwen van haar volgelingen en... daarmee is de grondslag van de communistische revolutie gelegd. Honderdduizenden hebben zich in de armen van de roode dictatuur geworpen. En hoevelen zullen er nog volgen?

Nóg is het tijd. Nóg kunnen wij het verzet tegen de revolutionaire stroomingen organiseren. Nóg kunnen wij getuigen van onzen wil en onze eischen. Slechts door handelend optreden, slechts door de daad, kan het dreigend onheil voorkomen worden.

Daarom roept Nat. Reveil een ieder toe: **Organiseert U. Maakt het verzet krachtig. Verdedigt onze nationale zelfstandigheid. Beschermt onze cultuur. Handhaaft de algemeen Christelijke waarden. En vooral: Zorgt dat er over ons volk een geest vaardig wordt, die in staat is de nationale moeilijkheden op te lossen en de revolutie te bestrijden. Anderen willen en kunnen dit niet. Als Nederland zich van den ondergang wil redden, dan zal het door U, dan zal het door ons, dan zal het door eigen kracht moeten geschieden.**

HET DAG. BESTUUR.

AAN CENTRAAL BUREAU

NATIONAAL REVEIL

Heulstraat 3 — Tel. 180537 — Den Haag

Ondergeteekende wenscht ingeschreven te worden als lid van „Nationaal Reveil”.

Naam en voorletters

Straat Plaats

Hij/zij bepaalt zijn/haar financiële bijdrage:

a. in het propagandafonds op f	} per jaar *)
per half jaar *)
per kwartaal *)
b. als lid voor 1947-op f	

Wijze van betaling:

- 1 *) Door aanbidding van een kwitantie te zijnen huize, verhoogd met de incassokosten.
- 2 *) Door storting of overboeking op de girorekening No. 34261 t.n.v. het Bankierskantoor de Kock & Co., Koninginneweg 6, Den Haag, met bijvoeging van de vermelding „Nationaal Reveil”.
- *) Doorhalen wat niet gewenscht wordt.

..... 194

Handtekening:

13 Augustus 1947

Afd.: Pers
Publ. No.1

Nationaal Reveil richtte heden een schrijven tot den Chief Editor van New York Times, zulks in aansluiting op het gisteren door deze organisatie verzonden telegram, waarin als bewijsvoering o.a. de navolgende authentieke berichten waren verwerkt:

1. Krawang werd door de Nederlandse troepen op 22 Juli j.l. bezet. Om 2 uur 's nachts daaraanvooraangaande stichtten de Indonesische troepen brand in de Chinese winkels en woningen. Meer dan 100 huizen werden totaal vernield terwijl twee-derde van de eigendommen der Chinezen verloren ging. De rijstpellerijen van de Fu-Liang Company werden eveneens door vuur vernield.

2. In Tjikampek werd meer dan de helft van de Chinese eigendommen vernietigd door Indonesische soldaten.

3. In Soekaboemi wendde vertegenwoordigers van de plaatselijke Chinese Vereniging zich tot de Indonesische Garnizoenscommandant met het verzoek levens en eigendommen van de Chinezen aldaar te sparen. Dit werd toegezegd. Niettemin begonnen om ongeveer 11 uur de Indonesische militairen, onder commando van TRI-officieren en van Japanse onderduikers, met het beroven van winkels, opslagplaatsen en woningen van de Chinezen, waarna deze eigendommen in brand werden gestoken. Niemand werd vergund enigerlei kleding of huisraad mede te nemen. Deed men dit wel dan werd men ter plaatse neergeschoten. 127 huizen werden platgebrand. Schade circa 30 Millioen. Deze schanddaden werden uitgevoerd door ongeveer 200 man TRI-soldaten, Volkslegerssoldaten en Japanners. Ook de politie werkte mede, deze roofde o.a. geld en sieraden uit de Chinese huizen. Met gasoline, handgranaten en andere explosieven werden daarna de woningen opgeblazen. Nader wordt bericht dat de vernielingsplannen door Japanners werden opgemaakt in overleg met de plaatselijke TRI-staf.

4. In Soekaboemi en Tjibadak gingen meer dan twintig rijstpellerijen, textiel- en theebedrijven in vlammen op. Vooral langs de weg Tjitjoe-roeg - Soekaboemi werd allerschandelijktst huisgehouden. 70% van de Chinese eigendommen werd vernietigd.

5. Madjalaja werd in de nacht van de 22e Juli door Indonesische troepen platgebrand. Schade circa 1 miljoen gulden. Alle Chinese winkels weef- en tapioca-bedrijven worden door de TRI met de grond gelijkge maakt. In de straten werden vier lijken zonder hoofd aangetroffen.

6. In Tjitjalengka, hetgeen door de Soekarnisten in brand werd gestoken, werden meer dan 100 Chinezen gruwelijk vermoord.

7. In Tjilimoes, ca 22 K.M. ten zuide van Cheribon werden op 27 Juli j.l. meer dan 300 Chinezen door georganiseerde Indonesische benden op de meest afstootwekkende wijze vermoord. Deze slachting bleek met voorbedachte rade te zijn georganiseerd.

De Chinezen te Tjilimoes werden eerst naakt uitgekleeft en daarna op de meest beestachtige wijze afgeslacht. Kleine kinderen werden door de Indonesische troepen in waterputten geworpen, waarin de kleinen jammerlijk verdronken. Volgens ooggetuigen waren verschillende lijken onthoofd, van sommigen waren de hersenen ingeslagen en zelfs werden enige gevilde lijken aangetroffen. Weer anderen hadden openge-sneden buiken waaruit de ingewanden puilden.

8. Op Sumatra ging men precies het zelfde te werk. In Deli Toea werd op last van de Indonesische autoriteiten overgegaan tot het leegroven en in brand steken van de Chinese eigendommen. Hiervoor werden militaire vervoermiddelen gebruikt. Meer dan 100 percelen en een enorme rijstvoorraad gingen in vlammen op. Ook hier gebruikte de TRI gasoline en handgranaten.

9. In Arnhemia staken de Soekarno-troepen de graanopslagplaatsen in brand terwijl buitendien meer dan 70 Chinese winkels werden platgebrand.

Het lot van meer dan 300 Chinezen is onzeker.

Het Chinese consulaat te Medan is overbelast met werk om de meer dan 1000 gevluchte Chinezen de behulpzame hand te bieden.

4737
I. D. Amersfoort.

BUREAU B	
Nummer:	B
Datum:	2-7-1947

1 Juli

Volgno.

1947. E.

2 JULI 1947

ACD/17037

UITGEBOEKT

Onderwerp: Aanvulling op het rapport d.d. 28 Juni 1947
hetwelk op 30 Juni 1947 persoonlijk is bezorgd en besproken,
getreffende het perceel Heulstraat no. 7 ten Uwent.

De in het bovenaangehaald rapport genoemde namen kun-
nen thans als volgt worden aangevuld:

Jhr. W. P. de Koch, J. M. Dielissen en Mr. R. G. Broekhuizen,
deze drie personen zouden het z.g. bestuur of commissie vor-
men, terwijl als algemeen propagandist een zekere Boelhou-
wer of Boekhouder werd genoemd. Laatstgenoemde is iemand op
leeftijd met dun grijs haar.

Gaarne zouden ~~we~~^{K.N.V.}, indien mogelijk, t. z. t. willen verne-
men of bovengenoemde personen werkelijk tot de Rijkseenheid
behoren.

we

MINISTERIE VAN OORLOG

'S-GRAVENHAGE,

7 November

Volgno.

1247

CHEF GENERALE STAF
Sectie G 3 B
No. 2990/47 Geheim
Onderwerp: A. H. Rakers
(Nationaal Reveil)

10 NOV. 1947

ACD 22 9/7

BUREAU B

11-11-47

Uit betrouwbare bron ontvang ik de volgende mededeling:

N.A.W.A.
"De secretaris van "Nationaal Reveil", de Heer "Schuierman, uit de Heulstraat 3 te 's Gravenhage, bevindt zich op ongeregelde tijden in het Victoria-hotel te Amsterdam.

"Waarschijnlijk tracht hij te Amsterdam een "agentschap te plaatsen, waarvoor hij contact "zoekt met verschillende personen, onder wie "zich bevindt:

N.A.W.A.
"de sergeant RAKERS, Antoon, Hendrik, geboren te Amsterdam 16-8-1893, wonende te Amsterdam, Omval 34."

Maatregelen zijn genomen teneinde de activiteit van Rakers voornoemd nauwlettend gade te slaan.

Ik stel mij voor t. z. t. U nadere bijzonderheden te berichten.

TyP: EJ
Coll: *M*

Hoofd Sectie G 3 B
De Luitenant-Kolonel,

AAN Hoofd C. V. D.
Javastraat 68
'S GRAVENHAGE.

L
(M.P. Kokje w.h.)

I.D.
D E N H A A G .

Doss.106/18.

G E H E I M .

Hierbij wordt toegezonden de tekst van de rede, voor de Bestuursraadvergadering van "Nationaal Reveil", gehouden door de Heer W.LE COMTE, Hoofd van Pers en Radiodienst van "Nationaal Reveil", op 13 October 1947.

Verzonden op 21 November 1947
aan: het Hoofd van de C.V.D.

Volgno. OPGEEL
24 NOV. 1947
ACD/25/96

BUREAU B

15-11-47

WEST-EUROPESE DEMOCRATISCHE UNIE

Tekst van de rede, voor de Bestuursraadvergadering van "Nationaal Reveil", gehouden door de Heer W. J. e Comte, Hoofd van Pers en Radiodienst van "Nationaal Reveil", op 13 October 1947.

Mijnheer de Voorzitter,
Dames en Heren,

Naar aanleiding van de korte uiteenzetting, door mij vorige week voor Uw geacht college gegeven, moge ik Uw aandacht vragen voor de navolgende, meer uitgebreide gegevens betreffende een West-Europese Democratische Unie.

Het bericht van de stichting van het communistisch contactbureau te Belgrado door de communistische partijen van Italië, Frankrijk, Joegoslavië, Bulgarije, Roemenie, Hongarije, Polen, de Sovjet-Unie en Tsjechoslowakije zal niet zonder meer aan U zijn voorbijgegaan. Wij moeten de oprichting van dit bureau zien als de herleving van de Communistische Internationale, welke in 1943 door Rusland, om redenen, U wel bekend, werd ontbonden. De Sovjet-Unie bezit in dit "contactbureau" een instrument, niet slechts om propaganda voor Rusland in het buitenland te maken, doch ook om onmiddellijke invloed uit te oefenen op de staatkunde dier landen.

De opheffing van de Komintern in 1943 werd door geen enkele insider inderdaad gezien als welgemeend, ieder die maar enigszins op de hoogte was van de mentaliteit van het Kremlin wist dat het hier slechts een "beausgeste" betrof, voortgesproken aan de toenmalige behoefte van de Sovjet-Unie om gemeenschappelijk met de geallieerde Hitler-Duitsland ten onder te brengen. Zonder de enorme, daadwerkelijke bijstand van de geallieerden was Rusland destijds ten onder gegaan.

Ik moge in dit verband herinneren aan de uittellingen van Igor Goezenko, een voormalig ambtenaar van de Sovjet-Ambassade in Ottawa, die tijdens het spionnages-proces over het uitlekken van atoomgeheimen in 1945, zeide: "De officiële opheffing van de Komintern is wellicht de grootste grap, die wij communisten de laatste jaren hebben uittehaald. Alleen de naam werd uitgewischt om de publieke opinie te sussen".....

Wanneer wij de berichtgevingen van de zijde van de Sovjet-Unie mogen geloven dan betekent de oprichting van dit Communistisch Informatiebureau zelfs nog iets ergers dan de herleving van de Komintern.

Er bestaat een principiële verschil tussen de oude Komintern en de Kominform, zoals de afkorting van het Belgrado'se kantoor luidt. De Komintern zelfs, was minder onaanvaardbaar dan wat thans aan Stalin's brein is ontsproten.

Immers, toen in 1934 de Komintern werd opgericht, was deze alleen en uitsluitend gericht tegen het fascisme. De communisten werden opgewekt om met alle middelen de fascist en de nazi's te bestrijden eventueel door zich te fusioneren met de bestaande sociaal-democratische partijen.

Thans is dit echter geenszins het geval. Nu zeggen de communisten: met ons is GEEN ENKELE VERBINDING MOGELIJK, willen de arbeiders samenwerken, goed, maar dan hebben zij zich onvoorwaardelijk aan te sluiten bij de communistische partij en te doen en te laten wat wij decreteren. De houding van de communisten is thans scherper dan ooit en, zoals Prof. de Vries jl. Vrijdag in zijn lezing voor de Partij van de Vrijheid zeer terecht opmerkte: dit is een kracht-concentratie naar binnen welke sterk doet denken aan oorlogsconcentratie.

In Amerika beschouwt men de herleving van de Komintern als een rechtstreekse uitdaging aan de Verenigde Staten. Men neemt aan dat de Amerikaans-Russische en de Engels-Russische betrekkingen en de samenwerking der Grote Vier er zeer door zullen worden verslechterd. Daartegenover gelooft men dat het Congres thans spoediger zal besluiten tot aanneming van het plan Marshall en verder dat de communistische partijen van Frankrijk en Italië aanzienlijk zwakker zullen worden.

Overigens constateert men dat Moskou de wereldvrede wel een zeer slechte dienst heeft bewezen en ziet men de heroprichting van de Komintern als een poging tot torpederen van het plan Marshall.

Hiermede opent de Sovjet-Unie dus de aanval tegen Amerika en tegen de Westerse democratiën.

Ik moge hier citeren het hoofdartikel uit Trouw van 8 October jl.:

" LEUGEN "

Voor de oorlog namen de Russen in de wereld een geïsoleerde positie in. Wel is waar traden zij in de latere jaren vóór 1940 toe tot de Volkenbond, maar zij verdwenen daaruit ook weer, toen hun gedrag - de oorlog, die zij Finland aandeden - door de Volkenbond werd veroordeeld.

De ontwikkeling der gebeurtenissen na 1940 bracht de Russen, door de evenwijdige belangen, die zij bleken te hebben met de geallieerden, weer in wereldverband.

Men heeft daarvan gebruik willen maken om Rusland nu ook in het wereldrechtsverband, de Verenigde Naties, te trekken.

De Russen zelf werkten daaraan, met een bepaald doel, mee.

Wij zien het belang om een groot en machtig land als Rusland in de georganiseerde Statenwereld te betrekken, zeer goed in Het wordt nooit wat met de wereldvrede en de wereldrechtsorganisatie, als een zo groot deel der aarde zich afzijdig zou houden. De vrede is ondeelbaar en het internationale recht is, naar zijn aard, universeel.

Maar het heeft geen zin dingen te willen doen, die niet kunnen. En men dient vrede en recht niet, als deze gegrond zijn op woorden, die niet gemeend en dus leugens zijn.

De wereldrechtsorganisatie van na de oorlog, de vrede, die er nu is of zou moeten zijn, berusten naar de algemene uitspraak van alle volkeren die aan geallieerde zijde de oorlog meemaakten, op democratie.

Alle hebben dan ook de mond vol van democratie. Van Amerika af, tot Rusland toe.

Alle hebben het Handvest der Verenigde Volkeren bezworen, dat sprak van de "hervestiging van het geloof in fundamentele mensenrechten, in de waardigheid en waarde van de menselijke persoon, in de gelijke rechten van mannen en vrouwen en van naties, groot en klein".

Dat alles hebben alle volkeren bezworen van Amerika af tot Rusland toe.

Nu laten wij op het ogenblik daar dat wij tegen deze humanistische formulering van het Handvest, veel bezwaren zien.

Maar het erge is, dat Rusland, deze grondgedachte ondertekenende, daar hoegenaamd niets van meende. En even erg is, dat Ruslands mede-ondertekenaars van het Handvest zeer goed wisten, dat Rusland daar niets van meende.

De Russen doen, evenals de rest van de wereld, niets liever dan over democratie spreken en op hun democratie pochen.

Maar iedereen weet en de Russen zelf het allerbeste dat er bij hem hoegenaamd geen democratie bestaat en dat de Russische staatslieden van democratie ook in het geheel niets moeten hebben.

De Russische staat een democratie?

Het is een autoritair regime, dat alleen en uitsluitend berust op de meest doorgeorganiseerde terreur van een geheime staatspolitie.

Fundamentele mensenrechten? In Rusland geldt maar één recht en dat is het recht van de staatsleiding, die alles en iedereen aan haar Macchiavellistische heerszucht onderwerpt.

Geloof in waardigheid en waarde van de menselijke persoon? In Rusland? In dat land is iedereen een slaaf. In dat land wordt iedereen, die persoonlijkheid vertoont, getrapt en geknoeid. Daar wordt geen eigen mening geduld. Daar moet men napraten en prijzen, wat de leiding dicteert, op straffe van concentratiekamp en dwangarbeid.

Rusland is het land, waar miljoenen kreunen onder het meedogenloos geweld van een aan alle recht en moraal ontgroeide heerserskliek.

Rusland een land, dat de gelijkheid van grote en kleine naties erkent? Vraagt het aan Hongarije en Roemenië, wat dat gelijke recht betekent.

Wij behoeven het niet te vragen. Iedereen kent de waarheid.

Het gemeenschappelijk bezworen Handvest, de Verenigde Volkeren, berust niet op illusie, het berust op een aperte leugen, die men over en weer als waarheid accepteert.

Daaruit vloeit de ellende voort, die wij thans in het internationale verkeer beleven.

Dit internationale verkeer berust op leugen. En men weet dat. Daarom loopt elke discussie verkeerd. Daarom kunnen normen, die er zijn, niet worden toegepast. Daarom kan het werk der Verenigde Naties, zolang dit leuenspel voortduurt, nimmer iets goeds opleveren. Want leugen is zonde.

En de zonde, voleindigd zijnde, baart de dood.

Inderdaad, Dames en Heren, dit is klare taal. Wij moeten de gevaren waarmede ons Vaderland, waarmede de gehele Westerse beschaving thans openlijk wordt bedreigd onder de ogen zien.

Hoewel ik, over het algemeen, een vijand ben van het noemen van cijfers in een inleiding als deze, mag ik U de navolgende gegevens niet onthouden. Ik geef U een overzicht van het aantal communisten in Europa geteld volgens het aantal stemgerechtigden in de betrokken landen:

Rusland 99%, Albanië 95%, Bulgarije 90%, Joegoslavië 90%, Polen 80%, Roemenië 67%, De Russische Zône in Duitsland 54%, Tsjechoslowakije 39%, Frankrijk 28%, Finland 23%, Italië 19%, Hongarije 17%, Denemarken 16%, België 14%, Zweden 11%, Britse Zône in Duitsland 10%, Luxemburg 10%, Nederland 10%, Griekenland 9%, Amerikaanse Zônë in Duitsland 8%, Franse Zône in Duitsland 8%, Noorwegen 8%, Oostenrijk 6% en Engeland 3%.

U ziet hoe de Russische octopus haar vangarmen langzaam maar zeker over Europa uitstrekt. En, gezien de ellendige toestand waarin economisch de Westerse democratiën zich bevinden, met steeds groeiend succes. Het Marshall-plan moeten wij inderdaad zien als de enige redding uit het moeras waarin de West-Europese staten zich bevinden. Maar het zal U begrijpelijk voorkomen dat de Verenigde Staten van Amerika geen gelden en goederen, geen leningen en giften zullen verstrekken wanneer niet de heilige wil voorziet bij de betrokken naties, een hecht blok te vormen tegen de communistische agressie.

Want Amerika alléén kan, ondanks haar enorme economische hulpbronnen en haar enorme militaire capaciteiten, de komende strijd niet aanbinden, noch voorkomen.

De Sovjet-Unie staart zich niet blind op een abstracte hang naar vrede en heeft geen oprecht vertrouwen in de mogelijkheid tot een permanent harmonisch samengaan tussen communistische en democratische wereldbeschouwing. De Sovjet-Unie wenst een voortdurende, ondermijnende druk uit te oefenen op de invloed en de macht van de democratiën.

Wanneer er één stelling is waaraan de Russen zich angstvallig vasthouden, dan is het de navolgende:

"dat het kapitalistische productie-systeem een verderfelijk systeem is, hetwelk onvermijdelijk leidt tot uitbuiting van de arbeidersklasse door de bezittende klasse, welk systeem niet in staat is de economische hulpbronnen van de gemeenschap gelijkmatig te ontwikkelen en hetwelk eveneens in

staat is de stoffelijke goederen, welke door menselijke arbeid worden geproduceerd, eerlijk te verdelen".

De ter zake wel zeer deskundige Walter Lippmann, geeft in een veertiental artikelen in de New-York-Herald-Tribune zijn mening over het communistische gevaar op uiterst duidelijke wijze weer. Lippmann constateert dat een conflict niet te vermijden zal zijn; de Sovjet-macht zal zich onherroepelijk uitbreiden tenzij er op korten termijn een dam tegen wordt opgeworpen.

En met deze dam vereenzelvigd hij in de eerste plaats de verenigde staten van Amerika maar ook een Unie van West-Europese Staten.

Hij acht het communistische gevaar van een dergelijke grootte, dat, wanneer niet onmiddellijk met kracht ertegen wordt opgetreden hij een aanzienlijk verlies van prestige en invloed en zelfs van het bestaan van het Amerikaanse volk, voorziet. Hij merkt op dat de Amerikaanse strijdmacht niet geschikt is om een politiek op lange termijn te kunnen steunen. Wachten acht Lippmann uit den boeze, het zo noodzakelijke evenwicht moet ONMIDDELLIJK "GESETTLED" WORDEN.

Hij merkt verder op dat met de meest mogelijke spoed de zaak economisch en militair geconsolideerd moet worden en acht "planning" van de totale productie van de Verenigde Staten van Amerika, vooral ten aanzien van de goedwillende West-Europese Staten, wat betreft export, verkoop, leningen en giften, van evident belang voor het behoud van de wereldvrede.

En thans Dames en Heren, komen wij op het eigenlijke onderwerp van bespreking, de Verenigde Staten van Europa.

Ik moge aanvangen met den eminenten staatsman Churchill te citeren in zijn woorden gebruikt bij zijn historische speech in Zürich op 20 September 1946:

"I wish to speak to you to-day about the tragedy of Europe, this noble Continent, comprising on the whole, the fairest and the most cultivated regions of the earth, enjoying a temperate and equable climate, the home of all the great parent races of the Western World, the foundation of Christian faith and Christian ethics".

In zijn uiteenzetting over de noodzakelijkheid van de oprichting van een West-Europese Statenbond, vervolgt Churchill verder:

"Some of the smaller states have indeed made a good recovery, but over wide areas are a vast quivering mass of tormented, hungry, careworn and bewildered human beings, who wait at the ruins of their cities and their homes and scan the dark horizons for the approach of some new form of tyranny or terror".

"The structure of the United States of Europe will be such as to make the material strength of a single state less important. Small nations will count as much, as large

"ones, and gain their honour by a contribution to the common cause. The ancient states and principalities of Germany, freely joined for mutual convenience in a federal system, might take their individual places among the United States of Europe".

"Our constant aim must be to build and fortify the strength of the United Nations Organisation. Under and within that world concept we must recreate the European family in a regional structure, called, --it may be-- the United States of Europe, and the first practical step will be to form a Council of Europe".

"If at first all the States of Europe are not willing or able to join a union, we must nevertheless proceed to assemble and combine those who will, and those who can"

"If at first all the States of Europe are not willing or able to join a union, we must nevertheless proceed to assemble and combine those who will, and those who can"

"In all this urgent work France and Germany must take the lead together. Great Britain, The British Commonwealth of nations, mighty America, must be the friends of the new Europe and must champion its right to live".

"All the people, living in the Continent called Europe, have to learn to call themselves Europeans, and act as such so far as they have political power, influence or freedom. If we cannot get all countries, we must get all we can; and there may be many. Once the conception of being European becomes dominant among those concerned, a whole series of positive and practical steps will be open. The WAY TO STEP A NEW WAR.

Dit waren zinsneden uit de speech van Churchill.

In verband met het verzoek uit de bestuursraad van Nationaal Reveil om iets meer te weten omtrent het Churchillplan moge ik U thans enige reacties uit de wereldpers citeren: en denk ik er goed aan te doen U de stemmen der tegenstanders niet te onthouden.

A. REGERINGSINLICHTINGENDIENST

Na zijn rede in Zürich, waarin hij optrad als de promotor van de idee voor een "Verenigd Europa", heeft Churchill in December van het vorige jaar een lang artikel gepubliceerd in "Collier's Weekly", waarin hij nogmaals op dezelfde grondslagen de noodzakelijkheid van dit plan uitéenzette. De hierin aangegeven gezichtspunten vormen de richtlijnen voor het thans onder zijn auspiciën opgerichte "Comité voor een Verenigd Europa", waarin behalve een aantal andere Conservatieven ook een paar Liberalen en enkele parlamentsleden der Labour Party zitting hebben.

In het reeds vermelde artikel in "Collier's" noemt Churchill Frankrijk weer als het land, dat het geschikst is "om de Duitsers bij de hand te nemen en hen terug te voeren in de broederschap der mensen en in de familie der naties".

Bij zijn streven naar eenheid bepleit hij verde de noodzakelijkheid van een "Europese Raad", welke moet streven naar een "economische harmonie als een middel voor economische eenheid" en welke maatregelen voor de gemeenschappelijke defensie zal moeten treffen.

Deze nieuwe structuur van Europa zal niet tegen Rusland gericht zijn. "De vele volkeren van Rusland en Azië, die zijn samengebracht in de Unie van Socialistische Sovjet Republieken en die één zesde van het aardoppervlak bezetten, hebben niets te vrezen en veel te winnen van de schepping van de Verenigde Staten van Europa. Dit geldt des te meer, daar beide groepen vervat moeten zijn in de Wereld Organisatie en onderworpen moeten zijn aan haar besluiten".

De mogelijkheid, dat het internationale Communisme vijandig tegenover deze plannen zou staan, wordt evenwel niet uitgesloten geacht. Verder wordt nog naar voren gebracht, dat "de scheuring tussen Communisme aan de ene kant en Christelijke ethiek en Westelijke beschaving aan de andere kant, de meest dodelijke en verscheurende factor is, die het menselijk geslacht ooit heeft gekend".

"Wanneer de nu heersende geschilpunten in de wereld beslist zouden moeten worden door de kracht van de landlegers, zou ieder uitzicht voor de Westelijke Democratiën en voor de moderne beschaving inderdaad verloren zijn". De atoombom treedt hierbij echter op als "de nieuwe evenwichtsfactor".

Churchill besluit met de woorden: "Wanneer wij in de komende vijf jaren een wereld-structuur kunnen opbouwen van onweerstaanbare kracht en met een autoriteit, die niet te verkrachten is, zullen er geen grenzen zijn aan de zegeningen, die alle mensen kunnen genieten en delen".

B. HENRY WALLACE'S REACTIE

De vroegere Amerikaanse minister van Handel, Henry Wallace, heeft in een artikel in "Reynolds News" deze gezichtspunten aan een scherpe critiek onderworpen. In dit verband zij opgemerkt, dat Wallace onlangs de uitnodiging heeft aanvaard om in Engeland enkele lezingen te houden voor de Labour Party. Het standpunt van de Labour Party ten aanzien van de eventuele vereniging van Europa vindt men omschreven in een artikel uit de Daily Herald, waarop ik later zal terugkomen.

In zijn artikel tegen Churchill voert Wallace aan, dat deze thans Frankrijk vraagt zich met Duitsland te verbinden, juist zoals hij, namens Engeland, in Juni 1940 aanbod zich met Frankrijk te verbinden.

Wallace zegt: "Ontdaan van zijn mooie woorden komt het Tory standpunt er in wezen op neer, dat Frankrijk en Duitsland moeten samengaan om een buffer te vormen tegen Rusland". Daarom moet Duitsland geleidelijk weer sterk worden gemaakt.

en verder: "Churchill's schema is nu duidelijk. Hij neemt aan, dat de atoombom en de luchtmacht van Amerika ter beschikking staan van Engeland. De eerste verdediging zal dan gevormd worden door de soldaten en de industriën van Frankrijk en West Duitsland."

Tenslotte komt Wallace tot de conclusie, dat het plan, dat Churchill vóórstaat "onafwendbaar zal voeren tot dat, wat hij juist wil vermijden- de vernietiging van de beschaving. De vrede kan niet worden verworven door bedreigingen met dwangmaatregelen, die steunen op geheime wapens. In de naam van Eén Wereld en Vrede, scheppen de Churchills Twee Werelden en Oorlog".

Dit over de visie van Henry Wallace.

Het "Comité voor een Verenigd Europa" heeft als eerste daad zich tot het publiek gericht met een verklaring, waarin o,m. gezegd wordt:

"De totale uitschakeling van de oorlog kan slechts verzekerd worden door het eventueel tot stand brengen van een systeem voor wereldregering. Als een praktische stap naar dit uiteindelijke ideaal, moeten de afzonderlijke naties worden aangevoerd zich in grotere eenheden te groeperen.

Verskillende soorten van deze groepen bestaan reeds, bijvoorbeeld de Pan-American Union, het Britse Gemenebest en de Unie van Socialistische Sovjet Republieken.

Ons continent is echter nog in een chaotische toestand. Indien Europa wil leven, moet zij zich verenigen.

Het Verenigde Europa moet de structuur hebben van een regionale groep onder het Charter van de U.N.O. en moet natuurlijk nauwe vriendschap en samenwerking zoeken met de Sovjet Unie en de Verenigde Staten van Amerika. Het definieren van de nauwkeurige constitutionele betrekkingen tussen de landen van een verenigd Europa, moet nog prematuur worden geacht.

Daar het in de huidige omstandigheden moeilijk is voor de regeringen om het initiatief te nemen, komt de verantwoordelijkheid hiervoor te rusten op de individuele burgers. De taak is dringend. Voor het te laat is, moeten de mensen van goede wille in alle landen samenkomen, opdat Europa herrijze".

In een beschouwing van deze verklaring vraagt de Times (17/1), wat de promotors van het nieuwe schema eigenlijk precies bedoelen. Er is namelijk gevraagd, waarom de landen van Europa niet eenzelfde soort unie zouden kunnen bereiken als de dertien Noord-Amerikaanse staten in de 18e eeuw tot stand brachten. Er zijn echter vele aanwijzingen, dat dit niet is wat de promotors bedoelen. Men heeft nu klaarblijkelijk een vrijere vorm van samenwerking op het oog.

Onder de "verschillende groepen", die zij als voorbeelden noemen, is de eerste de Pan-American Union. Toch zou een op dit model gebaseerd project nauwelijks dienen om een einde te maken aan de "anarchie van Europa". Evenmin zal het een oorlog binnen zijn grenzen kunnen voorkomen, daar ook de Pan-American Union niet in staat is gebleken het uitbreken van oorlogen in Zuid-Amerika te verhinderen.

Een verstrekkende moeilijkheid is de bijzondere positie van Groot-Brittannië door haar lidmaatschap van het Britse Gemenebest en door haar andere dringende overzeese belangen. Bij iedere vorm van Europese eenheid kan Groot-Brittannië noch inbegrepen, noch uitgesloten worden.

Dezelfde moeilijkheden gelden voor de Sovjet Unie, welke ongetwijfeld een deel van Europa vormt, hoewel toch niet

helemaal. Ongeveer 20 jaar geleden gaf Lenin uitdrukking aan Ruslands wantrouwen tegen "de slogan van de Verenigde Staten van Europa". Hoewel sommige van zijn uitspraken verouderd zijn, is het niet waarschijnlijk, dat de Sovjetlexer Lenin's uitgangspunt zal vergeten, dat een politieke slogan niet zonder haar economische aspecten beoordeeld kan worden. Dit is inderdaad het zwakste punt van het schema. De grondslagen voor economisch herstel en wederopbouw zijn op het ogenblik Europa's dringendste noden.

De Manchester Guardian (17/1) brengt naar voren, dat het dwaas zou zijn van de meer heftige leden van de Labour Party, als zij de conceptie van een verenigd Europa zouden veroordelen, juist omdat zij gesteund wordt door Churchill en afgekeurd door Henry Wallace. Maar de regering moet het effect hiervan op de andere landen nauwkeurig bestuderen. Hier geldt niet alleen, dat Rusland in dit voorstel haar favoriete schrikbeeld van een westelijk bljk zal zien -hoewel het Russische wantrouwen, hoe onredelijk het ook moge zijn, moeilijk als onbelangrijk terzijde gelegd kan worden. Waar het hier misschien het meeste op aan komt, is de reactie van de andere Europese landen, vooral van Frankrijk. In deze zaken mogen we slechts hopen stap voor stap verder te kunnen gaan en het zou al te dwaas zijn om het vooruitzicht van een alliantie met Frankrijk op het spel te zetten door te voortvarend te zijn met de idee van een Europese Unie. Want Frankrijk en Engeland moeten de hoekstenen voor dit bouwwerk vormen.

De News Chronicle (17/1), waarvan de directeur eveneens zitting heeft in het Comité, merkt op, dat hoe ook de relatie van Groot-Britannie aan de ene kant en Rusland aan de andere kant zou mogen zijn ten opzichte van een bepaalde Europese groep, dit niets afdoet aan het feit, dat een werkelijk tot stand komen van de Verenigde Staten van Europa een geweldig voordeel zou opleveren voor de Europese volkeren zelf en een belangrijke factor zou vormen voor een stabiele wereldvrede. Het is zoals het manifest verklaart, "als Europa wil leven, moet het zich verenigen".

Ergens zal eens een begin gemaakt moeten worden -en er is reeds te veel tijd verloren gegaan door verbitterd nationalistisch geredetwist. De verklaring, dat "sommige landen het op het ogenblik misschien niet mogelijk achten tot daden over te gaan, maar dat diegenen, die daar wel toe in staat zijn, een begin kunnen maken", is gerechtvaardigd als de poging gedaan wordt, terwijl alle mogelijke deelnemers voortdurend aangemoedigd worden, wat ook hun geographische positie of hun politieke overtuiging moge zijn, opdat een werkelijke Pan-Europese eenheid geschapen kan worden.

In de Daily Herald (17/1) vinden we een artikel, waarvan we mogen aannemen, dat het in grote lijnen de officiële zienswijze van de Labour Party vertegenwoordigt, ondanks het feit dat enkele individuele leden hiervan zich bij Churchill's Comité hebben aangesloten. Dit blad brengt naar voren, dat de voornaamste noodzaak voor de huidige wereldpolitiek een beter begrip tussen Engeland, Rusland en de Verenigde Staten is. Bij het vaststellen van de verdiensten van de door het Comité te

voeren politiek, doet zich onvermijdelijk de vraag voor, of deze politiek een betere verstandhouding tussen de genoemde mogendheden zal bevorderen of belemmeren.

Het schijnt mij toe, dat de Russen deze nieuwe "eenheid" een andere naam zullen toekennen. Zij zullen wijzen op de zinsnede in de verklaring, die zegt, dat de volkeren van het nieuwe Europa - het Europa, dat de Sovjet Unie met haar Slavische buurstaten uitsluit- zich moeten samenvoegen om de onderlinge vrede te verzekeren. Zij zullen zeggen + "Dat is een voorstel voor een militair blok, beheerst door Engeland en Frankrijk".

Zij zullen aanvoeren, dat het blok anti-Russisch is in opzet en in doel. En wanneer hun gezegd wordt, dat dat dwaasheid is, zullen zij er aan toevoegen, dat, daar de idee door Churchill bezielde en gemotiveerd is, de bedoeling ervan onmogelijk anders kan zijn. Om eerlijk te zijn, het Comité voor een Verenigd Europa begint met een enorme handicap, doordat Churchill er de leiding heeft, tenminste wat betreft de goedkeuring van de Sovjet-Unie.

Hoewel hij het nooit heeft gezegd en hoewel velen van zijn mede-Comitéleden zouden rillen van afgrijzen voor een dergelijke politiek, kan ik mij niet losmaken van de gedachte, dat het voornaamste doel van zijn "Verenigd Europa" het stuiten van de veronderstelde aanspraken van Rusland zou zijn door een zo groot mogelijk deel van de rest van Europa in een Grote Alliantie onder te brengen.

Ik denk, dat de idee voor een Verenigd Europa, wanneer het wordt uitgevoerd in de door Churchill bedoelde vorm, wantrouwen en tegenwerking zou veroorzaken in Rusland en een diepere scheiding tussen Rusland en Engeland tweek brengen.

Ik argumenteer hier niet tegen een Verenigd Europa. Integendeel, een dergelijke ontwikkeling is zeer wenselijk. Zij wordt tegenwoordig beschouwd als een middel om die voorspoed en sociale vooruitgang te bereiken, waarvoor het nationalisme een belemmering is.

En het kan worden bereikt - niet alleen door propaganda, maar door een gecombineerde opvoedkundige poging; door economische samenwerking en bovenal door een eenheid van denken en van daden tussen de grote mogendheden te verzekeren.

De leden van het Comité voor een Verenigd Europa zouden hierop kunnen antwoorden, dat dit precies de dingen zijn die zij voorstellen. Maar hun Verenigd Europa sluit de Sovjet-Unie uit en het mijne niet. En hoewel zij zullen aanvoeren, dat zij niet van plan zijn een grens te trekken tussen "de Sovjet Unie en haar Slavische buurstaten" en de rest van Europa, zou hun plan toch zonder twijfel dat tot resultaat hebben.

Wanneer wordt beweerd, dat een dergelijke grens reeds bestaat - getrokken door Rusland- is mijn antwoord, dat we dan moeten trachten om haar te verwijderen en niet om haar te bestendigen.

Volgens Le Monde (19/1) zal Rusland ongunstig oordelen over een verenigd Europa, omdat zij vreest, dat dit Europa haar vijandig zal zijn. Wanneer zij echter bemerkt heeft, dat

dit niet het geval is, zal ook dit inzicht veranderen.

Een verenigd Europa, dat zijn krachten en zijn belang n gecoördineerd heeft, zou vrijer komen te staan, zowel tegenover Amerika, als tegenover de U.S.S.R. De beide Groten zouden een gelijke partner krijgen, niet om hen tegen te werken, maar om hen de hand te reiken. Of hebben zij liever met satellieten te doen? Dat zou zeer betreurenswaardig zijn, voor ons Europeanen en voor de wereldvrede. Churchill's idee verdient een eerlijke beschouwing. In Frankrijk en in geheel Europa zijn er mensen, die het met enthousiasme begroeten. Er zijn echter anderen, die het tot nadenken stemt. (By de eerste is dat blijkbaar niet het geval)

Na een opsomming van de antecedenten der Comité-leden, zegt Pierre Courtade in l'Humanité (18/1), dat de samenstelling van het Comité de werkelijke bedoelingen van deze "Europeanen" reeds voldoende illustreert.

Churchill wil maar al te graag dat de arbeiders dwingen zich solidair te verklaren met de uitspraak van Attlee tegen de verdeling van de wereld in blokken en ten gunste van de Verenigde Volkeren.

Dat is dan ook een positief resultaat. Maar dat is niet hetgeen Churchill najaagt en men kan er zeker van zijn, dat hij vastbesloten is zijn carrière als verdediger van "Europa" voort te zetten. Hij treedt hierbij op als de opvolger van de nationaal-socialistische verdedigers der "westelijke cultuur".

Naar aanleiding van de hieropvolgende, eerste openbare vergadering van het Comité voor een Verenigd Europa kwamen de navolgende beschouwingen los:

Ter gelegenheid van de eerste openbare vergadering van het "Comité voor een Verenigd Europa" heeft Churchill als voorzitter van dit Comité, de propaganda campagne geopend met een rede, waarin hij opnieuw met klem op de vereniging van Europa heeft aangedrongen.

Sinds Churchill en de andere Comitéleden dit plan voor het eerst lanceerden, is het grote publiek aanzienlijk meer vertrouwd geraakt met de idee van een Verenigd Europa, vooral ook waar vele anderen op de urgentie hiervan hebben gewezen. De Labour partij beschouwt Churchill's actie echter nog steeds met het nodige wantrouwen - om van de Communisten maar helemaal niet te spreken - terwijl Attlee in dit verband enige tijd geleden reeds heeft verklaard, dat de Britse regering zich afzijdig zal houden van iedere beweging, die ook maar de schijn van een anti-Russische houding zou kunnen wekken.

De TIMES(15-5) is van oordeel, dat Churchill niet duidelijk genoeg heeft aangegeven, dat zijn Verenigd Europa in de huidige omstandigheden een Verenigd Europa zonder Rusland zal moeten zijn. De houding van de Sovjet-Unie en van alle Communistische partijen getuigt hiervan. Verenigd Europa kan in deze omstandigheden slechts betekenen Verenigd West-Europa. Waaruit bestaat West-Europa? Voor ieder voorstander van een eenheid is het beantwoorden van deze vraag misschien wel de moeilijkste en meest delicate opgave. Zal Engeland er deel van uitmaken? En Duitsland, of enig deel van Duitsland? Op zijn minst zal het een bevolking

van een 135 miljoen zielen bevatten, ten hoogste ongeveer 250 miljoen. In beide gevallen echter zal het een gebied beslaan, dat tamelijk veel ruwe grondstoffen bevat, dat een hoge mate van kapitaalsontwikkeling heeft, een grote industriële bekwaamheid en een aanzienlijk tekort aan voedsel, dat echter door specialisatie zou kunnen verminderen. Het is dus een gebied, dat in grootte, bevolking en hulpbronnen gelijk is aan de Verenigde Staten van Amerika en aan de Sovjet Unie.

De economische kracht van een Verenigd West-Europa zou zeer groot kunnen zijn. Dat werd ondanks oorlog, verzet en blokkade bewezen door het afschuwelijke experiment van Hitlers "nieuwe orde". Vrede, planning en specialisatie zouden een dergelijke Unie tot een hoge graad van voorspoed kunnen brengen, tot welzijn van al haar leden.

Hierbij rijst echter de vraag, welk doel en welke structuur de Unie zou moeten krijgen en of het, in het gezicht van alle politieke moeilijkheden wel ooit mogelijk zou zijn, in welke vorm ook, haar tot stand te brengen. Englands buitenlandse politiek is thans voornamelijk gebaseerd op het Handvest der Verenigde Volken. Dit Handvest voorziet evenwel in "regionale overeenkomsten" en er is geen reden waarom een West-Europa-Unie niet hieronder gerekend zou kunnen worden. Op grond van loyaliteit tegenover de Verenigde Volkeren is er in ieder geval geen enkele reden, waarom de Engelse politiek een regionale associatie van West-Europa niet zou ondersteunen, zoals in het Handvest wordt toegelaten.

Het werkelijke struikelblok in deze zaak is Rusland. De betrekkingen van de westelijke wereld met Rusland kunnen drie vormen aannemen. De eerste is een volledig samengaan en volledige samenwerking. De tweede is een verdeling in "twee werelden", die ieder hun eigen grenzen trekken en hun eigen weg gaan. De derde is oorlog. Sinds 1941 heeft de Britse regering voortdurend naar de eerste vorm gestreefd. Het is duidelijk, dat Churchill bereid is de tweede vorm te aanvaarden; slechts een verblinde tegenstander kan hem ervan beschuldigen een oorlog met Rusland te wensen. Tegenstanders van de tweede vorm beweren, dat er onvermijdelijk een oorlog uit zal voortvloeien, doch haar voorstanders kunnen met enige reden wijzen op het historische feit, dat Ruslands afzijdigheid van de rest van Europa eeuwenlang geduurd heeft, doch zelden tot oorlog heeft geleid. Diegenen, die sceptisch gestemd zijn ten opzichte van de eerste vorm-volledige samenwerking- kunnen daarbij wijzen op het onmiskenbare feit, dat de enige internationale organisaties, die sinds de oorlog behoorlijk en eensgezind hebben kunnen werken, juist die organisaties zijn, waarin de Russen niet zijn vertegenwoordigd. Deze verlammeende tegenstrijdigheden kan men heden in meer dan één West-Europees land waarnemen,

De MANCHESTER GUARDIAN (15-5) merkt op, dat velen zich in de eerste dagen van Churchill's Comité hebben afgevraagd of de beweging niet een ondienst betekende aan de zaak van de vrede en de Europese samenwerking. Zij vreesden, dat de Sovjet Unie het ten onrechte voor een poging tot vorming van een soort "Westelijk blok" zou houden. Thans staan de zaken echter geheel

anders. Iedereen ziet waartoe Europa ons voert: Er is geen land in Europa, dat niet of in een gruwelijke nood, of tenminste in een ongezonde economische verwarring verkeert. Twee jaren zijn voorbijgegaan sinds de nederlaag van Duitsland, toch zijn de eeuwenoude kanalen der Europese handel nog niet weer vrij geopend. Duitsland, het hart van Europa, is op de rand van hongersnood.

De actie voor een Verenigd Europa is niet anti-Russisch, want men erkent, dat Rusland deel uitmaakt van de Europese gemeenschap en evenveel voordeel zal hebben van onderlinge hulp als ieder ander land. Maar te zelfder tijd erkent men ook, dat als Rusland zich wenst te isoleren, de andere toch nog in leven moeten blijven. Men moet een plaats openlaten voor Rusland, maar de andere landen zullen, als zij niet in het moeras willen wegzinken gezamenlijk tot handelen moeten overgaan voor hun gemeenschappelijk welzijn. Zij moeten op de een of andere manier hun economische systemen aanvullen, hun militaire begroting reduceren en hun onderling contact opvoeren. Bovendien moeten zij samenwerken om Duitsland weer ten dienste van Europa te stellen. Churchill heeft er de nadruk opgelegd, wat Frankrijk en Engeland in combinatie in dit opzicht zouden kunnen doen.

Toen hij dit punt vorig jaar September in Zürich naar voren bracht, leek het te optimistisch. Thans zijn er ook in Frankrijk meer mensen die inzien, dat Frankrijks eigen herstel direct verbonden is met dat van Duitsland. Dan is er nog een aspect waar we rekening mee zullen moeten houden. Europa verwacht nu hulp van de Verenigde Staten. Wij vertrouwen er op, dat die hulp gauw zal komen, anders is er geen hoop om een volslagen crisis te vermijden. Maar de Verenigde Staten zullen geen steun geven aan een voor altijd verdeeld en armoedig Europa, Europa zal op de een of andere manier weer op eigen benen moeten komen en naarmate zij meer zelf aan haar herstel werkt en dat ook toont, met des te meer vertrouwen kan zij de hulp van Amerika tegemoet zien.

De DAILY TELEGRAPH(15-5) meent te mogen verwachten, dat de gemeenschappelijke ellende van Europa voor de verschillende staten als stimulans zal dienen om naar een Unie te streven. Het is heel goed mogelijk, dat het Britse Gemenbest en ook de andere landen, die belangen hebben buiten Europa, hierbij een brug zullen kunnen vormen tussen de bestaande continentale unies en de nieuwe, die nu wordt voorgesteld. Wie een dergelijke weldadige mogelijkheid ontkent of haar voorstanders als egoïstisch wil doodverven, laadt een zware verantwoordelijkheid op zich. Sovjet Rusland doet in feite zowel het een als het ander, zoals Churchill met opzettelijke gematigdheid opmerkte. Misschien, als de nu te vormen organisatie er in slaagt om het begrip nauwkeuriger te omschrijven, dat het nationale wantrouwen, waarvan de Russische houding slechts een voorbeeld is, te zijner tijd weggenomen zal kunnen worden.

Eens zal iemand toch uiteen moeten zetten, welke macht de Europese eenheid zou bezitten, welk deel der nationale soevereiniteit men zal moeten laten vallen en hoe de idee in de praktijk zou moeten werken. Doch voordien moeten nog geen stenen worden geworpen. Het is de bedoeling om van de Verenigde Staten van Europa een van de belangrijkste onderdelen van de Verenigde

Volkeren te maken. Er is hierbij geen rivaliteit, alleen maar het verlangen om de taak van de grotere organisatie te verlichten. Naarmate de U.N.O. meer teleurstellingen geeft, wordt het ook des te noodzakelijker om te zoeken naar iets, dat, zelfs op een regionale basis, de idee van broederschap en samenwerking in het leven kan houden. Daarom zal Churchill de hoop hebben van allen, die geen terugval tot het nationale antagonisme meer wensen.

De DAILY HERALD(16-5) onderwerpt het gehele plan opnieuw aan een scherpe critiek. Churchill zoekt geen Verenigd Europa, hij zoekt een verdeeld Europa. Hij herziet de kaart van dit werelddeel, ten einde Rusland uit te kunnen sluiten, evenals de Oost Europese landen, die nauw met Rusland samengaan.

Nu kan men natuurlijk aanvoeren, dat een dergelijke verdeling van Europa in feite reeds bestaat en dat Rusland daar verantwoordelijk voor is. Dat willen we ook helemaal niet ontkennen, Doch wij zijn van oordeel, dat als Europa vrede en vooruitgang wil genieten, de verdeeldheid beëindigd moet worden, maar niet bestendigd en verhard. De gehele politiek van het Churchill Comité is er op gericht de verdeeldheid te bestendigen.

Reeds meermalen hebben wij gevraagd, waarom het Comité Rusland en haar "Slavische satellieten", zoals Churchill ze noemt, wenst uit te sluiten van de voorgestelde Europese Unie. Onze vraag is nooit beantwoord. Alles wat we hebben is een uiting van verrassing -door Churchill in zijn laatste rede herhaald- omdat Rusland zijn zegen aan deze nieuwe groepering niet zou willen geven. Maar waarom zou het zijn zegen wel geven? Waarom zou het er in toestemmen zich als afgescheiden van Europa te laten beschouwen, terwijl toch zo'n groot deel van Rusland, waarin bovendien de meeste grote steden liggen, binnen de grenzen van Europa valt, tenminste zoals die tot nu toe aanvaard worden. Hoe kan het deze politiek anders opvatten, dan als een poging om het als een Aziatisch land te behandelen en zijn verbindingen met Europa af te snijden?

Deze politiek is niet alleen vernietigend -omdat hierbij de onmogelijkheid van volledige Russische samenwerking in Europese aangelegenheden wordt aangenomen- zij is bovendien hopeloos irreeel.

In de NEW YORK HERALD TRIBUNE(17-5) toont Walter Lippmann zich een sterk voorstander van de Europese eenheid. Er zijn vele redenen voor de vereniging van Europa, een aantal heeft Churchill deze week reeds aangegeven. Maar er zijn ook speciale Amerikaanse redenen voor een eenheid in Europa. De eerste geldt voor het voortdurende beroep, dat op ons wordt gedaan -vooral als de Engelse lening en verschillende andere credieten en giften in de komende paar maanden uitgeput raken -om nieuwe dollar bijdragen te verschaffen om Europa voor een ineensstorting te behoeven en om het herstel, dat tot dusver niet geslaagd is, mogelijk te maken. Deze nieuwe Amerikaanse bijdrage zal, naar na-oorlogse maatstaven gerekend, zeer groot moeten zijn, de machtiging zal jaarlijks 4 tot 7 milliard dollar behoeven, voor tenminste twee of drie jaar.

Wij kunnen aanvoeren, dat het congres deze machtigingen zal afstemmen en dat ook de wens van het volk zal zijn, wanneer zij gebruikt moeten worden om verschillende regeringen nog iets langer aan de macht te houden. Bovendien zullen de volken van Europa, die nog enig zelfrespect bezitten, geen hulp willen ontvangen in een vorm, die hen afhankelijk maakt van de Verenigde Staten. Maar wanneer onder leiding van de twee voornaamste Europese staten -Engeland en Frankrijk- overeenkomsten kunnen worden bereikt, waardoor de productieplannen en de export en import programma's gecoördineerd en gerationaliseerd en de dollar tegoeden van vele Europese landen geconsolideerd kunnen worden, dan zou onze houding geheel anders zijn.

Het Amerikaanse volk zou dan begrijpen, dat de bijdrage van nieuw geld een investatie zou zijn in de reorganisatie van Europa en dat dat goede vooruitzichten zou bieden op politieke vrede en economische stabiliteit. Zij zouden de nieuwe fondsen bijdragen voor een nieuwe eenheid- voor een organisatie van Europa, die zichzelf vooruit hielp en die waarschijnlijk zou slagen.

Een tweede Amerikaanse reden houdt verband met het Duitse probleem. Hier zien wij thans, wat wij misschien niet zagen ten tijde van Potsdam en zelfs ten tijde van Stuttgart, nl. dat het amputeren van de oostelijke provincies van Duitsland door de Sovjet Unie het onmogelijk maakt om in de rest van Duitsland een verenigde nationale staat te vormen, die geregereerd wordt door nationale partijen in een Duits parlement, dat gebaseerd is op nationale verkiezingen. Want wanneer wij toestemmen in de politieke eenheid van de rest van Duitsland, zal dat geamputeerde Duitsland onvermijdelijk als voornaamste doel hebben de oostelijke gebieden terug te winnen. Geen enkele nationale partij zou een ander nationaal doel kunnen nastreven. Geen enkele Duitse politicus zou zich als een patriot kunnen aanmerken, wanneer hij niet werkte voor de eenheid van alle vroegere Duitse landen.

Zo'n Duitsland kan nooit vredelievend zijn, want de verloren provincies kunnen slechts met geweld worden teruggewonnen door een oorlog van de Duitsers tegen Rusland en Polen, of door een overeenkomst tussen Berlijn en Moskou voor een nieuwe verdeling van Polen. En daarom, hoewel we graag de Duits-Poolse grens nog wat zouden willen herzien, teneinde Duitsland "self-supporting" te maken, wensen wij, dat die grens daarna permanent zal zijn. Zij kan niet permanent zijn, wanneer een ten dele verenigd Duitsland voortdurend stookt achter de ruggen van de Polen en Moskou regelmatig het verleidelijk aanbod doet een alliantie te sluiten met een nieuwe verdeling van Polen als basis.

Wanneer Duitsland niet veilig als een verenigd land kan worden hersteld, zal er ons niets anders overblijven, dan te doen, wat de Fransen altijd gewild hebben, wat in het algemeen altijd ons gezichtspunt ten opzichte van Duitsland had moeten zijn en waar Churchill in zijn speech om vroeg, nl. de verschillende individuele Duitse staten, die thans geschapen worden (of liever, weer herleven), uit te nodigen om, "los van iedere toekomstige kwestie over een Duitse Federatie, hun plaatsen in te nemen in de Europese Raad".

LE MONDE (16-5) constateert, dat Churchill in gelukkig gekozen termen de positie van Duitsland uiteen heeft gezet. Het spreekt van zelf, dat dit centrale land van Europa, dat zowel door bevolking als door industrie het belangrijkste is, deel moet uitmaken van de thans voorgestelde organisatie. In zijn rede in Zürich scheen Churchill Frankrijk de verantwoordelijkheid voor deze deelname te willen geven, door het uit te nodigen tot een initiatief, dat door de huidige toestand niet gerechtvaardigd wordt. Hij heeft dit voorstel gecorrigeerd door het gebaar op te leggen aan Frankrijk en Groot Brittannië samen, verenigd en verbonden. De westelijke mogendheden zien zich thans voor de taak gesteld "het Duitse volk weer vriendschappelijk in de kring der Europese landen terug te voeren".

Deze taak zou ongetwijfeld des te eenvoudiger zijn, wanneer Frankrijk en Engeland alleen tegenover Duitsland stonden. Maar er zijn vier bezettingsmogendheden en Bevin heeft nog pas in het Lagerhuis gewezen op het dringende belang van het Duitse probleem, dat door de Grote Vier moet worden opgelost. Wij weten niet of, "de richting, die de wereld zal opgaan" op de aanstaande conferentie in November bepaald zal worden, zoals de Britse Minister van Buitenlandse Zaken vastgesteld heeft, doch in ieder geval zullen de Vier dan de besprekingen hervatten en de beslissingen, die daar genomen zullen worden, zullen zeker ook de toekomstige organisatie van Europa beïnvloeden. Van welke kant ook bekeken, zal het probleem, dat Churchill heeft opgeworpen een probleem voor de toekomst zijn, dat niet door een redenaar opgelost kan worden, noch zoals Bevin opmerkte, door één enkel land. Ook de U.N.O. heeft erkend, dat Europa apart een eenheid vormt. Dit blijkt uit het installeren van de Economische Commissie voor Europa, die thans in Genève zetelt en die nuttige aanwijzingen kan verschaffen voor de mogelijkheden tot samenwerking tussen de landen van ons contingent.

Mijnheer de Voorzitter, Dames en Heren, ik hoop ernstig dat Uw blik betreffende deze allerdringendste aangelegenheden enigszins verruimd moge zijn.

Wat betreft de aantrekking van de Duitse landen nog het volgende:

Het aantrekken van Duitse belangen bij die van de West-Europese Staten in een West-Europese Raad moge, zo kort na hetgeen een Hitler-Duitsland ons heeft aangedaan, een wrange smaak wekken en op het eerste gezicht zelfs afstotend werken, het is nochtans EEN GEBIEDENDE EIS VAN REALITEIT tegenover komende gevaren van niet minder omvang dan die wij zo juist te boven zijn gekomen:

SOVJET-COMMUNISME IS MINSTENS EVEN ERG ALS HITLER'S
NAZIDOM

Geachte aanwezigen, het is in dit bewustzijn, in deze diepe overtuiging, dat Nationaal Reveil de aandacht moet opvragen: dat het opnieuw zijn idealen naar buiten dient uit te dragen, in de hoop dat zij weerklank mogen vinden bij alle welkenkenden hier te lande en overzee, in het welbégrepen belang van al de volkeren van ons Koninkrijk.

Wij hebben de strijd aan te binden tegen de steeds sterker wordende pogingen om de strijdvaardigheid van de mensheid tegen het onrechtvaardige en totalitaire te verzwakken, een verzwakking waaraan de "Wereldbond voor morele herbewapening" helaas mededoet.

Nationaal Reveil blijve zijn politieke acties op dezelfde wijze voeren als voorheen, dus: HET STIMULEREN VAN HET NATIONALE POLITIEKE EN SOCIALE BEWUSTZIJN bij al de volkeren van het Koninkrijk. En in dit kader: HET PROPAGEREN VAN DE WEST-EUROPESE DEMOCRATISCHE UNIE, moge dit voor Nationaal Reveil een programmapunt van grootste urgentie worden.

Hierin moeten wij zien de economische, culturele en ook de strategische middelen die de oplossing kunnen brengen voor de noden van onze beschaving, een waarborg tevens tegen elke totalitaire agressie, hier en overzee.

De nationale krachten van ons Koninkrijk zijn op zich zelve ontoereikend om alléén de strijd daartegen aan te binden. Hetzelfde doet zich bij onze naburen voor. IN BUNDELING VINDEN WIJ ONZE KRACHT.

Zo worde het eerste plicht van Nationaal Reveil bij onze volkeren het bewustzijn wakker te roepen, dat het sa-
mengaan in EEN verband met een totalitaire staatsvorm als het Sovjet-regime, UITGESLOTEN is; dat VERZET daartegen GEBODEN is; dat een der krachtigste aangrijpingspunten voor dat verzet ge-
legen is in: AANSLUITING BIJ EEN WEST-EUROPESE DEMOCRATISCHE UNIE.

Ik dank U voor Uw aandacht.

Werkoverzicht.

Par., H datum 3 FEB 1948

BUREAU D

27-1-48

Volgno.

26 JAN 1948

AD/2807

Verslag van de op Donderdag 22 Januari 1948 gehou

den openbare vergadering van "Nationaal Reveil" in het gebouw
"Musica" te Delft.

OPGELEGD

KV | Sprekers: J.M. Dielissen te 's-Gravenhage

WV | Jhr. B.C.C.M.M. van Suchtelen, oud-gouverneur van Sumatra's
Oostkust.

WV | Drs. W.A. Veenhoven

Aanwezig: ongeveer 60 personen

Zaalcapaciteit: 300 personen.

Deze vergadering was belegd door Nationaal Reveil afd. 's-Gravenhage, door wie ook de zaal was gehuurd. Er is niet kunnen blijken dat Delftse ingezetenen hun bemiddeling hebben verleend, zodat Delftse contactpunten van Nationaal Reveil niet werden ontdekt.

Te omstreeks 8.15 uur opende Dielissen de vergadering.

Voor het gesprokene moge worden verwezen naar het uitvoerig verslag in de Delftsehe courant van Vrijdag 23 Januari 1948, hetgeen hierbij wordt gevoegd.

Nog zij vermeld, dat in één der tegenstanders van het verzenden van het telegram aan H.M. de Koningin met vrij grote zekerheid werd herkend de oud-generaal van het K.N.I.L. genaamd Cox.

Deze vond het verzenden van dit telegram een belediging voor H.M. en hij achtte de aanwezigen niet bevoegd een dergelijk telegram uit naam van Nationaal Reveil te zenden.

Aan de ingang van de zaal werden enige brochures en overdrukken verspreid.

Te omstreeks 23.00 uur werd de vergadering door Dielissen gesloten.

Het geheel had een rustig en ordelijk verloop.

I.D. Delft

DELFTS NIEUWS

„Nationaal Reveil“ beschuldigt de regering

Jhr B. van Suchtelen en drs W. A. Veenhoven
spraken in „Musica“

Langs talrijke wegen hebben wij de regering gewezen op haar heilloze politiek ten aanzien van Indonesië, aldus de heer J. M. Diehlissen in zijn openingswoord op de vergadering van „Nationaal Reveil“, die gisteravond in „Musica“ werd gehouden. Alle pogingen om de regering van haar ondemocratische wijze van regeren af te brengen liepen echter op niets uit.

Waarom treden tal van ministers af? zo vroeg spr. Is het omdat zij sympathiseren met het regeringsbeleid of is de reden het tegenovergestelde? Het Nederlandse volk wordt daarvan onkundig gelaten. Om deze en vele andere redenen achtte spr. het noodzakelijk dat de regering aftreedt en plaats maakt voor een waarlijk nationaal kabinet. Voor alles hebben wij mensen nodig zonder besmet verleden. Door een krachtige regeringspolitiek is er ook in Indië nog iets te bereiken.

„Indonesië ook van ons“

Vervolgens gaf hij het woord aan jhr B. van Suchtelen, oud-gouverneur van Sumatra's Oostkust, die sprak over het onderwerp: „Indonesië ook van ons“. De zaken gaan slecht in den lande, aldus spr. Wij hebben binnen ons koninkrijk een zorgkind: Indonesië. Het is het wanbeleid van de Nederlandse regering waardoor wij in deze situatie zijn gekomen. Nu de order: „Staakt het vuren“ is gegeven wordt dit in alle toonaarden opgehemeld. Maar in wezen betekent het uit de weg gaan voor een strijd, die men niet aandurft. Men heeft gemeend in ons Indië eenzelfde politiek te kunnen voeren als Engeland in Brits-Indië. Maar dat is volkomen onjuist omdat de verhouding van deze beide landen ten opzichte van hun Indië volkomen anders is. Wanneer Brits-Indië wordt afgescheiden van Engeland, dan is er geen sprake van dat daarmee een stuk koninkrijk verloren gaat; dat is met Ned. Indië wel het geval. Op talrijke manieren heeft Engeland willen bemiddelen om het Indische probleem tot oplossing te brengen. Thans hebben wij de zogenaamde commissie van „Goede Diensten“.

Er ontbreekt ons een krachtig optreden. Wij zijn heus wel in staat om onze boontjes zelf te doppen. Er bestaan op het ogenblik in Indië meer streken, die door een vrijwillig contract met Nederland verbonden zijn dan die door ons onderworpen zijn. Sprekende over Palar, het afgetrede lid van de Tweede Kamer voor de P.v.d.A., zei spr., dat hij thans alles doet om het Nederlandse volk bij de Indonesiërs gehaat te maken. Spr. stelde de Ned. regering er aansprakelijk voor, dat er in Indië, zowel onder de Nederlanders als onder de Indonesiërs geen liefde meer bestaat voor de Koningin, hetgeen vroeger wel het geval was. Ook is het de schuld van de regering, dat men zich in Indië bedrogen voelt. Wij moeten radicaal doch met de nodige tact Linggadjadi afzweren. Niet minder dan negentig procent van het Nederlandse volk wil het. Van Mook c.s. hebben alle beloften van de Koningin belachelijk gemaakt en haar gezag omhoog gehaald.

Ook beschuldigde spr. de heer Van Mook van de ergste vorm van decadentie. Hij en velen met hem zijn de doodgravers van het koninkrijk. Helaas mogen wij na de lessen uit het verleden geen verbetering verwachten, omdat de regering daartoe onbekwaam is. Zo spoedig mogelijk zullen zowel in Nederland als in Indië verkiezingen moeten worden gehouden.

De rode storm steekt op

Vervolgens sprak drs W. A. Veenhoven, lid van het hoofdbestuur van Nationaal Reveil over. „Verzamelen, de rode storm steekt op“. Na eveneens de Indische politiek te hebben besproken waarschuwde hij voor de stormloop van het communisme, dat er alles op heeft gezet om de wereld te veroveren. Het zet stakingen op, die de economie vermoorden. Zijn enige doel is de organisatie van de chaos. Het communisme staat gereed om zijn sprong naar de wereldheerschappij te doen. De eerste

faze, de consolidering van het Oostblok is reeds bereikt. In Rusland, Italië, Frankrijk en Duitsland staan reeds grote legers gereed. Hiertegen moet met kracht worden opgetreden. Ten eerste moet het ondergrondse gewroet worden uitgeroeid en vervolgens is het noodzakelijk om een Westelijk blok te vormen. Wij staan slechts voor de keus om verenigd te staan of afzonderlijk te vallen. Het westelijk Europa is sterker en beschikt over betere hulpbronnen dan Rusland met zijn vazalstaten.

Weliswaar wordt Europa gesteund door een economische chaos, maar met het plan-Marshall kunnen we er weer bovenop komen. Maar daarvoor is nodig om alle verdeeldheid over boord te gooien, hetgeen Baruch dezer dagen ook uitdrukkelijk als voorwaarde heeft gesteld. In de toekomst gaat het om de grote waarden, handhaving van de democratie en bescherming van onze christelijke beschaving.

Aan het eind van de avond werd, onder protest van enige aanwezigen, een telegram van afhankelijkheid gezonden aan de Koningin. Nadat enige vragen waren gesteld sloot de voorzitter de vergadering.

Jes 28.071.

Er is één bevel gegeven!

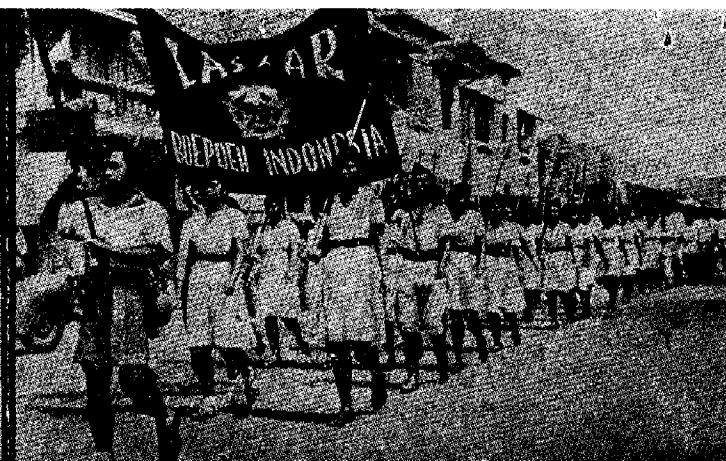
Consequent zijn...

En wat is Uw houding?

Er zijn nog nooit gevaren gekeerd
door toezien, door lijdelijkheid!

IN DE „HEILSTAAT” VAN DJOGDJAKARTA....

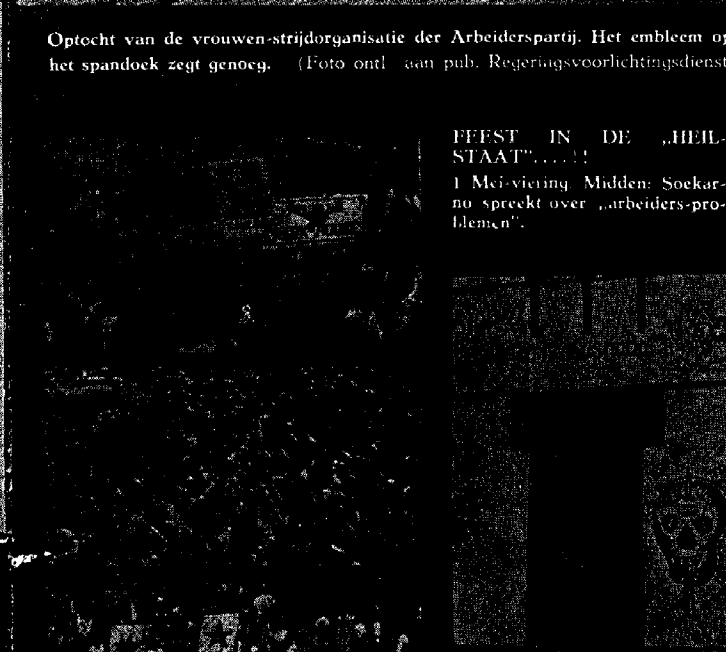
- stierven reeds op Java 2 1/2 miljoen mensen de hongerdood;
- ging 40 % der bevolking van Madoera ten gronde;
- verblijven duizenden Nederlanders in gijzelaarskampen;
- worden vrouwen gedwongen in concubinaat te leven;
- gaat het volk gebukt onder de gesel van terreur, honger en ziekte;
- worden sluipochten ondernomen naar bevrijd gebied, waardoor onze jongens en mannen dagelijks ten offer vallen.

Optocht van de vrouwen-strijdorganisatie der Arbeiderspartij. Het embleem op het spandoek zegt genoeg. (Foto ont. aan pub. Regeringsvoorlichtingsdienst)

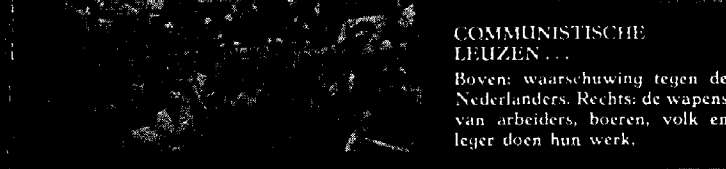
FEEST IN DE „HEILSTAAT”....!

1 Mei-viering. Midden: Soekarno spreekt over „arbeiders-problemen”.

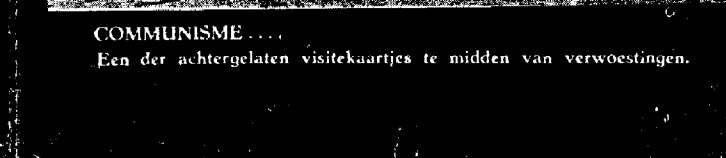
COMMUNISTISCHE LEUZEN...

Boven: waarschuwing tegen de Nederlanders. Rechts: de wapens van arbeiders, boeren, volk en leger doen hun werk.

COMMUNISME....

Een der achtergelaten visitekaartjes te midden van verwoestingen.

COMMUNISTISCHE SCHOLINGSLECTUUR DOOR REPUBLIKEINSE INSTANTIES.

Een brochure, die blijkens de tekst op de omslag, een uitgave is van de republikeinse regering, drukkerij (Landsdrukkerij) te Djogja.

GOEDGEKEURD EN BEVOORRECHT....

Titelblad van de Statuten en Reglementen van de Arbeiderspartij en haar strijdorganisatie met stempel van de republikeinse censuur. Evenals de communistische partij (P.K.I.) is in de statuten vermeld, dat de basis wordt gevormd door het socialisme van Marx en Lenin. Soekarno bracht het aantal zetels van deze partij in het parlement onlangs van 4 op 35

DOOR WIE DE VERNIETIGINGS-POLITIEK WORDT UITGEVOERD..

Voor- en binnenzijde van de armband der „Laskar Boeroeh Indonesia“, de strijdorganisatie der arbeiderspartij.

COMMUNISME IN DE HOOGSTE LEGERKRINGEN VAN DE REPUBLIEK....

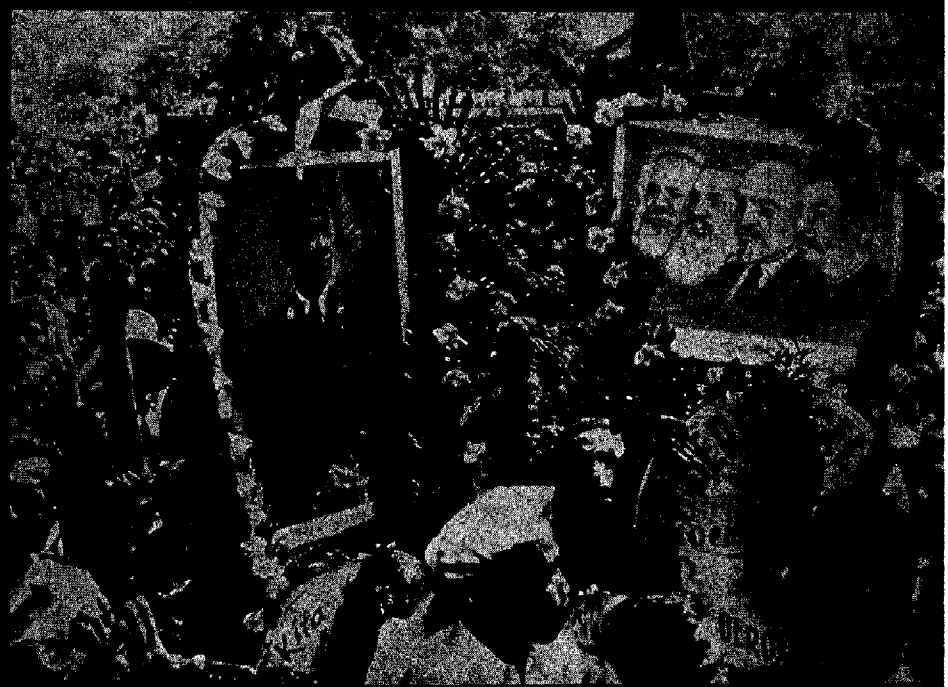
Soedirman, opperbevelhebber T.R.I. en andere bevelhebbers op een congres. Links: het embleem van de „Sobsi“, de communistische vakeentrale. Midden: dat van de „Barisan Tani“. Beide organisaties zijn de voornaamste uitvoersters van de verschroeiende-aarde-politiek.

(Foto ontleend aan pub. Regeringsvoorlichtingsdienst)

COMMUNISTISCHE ACTIVITEIT DIEP IN DE BINNENLANDEN....

Gevonden embleem op een vernielde theeplantage.

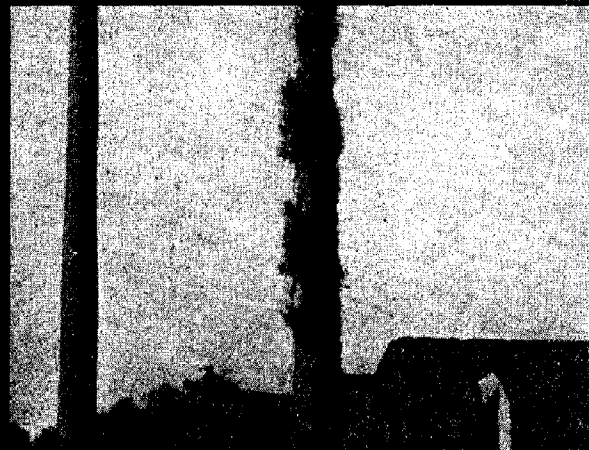
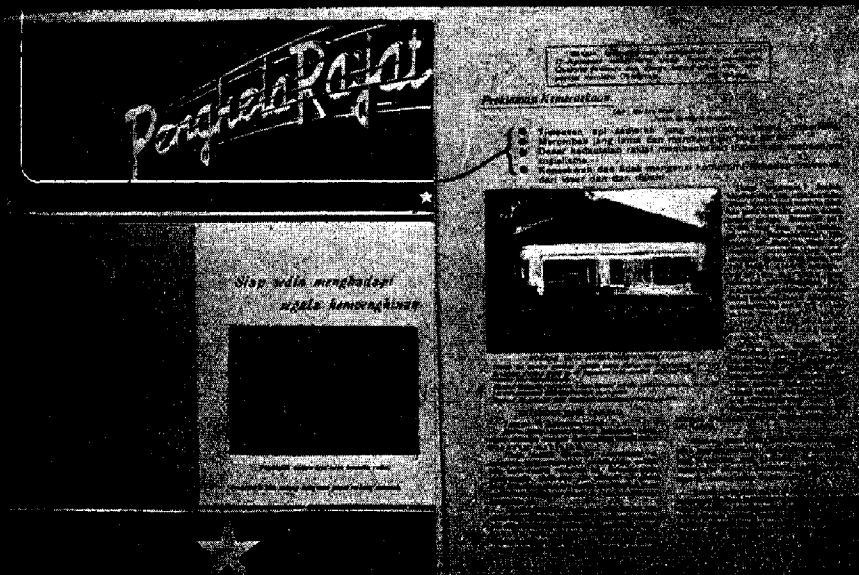
DE LEIDERS WORDEN GEËERD....

1 Mei viering 1947 te Djogja. In de optochten, die voor een deel bestonden uit leerling-propagandisten van het Marx-House, worden naast die van Soekarno, de portretten van Marx, Engels, Lenin en Stalin meegedragen.

(Foto uit „Nan Yang Post“)

**COMMUNISTISCHE PROPAGANDA LEIDT IN INDIË TOT VERNIETIGING VAN VOEDSEL, CULTUUR EN CHRISTENDOM
DE MILLIOENEN BEVOLKING HUNKERT NAAR RECHTSZEKERHEID, DIE ALLEEN DOOR NEDERLAND GEBRACHT KAN WORDEN**

- „STEEKT HET VUUR AAN OM HET IMPERIALISME TE VERBRANDEN.”
- „WERPT HET OUDE OMVER EN RICHT HET NIEUWE OP.”
- „DE GRONDSLAG VAN DE SOUVEREINITEIT VAN HET VOLK IS HET VRIJ-
MAKEN VAN DE WEG NAAR HET SOCIALISME.”
- „CONSEQUENT ZIJN EN NIET BEREID WEZEN TOT ENIG COMPROMIS
MET VIJANDEN VAN BINNEN EN VAN BUITEN.”

DE PARTIJ VAN SJARRIR EN SJARIFOEDIN ... EN HET BEVEL TOT CONSEQUENTE
VERNIETIGING.

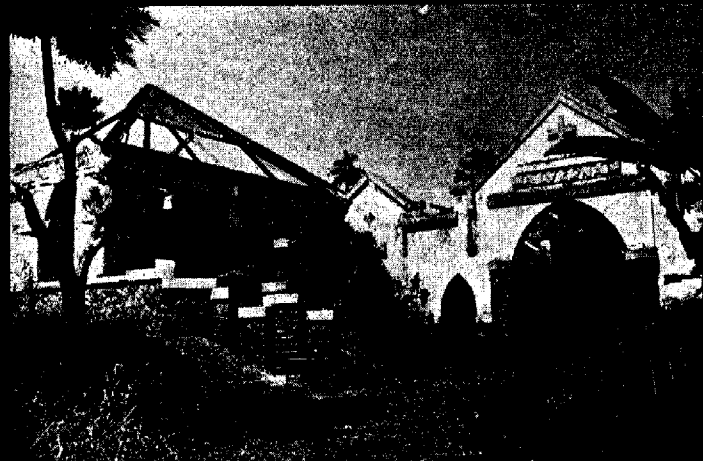
Een nummer van de „Penghela Rajat” van de Pesindo (de geweldplegende jongeren van Indonesia).
Let op de Sovjet-ster. Deze partij van Sjarrir en Sjarifoedin blijkt sterk communistisch georiënteerd.
Rechts boven: de vrijheidsproclamatie van de Communistische Partij Indonesia.

„STEEKT HET VUUR AAN ... CONSE

„... CONSEQUENT ZIJN ...”

Onzinnige vernietigingswoede. Het Europese kerkhof te
Lewang werd door de T.N.I. beroofd en onteerd.

„... DE WEG NAAR HET SOCIALISME OPENMAKEN ...
CONSEQUENT ZIJN ...”

Klooster der Franciscanessen bij Tjitjoeroeg vernield.

„... CONSEQUENT ZIJN ...”

Vernietiging van volksvoedsel. Chinese rijstpellerij te Soekoredja geheel verwoest.

„... WERPT HET OUDE OMVER ... CONSEQUENT ZIJN ...”

Letterlijk worden de bevelen uit Djogja uitgevoerd. 95 % van Soempioeh werd vernietigd. Boven de hoofden van de inheemsen werden de huizen in brand gestoken.

Vernietiging volgens systeem

„... CONSEQUENT ZIJN ...” Kerk bij Buitenzorg verwoest en verbrand.

„... DE SOUVEREINITEIT VAN HET VOLK ... CONSEQUENT ZIJN ...”

De „Heilstaat” bracht hen verwoesting, honger, ziekte, verbittering, wanhoop. Zal Nederland hen geen redding brengen?

„... CONSEQUENT ZIJN EN NIET BEREID WEZEN TOT ENIG COMPROMIS ...”

Huis van een Javaanse dokter te Tjilatjap vernield en in brand gestoken.

Dit noemt men „Vrijheid en welvaart”

BEVRIJDING KWAM NET TE LAAT ...

In de gevangenis te Banjoemas werden inheemsen aangetroffen, die men eerst, volgens Japans systeem, een der bovenarmen had gebroken. Hun misdaad was: „Koerang Semangat”, d.w.z. niet enthousiast genoeg over de „republiek”. Deze man stierf de hongerdood enkele uren voordat onze soldaten hem konden bevrijden.

De Vlag Gaat Neer

Door H. A. Lunshof

DAAR ginds gaat de vlag neer.

In Indië. Onze Vlag.

Zij zijn er jaren heengegleden, onze gezagsdragers, onze mannen en onze vrouwen. Waar die vlag woei, heerste er recht, vrede, gezondheid en veiligheid. Deze gezagsdragers en deze mannen en vrouwen maakten daar in het verste Oosten het beste wat Nederland ooit gemaakt heeft.

Er is nimmer een tijd geweest, waarin zoveel over menselijke waardigheid is gesproken als in onze tijd. De overzeese bezittingen van Nederland waren een monument van bescherming van de rechten van het individu tegen tirannie, uitbuiting en slavernij.

Waar onze vlag woei, waren onze onderdanen vrij.

En zo menigeen, die daar de vrijheid en welvaart bracht, heeft in zijn laatste ogenblikken naar die vlag gestaard en gedacht aan dat kleine onmogelijke Holland met zijn kanalen en dijken, zijn stadjes en grachten en zijn weemoed, die hunkert iets groots te verrichten en daar is iets groots verricht.

Nu gaat die vlag neer.

Het is het enige recht, dat de regering Beel zich heeft voorbehouden. Vóór 1 Januari 1949 mogen wij bepalen, wanneer de Driekleur naar beneden zal gaan. Die Driekleur, waarvoor iedere dag, ieder uur, wapenstilstand of geen wapenstilstand onze soldaten vallen. Want zij vallen... of nu de heer Beel of de heer Drees of de heer Neher, of nu al deze Excellenties of nu, hoger nog zelfs, de heer Romme zelf naar Indië gaat; of wij nu optimistisch zijn en wapenstilstanden sluiten en het „cease-fire” geven, zij vallen en zij blijven vallen tot de laatste man is binnengevaren, in Hoek van Holland of IJmuiden.

DE vlag is een bijzonder stuk doek.

Zij heeft het vermogen harten te bewegen en kelen dicht te rijpen. Lang heeft de vlag niets met politiek te doen. Lang heeft de vlag er niets mee te doen, of ministers met lachtende gezichten regeringsverklaringen afleggen, of Kamerleden naar de koffiekamer gaan, of partijen zich vormen. Lang heeft zij niets te doen met partijschap en redevoeringen. Tot het ogenblik, waarin een stem van verre zegt: „Haal de vlag neer”.

Dat betekent een chaos in Indië. De grootste kenner van het Verre Oosten, de heer de Kat Angelino, heeft eens gezegd, dat bij deze chaos vergeleken, China nog een voorbeeld is van burgerlijke orde. Het neerhalen van de vlag betekent het creperen van miljoenen, het tyranniseren van allen, die deze vlag tot aan het bittere einde trouw waren, het verpauperen van de Indo-Europeaan.

Het neerhalen van deze vlag betekent fascisme; betekent uitbuiting door vreemde kapitalisten en nochtans durft men het neerhalen van deze vlag de naam te geven van progressieve staatkunde.

Voor Nederland betekent het armoede. Méér dan armoede — het einde. Negen en een half miljoen mensen kunnen hier niet leven zonder onze verbinding met overzee.

Het einde van onze welvaart en het einde van onze staat.

heid van het volk. Behalve de de facto stichting van nieuwe staten en de daadwerkelijk ontbinding van het Koninkrijk, is van beladen de rechtstreekse schending van de artikelen Grondwet en Wet over de regering Nederlandsch-Indië. De instelling van het collegiaal bestuur door een commissie van drie is roeg weg onwettig. Met onafwijsbare ernst dring zich de herinnering op aan de woorden van Prof. Aalberse, dat strafbare grondwetschen is gepleegd.”

DE regering heeft haar belofte geschonden.

Onze jongens deden daarginder de belofte en zijn voor die belofte gevallen. Maar ik wil de ernstige vraag stellen, of het oirbaar geacht kan worden, om deze jongens het lot te laten delen van allen, die hun belofte hielden tot trouw en die door de regeringen Beel en Schermerhorn in de ste zijn gelaten. Want ik zou mij kunnen indenken, dat er bij onze strijdende mannen het gevoel kan heersen, verraden te zijn, nu zij het Dundoek moet neerhalen, te welker verdediging zij derwaarts zijn gezonden.

Harden zij dat moeten neerhalen, gedwongen door de wapens, men had moeten berusten, maar zij moeten deze vlag neerhalen, omdat van de geringste J. Fussilier duizend maal meer moed gevraagd is, dan van de in ministergewaden geklede en op het g. stoelte der ere zetelende Excellenties.

Terwijl men elke dag in de krant kan lezen, dat er jongens sneuvelen, heeft minister Jonkman in Tweede Kamer durven zeggen, dat wij over Republiek vriendelijk moeten spreken om de goede verstandhouding niet in gevaar te brengen.

Mogen wij nog onvriendelijk spreken over Duitsers, die onze jongens fusilleerden en w. stuurden, nu wij niet meer onvriendelijk mogen spreken over de Republiek, die onze jongens in neerknallen na het sluiten van Wapenstilstanden.

Het is waar, minister Jonkman heeft gezegd, dat hij geen verliezen meer zal laten publiceren.

Zoal de levenden niet meer mogen leven, doden wordt het recht ontnomen om dood te zijn. Zij, die vallen voor hun Vaderland, krijgen geen gedenktekens, maar worden volgens de regelen van de progressieve staatkunde bijgezet in het archief van het Departement van Overzeese Gebiedsdelen.

ONDANKS de vrees mij toorn van min. Jonkman op de hals te halen wil precies zeggen, wat ik over de Republiek denk en beroep mij niet eens op Minister van Kleffens, of Soekarno en de zijnen voor het forum van wereldopinie „bandieten” noemde.

Ik durf openlijk de regering van de Republiek noemen een ellendig samenraapsel van collaborateurs, zwarte handelaren, betaalde agenten van vreemde mogendheden, die met het doel om geld verdienen, samenbeulden met de corrupte klik van het Paleis te Buitenzorg. Voor zover er nog een enkele idealist in de Republiek is, is het een g.

neer voordrachten. Voor 1 januari 1947 moesten wij bepalen, wanneer de Driekleur naar beneden zal gaan. Die Driekleur, waarvoor iedere dag, ieder uur, wapenstilstand of geen wapenstilstand onze soldaten vallen. Want zij vallen... of nu de heer Beel of de heer Drees of de heer Neher, of nu al deze Excellenties of nu, hoger nog zelfs, de heer Romme zelf naar Indië gaat; of wij nu optimistisch zijn en wapenstilstanden sluiten en het „cease-fire” geven, zij vallen en zij blijven vallen tot de laatste man is binnengevaren, in Hoek van Holland of IJmuiden.

DE vlag is een bijzonder stuk doek.

Zij heeft het vermogen harten te bewegen en kelen dicht te nippen. Lang heeft de vlag niets met politiek te doen. Lang heeft de vlag er niets mee te doen, of ministers met lachtende gezichten regeringsverklaringen afleggen, of Kamerleden naar de koffiekamer gaan, of partijen zich vormen. Lang heeft zij niets te doen met partijschap en redevoeringen. Tot het ogenblik, waarin een stem van verre zegt: „Haal de vlag neer”.

Dat betekent een chaos in Indië. De grootste kenner van het Verre Oosten, de heer de Kat Angelino, heeft eens gezegd, dat bij deze chaos vergeleken, China nog een voorbeeld is van burgerlijke orde. Het neerhalen van de vlag betekent het creperen van millioenen, het tyranniseren van allen, die deze vlag tot aan het bittere einde trouw waren, het verpauperen van de Indo-Europeanen.

Het neerhalen van deze vlag betekent fascisme; betekent uitbuiting door vreemde kapitalisten en nochtans durft men het neerhalen van deze vlag de naam te geven van progressieve staatkunde.

Voor Nederland betekent het armoede. Méér dan armoede — het einde. Negen en een half miljoen mensen kunnen hier niet leven zonder onze verbinding met overzee.

Het einde van onze welvaart en het einde van onze staat.

Reeds nu maakt de politiek Beel-Schermerhorn ons tot een horige van Amerika.

De tien milliard, waarvan wij de grootste helft pas de laatste jaren aan Indië geleend hebben, zijn weg. Erger nog, het fundament van deze staat is weg. Door het verlies van Indië — en Indië is verloren — komen wij in een kentering van de tijden, niet ongelijk aan die, welke wij in de zestiende eeuw doormaakten.

Een vlag is iets vreemds. Wie de geschiedenis kent, weet wat een vlag waard is. Op dit dundoek hebben onze gezagsdragers, hebben de officieren, onder-officieren en manschappen van leger, vloot en luchtmacht trouw gezworen.

Deze trouwbelofte vond haar weerklank in de eed, die de Ministers, de Kamerleden en de persoon des Konings op de Grondwet aflegden. Een lange en moeilijke strijd heeft het gekost om tot een Grondwet te geraken.

Pas op: rechten van onderdanen zijn gemakkelijker te verliezen dan te verwerven. En wat is er van die eed van trouw terecht gekomen?

En der hoogste raadsgevers van de Kroon schreef ons dezer dagen:

„Staatsrechtelijk is de rede van den Minister een brutale schending van Grondwet en Wet en van ministeriële beloften. Schending ook van de rechten van het Parlement. Het is een brutale wilsoplegging in de richting van partijpolitiek tegen uitdrukkelijke wetsvoor-schriften in en tegen de wil van de meerder-

wapens, men had moeten berusten, maar zij moet deze vlag neerhalen, omdat van de geringste J. Fussilier duizend maal meer moed gevraagd is, dan van de in ministergewaden geklede en op het stoelte der ere zetelende Excellenties.

Terwijl men elke dag in de krant kan lezen, en er jongens sneuvelen, heeft minister Jonkman in Tweede Kamer durven zeggen, dat wij over de Republiek vriendelijk moeten spreken om de goede verstandhouding niet in gevaar te brengen.

Mogen wij nog onvriendelijk spreken over Duitsers, die onze jongens fusilleerden en wisten te stuurden, nu wij niet meer onvriendelijk mogen spreken over de Republiek, die onze jongens in neerknallen na het sluiten van Wapenstilstanden.

Het is waar, minister Jonkman heeft gezegd, dat hij geen verliezen meer zal laten publiceren.

Zoal de levenden niet meer mogen leven, doden wordt het recht ontnomen om dood te zijn. Zij, die vallen voor hun Vaderland, krijgen geen gedenkteken, maar worden volgens de regelen van de progressieve staatkunde bijgezet in het archief van het Departement van Overzeese Gebiedsdelen.

ONDANKS de vrees mij

toorn van min. Jonkman op de hals te halen wil precies zeggen, wat ik over de Republiek denk en beroep mij niet eens op Minister van Kleffens, op Soekarno en de zijnen voor het forum van wereldopinie „bandieten” noemde.

Ik durf openlijk de regering van de Republiek noemen een ellendig samenraapsel van collaborateurs, zwarte handelaren, betaalde agenten van vreemde mogendheden, die met het doel om geld verdienen, samenheulden met de corrupte klik van het Paleis te Buitenzorg. Voor zover er nog een enkele idealist in de Republiek is, is het een geslagen vijand van Nederland.

De Minister-President, Dr. Beel, verklaarde trots, dat hij een gesprek heeft gehad met de vice-president Setyadjit. Dezelfde Setyadjit schreef in Nederland in een Nederlandse krant in de Septembermaand van 1940, dat hij geen vijandschap gevoelde tegen de Duitsers, doch alleen tegen Nederlanders.

Terwijl hier een ongelukkige ambtenaar, die een kleine schaal heeft gecollaboreerd, wordt weggeworpen, achtte onze hoogste gezagsdrager zich niet te goed om met dit soort lieden over het lot van het Koninkrijk te onderhandelen.

Laat men zich over het lot van ons Koninkrijk noch over het voortbestaan van onze dynastie geen enkele illusie maken.

Geen Staat, noch een vorstenhuis blijft bestaan wanneer het grootste deel van het Rijk in andere handen is overgegaan.

De progressieve staatkunde leidt tot het absolute faillissement.

Daarginds gaat de vlag neer.

De heer Beel moge optimistisch zijn. Wij mogen doorgaan met vergaderen en met praten en met elkaar aanstoten, wij mogen glaasjes drinken en collaborateurs de hand drukken en onze jongeren anoniem laten doodschietsen.

Daarginds gaat de vlag neer.

Niet alleen daarginds.

Ook hier.

Want geen staat is ooit blijven bestaan, die niet het beste en nobelste, wat God hem heeft geschonken, omgaat als een kind met speelgoed.

RENVILLE: POLITIEKE ZWENDEL VAN 'T LAAGST ALLOOI

Laten we thans onze handen van het inter- nationale gekonkel vrijmaken

Na al de ellende, die wij reeds met de z.g.n. republiek hebben gehad, komen thans uit Batavia berichten, die iedere Nederlander met stomheid zullen slaan. Tengevolge van wat wij niet schromen te noemen politieke zwendel van het laagste allooi der Commissie van Drie, heeft de republiek, met medeweten van de Commissie, doch buiten Nederland om, bij de ondertekening van 't accord van de Renville zich voorbehouden, dat zij over een eigen weermacht, eigen financiën en eigen buitenlandse betrekkingen kan beschikken.

Zoals bekend had de Commissie van Drie aan de twaalf punten, waarover overeenstemming was bereikt, nog zes punten toegevoegd. De republiek aanvaardde deze zes punten, nadat door de Commissie een „verklaring en toelichting” was gegeven. Deze verklaring en toelichting was aan Nederland onthouden. Volgens een republikeinse woordvoerder is door de Commissie van Drie uitdrukkelijk verklaard, dat de aanvaarding van de zes punten niet zou betekenen, dat de republiek niet zou kunnen beschikken over een eigen weermacht, eigen financiën en eigen buitenlandse betrekkingen

heeft de Commissie van Drie de Nederlandse delegatie niet in kennis gesteld van de notulen, waarin deze toezegging aan de republiek, te Kahoerang bedongen, was opgenomen. Had de Nederlandse delegatie van deze afspraak geweten, dan had het accord van de Renville niet tot stand kunnen komen. De door de Commissie van Drie tegenover de republiek gegeven interpretatie is immers volkomen in strijd met het Nederlandse standpunt.

Naar de Nieuwe Haagsche C.T. van bevoegde zijde verneemt, zijn deze berichten volkomen serieus te nemen. Men mag dus aannemen, dat de Commissie van Drie niet onwetend is geweest van het geheime voorbehoud, dat de republiek bij de ondertekening van het accord van de Renville maakte. Zij had hierin immers zelf de hand gehad. En zij heeft blijkbaar willens en wetens de Nederlandse delegatie hiervan onkundig gehouden. Ligt hierin misschien de reden, waarom enige leden der Commissie zo'n haast hadden, het zwendel-terrein te verlaten?

tegenover de huidige gang van zaken slechts een zwak verweer kan voeren.

Wij wijzen er op, dat het schieten voortgaat, maar het Nederlandse volk wordt op dat punt onkundig gehouden door een Regering, die op haar beurt dom gehouden is. Zij dacht een „naakt” accord te hebben en wist niets van de zwarte textiel, waarmee de overeenkomst thans aangekleed blijkt te zijn.

Wie van al het bovenstaande kennis heeft genomen, kan slechts één conclusie trekken: terstond breken met het internationaal gekonkel, opdat wij onze vrijheid van handelen kunnen hernemen.

...nemen, dat de Commissie van Drie niet onwetend is geweest van het geheime voorbehoud, dat de republiek bij de ondertekening van het accoord van de Renville maakte. Zij had hierin immers zelf de hand gehad. En zij heeft blijkbaar willens en wetens de Nederlandse delegatie hiervan onkundig gehouden. Ligt hierin misschien de reden, waarom enige leden der Commissie zo'n haast hadden, het zwendel-terrein te verlaten?

Nader verneemt de Nieuwe Haagsche Crt. dat deze nieuwe ontwikkeling een ernstig punt van overleg in de ministerraad, die hedenmorgen in bijzondere vergadering bijeenkwam, uitmaakt heeft. Het is niet onmogelijk, dat de Regering niet onmiddellijk stappen zal doen, doch pas haar definitieve gedragslijn zal bepalen, wanneer de republiek op grond van het slinkse voorbehoud voortgaat in flagrante strijd met de „naakte” overeenkomst te handelen gelijk zij nu reeds doet door een verdrag met Egypte te ratificeren, Soekarno te laten verklaren, dat hij met de ondertekening geheel andere doeleinden nastreeft dan zich er aan te houden, het goud der Chinese vluchtelingen te stelen enz.

De positie zal, als de Regering deze gedragslijn volgt duizend maal erger zijn dan na de ondertekening van het accoord van Linggadjati. Destijds, toen er evenmin wilsovereenstemming bestond, was de interpretatie van een aan beide zijden volkomen bekend. Bovendien werd toentertijd een bepaalde interpretatie door beide partijen zelf vastgesteld. Thans was het verschil in wilsovereenstemming aan een der beide partijen, nl. aan de Nederlandse delegatie, volkomen onbekend, terwijl de republikeinse interpretatie een min of meer officieel karakter heeft gekregen doordat een zgn. „neutrale” derde, de Commissie van Drie, er van te voren van op de hoogte was. Wij aarzelen niet, deze gang van zaken zwendel te noemen. Het is een ergerlijk geval van dubbel-politiek, des te ergerlijker, omdat deze gevoerd werd op internationaal vlak.

De Regering mag hierover slechts één houding aannemen: de ondertekening van het accoord van de Renville terugnemen, omdat de overeenstemming slechts in de verbeelding blijkt te bestaan. Wij zijn er ons echter van bewust, dat de Regering, dank zij vroegere fouten,

VERGADERING VAN DE "INDONESIË RAAD" OP ZATERDAG
1948 TE AMST.

Aanwezig: ongeveer 60 personen.
Zaalcapaciteit: 500 personen.

Spreekers: Johannes Marinus Diehlissen, geb. te Rotterdam, 27-
12-1891, won. te 's-Gravenhage.
Drs. Willem Adriaan Veenhoven, geb. te 's-Gravenhage
5-2-1915, won. te 's-Gravenhage,
Jhr. B.C.C.M.M. van Nuchtelen, oud gouverneur I.O.I.

J.M. Diehlissen opende de vergadering met te wijzen op de z.i.
heillose politiek van de Nederlandse Regering t.o.v. Indonesië.

Jhr. van Nuchtelen besprak vervolgens het onderwerp "Indonesië
ook van ons". De zaken gaan slecht in den lande, er is binnen
het Koninkrijk een zorgkind: "Indonesië". Het is het "wanbe-
leid van de Regering", waardoor Nederland in een ernstige
situatie is geraakt. De order "steekt het vuren", zeede spre-
ker te moeten zien als het ontvluchten van een strijd, welke
men niet aandurft. Spreker zocht het volk een onjuist in
Indië een zelfde politiek te volgen als Engeland in Brits-
Indië, wanneer Brits-Indië wordt afgescheiden van Engeland
geeft daarmee geen stuk van het Koninkrijk verloren, hetgeen
bij Nederlands-Indië wel het geval zou zijn. Na te hebben
betoogd, dat een krachtig Indië-beleid de enige oplossing zou
zijn, hield spreker de houding van de P.v.d.A. Verder lever-
de spreker critiek op de heer Palar, "die alles doet om de
Nederlanders bij de Indonesiërs gehaat te maken". Jhr. van
Nuchtelen vervolgde met critiek te leveren op het accord
van Linggadjati, dat, volgens hem ten spoedigste moest worden
afgezworen, waarna hij Dr. van Boek beschuldigde van te ergte
verwaan van decedentie. "Hij en velen met hem zijn de doodgra-
vers van het Koninkrijk". Hij besloot zijn rede met te zeggen,
dat zo spoedig mogelijk in Nederland en Indië vergaderingen
moeten worden gehouden.

Drs. W.A. Veenhoven hield een rede over het onderwerp "Verzame-
len, de rode storm steekt op". Na evenals zijn voorganger de
Regeringspolitiek t.o.v. Indië te hebben geheld, waarschun-
de spreker voor de stormloop van het communisme, dat er alles
op heeft gezet de wereld te veroveren. De eerste fase, de
consolidering van het westelijk blok is reeds bereikt. Spreker
ried aan met kracht tegen het communisme ten strijde te trek-
ken en sprak zich vervolgens uit voor de veralg van een
westelijk blok. Weliswaar wordt Europa thans door een econo-
mische chaos geteisterd, doch met behulp van het plan-arschall
zou men dit te boven kunnen komen. Spreker zeede dan ook, dat
men alle verdeeldheid "over boord moet gooien", daar het in
de toekomst gaat om de handhaving van de democratie en de
bescherming van de Christelijke beschaving.

Aan het einde van de vergadering werd onder protest van enige
aanwezigen een telegram van aanhankelijkheid aan K.I. de
Koningin gezonden. Een hunker, vermoedelijk de oud-generaal
van het K.N.I.I. Com, kantte zich tegen het telegram, omdat
hij daarin een belediging voor K.N. de Koningin zag. Hij was
van mening, dat de aanwezigen niet bevoegd waren een dergelijk

Telegram uit naar van atinmal novell te versandien.

28071.

UITGANG

GEHEIM.

6 Februari

B.

XXX
XXX

Vergadering "Nationaal Reveil".

Hierbij heb ik de eer Uwe Excellentie aan te bieden afschrift van een verslag van een op 22 Januari 1948 te Delft gehouden openbare vergadering van "Nationaal Reveil", naar de inhoud waarvan ik kortheids halve moge verwijzen.

HET HOOFD VAN DE CENTRALE
VEILIGHEIDSDIENST
Namens deze:*

Aan Z.E.de Minister van
Overzeese Gebiedsdelen,
te
's-GR A V E N H A G E.

J.G.Crabbendam.

Aan HB
Van B IV

7-2-48

Verz.	OPGELEGD
23 FEB. 1948	
AL. 30001	

Betr. Hoofdambtenaar van Justitie.

Van een der oprichters van Nationaal Reveil
ve nam ik het volgende:
Onder de medewerkers van de Inlichtingendienst
van Nationaal Reveil bevindt zich geen Hoofdambt.
van Just. Het is echter voorgekomen dat zekere
Johannes Marinus Dielissen, geb. 27-12-91 te Rotterdam
van beroep Hoofdadm. van een Interneringskamp en wonende
Potgieterlaan 20 te Voorburg, zich heeft uitgegeven als
Hoofdambtenaar van Justitie en zich ook wel Ref. van
Ec. Zaken noemde.
Dielissen is Voorzitter van Nat. Reveil, afd. den Haag
en tevens lid van de Inlichtingendienst van deze
organisatie.

Handwritten: 1/2 8/12/48

BOSS. No.:
GRY.: <i>Vrije Volk</i>
DATUM: <i>30.1.48</i>

Zonderlinge combinatie

Het Tweede Kamerlid mr. Van der Goes van Naters heeft aan de minister van Justitie de volgende vragen schriftelijk gesteld:

1. Is het de minister bekend, dat er in Nederland een politieke organisatie bestaat, genaamd „Nationaal Reveil“, welke zich tot taak stelt — behalve o.a. het protesteren tegen wanbeleid der regering — het verzamelen van inlichtingen door middel van een particuliere inlichtingendienst?

2. Is het de minister bekend, dat als voorzitter dezer organisatie optreedt een hoofdamtenaar van zijn departement en acht hij deze combinatie met een nauwgezette vervulling ener functie bij het departement van Justitie verenigbaar en, zo neen, op welke wijze deze combinatie te doen eindigen?

3031 No. O.D. 320
Het Vrij Volk
19/2. 48
IV

O.D. 320

Voorzitter Nat. Reveil geen hoofdambtenaar

Op vragen van de heer Van der Goes van Naters met betrekking tot de politieke organisatie Nationaal Reveil, waarvan het voorzitterschap zou worden bekleed door een hoofdambtenaar van het Ministerie van Justitie, heeft de minister van Justitie o.m. het volgende antwoord:

De voorzitter van de bestuursraad van Nationaal Reveil, die zich ten onrechte heeft uitgegeven voor hoofdambtenaar van het Departement van Justitie, was als arbeidscontractant te werk gesteld in een der bewarings- en interneringskampen. Om redenen, die geen verband hielden met het door hem beklede voorzitterschap, werd hij op 20 Januari 1948 met buitengewoon verlof gezonden, terwijl hem ontslag uit 's Rijks dienst werd aangezegd met ingang van 1 April 1948.

OPGELEGD

25 Maart

8.

UITGEBOEKT

EX. 31953.

XXXX
XXXX

VII. 12.3.

GEHEIM.

Nationaal Reveil.

Naar mij werd medegedeeld, zou in November 1947 te Wezep een vergadering zijn gehouden door "Nationaal Reveil".

Ik moge U verzoeken mij de datum dier vergadering te willen berichten, alsmede de namen der sprekers.

Indien eventueel een vergaderingsverslag nog beschikbaar zou zijn, zal ik dit gaarne ontvangen.

HET HOOFD VAN DE CENTRALE
VEILIGHEIDSDIENST
Namens deze:

n de Heer Districtscommandant
Rijkspolitie,

J.G.Crabbendam.

P E L D O O R N.

GEWEST ARNHEM DER RIJKSPOLITIE.
District APELDOORN.
Districtsrecherche.

APELDOORN, 16 April 1948

n. no. 271, Geheim.

ONDERWERP:
Inlichtingen, Nationaal Reveil.

BUREAU B

19 APR 1948

Volgno.	OPGELIJD
19 APR 1948	
A.S. 33563	

Naar aanleiding van de inhoud van het schrijven van 25 Maart 1948, no. 31953, Geheim van het Hoofd van de C.V.D., heb ik de eer U HoogEdelGestrenge beleefd te berichten, dat door ons terzake een uitgebreid onderzoek is ingesteld, waarbij niet is gebleken, dat door NATIONAAL REVEIL te Wezep, gemeente Oldebroek, in de maand November van het jaar 1947 een vergadering is gehouden. Bij het gemeentebestuur van Oldebroek, waaronder Wezep ressorteert, was geen aanvraag tot het houden van een bedoelde vergadering binnengekomen, terwijl houders van vergaderzalen in genoemde gemeente ons terzake geen inlichtingen konden verstrekken, terwijl geen verslag van meerbedoelde vergadering bij Redacteuren van betrouwbare bladen te Kampen of Zwolle aanwezig was.

Indien mij nadere aanwijzingen kunnen worden gegeven, aan de hand waarvan ik de gevraagde inlichtingen zou kunnen verkrijgen, zo zal ik dat zeer op prijs stellen.

De Adjudant der Rijkspolitie,
H. de Wilde.

Aan
de Heer Districtscommandant
der Rijkspolitie
te APELDOORN.

GEWEST ARNHEM DER RIJKSPOLITIE.
District APELDOORN.
COMMANDANT.

G e z i e n en doorgezonden aan
het Hoofd van de C.V.D. te 's Gravenhage, Javastr. no.68,
met verzoek, indien mogelijk, aan het gestelde in de
laatste alinea van het bovenstaand schrijven te voldoen.

APELDOORN, 17 April 1948.
De Districtscommandant,
De Dirig. Off. der Rijkspolitie, 3e klasse

A.M.C. Mollerus.

Onderwerp:

Besprekingen tussen Rijkseenheid,
alle O.V.W.ers in een verband" en
Nationaal Reveil.

K
1

1 APR 1948

42971

OPGELEGD

Enige tijd geleden zijn er alhier besprekingen ge-
voerd over de werving politiereserve.

Op deze wijze ontmoetten een zekere Juch en Toom, de heren
Schuier en Loze. Laatstgenoemde protegeert een zekere le
Comte. Deze le Comte, die werkzaam is op de propaganda afde-
ling van Nationaal Reveil, heeft gezorgd voor een bespre-
king met Prof. Gerbrandy. Aldaar werd gesproken over een ver-
gadering die te 's-Gravenhage gehouden zou worden op Don-
derdag 25 Maart 1948.

De heren Schuier en Loze zijn bekend~~e~~ figuren uit de kringen
van Nationaal Reveil. Le Comte is een zeer twijfelachtige
figuur. Een vader had hij niet en toen hij geboren werd, was
zijn moeder 14 jaar. Hij heeft enige jaren voor de oorlog
bij de marine gediend en is ook in Indië geweest. Bij de ma-
rine was hij matroos of matroos eerste klas. Hij is later
bij marine ontslagen wegens gezagsondermijnende gedragingen.
Daarna heeft hij nog in het Franse Vreemdelingen Legioen
gediend. Hij is momenteel erg roerig in de kringen van Na-
tionaal Reveil. Was vorig jaar een bekende figuur in het ca-
fé Het Jagershuis.

Hij spioneerde daar zogenaamd voor Nationaal Reveil. Deed
daar zeer druk, was verschillende malen dronken en werd ook
gesignaleerd in gezelschap van vrouwen van verdacht allooi.
Enige tijd geleden gaf hij zich in een café in Den Haag uit
voor marine-officier en maakte daar herrie met een sergeant
van de marine, die zich volgens hem niet krijgstuuchtelijk
tegenover hem gedroeg.

De hierboven genoemde Juch en Toom zijn genaamd:

Philippus Juch, geboren 12 April 1893 te Sliedrecht, van be-
roep koopman, wonende te Apeldoorn, Soerenseweg no. 54. Hij is
op 10 Maart 1938 te Apeldoorn ingeschreven, komende van Har-
derwijk. Hij is gereformeerd. Voorheen was hij vertegenwoor-
diger van van Melle te Breskens en van de Finofabrieken te
Harderwijk. In de bezettingstijd verzorgde hij onderduikers
en was aangesloten bij de L.O. Na de bevrijding nam hij de
verzorging op zich van de oorlogsvrijwilligers die naar In-
dië vertrokken. In verband hiermede is hij redacteur gewor-
den van het tijdschrift "De Band", het orgaan van de bond
van vrouwen en verloofden van militairen in Indië. Juch be-
gon echter in het hoofdbestuur van die bond waarin hij zit-
ting had, zeer eigenmachtig op te treden. Hij wendde f. 2500.-
eigendunkelijk voor bepaalde doeleinden aan en schreef zeer
scherpe artikelen tegen de regering. Dit heeft tot een breuk
tussen hem en de overige bestuursleden geleid. Hij heeft daa-
na bedankt als lid. Het is een eigenwijs persoon. Iemand, die
als hij eenmaal op hol is, niet meer af te remmen is. Boven-
dien is het een echte streber, die altijd probeert zich zelf
naar voren te schuiven en de leiding te nemen. Hij vond zich
zelf in de band ook de meest geschikte persoon voor de func-
tie van voorzitter. Het is hem echter niet gelukt dit te
worden. Nu tracht hij zich weer aan het hoofd te stellen van
de uit Indië terugkerende militairen. Na zijn breuk met de

Jdwa
1940

918

Band heeft hij opgericht de vereniging Alle O.V.W.ers in een verband. Hij geeft ook een mededelingenblad uit.

Hij schrijft weer erg scherp in dat mededelingenblad. Zijn artikelen schijnen echter de sympathie van het overgrote deel der militairen niet te hebben. Het is allemaal afbrekende critiek die hij levert. Omstreeks Maart of begin April kondigde hij een vergadering in Harderwijk aan, waar volgens hem ~~de~~ belangrijke besissingen genomen zouden worden. Er zijn echter maar 17 personen geweest, zodat de vergadering praktisch mislukt is. Het grootste deel der militairen schijnt zich echter oriënteren op de sinds 1945 bestaande vereniging "De Band Nederland-Indië" en niet op de nieuwe organisatie van Jüch. Jüch heeft ook een zoon die als militair in Indië zit. Deze schrijft af en toe brieven aan zijn vader over ergerlijke toestanden en dan vindt Jüch zich op en er verschijnt weer een scherp artikel van zijn hand.

Enkele dagen na de bevrijding, toen Jüch namens de B.S. op het politiebureau te Apeldoorn was, nam hij bij het weggaan een willekeurige fiets mee, welke daar stond. Dit rijwiel bleek echter aan een van de politiemensen toe te behoren. De eigenaar kwam enkele dagen later Jüch op zijn fiets tegen en eiste zijn rijwiel terug. Jüch weigerde het echter. Hierdoor is grote herrie ontstaan, waarna de leiding der illegaliteit en B.S. het raadzamer achtte om Jüch wat naar achteren te schuiven, daar zijn optreden de naam van het geheel in discredit bracht. Dit zinde Jüch echter in het geheel niet. Het mededelingenblad van de vereniging "Alle O.V.W.-ers in een verband", wordt gedrukt bij de Koninklijke drukkerij van

+ | Schalk Toom.

Deze is genaamd Schalk Toom, geboren te Giessendam op 13 Juni 1904, van beroep uitgever, wonende Deventer~~er~~ straat no. 64 te Apeldoorn. Op 24 Juli 1935 is hij in Apeldoorn ingeschreven als komende van Den Haag. Toom is Nederlands Hervormd. Gedurende de oorlog werd in de drukkerij van Toom veel illegaal drukwerk gemaakt, zoals valse persoonsbewijzen, distributiestamkaarten, zegels enz. In September 1944 werd hij commandant der B.S. te Apeldoorn. Deze Toom is secretaris van de vereniging "Alle O.V.W.ers in een verband". Jüch staat onder zijn invloed. Toom is een intelligent persoon die weet wat hij zegt en doet. Hij is zeer scherp in zijn opmerkingen. Hij kan fel iets zeggen, maar weet wat hij zegt en ook tegen wie hij het zegt. Hij zal ondoordacht nooit iets doen. Korte tijd geleden heeft hij gezegd, dat hij zich zou terugtrekken uit de vereniging "Alle O.V.W.ers in een verband", zodra de gerepatrieerde soldaten zelf een bestuur zouden hebben gekozen.

Deze Toom is bij de bespreking met Gerbrandy tegenwoordig geweest.

+ | Toom heeft in Apeldoorn contact met een zekere Middelbeek. Deze is fel gekant tegen de regeringspolitiek inzake Ned. Indië. Toom heeft voorts goede verbindingen bij de Politie

+ | in Apeldoorn. Hij zou ook in relatie staan met Geert Goossens (blonde Geert), leider van een wilde K.P. bekend om zijn aanslag op Rauter, bij Woeste Hoeve. Deze heeft ook allerlei roerige contacten. Blonde Geert werkt weer samen met inspecteur de Groot van de Politie te Apeldoorn. Ook heeft Toom contact met gelijkgezinden te Arnhem en Winterswijk.

*De heer van Toom
in Apeldoorn*

Bij de besprekingen te 's-Gravenhage was aanvankelijk ook
 -/majoor E.E.Meulman, wonende Laan van Meerdervoort no.26 te
 's-Gravenhage. Deze is thans plaatselijk leider van de af-
 deling Volkswaarbaarheid Den Haag. Deze zou zich echter ge-
 distancieerd hebben van Nationaal Reveil.

Een ander actief element in Rijkseenheid is een zekere van
 +/Schelven, wonende Riouwstraat no.216 te 's-Gravenhage. Deze
 persoon zou zeer vermogend zijn. Hij is in Abessinie geweest.
 Hij vormt een aparte groep in Rijkseenheid. Hij zou bespre-
 kingen gevoerd hebben om in Indie een aanslag te laten plegen.

-/Een bekend type in deze kringen is ook Jhr.de Cock. Deze is
 ook lid van Volkswaarbaarheid en Rijkseenheid. Bij hem worden
 vergaderingen gehouden. Hij moet zorgen voor de financiële
 verbindingen. Er is echter niet veel geld.

Voorname Meulman handelde eerst in de tabak. Hij is echter
 geen zakenman. Later werd hij controleur bij de C.M.C.Amalia-
 straat no.7 (consumptie melk centrale). Hij is niet kwaad,
 doch naïef en heeft een romantische inslag. Tijdens de bezet-
 ting was hij in het verzet. Hij was verbindingsofficier tussen
 Buurtwacht en de B.S. Hij is eigenwijs en heeft geen mensen-
 kennis. Hij is reserveofficier en kwam na de oorlog door Mr.
 de Stoppelaar (zich noemende van der Stadt of ook wel v.Poel-
 geest), bij de transportcolonne van het Rode Kruis. Hij heeft
 het steeds over actie, aanschaffing van wapens enz. voor volks-
 waarbaarheid. De betere elementen trekken zich terug zodra
 zij Meulman leren kennen.

Tijdens de bespreking tussen Gerbrandy, Toom, Loze enz. zou
 Gerbrandy het over de leider gehad hebben, waarmee Admiraal
 -/Hellfrich bedoeld werd.

In de kringen van Juch heeft men zich uitgelaten over een op-
 mars naar Den Haag en een demonstratie. Nadere bijzonderheden
 hierover zijn niet bekend.

Een andere figuur in Rijkseenheid-kringen is: Pieter Egbert
 +/Hofstede, geboren te Hengelo 15 Juni 1888, voorheen procuratie-
 houder, doch thans zonder beroep, wonende Prinsenvweg no.111
 te Wassenaar. In 1930 vestigde hij zich in Nederland, als komende
 van Batavia. Hij was lange tijd in Indie woonachtig, waar hij
 o.a. directeur van de handelsmaatschappij Geo Wery & Co. te
 Soerabaja geweest is. Na zijn terugkeer in Nederland was hij
 nog 6 jaar ~~als~~ lang als procuratiehouder van voormelde maat-
 schappij op het Hoofdkantoor in Amsterdam werkzaam. Hij is een
 felle tegenstander van de huidige regeringspolitiek. Hij ~~laat~~
 laat zich af en toe in zeer scherpe bewoordingen, soms zelfs
 beledigend uit over de ministers en de minister-president.
 Hij is secretaris-penningmeester van het actie comité Oranje-
 Groen in Rijkseenheid. Hij is geabonneerd op de krant van Luns-
 hof "Het Dagblad". Op alle mogelijke manier zal hij zich teweer
 stellen tegen de medezeggenschap van "die bruinen" in Indie,
 zoals hij zich uitdrukt. Ook vindt hij dat de Nederlandse ar-
 beiders in staatsaangelegenheden te veel macht hebben.
 Hij schrijft ook brochures die verzonden worden aan alle mi-
 nisters, kamerleden en plaatselijke vertegenwoordigers van
 Rijkseenheid, teneinde deze te verspreiden over belangstellenden
 Hij beweert uit alle delen van het land veel brieven te ont-
 vangen die adhaesie met zijn streven betuigen. Ook krijgt hij
 wel eens brieven van personen die het niet met hem eens zijn.
 Hij kreeg b.v. van Prof.Duivendak te Oegstgeest een brief,
 waarin stond "Lege leuzen, holle woorden, zijn het die ons Rijk
 vermoorden". Deze Prof.schreef voortaan verschoont, wensen te

te blijven voor dergelijke lectuur.
Buyvendak is natuurlijk een rooie, zei Hofstede
toen.

Het onderzoek wordt voortgezet.

~~12-4-48~~

9

30 April

8.

N. 33563.

XXXX
XXXX

OPGELEGD

G E H E I M .

VII. 2.

UITGEBOKT

Nationaal Reveil.

Naar aanleiding van het gestelde in Uw schrijven d.d. 16 April 1948 No.W.271, betreffende een te Wezep gehouden vergadering van Nationaal Reveil, moge ik U mededelen, dat de mededelingen van mijn bron dermate vaag zijn, dat ik meen te moeten aannemen, dat een vergadering als bedoeld in mijn aan U gericht schrijven d.d. 25 Maart 1948 No. 31953 te Wezep niet heeft plaats gevonden.

HET HOOFD VAN DE CENTRALE
VEILIGHEIDSDIENST
Namens deze:

Aan de Heer Districtscommandant
der Rijkspolitie,
te

J.G.Crabbendam.

E L D O O R N .

[Handwritten mark]

G E H E I M .

Volgno.

- 6 OCT. 1948

ACD/46987

KORT VERSLAG van een besloten vergadering van donateurs en medewerkers van "Nationaal Reveil", gehouden op Donderdag, 30 September 1948, in "Pulchri Studio" aan het Lange Voorhout 15 alhier.

Aanwezig waren ± 40 personen, onder wie zich 15 vrouwen bevonden.

XI Te circa 20.00 uur opende de voorzitter, G.L. SCHEUER, Oud-Inspecteur van Financiën in Nederlands-Indië, wonende Eikstraat 33 alhier, de vergadering met een kort woord, waarin hij zijn teleurstelling uitspreekt over de slechte opkomst. Hierna leest de voorzitter de notulen voor van de vorige vergadering, welke worden goedgekeurd. Vervolgens geeft de voorzitter een beknopt overzicht van de financiële toestand van de stichting, welke niet zo rooskleurig blijkt te zijn. Naar aanleiding van dit punt wordt door verschillende aanwezigen het woord gevoerd. Er zijn er, die van mening zijn, dat het bestuur te royaal met de gelden der Stichting is omgesprongen. Deze mening wordt door de voorzitter fel bestreden. Hij geeft toe, dat er fouten zijn gemaakt, doch men moet niet vergeten, aldus de voorzitter, dat men vooral in een jonge stichting ervaring moet opdoen.

Punt 4 van de agenda is dan aan de orde. Met algemene stemmen wordt besloten niet tot liquidatie van de stichting "Nationaal Reveil" over te gaan. Na enige discussie wordt besloten, dat de stichtingsvorm zal plaats maken voor de verenigingsvorm. Er wordt een comité benoemd, waarin behalve de voorzitter SCHEUER, o.a. zitting hebben:

XI Maurits Rense LOZE, geboren te Magelang, 26 Augustus 1881,

XIII X J.VAN DIJKEN, STEINMETZ, Mevrouw BROEKHUYSEN (van laatstgenoemde personen zijn geen personalia bekend).

Dit comité wordt belast met de voorbereidende werkzaamheden tot de oprichting van een vereniging. Zodra dit comité met haar werkzaamheden gereed is, zal een ledenvergadering worden uitgeschreven. In deze vergadering zal dan een afdelingsbestuur en tevens een hoofdbestuur worden gekozen. Het ligt in de bedoeling een landelijke vereniging op te richten. Er zal bij het toetreden van leden tot de nieuwe vereniging speciaal worden gelet op de politieke inslag, zulks om te voorkomen, dat communistische elementen in de vereniging zouden binnendringen.

Niets meer aan de orde zijnde, sluit de voorzitter te circa 23.00 uur de vergadering.

Verzonden op 2 October 1948
aan: C.V.D. 5

*opdrift in
P.D. 4375
4385*

[Handwritten mark]

NEDERLANDERS!

WEG MET DE RESOLUTIE VAN DEN VEILIGHEIDSRaad.

De resolutie van den Veiligheidsraad:

1. grijpt in ten aanzien van de inwendige aangelegenheden van het Koninkrijk;
2. zij maakt inbreuk op de Nederlandse soevereiniteitsrechten;
3. zij ademt een anti-democratische geest, omdat de Veiligheidsraad de beslissing heeft genomen nadat zij jarenlang geweigerd heeft om ook de stem te horen van een gedelegeerde van de Federalisten waartoe twee derde van de bevolking van Indonesië behoort.

Uitvoering van die resolutie is:

1. prijs geven van de Nederlandse soevereiniteit;
2. toestemmen in het scheppen van chaos in Indonesië door diletantanten van den Veiligheidsraad;
3. medewerken tot het verwekken van nameloos leed onder de bevolking van Indonesië.

Nederlanders dringt allen aan bij onze Regering dat zij zich niet stoort aan de resolutie van den Veiligheidsraad, die Chaos, Ellende en Onveiligheid in Indonesië en een groot deel van de wereld brengt, inplaats van Recht en Vrede.

Wij willen en moeten baas blijven in eigen huis.

NATIONAAL REVEIL, Daguerrestr. 31, Den Haag

INHOUDSOPGAVE VAN DE STUKKEN, AFKOMSTIG UIT DE TAS VAN

WILLY LE COMTE.

1. Datum: 21 November 1947.
Aan: Mr M.G. den B A E T.
Huize den Eng
Den Dolder.
van: Dagelijks bestuur Nationaal Reveil.
Inhoud: Opgave van de personen, die zitting hebben in de bestuursraad van Nationaal Reveil.
2. Datum: 5 Januari 1948.
Aan: Jos van D I J K E N.
Ant. Heinsiusstraat 21a
's-GRAVENHAGE.
van: W. le C O M T E.
Inhoud: Opsomming van firma's, die bezocht werden of wensen bezocht te worden door Nationaal Reveil, in verband met steunbijdragen.
3. Datum: 6 Februari 1948.
Aan: Nationaal Reveil
Van: W. le C O M T E.
Inhoud: Verslag van vergadering Comite Nationale Bijstand.
Houding officierenkorps (op reis naar Indie).
4. Datum: 19 Februari 1948.
Inhoud: Verslag van vergadering Nationaal Convent.
 - a. Bevordering sociale zorg van O.V.W.-ers en gedemo- biliseerden.
 - b. Anti-communistische actie. (v/h N.Y.V. ? of van Nat. Rev.)
5. Datum: 19 Februari 1947.
Aan: Nationaal Reveil
Van: B. B O L, Roelofstraat 14, 's-Gravenhage.
Inhoud: Afzender voelt er niets voor om zitting te nemen in de bestuursraad van Nationaal Reveil.
6. Datum: 24 Februari 1948.
Aan: Hoofd Inlichtingendienst Nationaal Reveil.
Van: W. le C O M T E.
Inhoud: Verslag onderhoud met Dr Ir J.A. RINGERS, die door le COMTE aangezocht werd als voorzitter van het Nationaal Convent. In dit rapport vertelt le COMTE aan Dr RINGERS, dat AUKES agent is van British Intelligence Service.
Voorts deed Dr. RINGERS enkele mededelingen over het regeringsbeleid in Mei 1940.

7. Datum: 1 Maart 1948.
Inhoud: Verslag van de vergadering van het "Nationaal Convent", handelend over de pogingen tot fusie van Rijkseenheid, Volkswaarbaarheid en Nationaal Reveil.

8. Datum: 10 Maart 1948.
Aan: Hoofd Inlichtingendienst Nationaal Reveil.
Van: W. le C O M T E.
Inhoud: Rapport betreffende de grote tegenactie contra Marshall-plan.
Opsomming van de Sovjet-functionarissen, waarmede Paul de Groot in contact staat.

9. Datum: 10 Maart 1948.
Aan: Generaal-majoor K.E. OUDENDIJK,
Van Stienhovenstraat 21,
's-GRAVENHAGE.
Van: J.E. van TIJEN,
Amsterdam, Victorieplein 47.
Inhoud: Afzender bedankt voor de aanbieding van voorzitter van "Nationaal Reveil" te worden en stelt de heren ~~REESTER~~, HELFRICH of WINKELMAN voor.

10. Datum: 30 Maart 1948.
Aan: Jhr W.P. de KOCK.
Van: W. le COMTE.
Inhoud: Noodkreet van de afzender vanwege zijn financiële toestand. Stelt voor om 10 % als salaris af te houden van de bedragen, die hij t.b.v. Nationaal Reveil ophaalt. Het maximum zou zijn fl. 500,- per maand.

11. Datum: 5 April 1948.
Inhoud: Notulen van de Bestuursvergadering van Nationaal Reveil. Gesproken wordt over de kwesties:
Indische contribuanten.
Gevoerde gesprekken met fabriekdirecties, in het bijzonder over de anti-communistische acties.
Het al of niet samengaan met "Rijkseenheid".
Contactname met de V.V.D.

12. Ongedateerd.
Van: Res. le Luitenant KOOISTRA.
Inhoud: "Zeer Geheim", rapport aangaande een complot, dat gesmeed wordt tegen de Generaal Kruls en enkele andere hoge officieren. Leider van dit complot zou zijn Kapt. WEBER, die in contact staat met SANDERS.
WEBER is een protege van Gen. KOOT.

13. Ongedateerd.
Inhoud: Oproep en waarschuwing van Nationaal Reveil aan alle nationaal voelende organisaties in Nederland, betreffende het coördineren van de Waarbaarheid van het Nederlandse Volk.
Een geschrift, waarin uiteengezet wordt hoe belangrijk een groepering als "Nationaal Reveil" is, als waarborg

tegen corruptie in de regeringskringen. Ze stellen als eerste eis: Verbod van de communistische partijen in de Benelux-landen.

14. Datum: 21 April 1948.
Aan: M.R. LOZE,
Laan van Meerdervoort 1358,
's-GRAVENHAGE.
Van: W. le COMTE.
Inhoud: Weerlegging van de aantijgingen die tegen de afzender zijn
geuit. In dit schrijven wordt het beleid van de overste
SCHNEUR gelaakt als Hoofd van de Inlichtingendienst.
Bijv.: "Het is mij thans bekend, dat het merendeel onzer
informaties via de C.I.D. (Crabbendam) bij de C.P.N. liggen."
"De helft van de inlichtingen, die onze inlichtingendienst
weet, zijn van mij afkomstig".
Hij doet een beroep op LOZE, de man die hem uit de zenuw-
inrichting Rhijsgeest haalde, om hem te rehabiliteren.
15. Datum: 7 Mei 1948.
Aan: Centrale Bestuursraad van "Nationaal Reveil"
Van: Bestuur van Afd. 's-Gravenhage Nationaal Reveil.
Inhoud: Een rappel inzake de verenigingsvorm van Nationaal Reveil.
16. Datum: 10 Mei 1948.
Aan: Hoofd Inlichtingendienst Nationaal Reveil.
Van: W. le COMTE.
Inhoud: Melding over George AFRIN en diens contact met U.S.S.R.-Ambassa-
de. Tevens het verhaal van W.G. KRIVITSKY, echter slechts
weergegeven.
17. Datum: 11 Mei 1948.
Aan: Hoofd Inlichtingendienst Nationaal Reveil.
Van: W. le COMTE.
Inhoud: Opgave van bewoners panden Sumatrastraat 32, 34, 36 en 38.
18. Datum: 12 Mei 1948.
Aan: Hoofd Inlichtingendienst Nationaal Reveil.
Van: W. le COMTE.
Inhoud: Contactpunten van George AFRIN.
19. Datum: 14 Mei 1948.
Aan: Hoofd Inlichtingendienst Nationaal Reveil.
Van: W. le COMTE.
Inhoud: Versamelrapport over hetgeen in de rapporten d.d. 10, 11 en
12 Mei werd gemeld.
20. Datum: 19 Mei 1948.
Aan: Hoofd Inlichtingendienst Nationaal Reveil.
Van: W. le COMTE.
Inhoud: Rapport over perceel Andries Bickerweg 2 en de automobielen
CD 118 en CD 148; bewaking perceel Statenlaan 134; opgave
van NKVD-agenten in België; mededeling dat de chauffeur van

VALKOFF, n.l. Koos KOHLER, de Ruyterstraat te 's-Gravenhage, lid was van de geheime R.K. organisatie "De Linie".

21. Datum: 26 Mei 1948.

Van: W. le COMTE.

Inhoud: Onderhoud met L.A. RODRIGUES LOPEZ. In dit onderhoud werd gesproken over:

1. De verdediger van Anton van der WAALS, d.i. Mr van der STARP, wordt gefinancierd door RODRIGUES. Bij de behandeling van de cassatie zal ook Generaal de BRUYNE als getuige worden opgeroepen. RODRIGUES ontvangt van van der STARP gegevens uit het dossier van der WAALS.
2. Door de "Shipping" werd tijdens de oorlog schandelijk veel verdiend. De winst verdween naar diverse Nederlandse ministers en vertegenwoordigers van het grootkapitaal, die hiervoor onroerende goederen in Canada hebben gekocht.
3. LOPEZ wenst compromiterende gegevens over Mr MIJNLIEFF.
4. LOPEZ had toegang tot alle D.G.B.R.-kampen gekregen. Hij was nu bezig de vrouw van de SS-Generaal, Dr HARSTER, op te sporen; deze vrouw zou belangrijke onthullingen kunnen doen over het England-Spiel.

22. Datum: Ultimo Mei 1948.

Aan: Hoofd Inlichtingendienst Nationaal Reveil.

Van: W. le COMTE.

Onderwerp: Onderhoud met Hr. van LOO van de "British Press and Information Service".

sub a: opheffing van "Het Dagblad", zwendel van Joost JESSEKUN.

sub b: actie WELTER en FEUILLETAU de BRUYN.

sub c: het opkopen door de Russen van gerencomeerde handelsfirma's.

sub d: Wie heeft het Europa-congres gefinancierd?

sub e: Van LOO schijnt ook "veel" van het England-Spiel af te weten.

23. Datum: 29 Mei 1948.

Van: W. le COMTE.

Onderwerp: Rapport bevat de namen van de volgende Russen: S. DOLZJENKO, W. COMPANTIN, M.A. KOWKUNAWA, S. SCHRAMSCHUR, J. TSCHAIKOWSKY, K.V. KONNKROW, Ch. WOLWOKW, M. WERCHOWAJA.

24. Datum: 19 Juni 1948.

Van: W. le COMTE.

Aan: Bestuursraad Nationaal Reveil.

Onderwerp: Een reactie van le COMTE op het hem aangezegd ontslag. Hierin geeft le COMTE toe, dat hij zich in de oorlogstijd vergrepen heeft aan 's anderzams geld. Zijn opname in een zenuwinrichting. De menslievendheid van LOZE om hem eruit te halen. Zijn werk voor de inlichtingendienst van Nationaal Reveil. Het verzoek van officiële instanties om hem behulpzaam te zijn met het ontmaskeren van lugubere elementen. Tenslotte een opmerking om de zaak van een eerlijk man, eerlijk te behandelen.

25. Datum: 21 Juni 1948.
Van: W. le COMTE.
Aan: Bestuursraad Nationaal Reveil.
Onderwerp: Beschrijving van de allermiserabelste toestand in Nationaal Reveil. De stromingen: SCHEUER - LOZE - VEENHOVEN - BROEK-HUYZEN - LARSEN VAN NEERLAND - DE KOCK contra van DIJKEN - van GULICK - LEEFLANG - STEINMETZ.
26. Datum: ? (waarschijnlijk zomer 1947).
Aan: Bestuursraad Nationaal Reveil.
Van: W. le COMTE.
Onderwerp: Organisatie schema.
27. Datum: 29 Juni 1948.
Aan: W. le COMTE.
Van: C.L. SCHEUER, vice-voorzitter.
Onderwerp: Mededeling betreffende het ontslag ingaande ultimo Juli 1948.
28. Datum: 6 Juli 1948.
Aan: Bestuur Nationaal Reveil.
Van: W. le COMTE.
Onderwerp: Smeekbede om voor Nationaal Reveil te blijven werken, zij het dan op de achtergrond.
29. Datum: 9 Juli 1948.
Aan: G.A. LARSEN VAN NEERLAND,
Van Reesstraat 47,
's-Gravenhage.
Van: W. le COMTE.
Onderwerp: Noodkreet aan LARSEN om op de bestuursvergadering een goed woordje voor hem te doen.
30. Datum: 10 Juli 1948.
Aan: SCHEUER.
Van: W. le COMTE.
Onderwerp: Terugbezorging van de boeken over spionage, die le COMTE in leen had van Nationaal Reveil. Tevens nog een waarschuwing, dat hij zich niet in een hoek laat drukken.
31. Datum: 9 Augustus 1948.
Aan: W. le COMTE.
Van: SCHEUER, vice-voorzitter Nationaal Reveil.
Onderwerp: Verzoek om de onder de berusting van le COMTE zijnde brochures etc. ten spoedigste terug te bezorgen. Tevens een afrekening te geven van een bedrag van plm. Fl. 1000,-.
32. Datum: 10 Augustus 1948.
Aan: SCHEUER.
Van: W. le COMTE.
Onderwerp: Mededeling dat hij geen stukken van Nationaal Reveil onder zijn berusting heeft en dat hij contact heeft met Dhr van MEESTEREN.

33. Datum: 11 Augustus 1948.
Aan: W. le COMTE.
Van: SCHEUER.
Onderwerp: De afrekeningen van le COMTE zijn niet meer te vinden. SCHEUER heeft zelf destijds naar huis genomen twee portefeuilles, n.l. met I.D.-rapporten en gegevens betreffende het communisme.
34. Datum: 12 Augustus 1948.
Aan: C.L. SCHEUER.
Van: W. le COMTE.
Onderwerp: Verweerschrift aangaande zijn ontslag. Tevens de mededeling dat hij uiterst belangwekkende gegevens heeft over de N.K.V.D.; persoonlijk ontvangen van de Canadese Ambassade.
35. Datum: 16 Augustus 1948.
Aan: W. le COMTE.
Van: C.L. SCHEUER.
Onderwerp: Retournering van het uiterst belangrijke document (zie 34).
36. Datum: 4 September 1948.
Aan: T.J. van DIEN, Bureau Inlichtingendienst Haagse Politie.
Van: W. le COMTE.
Onderwerp: Moord op Mr H. de BOER op 30 Mei 1945. Opsomming van personalia leden "Speciale Brigade" (B.S.-tijd).
37. Datum: 20 September 1948.
Aan: T.J. van DIEN.
Van: W. le COMTE.
Onderwerp: Een drietal personen, n.l. Frans GOBETS, C.J. ROCHAIR en J. MARTINIUS hebben le COMTE bezocht, naar aanleiding van zijn artikelen in de Nieuwe Haagse Courant over spionage en contra-spionage.
38. Datum: 28 September 1948.
Aan: T.J. van DIEN.
Van: W. le COMTE.
Onderwerp: Mening van NOORDHOEK HERT over W.H. HENDRIKS. Rapport over Dr Egon MERTEN.
39. Datum: 1 October 1948.
Aan: T.J. van DIEN.
Van: W. le COMTE.
Onderwerp: De lotgevallen van le COMTE vanaf de mobilisatie in 1939 tot October 1948. Een uiteenzetting en motivering van zijn minder mooie daden.
40. Datum: 1 October 1948.
Aan: T.J. van DIEN.
Van: W. le COMTE.
Onderwerp: Nota aan van DIEN a Fl. 15,- betreffende het leveren van inlichtingen (aan Haagse I.D.)

41. Datum: 4 October 1948.
Aan: T.J. van DIEN.
Van: W. le COMTE.
Onderwerp: Als redacteur van het Europees Nieuwsagentschap Continental Press stelt hij van DIEN voor, een abonnement te nemen op de knipseldienst van dit agentschap à Fl. 200,- per maand. Zij verzorgen berichtgeving op politiek, economisch en strategisch gebied. De directie van deze tent bestaat uit de heren E. GRANZOW en G.A. LARSEN. Buitenlandse Zaken maakt ook gebruik van dit agentschap.
42. Datum: 11 October 1948.
Aan: onbekend (waarschijnlijk van DIEN).
Van: W. le COMTE.
Onderwerp: Hans RIJNSEBURG, een vrijgelaten SS-er, die met een groep SS-ers naar Suriname wil verhuizen.
43. Datum: 18 October 1948.
Aan: T.J. van DIEN.
Van: W. le COMTE.
Onderwerp: Mededeling aan van DIEN dat le COMTE hem als getuige heeft laten dagvaarden. Van DIEN wordt verzocht o.a. te verklaren dat le COMTE toch zo'n goede inborst heeft.
44. Datum: 24 October 1946 (of 1948).
Aan: Vice-Admiraal HELFRICH.
Van: Mr G. Ch. POVEL.
Onderwerp: Enkele mededelingen over de stand van zaken in "Nationaal Reveil".
45. Datum: 28 October (jaartal ?)
Aan: Winston S. CHURCHILL.
Van: Dagelijks bestuur van Nationaal Reveil.
Onderwerp: Union of Western European Democracies.
46. Datum: 6 November (jaartal ?).
Aan: Vice-admiraal HELFRICH.
Van: Mr POVEL.
Onderwerp: Verslag over de gang van zaken in Nationaal Reveil.
47. Datum: 7 November 1948.
Aan: Mr D.J. van GILLES, Schoutenstraat 22, 's-Gravenhage.
Van: W. le COMTE.
Onderwerp: Beschrijving van zijn verdiensten in het "geheime leven", vooral ook na de oorlog. Zelfs leverde hij rapporten aan de C.V.D.
48. Datum: 10 November 1947.
Aan: LOZE en SCHEUER.
Van: W. le COMTE.
Onderwerp: Door de C.V.D. wordt gezocht naar "Lilly", een Duitse, die clandestien in Den Haag verblijft.

G E H E I M.

Verbinding: No.12

29 Juli 1949.

Doss.106/25

Onderwerp: Nationaal Reveil

Datum ontgangst bericht:---

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

tevens bericht gezonden aan:---

medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

Volgno.

2 AUG. 1949

ACO/67124

Dezerzijds wordt het volgende medegedeeld:
Bij schrijven van 27 Juni 1949 richtte het bestuur van "Nationaal Reveil", waarvan het secretariaat is gevestigd te 's-Gravenhage aan de Daguerrestraat 31, zich tot één harer begunstigers, met name de directie der firma SCHUT & BERENS te Loenen, met verzoek een onderzoek te doen instellen naar de juistheid van een uit Amerika afkomstig bericht, dat als volgt wordt geciteerd:

"in de maand mei van dit jaar zou te Loenen de minister van Financiën een auto-ongeluk zijn overkomen. Zijne Excellentie zou tegen een boom gereden zijn en toen de politie hem uit de vernielde auto haalde en hij zei, wie hij was, geloofde men niet, dat onze Minister van Financiën in kennelijke staat van dronkenschap een auto zou besturen. Uit zijn rijbewijs bleek echter, dat men inderdaad onze Minister van Financiën uit de vernielde auto had gehaald. Dit voorval moet hij iedereen in Loenen bekend zijn."

De directie der firma SCHUT & BERENS te Loenen heeft dit schrijven doorgezonden naar de politie te Apeldoorn. Uit een door de politie te Apeldoorn, waaronder Loenen ressorteert, ingesteld onderzoek blijkt, dat geen auto-ongeluk als hierboven bedoeld heeft plaats gevonden.

Het bestuur van "Nationaal Reveil" beweert van een harer leden te hebben vernomen, dat deze van een kennis in Amerika een brief heeft ontvangen, waarin het betreffende bericht staat vermeld. In hoeverre dit bericht in Amerika is gepubliceerd, is niet bekend.

Het bestuur wenst om bepaalde redenen de naam van de persoon, die de brief uit Amerika heeft ontvangen, niet te noemen. (einde) 5

Waarom heeft Hd. Apeldoorn
dit niet gemeld?

J. 22/4/50.

DIENSTGEHEIM

Verbinding: No.12

24 December 1949.

Doss.106/27

Onderwerp: Mevrouw M.A.G.DE RAS-OOSTERMAN

Datum ontvangst bericht:---

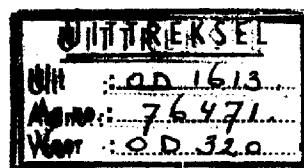
Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

Hierbij wordt het volgende medegedeeld:

De secretaresse, tevens penningmeesteresse van "Nationaal Reveil" is genaamd:

Mari Antonia Geertruida OOSTERMAN, geboren te Breda 15 Augustus 1896. Zij is de echtgenote van:

Arthur Emmanuel DE RAS, geboren te Maastricht 1 December 1891.

De Ras verblijft als reserve-majoor in Semarang (Ind.) en zou daar werkzaam zijn bij de gravendienst. Het gezin, bestaande uit man, vrouw en twee kinderen, behoort tot het Rooms-Katholieke kerkgenootschap.

Mevrouw De Ras is één der bestuursleden van "Nationaal Reveil", die tevens de administratie voert van "De Vrije Pers". Zij behoort tot geen enkele politieke partij, doch is een bestrijdster van de regeringspolitiek ten aanzien van het Indonesische probleem. (einde)

PROCURER - GENERAAL
GD. DIRECTEUR VAN POLITIE
TE 'S-HERTOGENBOSCH

13

(K)

'S-HERTOGENBOSCH. 16 Januari 1950.

No. Kab.-593.

Bijl. 1.

Betreffende:

6.173
GEHEIM. 05.26
18 JAN. 1950
ACD 70003

Ter kennisneming en beschikking
in handen gesteld van den Heer Hoofd
van de Binnenlandse VeiligheidsDienst,
Javastraat 68, te, 's-Gravenhage.

De Procureur-Generaal,
fgd. Directeur van Politie,

E. Speyart van Woerden.

No: 4. Geheim.

14-1-1950
HAB 593

Betreffende: Toezending rondschrijven van
Werkgemeenschap "De Lage Landen"

Bijlage(n): één.

Ter Uwer oriëntatie moge ik U EdelGrootAchtbare
hierbij beleefd doen toekomen een door de werkgemeenschap
"De Lage Landen" verzonden rondschrijven.

NK

Met de in het schrijven genoemde Herman Todts
wordt bedoeld: Armandus Theofilus TODTS, geboren te Mortsel
7 December 1921, wonende te Mortsel (België), Mayerlei No: 124.

Todts is bestuurslid van de Gemeenschap voor
Nederlands Gesstesleven en Nationale eenheid "Bundeling".
Deze gemeenschap wil de eenheid van Vlaanderen met Neder-
land. Een op 21 Februari 1948 in Concordia, Lange Gasthuis-
straat te Antwerpen, gehouden vergadering werd met het
zingen van het "Wilhelmus" gesloten.

XI

Genoemde Dr. Van BREDA is Professor aan de Hoge-
school te Leuven.

X12

Tijdens een op 12 November 1949 door de Gemeen-
schap "Bundeling" in de "Drie Landen", Wolstraat 5 te Antwerpen
gehouden vergadering werd door hem het woord gevoerd. Aan het
einde der vergadering werd aan Dr. Van Breda gevraagd wat
hij dacht van de zgn. "Van Severen Orde" (Ferdinazo). Deze
antwoorde hierop, dat er veel goeds in zat, maar dat hij
met enkele punten niet accoord ging. Volgens Dr. Van Breda
werd aan uiterlijke fierheid meer aandacht besteed dan aan
het aankweken van innerlijke fierheid. De "Van Severen Orde"
was volgens hem ook te veel met een waas van geheimzinnig-
heid omhuld.

Aan den Heer
Procureur-Generaal, fgd. Directeur
van Politie
te

De Rijksrechercheur te.kl.

[Handwritten signature]
(D. J. van't Hof)

's-HERTOGENBOSCH.
-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

Werkgemeenschap "DE LAGE LANDEN"

Secretariaat: Orteliuskade 18'
Amsterdam - West

DE POLITIEKE TOEKOMST DER LAGE LANDEN
=====

De Werkgemeenschap "De Lage Landen" nam het initiatief tot het inrichten van een weekeinde op 7 en 8 Januari 1950 op de Volkshogeschool "DRAKENBURGH", Baarn, waar bovenstaand onderwerp door drie sprekers zal worden ingeleid met daarna gezamenlijke bespreking.

Wij hopen daarmee het contact tussen de Noord- en Zuid-Nederlandse jongeren, dat tengevolge van de oorlog lange tijd verbroken is geweest, te herstellen en te bestendigen. Uit Vlaanderen wordt namelijk een dertigtal personen uit verschillende groeperingen verwacht.

Het programma bevat het volgende:

- ZATERDAGAVOND 7 Januari DE BEZELUK EN NAAR GEEWELIJKE ONVOLKOMENHEDEN
Inleider: Prof. Dr. van Breda, Voorzitter van het Gezelle-Thijm-Genootschap.
- ZONDAG 8 Januari DE STAND VAN DE HEEL-NEDERLANDSE BEWEGING IN HET
ZUIDEN. Inleider: Herman Todts te Antwerpen.
- PLAATS EN TAAK VAN NOORD-NEDERLAND IN DE LAGE
LANDEN. Inleider: L.R. van Dulleman te Amsterdam.

Aan het einde van deze ontmoetingsdagen zal een actiecomite gevormd worden ter voorbereiding van het Congres der Heel-Nederlandse Jongeren te Antwerpen in het voorjaar van 1950.

De pensionprijs voor dit weekeinde bedraagt f.9,- + 10% voor bediening.

Wanneer U onderstaande strook invult en aan ons Secretariaat doet toekomen, worden de deelnemerskaart en het volledige programma U toegezonden.

Ondergetekende,

wonende :

geeft zich op als deelnemer/-neemster aan het weekeinde op 7 en 8 Januari 1950 op de "DRAKENBURGH".

Hij/Zij stort voor 4 Januari 1950 vijf gulden op postgiro 49816 van de NV Incassobank te Amsterdam, Bijkantoor Ceintuurbaan, ten gunste van A.M. van den Burg, Orteliuskade 18'.

Hij/Zij maakt per postwissel vijf gulden over aan A.M. van den Burg, Orteliuskade 18', Amsterdam West.

Het resterende bedrag ad f.4,90 wordt voldaan op 7 Januari 1950 op "Drakenburgh".

1) door te halen naar keuze van betalingswijze.

(Handtekening)

Blz. 18 van het OVERZICHT van Mei 1950
van anti-communistische organisaties,
acties en reacties en de particuliere
inlichtingendiensten. (100 200)

GD 380

"NATIONAAL REVEIL"

UITTREKSEL	
Uit	: 07/411
Ag.no.	: -
Voor	: 07/320

Tot stand gekomen: begin Maart 1947.
Centraal Bureau: Houlstraat 3, Den Haag

Eén van de initiatiefnemers was: Johannes M. Dielissen, 27-12-1891 te Rotterdam, wonende Voorburg; in Februari 1948 was hij: voorzitter van Nationaal Reveil, en lid van de Inlichtingendienst van N.R..
Secretaresse/penningmeesteresse is (Dec.1948): Mari A.G. Oosterman, 15-8-1896 te Breda, echtgenote van Arthur E. De Ras, wonende Dagerrestr. 31, Den Haag. Zij voert tevens de administratie van het weekblad "De Vrije Pers" (OD 1613), uitgave van "Nationaal Reveil".
(76471/30-12-1949)

Hoofd van deze Inlichtingendienst was: Christiaan L. Scheuer, 13-10-1884 Batavia, gepensionneerd luit.-kolonel K.N.Y.L., wonende Eikstraat 33, Den Haag (PD 7947), tevens vice-voorzitter van Nationaal Reveil. Was ook mede-oprichter van "De Landknechten"

Aan de Inlichtingendienst werkten verder mede:

1. Maurits R. Loze, 26-8-1881 Magelang, gepens. luit.-kolonel, Laan van Noordervoort 1358, Den Haag (PD 4385). Was evenals Scheuer tevens mede oprichter van "De Landknechten" van Koppert.
2. Baron Buelhouwer, 24-8-1908 te Giessendam, hoofd afdeling Propaganda van de afdeling Den Haag van Nationaal Reveil, wonende Sillestraat 79 te Den Haag (PD 4387). Heeft op 16-1-1948 de "Nederlandse Volks Unie" opgericht.
3. Willy le Conte, 7-7-1907 te Amsterdam, wonende van Hoornbeekstr. 79 te Den Haag (P.D 4984), eerst lid van de Propaganda-Commissie (1947), in October 1947 hoofd van de Pers- en Radiodienst, en bij brief d.d. 29-6-1948 van C. L. Scheuer per ultimo Juli 1948 ontslagen.
4. "Tom Wolf", A. A. W. Wolf, 7-8-1903, kleermaker (PD 5463).

Zie ook het Overzicht betreffende de "Stichting Opleiding Arbeidskrachten Nederland" (OD 1272) event: B.

----- 19.5.1950, B 3a -----

MINISTERIE VAN JUSTITIE

Afdeling POLITIE
Bureau: Kabinet
No.: A 31/50

10 MEI 1950
's-GRAVENHAGE.

Bericht op brief van

Men wordt verzocht bij aanhaling van deze brief dagtekening, afdeling en nummer nauwkeurig te vermelden

betreffende Ex-leden Inlichtingen Veiligheids-groep.

V e r t r o u w e l i j k .

11 MEI 1950

ACD/ 25238

Hierbij heb ik de eer UHoogEdelGestrenge te doen toekomen afschrift van een schrijven van de Vice-Voorzitter van Nationaal Réveil dd. 11 April 1950, met bijlage, betreffende de ex-leden van de Inlichtingen Veiligheids-groep, naar de inhoud waarvan ik kortheidshalve moge verwijzen.

Ik moge U verzoeken mij, zo mogelijk, nadere inlichtingen terzake te willen verstrekken.

DE MINISTER VAN JUSTITIE,
Namens deze,

Het Hoofd van het Bureau Kabinet
van de Afdeling Politie,

(Mr. J.P.G.Goossen)

^{Aan} het Ministerie van Binnenlandse Zaken,
Hoofd v.d.Binnenlandse Veiligheidsdienst,
Javastraat 68 te 's-GRAVENHAGE.
t.e v. Jhr. Mr. W.J.Th.Serraris.

AFSCHRIJFT.

's-Gravenhage, 11 April 1950.

Aan

de Leden van het KABINET en van de STATEN GENERAAL.

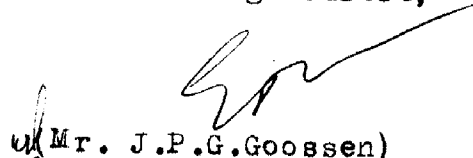
Het moge ondergetekende vergund zijn, U hierbij ter kennismaking aan te bieden, een door Nationaal Réveil ontvangen schrijven uit Makassar van de Heer L.S.Podrabsky, dd. 25 Maart jl., naar de inhoud waarvan kortheidshalve moge worden verwezen.

Naar vermoed wordt zijn de bij de Inlichtingen Veiligheids-groep werkzaam geweest zijnde burgers niet naar Nieuw-Guinea overgebracht wegens gebrek aan onderkomen aldaar. Dit mag en kan naar onze mening geen reden zijn om deze lieden de kans te doen lopen straks hun bewezen diensten aan den Lande met de dood te bekopen.

Ik verblijf met de meeste Hoogachting,

De Vice-Voorzitter van
Nationaal Réveil,
(w.g.) M.R.Loze
Laan van Meerdervoort 1358.

Voor eensluidend afschrift,
Het Hoofd van het Bureau Kabinet
van de Afdeling Politie,

ul (Mr. J.P.G.Goossen)

Van de Indische Nederlanders (Indo's), die werkzaam zijn geweest bij de Inlichtingen Veiligheidsgroep (verkort: I.V.G.) thans aan hun lot overgelaten te Makassar.

Majesteit, Regering, geef ons een plaatsje in Nieuw-Guinea, waar wij rustig kunnen leven en werken.

Geef ons een plaatsje, waar wij onze kinderen kunnen opvoeden volgens de tradities van het Nederlandse volk. Wij zijn Nederlanders, ook al zijn wij in Indonesie geboren en getogen en dus hebben wij er recht op, dat onze Regering voor ons in de bres springt, als onze vrijheid en ons leven worden belaagd en als terreur ons bedreigt. De soevereiniteit is bereids overgedragen en onze soldaten zullen terugkeren naar het vaderland. Dan zijn wij een onbeschermd minderheid in een vijandig land. Wat zal er dan van ons worden? Wij hebben ~~bladzijde~~ de terreur rondom ons gezien, de rechteloosheid, de wreedheid en de bloedorst. Wij weten, dat het "Merdeka" een geestesgesteldheid heeft opgeroepen, die door geen Soekarno en Hatta, die door geen Verenigde Staten van Indonesie en door geen Unie te keren is.

Moeten wij straks het slachtoffer worden van die geestesgesteldheid, letterlijk het slachtoffer? Dat nooit. Wij hebben dit land lief, maar voor ons lijfsbehoud moeten wij het verlaten. Vooral wij, die werkzaam zijn geweest bij de Inlichtingen Veiligheidsgroep (I.V.G.), een militaire instantie, die door de Republiek (T.N.I.) beschouwd wordt als de Duitse Gestapo of wel als de Japanse Kempei Tai. Onze namen staan bereids op de zwarte lijst van de Republiek (T.N.I.) Straks als onze soldaten terugkeren naar het vaderland, zullen wij vanzelfsprekend gearresteerd worden, wat reeds gebeurd is ten opzichte van de I.V.G./ers op Java en wij zullen de zwaarste straffen krijgen. Voor ik verder ga, zal ik hier het een en ander over onze belevenissen vertellen. Wij zijn gedurende ongeveer 5 jaren werkzaam geweest bij de I.V.G. Wij hebben de twee politionele acties meegemaakt. Alhoewel wij burgers zijn, moeten wij evenals de militairen op parouille gaan, arrestaties verrichten en krijgsgevangenen verhoren, enz. enz., waardoor de bevolking ons ten zeerste haat.

Op 6 December 1949 moesten wij hals over kop naar Soerabaia gaan. Wij zaten toen n.l. op de voorposten in het Malangse gebied. De militaire instantie te Malang maakte ons wijs, dat wij vóór de overdracht van de Souvereiniteit naar Nieuw-Guinea zouden worden vervoerd. Ook zouden wij 6 maanden salaris uitbetaald krijgen. Doch helaas is dit alles niet gebeurd.

Wij werden op 23 December 1949 naar Makassar vervoerd, waar wij op 26 December 1949 aankwamen. Dus één dag vóór de overdracht van de soevereiniteit. Om welke redenen wij 18 dagen te Soerabaia moesten wachten op doorvoer naar Makassar blijft tot heden een raadsel. Wij zullen U maar niet vertellen, hoe wij te Soerabaia gehuisvest waren. Wij zaten onder één dak met de ontslagen krijgsgevangenen uit Malang. Wij konden 's avonds daardoor dan ook geen oog dicht doen uit vrees voor wraak van die lieden.

En thans zijn er ongeveer 50 ex.I.V.G.ers te Makassar gestrand. Reeds bij verschillende militaire instanties hebben wij er op aangedronge ons zo spoedig mogelijk naar Nieuw-Guinea te zenden. Doch te vergeefs. De militairen van die I.V.G. hebben zij wel naar Nieuw-Guinea gezonden in verband met de veiligheid. Maar, wij burgers van de I.V.G. worden aan ons lot overgelaten. Het kan de Nederlandse Regering blijkbaar niet schelen, dat wij het risico lopen vandaag of morgen vermoord te worden, wij zijn immers toch maar burgers; de Nederlandse Regering heeft onze dienste niet meer nodig.

Thans zitten hier te Makassar reeds verscheidene T.N.I.ers uit het gebied Oost-Java. Zelfs is hier een T.N.I. officier aangekomen, die speciaal belast is met het opsporen van I.V.G.ers. En toch achten de militaire Nederlandse instanties het niet noodzakelijk ons naar

Nieuw-Guinea te evacueren.

Onze bezorgdheid en angst voor de naaste toekomst is groot en .. begrijpelijk, want die angst is voor een groot deel gebaseerd op ervaring en harde feiten. Wij maken ons geen illusies, dat wij van de zijde van de T.N.I. enige consideratie kunnen verwachten.

Nu nog worden wij beschermd door onze soldaten. Maar wij weten wel, dat als zij weggaan, straks, wij weten niet wanneer, ons lot bezegeld is en ons bloed zal vloeien. Slechts weinige I.V.G.ers zullen daaraan ontkomen.

Wij hopen, dat de Nederlandse Regeerders met het bovenstaande in kennis zullen worden gesteld. Wij twijfelen er niet aan, dat zij de ervaringen en feiten, die deze I.V.G.ers naar voren brengen kennen.

Welnu, laten wij I.V.G.ers ons niet verraden behoeven te voelen, want wij hebben den lande reeds vele gevaarvolle diensten bewezen.

Hoogachtend,
Uw Dw.dienaar
(w.g.) L.S.PODRASKY
ex-I.V.G.er

Voor eensluidend afschrift,
Het Hoofd van het Bureau Kabinet
van de Afdeling Politie,

w (Mr. J.P.G. Goossen)

Makassar, 25 Maart 1950.

Adres:

L.S.Podrabsky

C.M.V.kantoor,

Makassar.

UITTREKSEL

Uit : OD 1637

Naam: ACTIES INZAKE NW.GUINEA EN DE MINDERHEDEN
VAN INDONESIE

Voor : OD 320

Naam: NATIONAAL REVEIL

Ag.nr: 82433

Afz. : ID Den Haag

datum: 22-3-50

Aard van het stuk: rapport

Van een doorgaans goed geïnformeerd persoon wordt vernomen, dat de "Nieuw Guinea Nederlandse Vrouwen Bond", de "Groter Nederland Actie" en "Nationaal Reveil" in Unieverband zullen samenwerken. Men is overgegaan tot het uitgeven van een eigen bondsorgaan onder de naam "Bondsorgaan van Nieuw Guinea Nederlandse Vrouwen Bond-Groter Nederland Actie- Nationaal Reveil".

Als hoofdredacteur van dit orgaan treedt op de bekende Dr.W.K.H.FEUILLETAU DE BRUYN, terwijl het redactie-adres is gevestigd aan de Daguerrestraat 31 te 's-Gravenhage ten huize van:

Arthur Emmanuel DE RAS, geboren te Maastricht 1 December 1891.
Het eerste nummer van bedoeld Bondsorgaan gaat hierbij. (einde)

Uitgetr. door: PR

Op aanwijzing van: C XI

Datum: 20-9-50

Betreft: Ebed van der Vlugt,
geboren 11-4-1886
te Olst.

UITTREKSEL	
Uit	: PD. 112.21
Ag.no.	: 0.23.01
Voor	: O.I.S. 510

Volgens een op betrouwbaarheid beproefde zegsman, heeft Mr. E. van der Vlugt, in de maanden Maart, April en Mei 1950, misschien ook nog in de daaraan voorafgaande maanden, verschillende ingezetenen van 's-Gravenhage en Wassenaar bezocht. De namen hiervan zijn niet bekend geworden.

Vast staat, dat hij hier ter stede iemand heeft bezocht bij wie hij zich introduceerde met behulp van foto-copieën van aanbevelingsbrieven, afgegeven en geschreven door Jhr. Loudon, voormalig Gezant te Parijs en Jhr. Deelaerts van Blokland, Vice-president van de Raad van State (vide bijlage I en IA).

Relatie heeft tijdelijk de schrifturen, welke betrokkene bij een van de personen, die hij verschillende malen heeft bezocht, achterliet ter bestudering, ten behoeve van de dienst afgestaan. Hiervan zijn foto-copieën gemaakt (vide bijlagen II, III, IV, V, VI en VII). De onderstrepingen in deze geschriften zijn door betrokkene geplaatst.

Over de voorgeschiedenis wordt het volgende medegedeeld. Reeds in 1947 zou betrokkene in nauw contact hebben gestaan met het inmiddels opgeheven Nationaal-Réveille. Betrokkene was toen één der voormannen van de z.g.n. Ambonbeweging.

Volgens uitlatingen van betrokkene, zou het Nationaal-Réveille een inlichtingendienst hebben gehad, welke onder leiding stond van twee gepensioneerde luit.-kolonels uit het vroegere K.N.I.L. respectievelijk genaamd Lose en Schuijer. Schuijer zou inmiddels zijn overleden. Rapporteur merkt in dit verband op, dat genoemde Lose identiek is met M.R.Lose, wonende Laan van Meerdervoort 1358 te 's-Gravenhage. Deze was bevriend met een zekere Schuijer, die inmiddels is overleden.

Reeds in 1947 schermdde Van der Vlugt met een te verschijnen boekwerk, dat hij in 1920 had geschreven (Vide bijlage V).

Van het Nationaal-Réveille, of de inlichtingendienst daarvan, zou hebben deel uitgemaakt een zekere Doorman. Deze zou er uitgezet zijn, omdat hij nauwe relaties zou hebben aangeknoopt met een Communiste, die in de buurt van de Gedempte Burgwal alhier zou wonen. Een rapport hierover zou bekend zijn aan Generaal Kruls en Professor Gerbrandy. De vrouw met wie Doorman nauwe relaties onderhield, zou een vooruitgeschoven post van de C.P.N. zijn.

Betrokkene is er kennelijk op uit om vermogende mensen te bezoeken, in het bijzonder zij, die om enigerlei reden het niet eens zijn met de gevoerde Indie-politiek en de daaruit voortgevloeide Souvereiniteits-overdracht. In dit verband is bijlage II (Aide Mémoire i.z. Amerika) zeer belangrijk. De bedoelingen van betrokkene komen hier zeer duidelijk in uit. Zijn conclusie neergelegd op bladzijde 3 (aan het slot), spreekt duidelijke taal. De bedoeling is namelijk geld in te zamelen, althans ter beschikking te stellen van betrokkene, voor het oprichten van een Voorlichtingsdienst in de U.S.A.

Betrokkene beweert in verbinding te staan met het State Department en beweegt zich, volgens zijn zeggen, in kringen van Vrijmetselaren in Amerika. Hij heeft een lijst getoond van 80 Amerikaanse senatoren, die volgens zijn zeggen, nog geen onafhankelijkheid voor Indonesie willen en wensen dat Indonesie onder toezicht van Nederland komt.

Hij zegt, over inlichtingen te beschikken, waaruit zou blijken dat in het najaar van 1950 een staatsgreep in Indo-China wordt verwacht.

Aangaande interessen van Amerika in Indonesie, deelde hij mede, dat hij van Amerikaanse senatoren had gehoord, dat Amerika Indische guldens wilde hebben om transacties te kunnen doen. Ook bracht hij naar voren, dat hij inlichtingen uit toprelaties in Amerika had. In dit verband noemde hij de naam van John Foster Dulles, die een voorwoord zou schrijven in de Amerikaanse uitgave van zijn boek "The Great Red Mystification", althans hierover werden besprekingen gevoerd. (zie pag. 1 van bijl.III)

Bij de laatste van zijn bezoeken vroeg hij aan de relatie van zegsman de som van f 2.000.-- als bijdrage voor zijn propaganda-actie in de U.S.A. Deze f 2.000.-- zijn hem echter geweigerd. De indruk, die men van betrokkene had gekregen, was zo geweest, dat men zijn plannen niet voor realisering vatbaar achtte.

Bijlage IV is zijn aide-mémoire inzake de reeds bekende, door hem gepropageerde Democral league.

Bijlage V is een weergave van de inhoud van het boek van betrokkene, zoals dat in Nederland zal verschijnen.

Betrokkene heeft tijdens de Ronde Tafelconferentie te 's-Gravenhage ook activiteit ontplooid. De bijlagen VI en VII zijn foto-copieën van de brieven die hij zond aan de Voorzitter der R.T.C., de Commissie van Negen en aan Dr.Drees, de Minister-President.

Volgens relatie, heeft betrokkene in de afgelopen maanden ook met het bekende doel, de heer P. Belzer te Wassenaar bezocht. Waarschijnlijk is dit P. Belzer, Teylingerhorstlaan 13 te Wassenaar. Ook deze heeft geen geld gegeven aan betrokkene.

Volgens mededelingen van personeel van het hotel Pomona, is betrokkene op Vrijdag 16 Juni 1950, vertrokken naar Amerika.

's-Gravenhage, 4 Juli 1950.

UITTREKSEL

Uit : OD 1637

Naam: Actie inzake Nieuw Guinea an de Minderheden van
Indonesie

Voor : OD 320

Naam: Nationaal Reveil

Ag.nr: 92956

Afz. : ID Amsterdam

datum: 11-9-50

Aard van het stuk: Groot Nederland Actie (Lezing)

Daar vrijwel alle hierbij gevoegde bijlagen zijn uitgegeven en/of verzonden door de verbonden verenigingen:

a. Groter Nederland actie

b. Nationaal Reveil

c. Nieuw Guinea Nederlandse Vrouwenbond,

en het secretariaat van deze drie verenigingen is gevestigd op een en het zelfde adres te Den Haag Daguerrestraat 31, is de veronderstelling gewettigd, dat in deze verenigingen, en dan hoofdzakelijk door de persoon van Dr. W.K.H. Feuilletau de Bruin, in feite een vereniging moet worden gezien. Weliswaar is de doelstelling van deze verenigingen in afzonderlijke en andere bewoordingen gesteld-deze doelstellingen zijn vermeld aan het eind van dit rapport-doch bij een nadere beschouwing hiervan zal kunnen blijken dat uiteindelijk ieder van deze verenigingen hetzelfde doel nastreeft nl. het voeren van actie tot behoud van gebiedsdelen overzee in het algemeen en het bevorderen van emigratie en transmigratie van resp. Nederlanders en Indische Nederlanders naar Nieuw Guinea in het bijzonder.

Uitgetr. door: C.W.

Op aanwijzing van: C.XI

Datum: 20-12-50

VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12

6 October 1950.

Doss.106/59

Onderwerp: Ledenvergadering van "Nationaal Reveil"

Datum ontvangst bericht: 22 September 1950

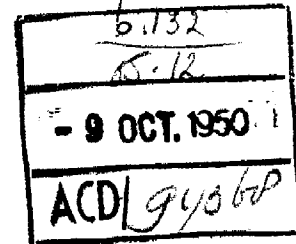
Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

6.132
07.12.2.1

OP KAART
NO 42
DA 12-11-50
PAR 4.

Op Vrijdag 22 September 1950 werd in het café-restaurant "De Kroon", Spui 10 te 's-Gravenhage, een besloten ledenvergadering gehouden van het "Nationaal Reveil".

Aanwezig 32 leden. De voorzitter:

X/ Drs Willem Adriaan VEENHOVEN, geboren te 's-Gravenhage 5 Februari 1913, wonende Juliana van Stolberglaan 281 te 's-Gravenhage, sprak zijn leedwezen uit over de geringe opkomst.

In de notulen stond o.m. vermeld, dat een ambtenaar van Justitie, lid van "Nationaal Reveil", zijn ontslag had gekregen als gevolg van zijn grote activiteit voor "Nationaal Reveil".

Uit het jaarverslag bleek, dat in het afgelopen jaar 9 openbare vergaderingen werden gehouden.

Het financieel verslag toonde aan, dat de inkomsten f.19.015,24 bedroegen, terwijl de uitgaven f.18.016,34 waren.

Het nieuwe bestuur van "Nationaal Reveil" is thans als volgt samengesteld.

Drs VEENHOVEN voornoemd, voorzitter;

1 Willem Paul Gillis WOLTERS, geboren te 's-Gravenhage 4 Mei 1919, administrateur, wonende Van Slingelandtsstraat 22 te 's-Gravenhage, secretaris;

X/ Maria Antonia Geertruida OOSTERMAN, geboren te Breda 15 Augustus 1896, echtgenote van:

2 Arthur Emanuel DE RAS, geboren te Maastricht 1 December 1891, wonende Daguerrestraat 31 te 's-Gravenhage, penningmeesteresse;

1 L.KOSTER (verdere gegevens onbekend);

1 Bernardus Johan Frederik STEINMETZ, geboren te Delft 6 Februari 1891, notaris-advocaat, wonende Van Imhoffstraat 38 te 's-Gravenhage;

1 Arnoldus Theodorus VAN DER WART, geboren te Voorburg 6 Juli 1893, leraar, wonende Galvanistraat 21 te 's-Gravenhage en

1 Josephus Petrus Gijsbertus DE GROOT, geboren te 's-Hertogenbosch 2 Februari 1903, sergeant-majoor-instructeur, wonende Nunspeetlaan 19 te 's-Gravenhage.

Bij de behandeling van het toekomstig beleid van "Nationaal Reveil" werd allereerst besproken de noodzakelijkheid om in den vervolge de te verzenden convocaties onder getuigen in de brievenbus te doen, aangezien vermoed wordt, dat een aantal P.T.T.-ambtenaren "Nationaal Reveil" vijandig gezind is en dientengevolge de convocaties niet verzendt.

Voorts werd besproken de noodzakelijkheid van het vormen van een studiekring en het beleggen van z.g.n. contactavonden. Ook zal het aantal huisbezoekers worden uitgebreid.

Bij de rondvraag kwam nog naar voren het voeren van propaganda onder de uit Indonesië gerepatriëerde militairen, met het doel deze in te schakelen in de actie, welke gevoerd zal worden ten behoeve van "Nationaal Reveil".

De vergadering werd hierna te circa 23.00 uur gesloten.

144 (einde)

VERTROUWELIJK

27 Januari 1951.

Verbinding: No.12 *de Haag*

Doss.no.106/70

Onderwerp: Bulletin no.1 "Nationaal Reveil"

Datum ontvangst bericht: 25 Januari 1951.

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

Subl kaart maken.

Hierbij wordt toegezonden "Bulletin no.1", uitgegeven door "Nationaal Reveil" te 's-Gravenhage. Naar de inhoud van genoemd Bulletin moge korthedshalve worden verwezen. (einde)

[Handwritten signatures and initials]

BULLETIN No.1.

(Verschijnt onregelmatig)

Van de discussie-tafel.

Op Zaterdag 13 Januari j.l. vond de eerste discussie plaats over het onderwerp: "Het Acculturatie-probleem in de gemengde Maatschappij". Deze discussie werd ingeleid door Dr. E.H.P. Baudet. Aangezien Dr. Baudet hierover een nogal uitvoerige uiteenzetting gaf, is het niet mogelijk hiervan een uitgebreid verslag te geven. Dit zou te zeer op het papier-budget drukken. Wij willen daarom volstaan met de acht punten, welke Dr. Baudet als recapitulatie van zijn uiteenzetting gaf, te vermelden.

1. Acculturatie is de, vooral vanuit missionair oogpunt geziene, populaire opvijzeling van laag gecultiveerde volken tot een hoger cultureel niveau, en dan speciaal opvijzeling tot in het veld onzer eigen Westerse cultuur.
2. Acculturatie brengt noodzakelijkerwijze ook onderwijs met zich mede, waardoor intelligentia ontstaan, die zodoende voorbestemd zijn om ongelukkig te worden, waardoor deze acculturatie een accumulator van wrok wordt.
3. In het acculturatie-proces kan men twee grenslijnen aantreffen, n.l. de "line of attraction" en de "line of rebuff". De eerste grens wordt spoedig overschreden, maar de afstotingslijn kan niet overschreden worden. De kleurling bemerkt dan plotseling, dat hij toch anders is dan de blanke en voelt, dat hij temidden van hen niet thuis hoort, doch evenmin kan hij terug tot de zijnen, omdat zij hem, tengevolge van zijn aangewende noden voor groter comfort en zijn kennis, niet meer kunnen begrijpen. Daarbij komt dan nog, dat in de meeste gevallen deze kleurlingen worden opgeleid voor posities, waarbij zij tengevolge van het veel grotere aanbod geen plaats in de maatschappij kunnen krijgen.
4. De keuze voor de acculturerende kolonisator wordt dan, of de intelligentia naar de gevangenis, of zelfliquidatie der kolonistoren.
5. Acculturatie is in verreweg de meeste gevallen dus geen bijdrage tot hoger geluk van de geaccultuveerde volken of de geaccultuveerde mensen uit die volken.
6. Kennis is geen grondslag, laat staan een garantie, voor meer geluk, zulks in tegenstelling met de koloniale taak, het brengen van welzijn aan de bevolking der koloniën.
7. Wat de koloniserende mogendheid wel moet doen: het geven van nauwkeurig naar de behoeften der koloniale bevolking afgestemd onderricht in betere landbouwmethoden, betere bosbouwmethoden, maar niet het belasten met Westerse prometheische cultuur.
8. De expansie-pogingen van het Westen zijn zo oud als het Westen zelf. Romeinen en Grieken waren reeds expansief. Maar het Christendom heeft niet alleen de huid aangenomen van het Westerse expansivisme, doch zelfs in enkele ons bekende gevallen dit expansivisme geheel voor zichzelf opgeëist.

Voorwaar een uitermate interessant en actueel onderwerp, dat gelegenheid tot het stellen van vragen en discussie te over bood.

Door de aanwezigen, waaronder tot onze vreugde ook verschillende belangstellende niet-leden waren, werd hiervan dan ook dankbaar gebruik gemaakt. Wij zullen thans trachten U een verslag te geven van het verloop dezer discussie. Uiteraard is het ook hier bezwaarlijk de verschillende vragen en opmerkingen, en de beantwoording daarvan even

uitvoerig weer te geven, als dit in werkelijkheid heeft plaats gevonden.

De eerste spreker begon met zich af te vragen, wat is de reden, dat de acculturatie in de eeuwen van de Verenigde Oost-Indische Compagnie geen probleem geweest is. Verder bestreed hij de rol, die volgens Dr. Baudet, de adel in de acculturatie gespeeld heeft, waarbij spreker meende, dat de Nederlandse adel geen enkele betekenis heeft. Evenmin kon spreker zich verenigen met het standpunt, dat de liberale richting de ontwikkeling van de koloniale politiek bevordert zou hebben. Was het nodig, de inlanders, die aan de lijn van afstoting toegekomen waren, in ons midden op te nemen, en zo ja, kon deze fout niet door het voeren van een zekere rassenpolitiek voorkomen worden?

Dr. Baudet antwoordde hierop, dat het ontbreken van het acculturatieprobleem in de tijd van de V.O.C. samenhang met de toenmalige Calvinistische levensopvattingen en de daaruit voortvloeiende omstandigheden. De Franse revolutie bracht, vooral ook in de Franse bezettingstijd, een sterke wijziging in de gedachtengang van de bevolking. De godsdienstige overtuiging begon zich in een sterk nationaal gevoelend Christendom te evolueren. Inleider verstond onder de adel, zoals dit woord in zijn betoog was gebruikt, de top van de samenleving, waarin niet alleen personen van adellijken bloede (zoals die in het bestuur van Indië na de Franse bezetting wel veel optraden) maar ook personen, die uit een zekere "school" voortkwamen, als generaals en diplomaten.

De ethische politiek begint pas in de tweede helft van de 19de eeuw. Men moet de liberale gedachte echter geenszins verbinden aan een naam als de Liberale Staatspartij.

De inleider werd nogmaals bestreden, dat het liberale standpunt de opbouwer van de ethische politiek zou zijn. Hiervoor moesten veel meer het Christendom en de Anti-Revolutionairen aangezien worden. Hierbij werd als voorbeeld gesteld, dat de gouverneurs-generaal in de V.O.C.-periode meestal mensen uit de heffe des volks waren en verantwoording verschuldigd waren aan de "Hoge Heren 17" (adel), terwijl na de Franse bezetting de gouverneurs-generaal welhaast algemeen uit adellijke personen of intellectuelen uit de militaire of de diplomatieke school zijn, die verantwoording verschuldigd zijn aan de regering. De inleider wees er op, dat de politieke overtuiging vóór de Franse revolutie gebaseerd was op het Christendom en de daarmee gepaard gaande expansie-werking en na de Franse revolutie overgaat op de ethische of liberale geest.

Hierna uitte een der aanwezigen haar twijfel aan het feit, dat wij "beschaving" in Indië gebracht zouden hebben. Inleider was het hiermede in zoverre eens, dat wij wel (Westerse) cultuur in Indië gebracht hebben, maar kon niet zeggen of wij ooit getracht hebben, aldus onze beschaving te brengen. Opgemerkt werd, dat in Bali geen zendelingen toegelaten mochten worden, desondanks was diefstal daar onbekend.

Dr. Baudet repliceerde hierop, dat men er later noodgedwongen toch tot over is moeten gaan om de herhaaldelijk voorkomende gevallen van het verbranden van levende weduwen tegen te gaan.

Gevraagd werd of er geen mogelijkheid bestaat om bepaalde beroepen voor geaccultureerde kleurlingen te creëren. Inleider bevestigde dit. Er is echter een grote moeilijkheid aan verbonden, omdat het tempo van creëren van betrekkingen veel lager is dan het tempo, waarin de opleiding van kleurlingen geschiedt. Het ware beter geweest, dat er zoveel kleurlingen opgeleid werden als er betrekkingen beschikbaar kwamen. Vraeger meende dat er thans echter meer vraag dan aanbod is, waarop Dr. Baudet antwoordde: "Ja, nu de blanken er uitgegoid zijn!"

Dr. Veenhoven wees naar aanleiding hiervan nog eens speciaal op wat hij noemde "de krankzinnige uitbreiding van het onderwijs", waarbij totaal geen rekening werd gehouden met de aanpassing aan de omstandigheden. Het bezwaar is, dat in Nederland nooit de aandacht is besteed aan een zekere "planning" ten opzichte van de koloniën, in tegenstelling b.v. met landen als Engeland en Frankrijk.

De aandacht werd gevestigd op de groep van inlandse "half-intellectuelen", waaronder b.v. een groot gedeelte van de halfbloede gebracht kon worden. Deze mensen zijn maar al te zeer geneigd zich te stellen achter de groep Indische intellectuelen, die de lijn van afstoting bereikt hebben en zich daar oriënteren en dus ook de wrok, die

Dr. Bauder meende, dat inlanders, die alleen lager onderwijs genoten hebben, veelal reeds als intellectuelen te beschouwen zijn. Van daar dat in deze landen vrijwel geen andere keus meer is dan de chaos.

Dr. Veenhoven maakte hieruit de gevolgtrekking, dat wanneer het Westen zich in Indonesië vestigt, wij ervan moeten uitgaan, dat de Westerse cultuur in het Oosten nooit volledig ingevoerd kan worden. In tegenstelling met het machtige Romeinse Rijk zijn wij er niet in geslaagd een oplossing voor het acculturatie-probleem te vinden. Bij het ontstaan van het Romeinse Rijk heeft men vooral naar het Westen, de Romeinse cultuur snel weten uit te brengen, terwijl men voortbouwde op de ontwikkeling van het vervallende Hellenistische Rijk, in het Oosten de Griekse cultuur heeft gehandhaafd en aangepast. Later hebben de Romeinse keizers dit verschil geleidelijk laten vervallen. Het Romeinse systeem trok de intellectuelen aan door hen als een zeker voorrecht het Romeinse staatsburgerschap te verlenen. Zo kon het gebeuren, dat er zelfs niet-Italiaanse keizers en legerleiders in het Romeinse Rijk opkwamen.

Hoewel het volgen van een dergelijke politiek natuurlijk onder de huidige omstandigheden nieuwe problemen met zich mede zou brengen, ware dit toch wellicht een voorbeeld voor de koloniale politiek geweest, dat niet tot mislukking behoefde te leiden.

Tenslotte werd de opmerking, als zou van het voorkomen van diefstal in Indië eerst redelijk gesproken kunnen worden na de komst der blanken, bestreden, waarbij de volgende typische vergelijking werd gemaakt: Een Indonesiër, die steelt heeft net zo min slecht te zijn als een kat die steelt. Een kat zal nooit een pendule stelen, maar wel een worst, want daar heeft zij interesse voor. Zolang een Indonesiër wel de begeerte kent naar een bepaald voorwerp, zonder een zodanige materiele grondslag te hebben om dat voorwerp te kopen, blijft echter de kans bestaan, dat de begeerte uiteindelijk tot diefstal zal leiden. In een dergelijk geval is dus tenslotte het onderwijs de oorzaak van de diefstal.

Het was alles bij elkaar een uiterst leerzame avond, die in hoge mate haar slagen te danken had aan de vriendschappelijke sfeer, waarin deze discussie plaats vond.

Irian of Papoea ?

In de loop van de plaatsgevonden discussie deed Mevrouw Matthes het ontstaan van de naam Irian uit de doekjes. De naam Irian zou zijn ontstaan in het brein van Soekarno, toen deze was geïnterneerd in het oord Tanah-Merah op Nieuw-Guinea, en gevormd worden door de beginletters van Ikoet Republik Indonesia Anti Nederland.

Onze eerstvolgende discussie.

Zaterdag 27 Januari zal Dr. W.A. Veenhoven een onderwerp inleiden, dat minstens even actueel is als de vorige discussie. Teneinde U de gelegenheid te geven zich hierop voor te bereiden, verstrekte hij ons de volgende gegevens:

NEDERLAND en VLAANDEREN

Nu het verlies van Indonesië de positie van Nederland is hoge mate heeft verzwakt, ja meer nog, de economische grondslagen van onze onafhankelijkheid heeft ondermijnd, is wellicht de tijd gekomen, waarop het Nederlandse volk, bij herhaling bij zijn bondgenoten teleurgesteld, zich wendt tot het Vlaamse volk, loot van dezelfde Nederlandse stam, een bloedverwant derhalve, maar tot dusver door ons veelal met hooghartige onverschilligheid bejegend.

Aan deze Vlaamse bloedverwant, deze Vlaamse broeder, heeft Nederland zich bijzonder weinig gelegen laten liggen. Grote groepen Nederlanders konden en kunnen warmlopen voor de al dan niet vermeende rechten van Joden en Indonesiërs, Amerikaanse negers of Afrikaanse naturen, de strijd der Vlamingen voor een gelijk recht van hun taal, van hun cultuur, van hun volksaard, vond slechts bij weinigen steun en sympathie. Wij hebben derhalve tegenover Vlaanderen een ereschuld en Vlaanderen heeft recht op een veranderde geesteshouding bij ons Nederlanders. Er is echter meer: Nederland heeft Vlaanderen nodig, zo het prijsstelt op het handhaven van een zelfstandig volksbestaan en even-

eens heeft Vlaanderen ons nodig. Immers, hoezeer ook de positie van het Vlaamse element gedurig in kracht toeneemt, hoezeer ook erkend moet worden, dat de Vlamingen de meeste plaatsen in het regeringskasteel bezetten, desondanks blijft het Waalse volksdeel een kracht van betekenis, zoals voor kort nog bleek toen Waalse demonstranten de feitelijke abdicatie van Koning Leopold wisten af te dwingen. Het tot stand komen van een Nederlands-Belgisch blok zou derhalve de positie der Vlaanderen enorm versterken. Hoezeer een nauwe verbinding met het rijke België, Nederland tot groot voordeel zou strekken, behoeft uiteraard niet nader te worden aangetoond. En deze voordelen liggen waarlijk niet uitsluitend op economisch gebied! Evenwel, Nederland kan deze nauwe verbinding met België, die onze redding kan betekenen, slechts bereiken door een beroep te doen op het in Vlaanderen, ondanks alles, zeer sterk levende besef van verwantschap met Nederland. Pogingen om deze blokvorming langs financieel-economische weg te bereiken, zoals thans in Benelux-verband gepoogd wordt, zijn tot mislukking gedoemd. De verklaring ligt voor de hand: de financieel-economische sleutelposities worden in hoofdzaak door het Waalse element beheerst, dat anti Vlaams en anti Nederlands is en zeer goed inziet, dat de geboorte van een Nederlands-Belgisch blok de liquidatie van de Waalse machtspositie betekent.

Willen wij echter tot een juiste probleemstelling geraken, dan zal toch een onderzoek van de volgende punten daaraan vooraf moeten gaan.

1. a. Zijn de Vlamingen als een afzonderlijke natie te beschouwen?
b. Maken de Vlamingen deel van een Belgische natie uit?
c. Zijn de Vlamingen en de Nederlanders tot één volk te berekenen?
2. De positie van het Vlaamse volksdeel in 1830.
3. Het doel van de Vlaamse beweging en haar actie tot 1914.
4. De Vlaamse beweging en het activisme.
5. Tussen twee wereldoorlogen, een periode van gestadige vooruitgang.
6. 1944, Het roer gaat om! Vlaanderen krijgt het overwicht in de Belgische regering.
7. Strijd tussen Vlaanderen en Wallonië bij de koningskwestie.
8. De huidige situatie.

Moge onze tweede discussie-avond de aanwezigen althans van de betekenis van het Vlaamse probleem voor ons Nederlanders doordringen, opdat warme belangstelling in de plaats van koude onverschilligheid trede.

W.A.V.

Den Haag, 22 Januari 1951.

VERTROUWELIJK.

6.17
05.15
6.5347.2
01.261
6.17
6.171.4
01.14

OP KAART
ACD/4/B
DAT: 9/5-17
PAR: C.F.

9 MRT 1951

ACD/ 1050H

8 Maart 1951.

Schuttled in sameting

XIX
balans
ruiter

Voor de goede orde wordt medegedeeld, dat door de WERKGEMEENSCHAP "DE LAGE LANDEN" een tweede congres der Nederlandse volkseenheid zal worden georganiseerd te Soesterberg op 31 Maart/1 April a.s. De in te leiden en te bespreken onderwerpen zijn:

XIX
XIX

1. De eenheid van Europa en de Nationale Gedachte;
2. De eenheid der Nederlanden en de toekomst van ons Koninkrijk, waartoe respectievelijk werden aangezocht: Dr. P.H. RITTER te Utrecht en Dr. W.A. VEENHOVEN te Den Haag.

Opgaven tot aanmelding voor dit congres worden uiterlijk 15 Maart a.s. ingewacht bij A.M. van den BURG, Orteliuskade 18-I, alhier; de kosten bedragen f 6.25 of 80 Belgische francs. Bij aanmelding de helft vooruit storten op Gem.Giro L.1337 van DE LAGE LANDEN, Singel 51, alhier (c.q. postgiro 13500) of overschrijven op de Incassobank N.V., bijkantoor Ceintuurbaan, ten gunste van Van den BURG. Deelnemers uit België, Noord-Frankrijk en Duitsland voldoen het gehele bedrag op 31 Maart te Soesterberg.

April 11

XIX
XIX

Bovengenoemde werkgemeenschap geeft een gestencild orgaan DE LAGE LANDEN uit, dat als ondertitel voert: Onafhankelijk Nationaal Periodiek. No. 6 verscheen in December 1949. De gemeenschap hield volgens een ter inzage verkregen uitnodigingskaart op 15 Juni 1950 in Bellevue, alhier, een bijeenkomst waar RITTER, voornoemd en Mr. A.Th. MERTENS zouden spreken over: Gedachten over het Nieuwe Europa en de plaats van Nederland daaraan, resp. De Benelux en de toekomst van de Nederlandse cultuur. Deze bijeenkomst werd gehouden in samenwerking met HET ALGEMEEN NEDERLANDS VERBOND en HET NATIONAAL JONGEREN VERBOND.

XIX
XIX

Op het administratie-adres van genoemde gemeenschap, Singel 51, alhier, is op de derde verdieping woonachtig Dirk TUMP, geboren te Amsterdam 1 Januari 1922, boekhandelaar, die, vgl. gegevens uit begin verleden jaar als arbeidscontactant werkte aan het Departement van Oorlog. Hij zou anti-communistisch zijn, doch sterk de gedachte van ZWART FRONT zijn toegedaan, reeds voor de oorlog. Hij zou toen het type- en stencilwerk aan het periodiek van de werkgemeenschap verzorgen en daarvoor een tegemoetkoming ontvangen

O.K. XIX

Op het adres Orteliuskade 18-I, alhier, woont Alphonsus Marinus van den BURG, geboren te Amsterdam, 18 Maart 1910, die voorheen als arbeidscontractant in dienst was van de Distributiedienst te Amsterdam en nadien een dergelijke functie zou hebben bekleed aan het Departement van Oorlog. Hij staat als anti-communistisch bekend; hij is praktiserend Rooms-katholiek. Van Juni 1940 tot eind 1941 was hij lid van het NATIONAAL FRONT. Na de bevrijding werd hij verdacht van verraad; wegens het ontbreken van enig bewijs werd hij niet vervolgd. Bij hem in woont een buiten vervolging gesteld ex-politiek delinquent.

54-50
=====

Werkgemeenschap
DE LAGE LANDEN.

A. Ann

DIENSTGEHEIM
Bijlage: 1.

OP KAART
ACD/413
DAT: 9/5-57
PAR: 09.

6.12
25.15
21 MRT 1951
ACD/105743

*B. Schuttler is
vermist*

20 Maart 1951.
no 105911

In aansluiting op dezerzijds schrijven dd. 8 dezer, wordt bericht dat het daarin genoemde tweede congres van boven-aangehaalde werkgemeenschap per genoemde data zal worden gehouden in HET BONDSHUIS, Amersfoortseweg 91 te Soesterberg.
De indeling van het congres gaat te Uwer bediening hierbij.

=====
No. 13.1

F3.

31 MAART en 1 APRIL 1951 TE SOESTERBERG
in "Het Bondshuis", Amersfoortseweg 91.

Werkgemeenschap "DE LAGE LANDEN"
Adm.: Singel 51, Amsterdam.

INDELING VAN HET CONGRES

Zaterdag 31 Maart

- I 18.00 uur Broodmaaltijd
- II 19.30 " Opening door de Congresvoorzitter, de heer G.Callebaut te Tienen
- III Begroetingswoord door Drs.W.Jorissen te Brussel
- IV Rede van Dr.P.H.Ritter Jr. te Utrecht:
DE EENHEID VAN EUROPA EN DE NATIONALE GEDACHTE.
- V Bespreking van het onderwerp.

Zondag 1 April

- I 8.30 uur Ontbijt
- II Gelegenheid tot wandeling, Kerkbezoek en persoonlijk contact
- III 12.30 " Middagmaal
- IV 14.00 " Rede van Dr.W.A.Veenhoven te Den Haag:
DE EENHEID DER NEDERLANDEN EN DE TOEKOMST VAN ONS KONINKRIJK
- V Bespreking van het onderwerp
- VI Sluiting door de Congresvoorzitter
- (VII) 18.00 " Voor de deelnemers, die dit wensen, Avondbroodmaaltijd

-.-.-.-

Wij meenden dit jaar een goede keuze te doen met het "Bondshuis". Deze gebouwen zijn bijzonder fraai gelegen en gemakkelijk bereikbaar. Bussen uit Amersfoort (en Utrecht) hebben hun halte "voor de deur". De Zondagmorgen, die geheel vrij is gehouden, biedt mogelijkheden voor prachtige voorjaarswandelingen.

Bij aanmelding per omgaande is nog deelname aan dit belangwekkende Congres mogelijk. De kosten bedragen f 6,25 (B.frs. 80,-) per persoon. Opgave kan geschieden door invulling van onderstaande strook en opzending aan het Congres-secretariaat, Orteliuskade 18', Amsterdam-West. Alle deelnemers ontvangen nog tijdig opgave van de passende reisverbinding.

Ondergetekende, _____ (naam)
 _____ (adres)
 _____ (woonplaats)

geeft zich bij deze op als deelnemer(-neemster) aan het "Congres der Nederlandse Volkseenheid" van de Werkgemeenschap "De Lage Landen" te Soesterberg op 31 Maart en 1 April 1951.

Aantal personen:

- Vooruitbetaling van f 3,-- per persoon geschiedt door middel van
- a) overschrijving op Incassobank N.v., Amsterdam, Bijk.Ceintuurbaan ten gunste van A.M.van den Burg.
 - b) storting op Gem.Giro L 1337 van "De Lage Landen", Singel 51, A'dam (postgiro nr. 13500 met vermelding van L 1337)
 - c) postwissel of geldzending.

Deelnemers uit België, Noord-Frankrijk en Duitsland voldoen het gehele bedrag op 31 Maart te Soesterberg.

(handtekening)

*De Haag 21/5
CAW
B VII / Bekers*

VERTROUWELIJK

Binding: No.12

9 Mei 1951.

Doss.106/78

Onderwerp: "Nationaal Reveil"

Hierbij wordt toegezonden Bulletin no.6 van
"Nationaal Reveil" met als onderwerp: "Van de dis-
cussietafel". (einde)

J.W.

Abr. van

PCO bezorgd in 00 no

NATIONAAL REVEIL

SECRETARIAAT: DAGUERRESTRAAT 31 - DEN HAAG - TELEFOON 39.93.71
GIRO No. 224986 PENNINGMEESTERESSE VAN NATIONAAL REVEIL

BULLETIN No.6.

Van de discussietafel.

In zijn toelichting op de Aziatische kwestie bracht de Heer Fabius naar voren, dat het rassenvraagstuk geheel anders belicht wordt, wanneer men uitgaat van de klimaats- voedings- en bodemomstandigheden, waaronder deze verschillende rassen leven.

Een zeer belangrijk verschil is ook, dat Azië geen adel kent als in Europa. Hier telt niet het bloed, maar - en dit speciaal voor China - de naam. Bij de Chinezen geeft adoptie dezelfde rechten als aan een natuurlijk kind.

Alleen in Japan bestaat een zeker nationaliteitsbesef, dat echter een andere vorm heeft dan het Europees nationaliteitsbesef. Het Europese nationaliteitsbesef is ontstaan uit de erfelijkheid van het koningshuis.

Spreker stond uitvoerig stil bij de communistische infiltratie. Het zijn niet de publiek opvallende posities, die de communisten willen bezetten, maar juist de sleutelposities, als b.v. de functies van politieke adviseurs. Een heel duidelijk voorbeeld hiervan is; Owen Lattimore, die kan worden beschouwd als de hoofdman van het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Deze man staat bekend als de communistische leider van Amerika. Als groot kenner van Mongolië speelt hij uiteraard een belangrijke rol in de Koreaanse kwestie.

Door de zeer ruime mogelijkheden in het te behandelen onderwerp moest de Heer Fabius zich wel tot de meest actuele facetten beperken en zich daardoor ook wel zeer sterk aan de oppervlakte houden. Zodoende had deze avond dan ook meer het karakter van een op Azië gericht politiek overzicht, dan een debat-avond. De gestelde vragen waren dan ook vrij wel alle in het teken van de politieke ontwikkeling in het verre Oosten.

Op de vraag of Marshall ook een communist, dan wel communistisch georiënteerd, geacht moet worden, antwoordde de Heer Fabius, dat Marshall, zover hem bekend, beslist geen communist is, maar wel is hij geheel door de communisten ingecapseld. Daardoor is het dan ook mogelijk, dat Marshall zijn naam kan verlenen aan een actie, welke juist gericht is tegen het communisme. Een van de merkwaardigste gevolgen van de Marshall-hulp is wel het in het zadel houden van de crepto-communistische Nederlandse Regering.

Het ontslag van MacArthur is ook het werk van de communistische adviseurs van het Amerikaanse War-office geweest. Spreker meende, dat de werkelijke reden van het ontslag van MacArthur geweest is, dat hij naar de zin van de Amerikaanse communisten te goed op de hoogte was van het Russisch-Chinese spel in Korea.

Voor hen, die zich speciaal voor de politieke ontwikkeling interesseren, wordt het boek "From smoke to smother" warm aanbevolen.

Als spreker van onze volgende discussie-avond kunnen wij U de Heer E.C. van der Ende, publicist en schrijver van o.a. het boek "Hoe verder met Indië", aankondigen.

Deze discussie zal plaats hebben op Vrijdag 11 Mei a.s. des avonds 8 uur, wederom in de bovenzaal van "Garoeda", Kneuterdijk 18a. De Heer van der Ende zal spreken over:

Kletsbord van geleerden en Klankbord van ...
iets beters.

waarover wij de volgende punten mochten ontvangen.

- I. Aanwijzing van een virulente oorbacil van het huidige wanbeleid.
- II. Daad van eenvoudige rechtvaardigheid jegens een der beide grondvesters van onze Staat.
- III. Zolang de geest der oude Rijksbouwers niet de geest is onzer machthebbers, kan Nederland en nooit meer bovenop komen.

---oOo---

Wij verwachten U allen dus 11 Mei in Garoeda. Breng Uw vrienden en bekenden mee. Introduce's zijn altijd welkom.

Den Haag, 28 April 1951.

re 12/70
VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12

12 Juni 1951.

Doss.106/83

Onderwerp: Nationaal Reveil.

Hierbij wordt toegezonden het Bulletin No.8 van
Nationaal Reveil. (einde)

Wfr. van

*126
202*

NATIONAAL REVEIL

Secretariaat: Daguerrestraat 31
DEN HAAG
Telefoon 39.93.71

Giro No. 224986
Penningmeesteresse
van Nationaal Reveil

BULLETIN No.8.

Van de discussietafel.

In zijn inleiding besprak Mr. Dr. Steinmetz het onderwerp, Straatsburg, idee en werkelijkheid. De idee van Straatsburg is niet nieuw. Door het maken van een vergelijking tussen de oorlogen in de oudheid en van meer recente datum, trachtte inleider aan te tonen, hoe steeds na het sluiten van de vrede nieuwe ideeën en pogingen om tot betere toestanden voor de mensheid te geraken naar voren kwamen.

Na afloop van de wereldoorlog I ontstond de Volkenbond, welke helaas tot geen resultaten is gekomen. Dat een goede gedachte toch niet voor de mensheid verloren zal gaan, leerde ons Wereldoorlog II, waarin weliswaar de Volkenbond ten onderging, doch de grondslagen werden voortgezet met de oprichting van de U.N.O. Dat dit lichaam ook niets kan bereiken is niet geheel en al te wijten aan de grondgedachte, maar veeleer een gevolg van de Amerikaans-Russische controverse. Deze UNO heeft desondanks echter toch zijn nut, doordat hier de kleine naties gelegenheid krijgen om samen te komen.

De positie van Europa is echter zeer moeilijk. Het blijft het meest bedreigde deel van de wereld. Al geeft het Atlantisch pakt dan wel enig tegenwicht tegen de Russische expansie, toch is dit nog lang niet voldoende. Militair, economisch en sociaal dienen de Europese staten zich volgens, inleider, nog veel nauwer aaneen te sluiten.

Europa is tengevolge van de oorlog sterk verarmd. De handelsvrijheid is beperkt tot een soort van goederenruil door de vele belemmeringen als douanebepalingen en tolmuren. Zo is ook de Dollarhonger ontstaan. Europa kan door zijn bevolkingsdichtheid niet tot gunstige arbeidsproductiviteit komen en wil nu als een bedelaar Uncle Sam de dollars uit zijn broekzak kijken. Hoe komt het nu, dat Amerika in 1914/18 niet die honger naar vreemde valuta kende? De oorzaak was, dat Amerika geen gebrek aan Europese beleggingen had en bovendien in eigen land over voldoende grondstoffen en afzetmogelijkheden beschikte.

Nu staat de zaak voor Europa heel anders; verarmd en grotendeels beroofd van haar overzeese bezittingen hebben vele West-Europese landen grote moeilijkheden om boven de nadelen van de oorlog uit te komen en zijn daardoor vaak in sterke mate aangewezen op Amerikaanse goederen.

Hierdoor wordt, volgens inleider, Europa wel gedwongen tot internationale samenwerking, hetgeen echter voorshands op vele staatkundige moeilijkheden stuit.

Het Federalisme gaat van de Marshall-hulp uit. Deze Marshall-hulp is in feite echter ook niets nieuws. Bovendien is de Marshall-hulp geneigd zichzelf overbodig te maken doordat de uitwerking soms geheel tegengesteld is aan het doel. Hadden de grote mogendheden een meer verdragzame politiek gevoerd, waardoor de kleine landen hun

overzeese bezittingen konden behouden, dan zou de gehele Marshall-hulp wellicht onnodig geweest zijn.

In Mei 1948 werd onder auspiciën van Churchill te 's-Gravenhage een internationaal congres gehouden, waarin de grondslagen voor een federaal Europa werden gelegd. Geopperd werd, dat de handelsbelemmeringen opgeheven moesten worden, de douanerechten geheel of gedeeltelijk eveneens, de budgetering van de deelnemende landen moesten in evenwicht worden gebracht; men moest komen tot internationale clearing, vrije uitwisseling van deviezen; kortom getracht moest worden te komen tot één gezamenlijk Europees programma.

Hierna behandelde inleider de voor- en nadelen van planning en wees er op, dat planning, waarbij de staat alles aan zich trekt, moordend is voor economische opbloei. Planning, welke echter gericht is op het bevorderen van zekere economische vrijheden, samengaand met handhaving van nationale eigenheid, kan een zeer goede basis zijn voor het Europees federalisme. Juist vrijheid moet de grondslag voor federalisme zijn, want welvaart en vrijheid zijn onmiddellijk met elkaar te verenigen. Afzonderlijk is vrijheid echter nog te verkiezen boven welvaart, hetgeen inleider toelichtte met de bekende fabel van la Fontaine: de wolf en de hond.

Spreeker eindigde zijn interessante inleiding met de raad: Sta nuchter tegenover de problemen, maar wees dronken van de idee van het Europees federalisme.

De Heer van der Ende heeft, naar zijn smaak, te weinig over de werkelijkheid van Straatsburg gehoord. Hij is het met inleider eens, dat liberalisatie slechts tot stand kan komen door algehele verlaging van de invoerrechten. Maar dank zij bezoeken aan de politieke keukens van diverse partijen meent spreker stelling te moeten nemen tegen ideële dronkenschap voor Straatsburg, aangezien men hier even hard bezig is Nederland te verkwanselen, als men het de Nederlandse koloniën gedaan heeft. Voor Nederland is dit net zo gevaarlijk als het communisme. Spreker betreurt het te moeten constateren, dat het goede niet nieuw en het nieuwe niet goed is.

Mevrouw Matthes memoreert, dat zij een felle tegenstandster is van het federalisme. Naar haar mening moet eerst begonnen worden de Nederlandse vrouwen en de jeugd nationaliteitsbesef in te boezemen.

De Heer Koster constateerde, dat Nederland steeds verder bergafwaarts gaat. Wat is er nu feitelijk van overgebleven? Volgens deze spreker wordt het bestaan voor de Nederlanders niet alleen onmogelijk gemaakt, maar stelselmatig uitgehoid.

De Voorzitter bestreed inleider, dat het karakter van de oorlogen in vroeger tijden anders was dan thans. Ook het Christendom heeft, volgens hem, geen verbetering van de toestanden in oorlogvoerende landen gebracht.

Voor deze spreker verliest het idee van een federaal Europa haar aantrekkelijkheid, wanneer deze idee gaat leiden tot gelijkschakeling en nivellering. Nodig is hier een basis van culturele, politieke en economische gelijkwaardigheid. In geringe mate is een dergelijke basis in midden- en West-Europa wel aanwezig.

Natuurlijk dient er een sterke militaire en economische samenwerking te zijn. Spreker is echter bevreesd voor het feit, dat het zwaartepunt automatisch bij het Duitse volk komt te liggen. Zoveel te

sterker is deze kans aanwezig, wanneer Frankrijk en Duitsland het met elkaar eens zullen worden. Ongetwijfeld ontstaat dan opnieuw de figuur, dat de kleine landen en wel speciaal Nederland en België verdeeld zullen worden. De verkiezingspropaganda van de Duitse sociaal-democraten met hun nationalistische inslag is voor Straatsburg levensgevaarlijk. Denk aan de uitspraak van de Duitse historicus Heinrich von Treitschke, dat de mondingen van Duitse rivieren (de Rijn!) Duits moeten zijn.

Dr. Steinmetz twijfelde er niet aan, dat zolang de progressieven aan het roer zijn, zij Straatsburg zullen verknoeien, zoals zij alles verknoeid hebben.

Spreker had zijn inleiding gehouden, uitgaande van het standpunt, dat van de idee Straatsburg in de meest gunstige zin des woord, gemaakt zal worden, wat er van kan worden, wanneer deze idee volgens de bedoeling wordt uitgewerkt. Volgens de resolutie van den Haag zal de huidige staatsvorm niet worden aangetast. Het gaat er niet om de nationale vormen te liquideren, maar integendeel om deze te versterken.

Op onze volgende discussie-avond, die gehouden zal worden op Vrijdag 8 Juni a.s. zal Mr. W.J. van Balen een inleiding houden over het onderwerp

SURINAME

Hieronder laten wij enige regels volgen, waarin deze voordracht door Mr. van Balen wordt samengevat.

Suriname, een stukje tropisch Zuid-Amerika, gelijkend niet alleen op zijn naburen ter weerszijde, maar ook op de daaraan grenzende delen van Brazilië en van Venezuela.

Voorheen hoger ontwikkeld dan deze bureu, sindsdien echter achteruitgegaan, en thans hopen op een nieuwe kans tot ontplooiing zijner natuurlijke krachten.

Een land van tropische landbouw, bosexploitatie en ontginning van delfstoffen.

Hoe men vanouds gepoogd heeft, in het tekort aan werkkrachten te voorzien.

Een samenleving van vele rassen en kleuren.

Of Suriname een toekomst heeft.

--oOo--

Deze discussie zal evenals de voorgaanden wederom plaats vinden in de bovenzaal van Garoeda op de Kneuterdijk.

Aanvang 8 uur.

Wij verwachten U dus allen met Uw introducés.

Den Haag, 30 Mei 1951.

SECRETARIAAT DEN HAAG
VAN SLINGELANDTSTRAAT 22

25 JUNI

BZC CAW

BULLETIN No. 9.

bergen in 00 210

3/7

Van de discussietafel.

Voor de laatste discussie-avond in het kader van Nationaal Réveil trad als inleider Mr. W. J. van Balen op, die door zijn publicaties, veelal Zuid-Amerika betreffende, alom in de lande grote bekendheid heeft verworven.

De inleider opende zijn betoog met enige oriënterende opmerkingen over het Zuid-Amerikaanse continent. Zuid-Amerika valt n.l. in drie delen uiteen: het vroegere Spaanse bezit, de gewezen Portugese kolonie Brazilië en de Guyana's. Mr van Balen wees hierbij op de grote betekenis van het verdrag van Tordesillas (1494), waarbij de Paus de aardbol in twee helften verdeelde; de demarcatielijn liep dwars door Zuid-Amerika heen, dat zodoende in een Portugees en Spaans gedeelte gesplitst werd. Ten aanzien van de status der Guyana's waren de meningen verdeeld, zodat de Nederlanders, meer speciaal de Zeeuwen, de kans kregen zich aldaar vast te zetten. Wisselde aanvankelijk dit gebied nog al eens tussen Engelsen, Fransen en Nederlanders, sinds de vrede van Breda (1667) kwam het grootste gedeelte (Suriname en het tegenwoordige Brits Guyana) onder de Nederlandse vlag.

Na een uiteenzetting over de Nederlandse periode in Brazilië, waarbij de spreker in het bijzonder zijn waardering over Johan Maurits van Nassau uitsprak, (volgens inleider berust de good-will, die Nederland in Brazilië geniet goeddeels op de goede klank, die de naam van Johan Maurits in de Braziliaanse geschiedenis heeft) kwam Mr. van Balen op zijn eigenlijke onderwerp: Suriname.

Suriname, in de 18de eeuw een van de belangrijkste plantagegebieden ter wereld (400 plantages met 80.000 slaven), is groot geworden door de suiker. Men bedenke hierbij, dat op Cuba en Java, thans de grootste suikerproducenten, destijds nog weinig suikerriet werd verbouwd, terwijl de beetwortelsuiker nog onbekend was. Het suikerriet werd in Suriname zelf uitgekookt. De ruwe suiker ging daarna naar de Hollandse steden, waar zij verder werd geraffineerd. Het gezuiverde eindproduct werd van Amsterdam en Rotterdam uit tot in Centraal-Europa vervoerd.

In 1814 werden weliswaar de meeste koloniën door Engeland aan Nederland gerestitueerd, maar het grootste en vruchtbaarste gedeelte van Suriname bleef in Engelse handen. Bovendien deed de concurrentie zich gevoelen (Java, Cuba, beetwortelsuiker). De opheffing van de slavernij in 1863 gaf de genadeslag, daar de gewezen neger-slaven niet bereid bleken in vrije loondienst op de plantages te blijven werken.

Van dit tijdstip af was het grote probleem, waarvan nog steeds het economisch herstel van Suriname afhankelijk is, het nijpende gebrek aan arbeidskracht. Op alle mogelijke manieren heeft men gepoogd hierin verbetering te brengen. Er zijn Portugezen uit Madeira geïmporteerd, Hindoes, Javanen en Chinezen, maar het probleem bleef onopgelost. Immers de Portugezen vestigden zich, na afloop van hun contracttijd, als neringdoenden evenals de Chinezen, terwijl Hindoes en Javanen kleine zelfstandige landbouwbedrijfsjes stichtten. De plantages bleven zodoende zonder voldoende arbeidskrachten zitten en aangezien de grondslag van Suriname's economie nu eenmaal in hoofdzaak agrarisch is, kon het land niet tot bloei komen. Zo is de situatie feitelijk nog steeds, al hebben zich de laatste jaren vrijveel Duitse en Poolse joden in Suriname gevestigd. De Indianen, schuw en weinig talrijk, zijn -hoe kunstzinnig van aanleg ook- economisch

gezien van weinig betekenis als de bosnegers. Hier komt nog veel te-
genslag bij. De veelbelovende cacao-cultuur ging teniet door de krul-
lotenziekte, de bananen (bacooven)-cultuur werd het slachtoffer van
de Panamaziekte. Men verwacht overigens, dank zij het werk van de
plantentuin te Paramaribo, weldra over specimina te beschikken, die
tegen deze ziekten bestand zijn. Suriname is voor de verbouw van
rijst zeer geschikt, terwijl tevens de koffie- en citrus-cultures
zeker mogelijkheden hebben.

De bosexploitatie biedt eveneens op den duur veel perspectief,
het probleem is ook hier het gebrek aan arbeidskracht, aangezien de
bosneger slechts incidenteel -om in een onmiddellijke behoefte te
voorzien- tot loonarbeid bereid is. Is mechanische houtwinning hier
de uitweg?

Tenslotte bezit Suriname rijkdommen in zijn bodem, veel bauxiet.
De exploitatie hiervan is vnl. in Amerikaanse handen, hoewel ook de
Biliton-Maatschappij hieraan werkt. Een keerzijde van de bauxiet-
medaille is evenwel, dat zij veel arbeidskrachten naar zich heeft
toegezogen, zodat het gebrek aan werkvolk op andere plaatsen nog
groter is geworden. De enige suikerfabriek, die Suriname nog telt,
heeft om die reden zelfs enige tijd moeten sluiten.

Ondanks het onverwachte vertrek van de inleider was de discus-
sie zeer levendig. Nadat de voorzitter enige historische vragen van
de heer van der Ende had beantwoord, vulde de heer Esser, oud-gezag-
voerder van de K.P.M. en Surinamer van geboorte, het betoog van de
inleider op vele punten aan. Kapitein Esser wees ondermeer op de
grote moeilijkheden voor de Surinaamse middengroep om aan de slag te
komen. Jeliswaar is het onderwijs uitstekend (Jearplicht), maar er
zijn weinig betrekkingen beschikbaar voor de gelidplomeerde Surina-
mers, aangezien aan blanken de voorkeur wordt gegeven. Zodoende dreigt
evenals in Indonesië een intellectueel proletariaat te ontstaan,
waardoor wellicht de huidige, wel zeer weinige stabiele, politieke
situatie in Suriname kan worden verklaard. Desondanks was de heer
Esser van mening, dat de toestand voor coloured people, afgezien van
Frankrijk, nergens beter is dan in Nederland. Hij was voorts van me-
ning, dat bij toenemende immigratie, waardoor de kring vergroot wordt,
Suriname zijn parochiaal karakter zal verliezen, waardoor tevens de
rasverschillen zullen verminderen. Tenslotte betoogde de heer Esser,
dat er steeds te weinig geld in Suriname is gestoken, al te snel werd
bij tegenslagen de moed opgegeven. Suriname heeft, evenals Nieuw-
Guinea, a.h.w. in de schaduw van Java en Sumatra geleefd. Moge dit
spoedig anders worden. Waakzaamheid is zeker geboden, daar een opof-
fering van Nieuw-Guinea aan de z.g. Java-belangen nog geenszins
denkbeeldig is.

Volgens Dr. Steinmetz zouden voor de vele mislukkingen in Surina-
me gedurende de laatste 100 jaar, niet zo zeer physiologische als wel
politieke oorzaken bestaan. In verband hiermede vestigde hij de aan-
dacht op de Monroeleer. Ongetwijfeld een originele visie, die de vol-
le aandacht verdient.

Op Vrijdag 22 Juni a.s. zal de laatste discussie-avond van dit
seizoen worden gehouden. Dit wordt dan tevens de eerste discussie-
avond, die gehouden wordt onder auspiciën van de afdeling Den Haag
van het Verbond der Lage Landen.

Op deze avond zal Luit. Adm. b.d. C.E.L. Helfrich een inleiding hou-
den over het onderwerp "ZEEMACHT", waarover wij de hieronder volgende
korte samenvatting van de inleider mochten ontvangen.

"Zeemacht" heeft in haar volledige vorm een veel wijdere strek-
king dan wij gewoonlijk onder "de" Zeemacht (d.i. de oorlogsvloot) ver-
staan. Zeemacht is een zeer belangrijke functie van de Staat, en ver-
lies van zeemacht heeft een rechtstreekse ongunstige invloed op de
wereldpositie van Nederland en zelfs op de onafhankelijke positie van
ons land in Europa. Onder de factoren welke zeemacht bedreigen, zijn
het continentale gevaar, de deplorabele toestand van 's Lands finan-
ciën en de buitenlandse druk, wel de voornaamste. Het is echter voor
Nederland een levensbelang, zeemacht te behouden. Het is daarom nood-
zakelijk, dat behouden wordt, wat ons nog aan overzeese gebieden rest,
en dat de zeeverbindingen, zomede de bescherming daarvan, onder eigen
vlag gehandhaafd worden.

Zoals gewoonlijk zal ook deze discussie wederom gehouden worden
in de bovenzaal van "Garroda".

Aanvang 8 uur.

Introducés zijn altijd welkom.

Den Haag, 14 Juni 1951.

~~ONAFGEDAAN~~

in 08320
in 2e stuk

[Handwritten mark]

Afd./Sect.: BTII

Dat.: 20-7-71

Par.: *[Signature]*

Interne aanwijzingen A C D.

[Handwritten mark]

A C D. 4B

Dat.: 1/10-71

Par.: *[Signature]*

(K)

31/8/71

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.):

1 ~~CAW~~ 14/6 jw

2 PHC t/k met beh. aan H.B.V.D. en B t/k.
daarna paarse t/k met CAW 15/6.
genie;
H.B.V.D. t/k. daarna en B. *[Signature]*

9/11/71

3 ~~4B~~ 20-6-71

~~BT~~

~~BTII~~

20.6.71

[Handwritten notes]

4 ~~CAW II~~ *[Signature]*

A C D a/c

VERTROUWELIJK

8 Juni 1951.

Verbinding: No.12

Doss.106/82

Onderwerp: Nationaal Reveil.

Bijlage: één.

Hierbij wordt toegezonden een rondschrjven gericht aan de leden van Nationaal Reveil, naar de inhoud waarvan kortheidshalve wordt verwezen. (einde)

OP KAART
ACD 4B
DAT: 1/10-51
P.R: <i>[handwritten initials]</i>

<i>b. b. 1</i> 01.11.	<i>b. b. 1</i> 05.26.	<i>b. b. 1</i> 01.27.
- 9 JUNI 1951 - F		
ACD 111049		

afschrift in 02 686

NATIONAAL REVEIL

Secretariaat: Daguerrestraat 31
DEN HAAG
Telefoon 39.93.71

Giro No. 224986
Penningmeesteresse
van Nationaal Reveil

Aan de leden van Nationaal Réveil !

De overdracht van de soevereiniteit over de Indische archipel aan de R.I.S. heeft het bestuur van Nationaal Réveil voor ernstige problemen gesteld. Immers, waar de activiteit onzer vereniging in de eerste jaren van haar bestaan in hoofdzaak was gericht op de handhaving van de eenheid van het Rijk, was deze soevereiniteitsoverdracht voor Nationaal Réveil een reden tot her-oriëntatie. Weliswaar gaf de strijd voor het behoud van Nieuw-Guinea en het opkomen voor de rechten der Ambonnezen onze vereniging voldoende gelegenheid tot actie. Desondanks is het bestuur van oordeel, dat Nationaal Réveil meer zou zijn dan de combinatie van een Nieuw-Guineavereniging en een Ambon-comité. Nationaal Réveil heeft steeds een aanmerkelijk breder terrein willen bestrijken, dan b.v. het comité "Handhaving Rijks-eenheid" of de "Groter Nederland Actie".

Het doel van Nationaal Réveil was en is: de herleving van het nationaal besef, een nationaal ontwaken! De tijdsomstandigheden hebben er toe geleid, dat dit doel nimmer in een program nader werd uitgewerkt. Het streven van het bestuur was er op gericht, de kracht van Nationaal Réveil te vergroten door fusie met gelijkgerichte organisaties en met name jonge mensen aan onze vereniging te binden. Dergelijke fusies zouden echter het grondkarakter van Nationaal Réveil (dat nimmer een politieke partij heeft willen zijn) niet mogen aantasten. Zo kwam b.v. de Nationale Partij niet als fusie-partner in aanmerking.

Mensen
OK
*

In Februari 1950 gewerd het bestuur van de zijde van de "Werk-gemeenschap de Lage Landen" het voorstel om tot nauwe samenwerking, ev. tot fusie te geraken. Na ampele overweging besloot het bestuur van Nationaal Réveil met algemene stemmen voorlopige besprekingen met genoemde Werkgemeenschap te houden, en werden de heren, L.Koster, Mr.Dr.B.J.F.Steinmetz en de voorzitter daartoe gemachtigd.

De Werkgemeenschap de Lage Landen streeft, (evenals Nat.Rév.) naar een herleving van het nationaal besef,
naar behoud van Nieuw-Guinea voor het Koninkrijk,
naar erkenning van de rechten der Republiek Zuid-Molukken.

Daarnaast (zoals de naam der werkgemeenschap reeds aanduidt) beoogt zij nauwe betrekkingen met de Vlamingen, tevens met Zuid-Afrika. Zij betreft derhalve ook die delen van de Nederlandse stam, welke buiten het Koninkrijk woonachtig zijn, binnen de kring harer belangstelling.

De vertegenwoordigers van de beide organisaties zijn er in geslaagd tot een synthese te komen. Het eindresultaat der besprekingen en de statuten worden U hierbij toegezonden.

Het bestuur stelt voor, de naam "Nationaal Réveil" te doen vervallen en de nieuwe organisatie te noemen "Het Verbond der Lage Landen".

Handwritten signature

afschrijft
in PD
4386

De statuten zijn nagenoeg gelijk aan die van Nationaal Réveil.
X Er is een voorlopig bestuur gevormd, waarvan Dr. W.A. Veenhoven als voorzitter fungeert, en dat voorts drie representanten telt van Nationaal Réveil en drie van de Werkgemeenschap.

In verband met het bovenstaande roept het bestuur de leden van Nationaal Réveil op tot een

algemene leden-vergadering

op Zaterdag 9 Juni a.s. in de kleine zaal van de Dierentuin; aanvang precies 2 uur.

Op deze vergadering zullen de fusie zelf, het beginselprogramma en de statuten worden besproken, waarna het bestuur zal voorstellen Nationaal Réveil te ontbinden.

Het ligt in de bedoeling dezelfde middag om 4 uur, dus na de ontbinding van Nationaal Réveil, tot oprichting van "Het Verbond der Lage Landen" over te gaan, waartoe ook een aantal leden van de Werkgemeenschap naar den Haag zal komen.

De 9de Juni belooft derhalve voor de nationale herleving een zeer belangrijke dag te worden. Het behoeft geen betoog, dat het toevloeden van honderden jonge mensen - allen actieve werkers! - onze kracht en invloed zeer zullen doen toenemen.

Laat de vergadering van 9 Juni, de oprichting van "Het Verbond der Lage Landen", het begin zijn van de overwinning der nationale herleving!

Namens het Bestuur van Nationaal Réveil

X | Dr. W.A. Veenhoven, voorzitter,
X | W.P.G. Wolthers, secretaris.

BTV PAW

BULLETIN No. 10.

Van de discussietafel.

Als laatste onderwerp in de tweede serie discussie-avonden, tevens de eerste, die onder auspiciën van de afdeling Den Haag van het Verbond der Lage Landen werd gehouden, sprak luit.adm.b.d. C.E.L. Helfrich over:

Koninkrijk en Zeemacht.

Na definiëring van het begrip "zeemacht" gaf de inleider een kort historisch overzicht. Oorlogsvloot en handelsvloot zijn op de duur gespecialiseerd en uit elkaar gegroeid. In de 2de Wereldoorlog zijn het antagonisme en het verschil weer vervaagd (convooi-vorming). Na 1945 is de oorlogsvloot weer verwaarloosd; 1ste door gebruik aan wereldvisie, 2de ter wille van de financiën. Voor de koloniën was steeds een vloot nodig. Dit werd echter te regionaal gezien: Oost-Indië was iets aparts.

In de laatste oorlog bleek de veel omvattende taak der zeemacht: bescherming van de zeeverbindingen (Japan!) Na 't verlies van N.O.I. hebben we met onze bondgenoten de zeeën beveiligd. Na 1945 behoefde O.I. niet meer door ons te worden verdedigd; was ons land verarmd; richtte men zich slechts op het Oost-Europese gevaar en kwam er buitenlandse druk om de vloot aan Engeland en de U.S.A. over te laten. Doch, de taak der oorlogsvloot is wereldomvattend (heeft niet alleen met O.I. te maken!). Pogingen tot behoud van de vloot-basis-Socrabaja zijn mislukt. Daarna volgde de droeve historie van het workschip "Vulkaan" (van Engeland geleend, maar later weer teruggegeven). Dit schip zou voor Nieuw-Guinea onbetaalbaar zijn geweest.

Voor O.I. is een vloot onmisbaar. Volgens 't Unie-statuut is de defensie "een gemeenschappelijk belang". Dan is ook een gemeenschappelijke basis nodig. Dat werd getorpedeerd in hetzelfde statuut: de verdediging is het uitsluitend recht van de Verenigde Staten van Indonesië. Zo is daar ontstaan een strategisch vacuum (dobbelspel U.S.A.- Moskou).

Hierna besprak de inleider de financiële zijde, mede in verband met de Oost-Europese kwestie. Wij hebben te zorgen voor 5 divisies, alsmede een luchtmacht. Maar men maakt ons zo arm mogelijk, door ons de meeste koloniën te ontnemen. Nu hebben wij tot Engeland en Amerika te zeggen: "betaalt gij nu ook onze landmacht?" Eveneens zou men van de Angelsaksen een opvulling van het strategisch vacuum dienen te vragen, totdat alles klaar is (ook in Frankrijk, Duitsland). Deze waarborg is niet gevraagd of gegeven! Nu is slechts 1/5 van het defensie-budget voor de vloot, die slechts bestaat uit één vliegkamp-schip, twee kruisers en twaalf jagers, alles in aanbouw. En dat ter verdediging van Nederland, Suriname, Nederlandse Antillen, Nieuw-Guinea en onze grote handelsvloot. De 48 mijnenvegers zijn relatief duurder dan grote schepen. Zes Amerikaanse escorte-destroyers (ook voor de kustvloot goed te gebruiken) verloren we door "overdracht"! 't Cadeau van Roosevelt, de "Queen Wilhelmina" is waardeloos.

Behalve een leger is ook een vloot noodzakelijk. De oorlogsvloot moet er niet onder lijden: zij bepaalt de betekenis van het Vaderland!

Waarschuwing. Nederland dreigt een machteloos landje te worden, zonder grondstoffen, slechts gericht op West-Europa en daarvan afhankelijk. Verwaarlozing der vloot bedreigt onze nationale zelfstandigheid én onze welvaart; nog vergroot door buitenlandse druk.

Amerika suggereert: "vloot afschaffen!" Doch in Indië hebben we zes weken alleen moeten vechten. Daarna ingezet voor Malakka, Borneo, Philippijnen, Caraïbische zee, Indo-China mocht wel worden verdedigd en bezet! Men vergeet, dat wij 800.000 ton van de vijandelijke vloot deden verlornt gaan.

In de toekomst is absoluut nodig: verdediging van de zeeweg naar U.S.A. Engeland en Amerika kunnen dat onvoldoende. Nederland is daarbij nodig en bezit de capaciteiten. Dit moet in het Atlantisch Pact niet worden verwaarloosd. De inleider zegt, niet gerust te zijn dat de druk van het buitenland is verminderd (artikel in de "Telegraaf": Nederland, pas op Uw vloot!). Een land met 10 miljoen inwoners wordt zo teruggebracht tot een onbeduidend land. En - de regering geeft ~~een~~ premie op de overbevolking (gelach). Met Nederlands geld leiden we kinderen op voor het buitenland, zal 't er misschien nog van komen, vroeg spreker zich spottend af, dat Nederland zijn emigranten terugkrijgt, wanneer zij te oud zijn geworden om te werken en moeten wij in dat geval soms nog zorgdragen voor het stichten van tchuzen voor ouden van dagen?

Na een citaat van Prof. Scholten in "De Vaart der Volken" (over de vloot als dragster der traditie en de automatische vergroting van buitenlandse invloed bij daling van onze betekenis), eindigt de spreker met Bismarcks woorden: "Nederland annexoert zichzelf".

Bij de bespreking kwam ter tafel; mogelijke bezuiniging op sociale lasten, reorganisatie van het onderwijs en inkrimping van de administratie. Als de Benelux slaagt, zou België kunnen bijdragen voor een gemeenschappelijke vloot der Lage Landen.

Overste Brijl pleitte voor een vlootbasis in de West en voor bezuiniging in de top van het leger (26 generaals en geen soldaten!).

Voorts werd gediscussieerd over buitenlandse hulp, mede in verband met onze onafhankelijkheid; of Nederland en Denemarken eventueel worden verdedigd; of dat de Rijn de grens vormt; welke waarborgen we krijgen. Van Amerika hebben we te eisen: wijziging van de Indië-politiek en openbaarmaking van de militaire plannen. West-Europa is ook een Amerikaans belang, dus hier moet geholpen worden.

v.d.W.

--ooOoo--

Mededelingen van het Bestuur.

Het Bestuur doet een dringend beroep op alle leden, ook gedurende de vacantiemaanden een krachtige activiteit te ontplooiën.

De eerste brochure van het Verbond, getiteld: "Wat wil het Verbond der Lage Landen?" is reeds ter perse en zal aan alle leden worden toegezonden. Het Bestuur verwacht, dat de leden met deze brochure een krachtige propaganda binnen hun eigen kring zullen voeren, opdat het Verbond met een verdubbeld ledenaantal het volgende seizoen in kan gaan. Wanneer zij allen medewerkt is dit mogelijk! Extra brochures voor propaganda-doeleinden zijn zowel op het bureau, Daguerrestraat 31, Den Haag, als bij de afdelingssecretariaten te verkrijgen, evenals aanmeldingskaarten.

Dank zij enige royale giften is de financiële toestand van het Verbond gunstig te noemen, zodat vanaf begin September aan de leden maandelijks een mededelingenblad zal worden toegezonden, waardoor een ieder op de hoogte kan blijven van wat er in het Verbond omgaat.

Voorts is een publicatiefonds gevormd, waarvoor wij U met klem opwekken zoveel mogelijk bijdragen te verzamelen, opdat een geregelde uitgave van brochures, ook in de toekomst, mogelijk blijft en wij ons mededelingenblad tot een flink maandblad kunnen uitbouwen. Voor dit doel stortte men dus op postgiro No. 22.49.86 van het Verbond der Lage Landen, met vermelding van "publicatiefonds".

Komaan, allen aan de slag. Helpt het Bestuur om het Verbond groot te maken.

Dr. W.A. Veenhoven
Alg. Voorzitter.

Den Haag, 3 Augustus 1951.

D. 820
/ ●

PROGRAM

MET

TOELICHTING

VAN HET

VERBOND DER LAGE LANDEN

Alg. Secretariaat: SINGEL 51, AMSTERDAM

Administratie: DAGUERRESTRAAT 31, DEN HAAG

1. Het Verbond der Lage Landen streeft naar een herleving van het nationaal bewustzijn als voorwaarde voor de handhaving van het Nederlands volksbestaan, dat bedreigd wordt door het expansionisme der grote mogendheden.
2. Het Verbond der Lage Landen ijvert voor het tot stand komen van een Nederlands-Belgisch-Luxemburgse Unie, daar deze landen — in breder verband gezien — gelijkgerichte economische, politieke en militaire belangen hebben.
3. Het Verbond der Lage Landen, uitgaande van een bijzondere verbondenheid van Nederland met Vlaanderen, heeft warme genegenheid voor het Vlaamse streven tot herstel van zijn aloude rechten.
4. Het Verbond der Lage Landen wenst een actieve cultuurpolitiek ten aanzien van alle gebieden, waar delen van de Nederlandse stam woonachtig zijn. Het hecht grote waarde aan nauwe betrekkingen tussen de Nederlanden en de Unie van Zuid-Afrika.
5. Het Verbond der Lage Landen acht de gewestelijke bewegingen een positieve bijdrage tot het behoud en de vernieuwing van de Nederlandse volkskracht.
6. Het Verbond der Lage Landen ziet het streven naar sociale hervormingen in de zin van maatschappelijke verbondenheid en geestelijke verheffing. Het wenst dit streven in overeenstemming te brengen met de eisen der volkshuishouding en van nationaal behoud. Het richt zich tegen het anti-christelijk marxisme als maatschappijleer, in al zijn vormen en schakeringen.
7. Het Verbond der Lage Landen, zich bewust van de gevolgen der overbevolking in de Nederlanden, wenst t.a.v. de landverhuizing in de eerste plaats volksplantingen in de overzeese gebiedsdelen. Emigratie in de eigenlijke zin des woords behoort zoveel mogelijk geleid te worden naar de Unie van Zuid-Afrika; in geval van emigratie naar elders dienen zowel het stamverband tussen de emigranten onderling, als het verband met het moederland bewaard te blijven.
8. Het Verbond der Lage Landen wenst Nieuw-Guinea voor Nederland te behouden. Het dringt aan op spoedige erkenning van de Republiek der Zuid-Molukken. Het Verbond komt op voor het zelfbeschikkingsrecht van de volkeren van de Indische archipel; in het bijzonder voor die gebieden, waar de Nederlandse cultuur nog een levende factor vormt.
9. Het Verbond der Lage Landen wenst de positie van Nederland als zeevarende mogendheid onverzwakt te handhaven.
10. Het Verbond der Lage Landen richt zich tegen de ont-aarding van het Nederlandse partijwezen, hetwelk de volkswil miskent en het nationaal belang met voeten treedt. In het bijzonder leidt het huidige stelsel van partijbenoemingen tot de ondergang van het land.

INHOUD

Herleving van het Nationaal Bewustzijn	biz. 4
Nederlands-Belgisch-Luxemburgse Unie	„ 4
Verbondenheid van Nederland met Vlaanderen	„ 5
Actieve Cultuurpolitiek	„ 5
De Gewestelijke Bewegingen	„ 6
Sociale hervorming en Volkshuishouding	„ 7
Volksplantingen in de overzeese gebiedsdelen	„ 9
Nieuw-Guinea	„ 10
Ambon	„ 14
Nederland als zeevarende mogendheid	„ 15
De ont-aarding van het Nederlandse partijwezen	„ 15

HERLEVING VAN HET NATIONAAL BEWUSTZIJN

Het Verbond der Lage Landen is van oordeel, dat de grote bedreiging, die het expansionisme der grote mogendheden voor ons nationaal voortbestaan inhoudt, in de allereerste plaats een herleving van het nationaal bewustzijn vereist. Hiermede is evenwel niet verklaard waarom deze organisatie haar naam — Verbond der Lage Landen — gekozen heeft. Deze keuze is zeer doelbewust geschied. Het Verbond is van oordeel, dat slechts de **solidariteit van de verschillende delen van de Nederlandse stam**, waarvan Nederland, Vlaanderen en Zuid-Afrika de voornaamste zijn, de politieke, economische en culturele toekomst in deze gebieden vermag veilig te stellen. En waar het overgrote gedeelte van de Nederlandse stam in de Lage Landen woonachtig is en de Nederlandse kolonisten van dit kerngebied uit over de gehele wereld zijn uitgezwermd, lag de naam van de organisatie, op zichzelf reeds een beginselverklaring, voor de hand.

NEDERLANDS-BELGISCH-LUXEMBURGSE UNIE

Het Verbond der Lage Landen streeft geen verdeling van België tussen Nederland en Frankrijk, volgens de taalgrens, na. Integendeel, deze gedachte wijst het met nadruk af, daar zij geen rekening houdt met de grote onderlinge afhankelijkheid van Vlaanderen en Wallonië in economisch opzicht. Een verdeling van België, volgens de taalgrens, zou de economische ondergang van dit gebied betekenen, om nog maar te zwijgen van de positie van Brussel, alsdan plotseling een grensstad geworden. Evenmin streeft het Verbond der Lage Landen een onmiddellijke samenvoeging van Nederland en België, zoals in 1815 geschiedde, na. Immers, de kans op een tweede mislukking is al te groot, zelfs al zou men voor moeilijke gevoelskwesties als koningshuis en hoofdstad nog een oplossing weten te vinden. Het Verbond streeft naar een Nederlands-Belgisch-Luxemburgse Unie, aanvankelijk zelfs een lichte Unie, zodat de drie delen geleidelijk weer naar elkaar toe kunnen groeien. Tevens is hiermede een einde gemaakt aan de angst voor katholieke overheersing bij boven-Moerdijkers en „geuzenvrees” bij streng-katholieke Vlamingen. Resumerende kan derhalve worden verklaard, dat het Verbond der Lage Landen een herleving van de Verenigde Nederlanden in federatieve vorm nastreeft, dat het Ver-

bond derhalve achter het politieke ideaal van prins Willem van Oranje staat en de scheuring der Nederlanden op het einde der 16e eeuw als een ramp, voor Noord en Zuid beide, beschouwt.

BIJZONDERE VERBONDENHEID VAN NEDERLAND MET VLAANDEREN

In verband met het voorgaande is het duidelijk, dat het verzet van de Vlaamse meerderheid tegen de hegemonie van de Waalse minderheid, die anti-Nederlands is ingesteld, door het Verbond met grote aandacht wordt gevolgd. Het is n.l. een misvatting te menen, dat de Vlaamse beweging reeds haar doel heeft bereikt. Nog steeds bezet Wallonië de meeste sleutelposities: de bureaucratie, de rechterlijke macht, de legerleiding, de haute finance. De taalwetten worden nog steeds slecht nageleefd. Bij de laatste volkstelling is het tot ergerlijke vervalsingen gekomen, o.a. doordat tweetalige Vlamingen als Frans-sprekend werden opgegeven en de bijzondere rechtspleging is gehanteerd om vooraanstaande Vlamingen onschadelijk te maken. Dit laatste is des te ergerlijker omdat van een Duitsgezindheid der Vlamingen geen sprake is. Immers, Wallonië leverde tweemaal zoveel S.S.-vrijwilligers als Vlaanderen, hoewel de Vlamingen veel talrijker dan de Walen zijn.

Ongetwijfeld, de Vlaamse strijd moet door de Vlamingen zelf gewonnen worden. Maar het is voor de Vlamingen van buitengewone betekenis wanneer zij het gevoel hebben niet langer alleen te staan, wanneer zij zich gerugsteund weten door de sympathie van 10 miljoen stamgenoten. **Het blijft een ernstige tekortkoming van het Noorden, dat het Vlaanderen in zijn strijd tot nog toe volkomen in de steek heeft gelaten, enkele goede uitzonderingen niet te na gesproken.**

ACTIEVE CULTUURPOLITIEK

Nederland is nog steeds het kerngebied van de Nederlandse stam. Nederland heeft derhalve een taak in alle gebieden waar delen van deze stam woonachtig zijn, Vlaanderen en Zuid-Afrika voorop. Nederland heeft zich schrap te zetten tegen het culturele imperialisme der Angel-Saksen, het heeft zijn taal zuiver te houden en behoort zijn cultuur uit te dragen, zoals elk levend volk zijn cultuur uitdraagt.

Het Verbond is van oordeel, dat de welvaart der Lage Landen, van oudsher zeemogendheid, in sterke mate afhankelijk is van het bezit van overzees grondgebied. Het Verbond is van mening, dat de Lage Landen elkaar nodig hebben om hun overzees gebied — Antillen, Congo, Nieuw-Guinea en Suriname — te behouden en tot verdere ontwikkeling te brengen. Sterker nog, het Verbond acht de de Unie der Lage Landen noodzakelijke voorwaarde voor het behoud van de overzeese gebieden en daarmee van de economische grondslag van de onafhankelijkheid der Lage Landen. Er zijn velen, voor wie nationaal besef een provincialisme is geworden, zij bezweren ons in continenten te denken en het vooral „groot" te zien. Tegen deze a-nationale internationalistische mentaliteit neemt het Verbond met kracht stelling. De geschiedenis van de laatste jaren heeft al te zeer aangetoond, welk een krachtspel van de grote mogendheden zich achter de façade van de broederschap der volkeren verbergt. Het zal een ieder zonder meer duidelijk zijn, gezien de grote tegenstellingen, die bestaan tussen de democratische en de communistische landen, alsmede tussen de Westerse wereld en het Aziatische, van blankenhaat vervulde, nationalisme, dat het wereldfederalisme slechts een irreële illusie is. Ook in het Europees federalisme schuilt een gevaar, hoezeer ook het Verbond een nauwe samenwerking tussen de West-Europese volkeren nastreeft. Immers, een federaal Europa met opheffing der nationale souvereiniteit, in een geforceerd tempo tot stand gekomen, bergt het grote gevaar in zich, dat hierbij de belangen van de kleinere landen opgeofferd worden aan die van de grote staten, zodat een verdeling van de Lage Landen tussen Frankrijk en Duitsland dan geenszins denkbeeldig moet worden geacht. Derhalve geen krampachtige oriëntering op vreemde volkeren, op Engelsen, Fransen, Duitsers of Amerikanen; Vlamingen en Afrikaners zijn in de allereerste plaats onze aangewezen bondgenoten. Voorop sta de solidariteit van de Nederlandse stam, ons naïef vertrouwen op vreemde naties hebben wij de laatste jaren al duur genoeg moeten betalen!

DE GEWESTELIJKE BEWEGINGEN

Er is evenwel meer. Voor een succesvolle verdediging van West-Europa tegen het communisme is een krachtig na-

tionaal besef noodzakelijke voorwaarde. Het is een illusie te menen, dat het communisme bestreden kan worden door het gedeeltelijk tegemoet te komen. Het oplossen van de nationaliteiten in een, de gehele wereld omspannend, internationalisme is een marxistische gedachte, die ook in meer gematigde vorm, scherp moet worden bestreden. De laatste jaren hebben talrijke voorbeelden gegeven, b.v. Alger Hiss, hoe progressieve, internationalistisch ingestelde democraten, beroofd als zij waren van nationaal besef — in hun kringen als bekrompen provincialisme gedoodverfd — onvoldoende geestelijke weerstand konden opbrengen tegenover de communistische ideologie.

In aansluiting hierop zij nog eens gewaarschuwd tegen de geringe waardering, in progressieve kringen zo veelvuldig, voor het historisch gegroeide, tegen de laatlunkende wijze waarop men oude, doch geenszins verouderde tradities en normen, het geestelijke erfdeel van vorige generaties, overboord werpt. Is de bloei van de gewestelijke beweging, die juist bewust aanknoopt bij wat in eeuwen groeide, voor wie oude tradities veelal een kostbaar bezit zijn, juist geen bewijs, dat het een ijdel pogen is om in enkele jaren omver te willen werpen, wat door generaties werd opgebouwd? In 1789 verklaarden de patriotten de oorlog aan de gewestelijke gedachte, het provincialisme moest en zou met wortel en tak worden uitgeroeid, maar nog steeds is de gewestelijke beweging een grote kracht, een groeiende kracht zelfs, die de grondslag zal moeten leveren voor een nieuw Nederlands bewustzijn.

SOCIALE HERVORMING EN VOLKSHUISHOUDING

Het Verbond wenst met de meeste klem de nadruk te leggen op het onloochenbare feit, dat de volkswelvaart en daarmee de sociale positie van elk lid der volksgemeenschap afhankelijk is van 's lands financiële toestand. Alle sociale voorzieningen zijn slechts uiterlijke schijn en derhalve bedrog wanneer - zoals in Nederland helaas maar al te zeer het geval is - de gestadig groeiende staatsschuld het land naar het bankroet voert. Naar evenredigheid van het nationaal inkomen is de druk van de Nederlandse staatsschuld veel te zwaar.

Het is daarom, dat het Verbond met grote ernst aandringt op drastische bezuiniging door de staat, een bezuiniging, die aan de aflossing van de openbare schuld onmiddellijk

ten goede moet komen. De uit deze aflossing voortvloeiende rentewinst dient in zijn geheel te worden aangewend tot **vermindering van de belastingdruk.**

Het sinds 1945 gevoerde financieel overheidsbeleid is in sterke mate verantwoordelijk voor de aanmerkelijke stijging van de staatsschuld, waardoor de sociale positie — met name van de arbeidersklasse — volkomen is ondermijnd.

Als sociale eis en als economische noodzaak komt het Verbond op voor **rechtvaardige beloning van de geschoolde arbeid**, die thans nauwelijks beter gehonoreerd wordt dan de ongeschoolde arbeid, waardoor de vakbekwaamheid van de Nederlandse arbeider sterk achteruit gaat. Het spreekt vanzelf, dat voor ieder lid van de volksgemeenschap — dus ook voor de ongeschoolde — een redelijk minimum gewaarborgd moet zijn. Dit minimum echter kan slechts dan verzekerd worden indien het financieel overheidsbeleid voert naar **stabilisatie van het geldwezen** en indien de extra-arbeidsprestatie ook redelijk wordt beloond. Immers, slechts door de extra-krachtsinspanning van hen die daartoe in staat en bereid zijn, kan de nationale productie worden verhoogd en Nederland uit het economische moeras worden gered, waarin het te verzinken dreigt. Het is dan ook een gebiedende eis, **dat verdiensten uit overwerk belastingvrij zullen zijn.**

Het Verbond der Lage Landen is van oordeel, dat geen werkelijke nationale eenheid tot stand zal komen zolang de standsverschillen en klassetegenstellingen het Nederlandse volk in elkaar vijandige groepen en blokken verdeeld houden. Het Verbond wenst de Nederlandse natie door een élite geleid te zien, welke samenstelling niet door erfrecht, maar door eigen energie en bekwaamheid wordt bepaald. Het Verbond wenst daarom het Middelbaar, Voorbereidend Hoger en Hoger onderwijs slechts voor hen opengesteld te zien, die hierop krachtens gaven van intellect en karakter aanspraak kunnen maken.

Het Verbond is van oordeel, dat aan begaafde kinderen van onbemiddelde ouders van overheidswege een onbekrompen studietoelage ter beschikking dient te worden gesteld, zodat geen maatschappelijke bevoorrechtiging, maar slechts eigen bekwaamheid en wilskracht de weg tot de leidende posities in staat en maatschappij openen. Slechts op deze wijze kan een rechtvaardige samenleving tot stand komen en niet door een kunstmatige nivellering. Integen-

deel, een dergelijke geforceerde gelijkschakeling is tegen-natuurlijk en onrechtvaardig. Zeer zeker streeft het Verbond een samenleving na, waarbij een ieder met dezelfde rechten zijn levensgang begint, maar de mens is te zeer ongelijk in begaafdheid en karakter, dan dat deze gelijkheid gehandhaafd zou kunnen blijven. Het bezit van meerdere gaven brengt naast rechten uiteraard ook verplichtingen met zich mede en wel in de eerste plaats de verantwoordelijkheid voor de evennaaste. Het Verbond stelt dan ook als eerste eis voor een waarlijk Nederlandse volksgemeenschap dat geen vrees voor gebrek haar leden benauwen mag.

VOLKSPLANTINGEN IN DE OVERZEESE GEBIEDSDELEN

De toenemende overbevolking van Nederland vervult het Verbond met zorg. Het Verbond acht landverhuizing noodzakelijk, maar betwijfelt ten sterkste of de emigratie-politiek van de Nederlandse regering hier een uitweg biedt. Immers, blijkens gegevens van het C.B.S. bedroeg in 1950 het aantal geboorten 229.332 tegenover 75.534 sterfgevallen, derhalve een bevolkingstoename van 153.798. Uitzending van 20.000 emigranten is dan ook niet meer dan een druppel op een gloeiende plaat. Bovendien gaat al deze arbeidskracht — het zijn veelal de energiekste elementen, die er op uittrekken — verloren, wat gepaard gaat met een aanmerkelijk kapitaalverlies. Een oplossing is naar de mening van het Verbond slechts te bereiken door het vestigen van volksplantingen in Nieuw-Guinea en Suriname. Vooral Nieuw-Guinea biedt mogelijkheden voor emigratie op zeer grote schaal. Het Verbond veroordeelt dan ook ten sterkste dat de Nederlandse regering weinig meer doet dan in Nieuw-Guinea een bescheiden bestuursapparaat in stand houden, geen gelden voor de openlegging van dit gebied ter beschikking stelt en emigratie naar Nieuw-Guinea eerder remt dan stimuleert.

Emigratie buiten het Koninkrijk dient, volgens het Verbond, in de eerste plaats naar Zuid-Afrika gericht te worden. **Waarom is het zoveel moeilijker naar Zuid-Afrika te emigreren dan naar Australië?** De regering van Zuid-Afrika ziet de Nederlandse emigranten gaarne komen, maar beklagt zich over de ambtelijke stroefheid der Nederlandse emigratie-instanties. Is hier sprake van officiële

tegenwerking van Nederlandse zijde? In de Belgische pers is reeds enkele malen betoogd, dat emigratie naar Zuid-Afrika door de Nederlandse regering op bevel van Londen wordt tegengewerkt.

NIEUW-GUINEA

Het Verbond wenst Nieuw-Guinea voor Nederland te behouden.

- a. Nieuw-Guinea behoort tot het Koninkrijk, afstand van grondgebied staat voor ons buiten elke overweging.
- b. Nieuw-Guinea alleen kan het overbevolkingsprobleem oplossen en terzelfdertijd de Nederlandse welvaart herstellen.
- c. Nieuw-Guinea is een strategische sleutelpositie van de eerste rang; Nederlands Pacific-positie wordt hierdoor sterker en ons internationaal aanzien evenzeer (vgl. Portugal-Azoren).
- d. Nederland voelt zich verantwoordelijk voor het Papoeavolk, dat onder Nederlandse vlag wenst te blijven en voor een groot gedeelte tot het Christendom is bekeerd.

In de eerste plaats behoort Nieuw-Guinea tot het Koninkrijk en afstand van Nederlands grondgebied is voor ons te enen male onaanvaardbaar. Bovendien bezit Indonesië niet het minste recht op Nederlands Nieuw-Guinea, aangezien reeds bij het accord van Linggadjadi werd bepaald dat Nieuw-Guinea niet aan de Verenigde Staten van Indonesië zou worden overgedragen, zoals de Nederlandse regering in haar verklaring van 10 December 1946 met nadruk heeft vastgelegd. Dit Nederlands voorbehoud inzake Nieuw-Guinea leidde destijds niet tot scherpe protesten van Indonesische zijde; integendeel, de Indonesische delegatie berustte — blijkens haar brief dd. 15 Maart 1947 — in deze uitzondering. Noch de Renville-overeenkomst, noch de van Royen-Roemverklaringen hebben in deze uitzonderingspositie van Nieuw-Guinea verandering gebracht, zoals duidelijk blijkt uit het feit, dat de kwestie Nieuw-Guinea een der agenda-punten van de Ronde Tafel Conferentie vormde. De Nederlandse souvereiniteit over West-Nieuw-Guinea staat dus onomstotelijk vast.

Maar niet alleen juridisch, ook moreel staat Nederland sterk. Immers, een objectief wetenschappelijk onderzoek leert, dat Nieuw-Guinea in geologisch, botanisch en zo-

ölogisch opzicht een eigen gebied is en evenzeer dat de Papoea, behorende tot het melanoderme ras, geenszins verwant kan worden geacht aan de Indonesiër, die tot het xantoderme of mongoloïde ras gerekend moet worden. Hier komt nog bij, dat de Papoease talen (er worden op het Nederlands gedeelte van het eiland 70 à 80 verschillende talen gesproken) een afzonderlijke groep vormen. Het voorkomen van Papoea-talen op Noord Halmahera en in het binnenland van Timor moet verklaard worden uit het feit dat deze eilanden vroeger uitsluitend door Papoea's werden bewoond. Uit deze eilanden werden zij evenwel door Indonesische veroveraars verdreven.

Tenslotte kan ook in cultureel opzicht Nieuw-Guinea als een eigen gebied beschouwd worden met duidelijke beïnvloeding van uit het melanoderme Oosten. Slechts in de Radja Ampat-groep is van specifieke Indonesische cultuurinvloed sprake, zoals uit de verbreiding van de Islam aldaar blijkt. Het is echter wel een duidelijk bewijs van het eigen karakter van het Papoea-volk, dat ook deze Mohammedanen van aansluiting bij de Republiek Indonesia ten zeerste afkerig zijn. Het is trouwens de combinatie van grote verschillen, ja het behoren tot heel andere werelden én op anthropologisch, én op linguïstisch, én op cultureel gebied, die de these van de eenheid der Papoea's met de Indonesische volkeren te enenmale onaanvaardbaar maakt. Een beslissende vraag is nu: „wat wil de Papoea zelf?” In verband hiermede moet de legende bestreden worden als zou Nieuw-Guinea in hoofdzaak door woeste, koppen-snellende kannibalen — zonder een bepaalde politieke wil derhalve — bewoond worden. In het gebied, dat onder Nederlands bestuur staat en door 365.000 mensen wordt bevolkt — een groot gedeelte van het ontoegankelijke binnenland is nog slechts globaal bekend — komen sneltochten niet meer voor. Van deze 365.000 Papoea's belijden 240.000 de Christelijke godsdienst (150.000 protestanten, 90.000 katholieken) en vrijwel de gehele jeugd geniet onderwijs, zodat men mag aannemen, dat over een 30 jaar het analphabetisme van de Papoea tot het verleden zal behoren. Deze Papoea, in kerkelijk verband georganiseerd, weet heel goed wat hij wil. Hij is zich bewust van zijn grote achterstand op de buitenwereld en beseft daarom vreemde leiding nodig te hebben. Hij is gewend geraakt aan de Nederlandse bestuursambtenaren, zendelingen en missionarissen en wenst onder hun leiding te blijven. Hij

haat daarentegen de Indonesiër, de Amberie, hetgeen in 1944 — de strijd tegen de Japanner heeft het zelfgevoel van de Papoea zeer verhoogd — zelfs tot gewelddadig optreden leidde. Deze afkeer is zeer wel te verklaren. De Indonesiër beschouwt de Papoea's als een minderwaardig ras, het „Papoea bodok" (domme Papoea) ligt hem in de mond bestorven; de Papoea's zijn door hen mishandeld en geslagen, wat hen van Nederlandse zijde nimmer is geschied. Huwelijken tussen Indonesiërs en Papoea's komen dan ook niet voor. Ook het verleden speelt hier een rol. De sultan van Tidore gebruikte Noord-Nieuw-Guinea als een gebied voor de slavenjacht. Dit is enige eeuwen het geval geweest, eerst het Nederlandse gezag heeft hieraan een einde gemaakt. Bovendien voelt de Papoea, dat zijn achterstand bij de Indonesiër voor een deel veroorzaakt is door het feit, dat Nederland juist zijn aandacht in hoofdzaak op Indonesië richtte. „De Papoea loopt nog naakt omdat de Indonesiër kleren aan heeft", verklaarde de heer N. Jouwé, secretaris van de Papoea-delegatie op een persconferentie. De Papoea's zijn dan ook vol vertrouwen op de toekomst, **indien zij slechts niet aan hun Indonesische vijanden worden overgeleverd.** Handhaving van Nederlandse souvereiniteit is dus niet meer dan een kwestie van politiek fatsoen tegenover het bevriende Papoeavolk; overdracht van de souvereiniteit zou een daad van politieke immoraliteit zijn en tevens te kort doen aan ons nationaal zelfrespect. Er is evenwel meer. **Nieuw-Guinea alleen kan ons overbevolkingsprobleem oplossen en terzelfde tijd de Nederlandse welvaart herstellen.** Immers, onze vooroorlogse welvaart was voor een groot gedeelte gebaseerd op het driehoeks-verkeer, Nederland-Indonesië-Amerika, m.a.w. Indonesië was de grootste deviezenbron, de kurk waarop Nederland — economisch gesproken — dreef. Het tot ontwikkeling brengen van het overzees gebied, dat ons nog gebleven is, mag derhalve voor Nederland een zaak van zijn of niet zijn, van er op of er onder, genoemd worden. Zonder de mogelijkheden van Suriname te onderschatten moet toch worden vastgesteld dat de perspectieven van het veel groter Nieuw-Guinea (338.000 km², dus bijna 12 × Nederland) beslist beter zijn. Bovendien is Suriname zeer dun bevolkt, ook in dit opzicht liggen de verhoudingen in Nieuw-Guinea gunstiger. Weliswaar wordt van progressieve zijde Nieuw-Guinea veelvuldig als een onvruchtbaar en uiterst ongezond, dus economisch waardeloos gebied

afgeschilderd, maar dit is **bewuste volksmisleiding.** Het doel van deze progressieve propaganda is duidelijk, **men wenst Nieuw-Guinea aan de Republiek Indonesia af te staan** in de hoop op deze wijze de nationalisatie der Westerse bedrijven — waarmede het fiasco van de progressieve Indonesië-politiek volledig zou zijn — nog enige tijd uit te stellen. **De Indische ondernemers steunen deze progressieve politiek krachtig.** Het politiek eigenbelang der progressieven en het financieel belang der Indische ondernemers gaat hierbij hand in hand, **socialisme en koloniaal kapitaal broedelijk verenigd in de strijd tegen het nationaal belang.**

De waarheid is anders. Nieuw-Guinea is geenszins een waardeloos gebied, integendeel. Zelfs uit een voorlopig onderzoek is komen vast te staan, dat de voor landbouw geschikte terreinen op Nieuw-Guinea zeker een oppervlakte van 4 × Nederland beslaan. Zo is ten Zuiden van het kustgebergte — tussen Demta en de Mamberano — een complex van 100.000 H.A., bestaande uit vlakten en laag-glooiend heuvelland, dus geschikt voor mechanische landbouw, voorlopig verkend. Eveneens is de houtrijkdom (vooral het ijzerhout is belangrijk) een factor van betekenis, vooral sinds de vooruitgang der technische mechanisatie rooijing van het bos mogelijk heeft gemaakt. De grote vooruitgang van de medische wetenschap, vooral gedurende de tweede wereldoorlog, heeft de malaria als beletsel voor blanke kolonisatie uitgeschakeld. Zeer zeker, Nieuw-Guinea is geen land overvloeiende van melk en honing, veel voorbereidend werk (bodemonderzoek, aanleg van wegen en havens, malariabestrijding enz.) zal nodig zijn maar het staat vast, dat Nieuw-Guinea — wanneer de kolonisatie grootscheeps wordt aangepakt — in de loop van een mensenleeftijd aan enige honderdduizenden Nederlandse kolonisten een goed bestaan zal vermogen te bieden. Het grootse werk door de Joden in Palestina verricht, waar dorre vlakten in vruchtbare landstreken zijn omgezet, strekke Nederland tot voorbeeld. **Laat het ons streven zijn, dat de Nederlandse pioniersarbeid niet vreemde landen, als Canada en Australië, maar het Koninkrijk zelf ten goede komt.**

De toekomst van Nieuw-Guinea is niet uitsluitend agrarisch; volgens vele deskundigen biedt de mijnbouw nog betere kansen. Het is algemeen bekend, dat in de Vogelkop — waar de olieproductie geregeld toeneemt — glans-

kolen van uitstekende kwaliteit worden aangetroffen. Een voorlopig geologisch onderzoek heeft reeds de aanwezigheid van goud, zilver, zink, koper, lood en nikkel vastgesteld; vermoedelijk zullen tin en bauxiet eveneens voorkomen. Ook industrieel biedt Nieuw-Guinea dus grote mogelijkheden, zulks te meer waar Sorong, Manokwari en Hollandia gunstiger voor het Pacific-verkeer liggen dan de Indonesische havens.

Tenslotte moet nog gewezen worden op de strategische betekenis van het eiland. Nederland bezit in Nieuw-Guinea een strategische sleutelpositie van de eerste rang. Het bezit van een dergelijke sleutelpositie verhoogt het internationaal aanzien van een land, alsmede zijn gewicht aan de conferentietafel, zoals het voorbeeld van Portugal bewijst, dat, als eigenaar van de Azoren, de laatste decennia sterk in betekenis is toegenomen. In verband hiermede is het inrichten van een vlootbasis op Nieuw-Guinea een zaak van grote urgentie, niet alleen ter verdediging van het eiland zelf, maar eveneens ter bescherming van de Nederlandse scheepvaart in de Pacific.

AMBON

Het Verbond stelt zich achter de vrijheidsstrijd der Ambonezen en wel in de eerste plaats omdat de Ambonezen steeds Nederlanders naar de geest zijn geweest. Ambon noemde zich de 13de provincie (de Minahasa noemde zich de 12de provincie, er ontstond daar zelfs in 1945 een politieke organisatie van grote omvang, de „Twapro“, die deze status nastreefde) en heeft steeds gewenst binnen het Koninkrijk te blijven. Een Nederlands aanbod van de status van Suriname zou ongetwijfeld door Ambon en de Minahasa aanvaard zijn. En niet door deze gebieden alleen! Vele volken van de Indische archipel stelden en stellen het Nederlandse gezag, de Pax Neerlandia, boven de Javaanse overheersing. Het Verbond weigert dan ook zich bij het — onder Amerikaanse druk — losscheuren van deze gebieden van het Koninkrijk: neer te leggen, evenmin als Frankrijk zich ooit heeft willen neerleggen bij het verlies van Elzas-Lotharingen.

Gezien het feit evenwel, dat de Nederlandse regering Ambon, zijn trouwe bondgenoot, aan de Republiek Indonesia verried, had de Ambonees geen keus en hij stichtte zijn Republiek der Zuid-Molukken. Dit was zijn goed recht.

Immers, er bestaat een afzonderlijk Ambonees volk, terwijl er van een Indonesisch volk evenmin sprake is als van een Europees volk. **Krachtens het zelfbeschikkingsrecht der volken heeft de Ambonees evenveel recht op een eigen staat als welk ander volk ook.** Het zielental is hier niet beslissend, slechts de graad van ontwikkeling en wat dat betreft kan de Javaan niet in de schaduw van de Ambonees staan. Nederland heeft zeer grote verplichtingen jegens Ambon. Duizenden Nederlanders hebben — vooral tijdens de moordperiode van September en October 1945 de beruchte bersiap — hun leven aan de Ambonezen te danken. Het Nederlandse volk heeft een grote ereschuld aan Ambon en daarom heeft iedere Nederlander de morele verplichting de Ambonese zaak naar vermogen te steunen. De honger van Ambon gaat ons meer aan dan de honger van India, wier regering steeds een vijandige houding tegenover Nederland heeft aangenomen.

Welke fouten de leiding van de stichting „Door de Eeuwen Trouw“ al dan niet mag hebben begaan blijve buiten discussie, want dit raakt de kern niet. De Ambonzaak blijft evengoed een heilige zaak en het Verbond zal daarom Ambon met alle kracht blijven steunen.

NEDERLAND ALS ZEEVARENDE MOGENDHEID

Het Verbond acht een krachtige marine voor Nederland een noodzakelijkheid, ook na het verlies van Indonesië. Immers, de oorlogsvloot dient niet alleen om de kusten te verdedigen, maar eveneens om de handelsvloot bescherming te verlenen. **Het is zaak deze bescherming zelf te verlenen en niet al te zeer op de, nimmer belangeloze, hulp van grote bondgenoten te vertrouwen.** Met name vervult de geringe sterkte van de Oceaanvloot, momenteel bestaande uit: één vliegekampschip, twee kruisers (nog in aanbouw) en 12 jagers (eveneens in aanbouw) het Verbond met grote zorg.

DE ONTAARDING VAN HET NEDERLANDSE PARTIJWEZEN

Het 10de punt van het program, wel verre van een sluitstuk te zijn, wordt door het Verbond van essentiële betekenis geacht, waar een nationale herleving tevens een herleving van de democratische gedachte zal moeten zijn.

Immers, niet alleen het nationaal besef, ook de Nederlandse democratie maakt een crisis door. Nederland kan, zoals in het navolgende zal worden aangetoond, als de bakermat van de West-Europese democratie beschouwd worden. Hieruit volgt dus, dat een nationale herleving in Nederland op democratische basis dient te staan en een autoritair nationalisme als on-Nederlands, als buitenlandse import, verworpen dient te worden.

De crisis van de Nederlandse democratie heeft dergelijke afmetingen aangenomen, dat in alle ernst de vraag moet worden gesteld

Heeft Nederland nog een volksvertegenwoordiging?

De democratie der Lage Landen heeft een lange voorgeschiedenis, die loopt van het medebestuur der 5 grote steden van Vlaanderen (Guy van Dampierre 1280-1305), de Blijde Incomste van Brabant (1356) tot de Apologie van Prins Willem en de Verlatinge, bekender als de afzwering van Philips II, in 1581. De grondtoon van al deze staatsstukken is dezelfde: de vorst is gehouden de privilegiën te handhaven; blijft hij wat dat betreft in gebreke dan vervalt tevens de plicht der onderdanen tot gehoorzaamheid. Het vorstelijk absolutisme wordt dus afgewezen en de grondslag voor de constitutionele monarchie is hiermede gelegd. Het is dus niet zo, dat de democratie van buitenaf in ons land is geïmporteerd, integendeel de democratische gedachte is het erfdeel der voorvaderen, dat met alle kracht moet worden verdedigd, evenwel met zorg tegen degeneratie behoed.

De eerste volksvertegenwoordiging in moderne zin was de nationale vergadering, die in 1796 bijeenkwam. Deze Nationale Vergadering leed aan een ernstig euvel, de Prinsgezinde oppositie was er niet in vertegenwoordigd, aangezien men de eis had gesteld, dat elke kiezer de leer der volkssoevereiniteit moest aanvaarden. Wij zien dus hoe de patriotten terugdeinzen voor de consequenties van hun eigen democratische beginselen. De democratie van de Batavische Republiek is derhalve een partij-democratie. Enkele jaren glijdt men zelfs nog verder af, 1798 eist men van elke kiezer de loyaliteitsverklaring, zodat zelfs een gedeelte van de patriotten, n.l. de federalisten, van het kiesrecht wordt uitgesloten.

Een zekere tendenz tot partij-democratie is dus in Nederland onmiskenbaar aanwezig en deze is zelfs vandaag aan de dag sterk. Binnen het raam van de partij is men nog

wel tot overleg bereid, maar men streeft naar het overstemmen zonder meer van de oppositie. Zonder oppositie, zonder gezonde, opbouwende kritiek, een kritiek, die zo nodig onbarmhartig is, kan geen democratisch staatsbestel goed functioneren. Het recht van de oppositie, d.i. het recht van de minderheid is een van de pijlers van de democratie. De oppositie mag derhalve eisen, dat de meerderheid meer doet dan haar nors en onverschillig aan te horen om daarop, na een minimum aan argumentatie, tot stemming over te gaan en het domme getal te laten beslissen. De oppositie mag verlangen, dat met haar inzichten rekening wordt gehouden. De dictatuur van de helft plus 1 is een verkrachting van de democratische gedachte en wanneer het misbruik van de meerderheidsdictatuur zich vervolgens ook binnen de regeringspartijen gaat doorzetten, dan is het tenslotte een **minderheid van het volk**, die, met behulp van een parlementaire meerderheid, de lakens uitdeelt.

Hier komen dus twee vragen aan de orde. 1. Wordt in Nederland het recht van de oppositie nog erkend? 2. Is de Staten-Generaal representatief te achten voor wat onder het volk leeft?

De eerste vraag moet helaas ontkennend worden beantwoord. Het recht van de oppositie, in Engeland officieel erkend door de toekenning van een ruim inkomen (f 50.000) aan de „leader of His Majesty's most loyal opposition" en in Nederland eveneens — immers grondwetswijzigingen kunnen slechts met een meerderheid van 2/3 der stemmen worden aanvaard — wordt in feite met voeten getreden. Vele minsters, o.a. prof. Lieftinck, worden door tegenspraak ten zeerste geprikkeld, hetgeen in flagrante tegenspraak is met de stelling van de Amerikaanse staatsman Jefferson, dat het compromis als de grondslag van de democratie dient te worden beschouwd. Bovendien kan er nog op worden gewezen, hoe de meerderheid bij de Indië-politiek de argumenten van de zeer deskundige minderheid op hooghartige en laatdunkende wijze naast zich neer heeft gelegd. Ten slotte zij nog met nadruk vastgesteld, dat in deze ondemocratische houding geen enkele wijziging is gekomen, hoewel de feiten de oppositie volledig in het gelijk hebben gesteld.

De tweede vraag moet eveneens ontkennend worden beantwoord. Het stelsel van de Evenredige Vertegenwoordiging berooft de kiezer van zijn vrijheid, de candidaat zijner

keuze aan te wijzen, (het stelsel der voorkeurstemmen is een onvoldoende veiligheidsklep gebleken) en de grote invloed der partij-besturen op de kandidatenlijst, die ook bij een referendum onder de leden wordt gehandhaafd, veroorzaakt dat de grote beslissingen buiten de Staten-Generaal worden genomen. Zodoende staat de uitslag van de stemming veelal reeds voor het begin van de kamerzitting vast en wordt het parlementaire debat tot een schijnvertoning gedegradeerd. Immers, de volksvertegenwoordigers zijn zich maar al te zeer bewust dat ongehoorzaamheid aan de partijleiding, het einde van een parlementaire carrière betekent. Zo blijft een principiële houding als van het kamerlid Scheps, waarvoor alle hulde, tot de grote uitzonderingen behoren. Waar de volksvertegenwoordiger als dus tot een stemmachine wordt gedegradeerd, verliest de parlementaire waardigheid veel van zijn aantrekkelijkheid. Zodoende is het ook te verklaren, dat het gehalte van de Staten-Generaal sinds de invoering van de E.V. aanmerkelijk is gedaald en de middelmaat op het Binnenhof overheerst.

Zo is het dan ook niet te verwonderen, dat de Nederlandse volksvertegenwoordiging — sinds 1945 is het snel van kwaad tot erger gekomen, waaraan de autoritaire infectie tijdens de bezettingsperiode niet vreemd schijnt — in ernstige mate is te kort geschoten in haar taak, zoals deze valt af te leiden uit art. 53 van de Grondwet. Immers, de volksvertegenwoordiging heeft toe te zien, dat door de Regering:

- a) de grondwet wordt nageleefd;
- b) het grondgebied wordt gehandhaafd;
- c.) de financiën zich in evenwicht bevinden;
- d) de persoonlijke rechten worden beschermd;
- e) de defensie op peil wordt gehouden.

Op al deze punten is de Staten-Generaal te kort geschoten. Immers, de afscheiding van Indië door de Lingga-djati- en Renville-overeenkomsten was reeds een feit, voordat de grondwet was gewijzigd. De commissarissen-generaal en de hierbij betrokken ministers hebben zich derhalve aan een ambtsmisdrijf schuldig gemaakt, waarop helaas nog geen straf is gevolgd. Evenmin is het grondgebied gehandhaafd, intengendeel 7/8 van het Koninkrijk is verloren en waarlijk niet uitsluitend door buitenlandse

druk. De socialisten hebben doelbewust hun aloude programmpunt: „Indië los van Holland“ uitgevoerd, hetgeen hun mogelijk is geweest door de collaboratie van de K.V.P.,

de V.V.D. en de C.H.U.

Wat het evenwicht der financiën aangaat, zij er slechts aan herinnerd, dat er gedurende de periode 1945-1951 voor een bedrag van ruim 10 milliard gulden is ingeteerd, zodat wij nu aan de rand van een staatsbankroet staan.

Ten aanzien van de bescherming van de persoonlijke rechten zij gewezen op de ontwerp-perswet en eveneens op het feit, dat tal van heffingen, b.v. de paspoortenheffingen, niet op de grondwet berusten.

Op defensie-gebied is de verwaarlozing nog sterker dan voor 1940 (de droevige toestand van onze weermiddelen in Mei '40 roept overigens een schuldvraag op, die ook wel eens het onderwerp van een enquête diende te zijn). Ons leger — dat wel in hoofdzaak uit opperofficieren schijnt te bestaan — mist weerkracht.

Na de bevrijding koesterde men hier te lande grote verwachtingen van de volksvertegenwoordiging, die echter — onder meer — twee kardinale fouten begingen. In de eerste plaats liet de volksvertegenwoordiging zich de noodwetgeving opdringen, waardoor Nederland in half-autoritaire richting is afgegleden en bovendien tolereerde zij de beruchte uitholling van Staatsblad D 66, waardoor Van Mook, zonder Raad van Indië en zonder Volksraad, als een despoot Indië kon besturen.

Maar ook de oppositie heeft gefaald in het gebruiken van zijn grondwettelijke rechten, met name in 1948. Het ligt nog vers in het geheugen, hoe destijds — juist op het critiekste moment — de C.H.U. en de V.V.D. hun stemmen voor enige ministerportefeuilles aan het Rooms-Rode blok hebben verkocht. De Eerste-Kamerfractie van de C.H.U. heeft evenwel zijn vaderlandse plicht gedaan en tegen de R.T.C. gestemd, de V.V.D. daarentegen treft de eeuwige schande, dat zij het is geweest, die de soevereiniteitsoverdracht mogelijk heeft gemaakt. Deze houding van de V.V.D. is des te ergerlijker, daar haar verkiezingscampagne met leuzen als „Het roer moet om“ en „Hebt U er ook genoeg van“ de kiezers de indruk van een oppositionele gezindheid moest geven. Een dergelijk optreden is de devaluatie van het politiek fatsoen.

Ook thans wordt de oppositie slap en zonder bezieling gevoerd. Zelfs de anti-revolutionairen hebben een ogenblik overwogen het hoofd in de schoot te leggen, getuige het befaamde vredesaanbod, kort na afloop van de Ronde Tafel Conferentie, door prof. Anema in de Eerste Kamer aan het regeringsblok gedaan.

Bovendien laten de Staten-Generaal toe, dat in feite de bureaucratie het land regeert. Deze ontwikkeling is ongetwijfeld door de grote uitbreiding van de regeringstaak sinds de eerste wereldoorlog in de hand gewerkt, waar nog blijkt, dat de specialisatie, die zich op bijna alle levensterreinen doorzet, het de ministers zeer moeilijk maakt hun departementen te overzien, zodat in feite de hogere ambtenaren — administrateurs en referendarissen — de dienst uitmaken. Zodoende dreigt Nederland evenwel in een tweede regententijdperk te geraken, zij dan dat onze huidige regenten meer herinneringen aan de Pruijktentijd dan aan de Gouden Eeuw oproepen.

Eveneens moet als ernstig misbruik worden gesignaleerd, dat de regering het recht van amendement, een van de hoekstenen van ons democratisch staatsbestel, herhaaldelijk geweld aandoet door bij een de regering onaangenaam amendement, met intrekking van het desbetreffende wetsontwerp te dreigen. Het gevolg is dan onveranderlijk dat de Kamer, gesteld voor de keuze tussen een minder goede regeling en in het geheel geen regeling, voor deze volkomen inconstitutionele druk zwicht. Ook in dit opzicht toont de volksvertegenwoordiging — in dit geval dus de Tweede Kamer — zich zwak, zodat met een kleine variatie op een bekend gezegde kan worden verklaard, dat elke volksvertegenwoordiging de regering heeft, die zij verdient.

Resumerende kan worden opgemerkt, dat de Nederlandse democratie in een crisis verkeert en dat voor alles aan de partij-dictatuur een einde dient te worden gemaakt door afschaffing van het systeem Evenredige Vertegenwoordiging en de herinvoering van het districtenstelsel. Tevens moet de eis worden gesteld, dat de ministers leden van de Staten-Generaal zijn, wat autoritaire tendenzen der ministers tegengaat en ongetwijfeld het gehalte der volksvertegenwoordiging verhoogt.

Hoofdzaak is evenwel, dat het Nederlandse volk ontwaakt uit de politieke verdoving, waarin het nu al enige jaren neerligt, dat het toont een politieke wil te be-

zitten, dat het zijn lot weer in eigen handen neemt en dit niet langer overlaat aan de verwaten partij-bonzen, die Indië aan Soekarno hebben uitgeleverd en Nederland zelf, door uitholling van de nationale souvereiniteit, in de handen van Duitsland dreigen te spelen.

Redding is nog steeds mogelijk, maar dan moet er snel en krachtadig worden gehandeld. Wij moeten weer Nederlander durven zijn, trots op onze vlag en onze geschiedenis, trouw aan de volken, die onze leiding hebben aanvaard, trouw aan onze stamgenoten in Vlaanderen en Zuid-Afrika. Wij moeten weer, als de oude pioniers, op eigen krachten durven bouwen en door hard werken en sober leven ons vrij maken van de dollar-aalmoes der Amerikanen.

Help nu U zelf, zo helpt U God, benauwde Nederlanden.

Aan de Administratie van het

VERBOND DER LAGE LANDEN

DAGUERRESTRAAT 31

DEN HAAG

Ziehier ons program, dat zich duidelijk uitspreekt en geen enkel voor ons volk belangrijk vraagstuk uit de weg gaat of veronachtzaamt.

Het Verbond der Lage Landen is geen partij. Verre van dat te willen zijn, voert het, buiten alle onwezelijke verdeeldheid om, de strijd voor Nederland's toekomst. Door voorlichting, door beïnvloeding van hen, die om die toekomst bezorgd zijn, door opwekking en aanmoediging van alles wat waarlijk Nederlands is.

Het Verbond doet een beroep op ieder nationaal denkend Nederlander om medestander te worden in een actie, die moeilijk maar alleszins de moeite waard is!

Het Hoofdbestuur:

Dr. W. A. Veenhoven, Voorzitter.

D. Tump, Secretaris.

Mevr. M. G. A. de Ras-Oosterman
Penningmeesteresse.

A. M. van den Burg.

L. R. van Dullemen.

J. G. P. de Groot.

Mr. Dr. B. J. F. Steinmetz.

Ondergetekende,

wonende te

adres:

wenst lid *), student-lid *), jeugd-lid *), donateur *) te worden van het
VERBOND DER LAGE LANDEN met ingang van.....
tegen betaling van een contributie van f. **) per halfjaar.

*) doorhalen wat niet gewenst wordt.

**) minimum contributie f. 2.50 per halfjaar.

.....
(handtekening)

Wijze van betaling:

1. Door aanbieding van een kwitantie, verhoogd met incassokosten.
2. Door storting of overschrijving op Postgiro 224986 Daguerrestraat 31 Den Haag.

Datum: 195

Speciale instructies aan ACD, (Slechts bij definitieve opberging in te vullen).

CO 111571

12320

ONAFGEDAAN

Beyers
naam van vertimmer
Verbond van Haag Land
o.k.
afdrift met 111571
in P.D 4386

Afd./Sect.: B VII Dat.: 5-12-51 Par.: W.P.

Interne aanwijzingen ACD.

ACD.4B Dat.: 20/3/52 Par.: (K)

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.):

B VII

21.6.51

B VII (fromm opmerking tusschen) daarna naar
B VII (t.k. van ha van Beyers)

Chw opmerking 10/12/51

Waarom - dit Co niet toegevoerd aan CAW? Dit ont o van de Regionaal verklaring van het "Verbond van Haag Land" blijkt dat het tuch bezig houdt met aangelegenheden die op het terrein mijner eerbewijzen liggen. ACD moet hierbij letten (de codeafdeling heeft bijstaan ook metgeen!) en andere afdeling moet er ook op letten en an Co bereiden niet te lang aan houden.

CAWT
12/52

33630 - '50 K B VII Genee
13 12 2-52

grijze
aeb/cand

De Haag

VERTROUWELIJK

OP KAART
ACD/4B
DAI: 20/3/52
PAR: P

Verbinding: No.12

13 Juni 1951.

Doss.228/1

Onderwerp: Ontbinding van "Nationaal Reveil". Oprichting van de vereniging "Verbond der Lage Landen"

Datum ontvangst bericht:---

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: eigen waarneming

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

6.132
01.27-6.173.7
6.173.7
01.27-6.132

6.132	6.132	6.173.7	6.173.7
01.12	01.24	01.21	01.133
14 JUNI 1951			
ACD/111571			

6.173.7
01.1
6.173.7
01.122.1

Bijlagen: drie.

Op Zaterdag 9 Juni 1951 werd door de vereniging "Nationaal Reveil" in de kleine zaal van de Dierentuin te 's-Gravenhage een algemene ledenvergadering belegd.

Aanwezig 33 leden.

Te circa 14.00 uur opende de voorzitter Dr W.A.VEENHOVEN, bij Uw dienst bekend, de vergadering. Spreker gaf in het kort een overzicht van de werkzaamheden, welke "Nationaal Reveil" in de afgelopen jaren heeft verricht. Hij constateerde, dat het met "Nationaal Reveil" snel bergafwaarts is gegaan en dat er praktisch geen animo meer voor de vereniging bestaat. Spreker weet dit aan het feit, dat men de greep op de jongeren miste. Hij deelde mede, dat hij enige tijd geleden van een oud-bestuurslid van "Nationaal Reveil", die naar Amsterdam was verhuisd, had vernomen, dat in Amsterdam een vereniging bestond, waarvan vele jonge mensen lid waren. Spreker was naar Amsterdam gegaan en had een bespreking gehad met het bestuur van deze vereniging. Later had hij met andere bestuursleden van "Nationaal Reveil" contact gehad met het bestuur van de te Amsterdam bestaande vereniging, welke de naam droeg "Verbond der Lage Landen". Na een moeizame bespreking was men gekomen tot het opstellen van een Beginselprogram en het vaststellen van de statuten met behoud van de naam "Verbond der Lage Landen". Na nog een uiteenzetting te hebben gegeven van de doelstelling van de vereniging "Verbond der Lage Landen" stelde spreker voor de vereniging "Nationaal Reveil" te ontbinden en over te gaan tot een fusie met "Verbond der Lage Landen".

Hierna bestond gelegenheid tot discussie, waarvan door een vijftal leden gebruik werd gemaakt.

Vervolgens werd overgegaan tot stemming over het al of niet ontbinden van "Nationaal Reveil".

Met 30 stemmen voor en 3 stemmen tegen werd tot ontbinding van "Nationaal Reveil" overgegaan.

Hierna sloot de voorzitter de vergadering. Onmiddellijk hierna werd de oprichtingsvergadering van de vereniging "Verbond der Lage Landen" geopend.

Het nieuwe bestuur, dat tot September 1951 zal aanblijven, is als volgt samengesteld:

- Dr W.A.VEENHOVEN, voorzitter,
- D.TUMP, wonende te Amsterdam, secretaris,
- Mevrouw M.G.A.DE RAS-OOSTERMAN, penningmeesteresse.

o.k
cf.
Kaan

Leden:

X	Mr Dr B.J.F. STEINMETZ ✓	{ 's-Gravenhage }
X	J.G.P. DE GROOT ✓	{ " }
X	L.R. VAN DULLEMEN ✓	{ Amsterdam }
X	VAN DER BURG ✓	{ Amsterdam }

Nadat de statuten artikelsgewijze door de voorzitter voorgelezen en door de vergadering waren goedgekeurd, werd deze oprichtingsvergadering te 17.30 gesloten.

Een exemplaar van de statuten en het Beginselprogram van de vereniging "Verbond der Lage Landen" wordt hierbij gevoegd. (einde)

S T A T U T E N
van het
VERBOND DER LAGE LANDEN.

Naam en zetel.

Artikel 1.

De naam der Vereniging is Verbond der Lage Landen. Zij is gevestigd te 's-Gravenhage.

Duur.

Artikel 2.

De Vereniging Verbond der Lage Landen is met ingang van 9 Juni 1951 aangegaan voor de tijd van 29 jaar.

Doel.

Artikel 3.

dit is van belang
De Vereniging Verbond der Lage Landen stelt zich ten doel de actieve en voortgezette bestudering van de staatkundige, culturele, sociale en financieel-economische vraagstukken, die voor alle delen van de Nederlandse stam van betekenis zijn en het bevorderen en oplossing daarvan in waarlijk nationale geest.

Middelen.

Artikel 4.

Zij tracht dit doel te bereiken door:
het houden van openbare en besloten vergaderingen,
het organiseren van congressen en soortgelijke bijeenkomsten,
het uitgeven van een eigen orgaan,
het verspreiden van geschriften,
het voeren van overleg met organisaties, die verwante doeleinden nastreven en
alle verdere wettige en oirbare middelen.

Leden en donateurs.

Artikel 5.

De vereniging Verbond der Lage Landen heeft:
leden,
studenten-leden,
jeugd-leden, die tenminste 16 moeten en ten hoogste 21 jaar kunnen zijn,
ere-leden en
donateurs,
een en ander overeenkomstig regelen bij huishoudelijk reglement te stellen.
Het huishoudelijk reglement regelt tevens, wie lid kunnen zijn, de wijze waarop het lidmaatschap wordt verkregen en verloren, met dien verstande, dat van roeyement steeds beroep op de Algemene Vergadering mogelijk is.
Degene, die als lid wordt voorgesteld, maar nog niet definitief als zodanig is aangenomen, kan worden toegelaten als voorlopig lid. Het Algemeen Bestuur is bevoegd leden wier roeyement wordt voorgesteld, in afwachting daarvan te schorsen, een en ander wederom overeenkomstig bij huishoudelijk reglement te stellen regelen.

Algemeen Bestuur.

Artikel 6.

Het Algemeen Bestuur bestaat uit tenminste zeven leden, die uit de leden, door de Algemene Vergadering worden gekozen. Voorzitter, Secretaris en Penningmeester worden als zodanig gekozen, voor het overige wordt de verdeling van functies in de boezem van het Algemeen Bestuur geregeld.

Elk jaar treden twee leden af, volgens rooster door het Algemeen Bestuur vast te stellen. De aftredenden zijn terstond herkiesbaar.

Voor de eerste maal worden gekozen:

Voorzitter: Dr. W. A. Veenhoven

Secretaris: D. Tump *a. l. h.*

Penningmeesteresse: M. G. A. de Ras-Oosterman

Leden: L. R. van Dulleman *a. l. h.*

J. G. P. de Groot *a. l. h.*

Mr. Dr. B. J. F. Steinmetz

a. l. h.

Financiën.

Artikel 7.

Het verenigingsjaar valt samen met het kalenderjaar. De contributie der gewone leden bedraagt tenminste vijf gulden per jaar. Van de betaling der contributie kan geheel of gedeeltelijk ontheffing worden verleend, zulks ter beoordeling van het bestuur.

Uiterlijk binnen 3 maanden na het einde van het verenigingsjaar legt de penningmeester rekening en verantwoording af. Uiterlijk een maand daarna wordt deze rekening en verantwoording, vergezeld van een terzake door een commissie uit leden opgesteld verslag ten kantore ter inzage gelegd.

Afdelingen.

Artikel 8.

In elke gemeente, waar tien of meer gewone of studentenleden wonen wordt een afdeling opgericht.

Elke afdeling is bevoegd haar eigen reglement vast te stellen, hetwelk nochtans de goedkeuring van het Algemeen Bestuur behoeft en moet voldoen aan bij huishoudelijk reglement te stellen regelen.

Eén gemeente kan meer afdelingen tellen en een afdeling kan zich over meer dan één gemeente uitstrekken.

Het huishoudelijk reglement stelt insgelijks regelen nopens het organisatorisch verband tussen Algemeen Bestuur en Afdelingsbesturen en de functie dezer besturen ten aanzien van het aannemen en roeyeren van leden.

Algemene Ledenvergadering.

Artikel 9.

Jaarlijks in de maand September wordt een gewone Algemene Ledenvergadering gehouden, die:

a. het voorstel tot goedkeuring van het jaarverslag,

b. het voorstel tot goedkeuring der rekening en verantwoording van de penningmeester,

c. de eventuele voorziening in Bestuurs-vacatures en al hetgeen verder ter tafel komt, behandelt.

De Algemene Vergadering kan worden bijgewoond door alle leden, studentenleden, ere-leden en donateurs, zomede door afgevaardigden van de jeugdleden. Stemgerechtigd zijn slechts de door de afdelingen van gewone leden of studentenleden aangewezen afgevaardigden, die evenveel stemmen uitbrengen als de afdeling 25tallen leden telt. Telt een afdeling minder dan 25 leden, dan heeft deze één stem. Het mandaat der afgevaardigden is vrij en zonder ruggespraak.

Huishoudelijk reglement. Artikel 10.

Ook buiten de gevallen, waarin dit uitdrukkelijk is voorgeschreven kunnen bij huishoudelijk reglement nadere voorzieningen worden getroffen ter uitwerking en precisering der bij deze statuten gestelde regelen.

Statutenwijziging. Artikel 11.

Deze statuten kunnen worden gewijzigd op een Algemene Ledenvergadering waar tenminste $3/4$ van het totale stemmen-aantal aan de afdelingen toekomende, is vertegenwoordigd en tenminste $2/3$ van de ter vergadering uitgebrachte stemmen.

Is het stemmen-aantal van $3/4$ niet vertegenwoordigd, zo wordt binnen twee maanden een tweede vergadering uitgeschreven, die ongeacht het aldaar vertegenwoordigd aantal stemmen, toch weder met een meerderheid van $2/3$ kan besluiten.

Ontbinding. Artikel 12.

Het bepaalde bij het vorige artikel is mede op een voorstel tot ontbinding der vereniging van toepassing. De vergadering stelt tevens vast door wie en op welke wijze de ontbinding zal plaats vinden, zomede welke bestemming aan de bezittingen der vereniging zal worden gegeven.

National Period

Archie's Nat. Hist.

Verney in A.S. 300 to 150

Melrose, Linn. Acad.
Z. of Verney

That is from the
Weymouth

Chicoma of E. of

Weymouth

Ko-ter

N A T I O N A A L R E V E I L .

Daguerrestraat 31.

DEN HAAG

tel: 39.93.71.

RECTIFICATIE.

Zeer tot onze spijt is van Art.6 van het Beginsel-program van het Verbond der Lage Landen, in het stencil een zin weggevallen.

In Art.10 van het Beginsel-program is een wijziging in de interpunctie aangebracht.

Hieronder volgen derhalve de punten 6 en 10 in hun definitieve vorm.

- 6) Het Verbond der Lage Landen ziet het streven naar sociale hervormingen, in de zin van maatschappelijke verbondenheid en geestelijke verheffing, Het wenst dit streven in overeenstemming te brengen met de eisen der volkshuishouding en van nationaal behoud. Het richt zich tegen het anti-christelijk marxisme als maatschappijleer, in al zijn vormen en schakeringen.
- 10) Het Verbond der Lage Landen richt zich tegen de ontaarding van het Nederlandse partijwezen, hetwelk de volkswil miskent en het nationaal belang met voeten treedt. In het bijzonder leidt het huidige stelsel van partij-benoemingen tot de ondergang van het land.

--oOo--

No. 100/51 I.D.

Schuttled is samengez

Betreft: Nationale bijeenkomst "Verbond der lage landen" op-Zaterdag, 23 Juni 1951 te 15.30 uur in "Amicitia" te Amersfoort.

Spreker/ Dr.W.A.Veenhoven.

Aanwezig waren plm. 24 personen.

Stemming: beheerst, matig.

OP KAART
ACD/173
DAI: 10/4-12
PAR: OK

6.173.7

05.11

6.173.7
4 JULI 1951
ACD/112853
01.111

6.173.7

01.122.7

6.173.7

01.111

De voorzitter van het verbond, Dr.W.A.Veenhoven, opende de vergadering met de mededeling, dat de fusering van de vereniging "Nationaal Reveil" en de werkgemeenschap "De Lage Landen" op 9 Juni j.l. een feit was geworden. Uit deze fusie is ontstaan het "Verbond der Lage Landen", dat zich ten doel stelt geen partijvorming na te streven, maar de strijd beoogt voor de handhaving en vernieuwing van ons volksbestaan, waarna spreker een toelichting gaf op het programma van het verbond, waarin gestreefd wordt naar een herleving van het nationaal bewustzijn als voorwaarde voor handhaving van het Nederlands volksbestaan, welk bestaan bedreigd wordt door het expansionisme van grote mogendheden. Ook wordt door het Verbond geijverd voor het tot stand komen van een Ned.-Belg.-Luxemburgse Unie. In breder verband gezien hebben deze landen gelijkgerichte economische, politieke en militaire belangen, die veilig dienen te worden gesteld. Uitgaande van een bijzondere verbondenheid van Nederland met Vlaanderen, heeft het verbond warme genegenheid voor het streven der Vlamingen tot herstel van oude rechten. Het Verbond stelt zich daarbij niet op het standpunt van Groot-Nederland en geen verdeling in verband met taalgrens, hetwelk een einde zou betekenen van België. Spreker had het hierbij over het verschil in Godsdiens t/a van het Protestantisme en het Katholicisme en over het nastreven van een herleving van de Bourgondische staat. Een nauwer contact met de Vlamingen en een beter begrip van het Noorden voor de moeilijkheden, die de Vlamingen ondervinden, achtte spreker gewenst. De Vlamingen moeten zich geruggesteund weten door 10 miljoen Noorderlingen. Voorts hecht het Verbond grote waarde aan nauwe betrekkingen tussen de Nederlanden en de Unie van Zuid-Afrika. Ten aanzien van dit vraagstuk deelde spreker mede, dat de Nederlandse autoriteiten de emigratie naar Zuid-Afrika belemmeren, hetgeen zoals in de Belgische Pers werd vermeld, geschiedt op bevel van Londen.

Het Verbond wenst Nieuw-Guinea voor Nederland te behouden, mede in het belang van de oplossing van de overbevolking en uit overwegingen van agrarische en strategische aard. Nieuw-Guinea, aldus spreker, is een land met veel mogelijkheden en grote gebieden zouden na deskundig onderzoek voor agrarische doeleinden kunnen worden ontsloten. Hij noemde o.a. de bosbouw. Op strategisch gebied vormt Nieuw-Guinea in de Indosche Archipel een sleutelpositie van de eerste rang. Hij vergeleek in dat verband Portugal, dat de Azoren bezit. Voorts memoreerde spreker, dat de Papoea's onder Nederland wensen te blijven. Voorts besprak hij de kwestie Ambon, hetgeen ook recht heeft op een eigen staat. Het is een volk, dat zich naar de geest Nederlanders voelt. Het is zeer zeker geen Indonesisch volk, zomin als wij een Europees volk zijn.

In de Indische Archipel zijn zeker meer dan 60 nationaliteiten, waaronder Ambon. Nederland heeft grote verplichtingen aan Ambon en daaraan ontleent Ambon het recht op de dank en het medeleven van Nederland en moeten wij streven naar de erkenning van de Republiek der Zuid-Molukken, waarvan spreker opmerkt dat Nederland in deze een ereschuld heeft.

Ten aanzien van de positie van Nederland als zeevarende mogendheid merkte spreker op, dat Nederland een vloot nodig heeft, vooral ten aanzien van onze koopvaardijvloot, om de vaarroutes te behouden.

derland slechts enkele zeebodems heeft, die echter van een zo verouderd type zijn, dat de nieuwe Russische onderzeeërs vlugger zijn. Tevens releveerde spreker de door Amerika aan Nederland beschikbaar gestelde oorlogsschepen, die echter onvoldoende zijn. Spreker was er niet gerust op, dat in tijden van nood andere mogelijkheden Nederland onmiddellijk zouden helpen de koopvaardijvloot te beschermen en het doen openhouden van de scheepvaartlijnen. Dit is een nationale zaak, die belangrijker is dan het bevalligen van linies.

Tenslotte besprak de voorzitter de kwestie van "Heeft Nederland nog een volksvertegenwoordiging". Spreker betwijfelt zulks en is de mening toegedaan, dat wij afglijden naar de dictatuur. De Nederlandse democratie bevindt zich in een crisis. Heeft de minderheid (oppositie) aldus spreker, nog enige invloed waar de helft plus een beslist. Het partijwezen leeft in de volksvertegenwoordiging en heeft daarin een funeste invloed. Het partijbestuur is de baas en daarbij daalt het gehalte van de Volksvertegenwoordiging. Grondwettelijke rechten moeten worden beschermd, hetwelk, aldus spreker, te lachelig moet worden genoemd. Worden door leden van de Volksvertegenwoordiging amendementen ingediend, dan dreigt de Minister eventueel met intrekking of ter beschikking stellen van zijn portefeuille.

Nadat spreker hierover had uitgewijd, zag hij als enige uitweg om los te komen van het systeem der evenredige volksvertegenwoordiging een herinvoering van het districtenstelsel en hij achtte het gewenst, dat de Ministers uit de Volksvertegenwoordiging werden verkozen.

BINDE.

Op verzoek dd. 20-6-51, no. 228/3 I.D. in afschrift gezonden naar I.D. 's-Gravenhage.

Aan de Administratie van het

VERBOND DER LAGE LANDEN

DAGUERRESTRAAT 31

DEN HAAG

Ondergetekende,

wonende te

adres:

wenst lid *), student-lid *), jeugd-lid *), donateur *) te worden van het
VERBOND DER LAGE LANDEN met ingang van
tegen betaling van een contributie van f. **) per halfjaar.

*) doorhalen wat niet gewenst wordt.

**) minimum contributie f. 2.50 per halfjaar.

.....
(handtekening)

Wijze van betaling:

1. Door aanbieding van een kwitantie, verhoogd met incassokosten.
2. Door storting of overschrijving op Postgiro 224986 Daguerrestraat 31 Den Haag.

Datum: 195

De Secretariaten der Afdelingen zijn gevestigd:

Afdeling Amsterdam: De Clercqstraat 113;

Afdeling Den Haag: Van Slingelandtstraat 22;

Afdeling Haarlem: Molijnstraat 19.

In verschillende andere plaatsen wordt de oprichting van afdelingen voorbereid.

Algemeen Secretariaat: Singel 51, Amsterdam.

De toestand, waarin het Nederlandse volk verkeert, legt aan de nationale groeperingen en aan allen, wie de nationale zaak ter harte gaat, grote verantwoordelijkheid op.

De Vereniging „Nationaal Reveil” en de Werkge-meenschap „De Lage Landen” wensden deze toestand volledig onder het oog te zien. Met het oog op de grote belangen, die voor ons volk op het spel staan, achten zij eenheid in streven en strijd noodzakelijk, onder terzijdestelling van onbelangrijke verschillen van gevoelens en inzichten.

Derhalve hebben zij tot fusie besloten, welke is be-lichaamd in de oprichting op 9 Juni 1951 van het

VERBOND DER LAGELANDEN.

Eendracht maakt macht. Dit samengaan moge een aansporing zijn om tot één organisatie te geraken, welke alle nationaal voelenden omvat.

Dit Verbond, dat overigens geen partijvorming nastreeft, beoogt de strijd voor de handhaving en vernieuwing van ons volksbestaan doelbewust en kracht-dadig te voeren, doet een beroep op allen, die ons vaderland metterdaad willen dienen, om hun krachten te geven aan de ene nationale strijd, gedachtig aan de woorden van Willem van Oranje: „Dit land is te klein om verdeeld te zijn.”

Het Bestuur van het

VERBOND DER LAGELANDEN

roept U op tot deelneming aan zijn eerste nationale bijeenkomst op

Zaterdag, 23 Juni a.s. om 3.30 uur n.m.
in „Amicitia”, Plantsoen Zuid 2 te
AMERSFOORT
(nabij de Utrechtse straat)

Na een korte toelichting op het program van het Verbond, dat hiernaast is omschreven, zal de Voorzitter, Dr. W. A. Veenhoven het onderwerp inleiden

HEEFT NEDERLAND NOG EEN VOLKSVERTEGENWOORDIGING?

Het Bestuur:

Dr. W. A. Veenhoven, Voorzitter.

Dr. Tump, Secretaris.

Mevr. M. G. A. de Ras-Oosterman,
Penningmeesteresse.

A. M. van den Burg.

L. R. van Dullemen.

J. P. G. de Groot.

Mr Dr B. J. F. Steinmetz. >

*bestuurfunctie
ok oornedelen
Kubien teels
nog niet in functie*

PROGRAM.

1. Het **Verbond der Lage Landen** streeft naar een herleving van het nationaal bewustzijn als voorwaarde voor de handhaving van het Nederlands volksbestaan, dat bedreigd wordt door het expansionisme der grote mogendheden.
 2. Het **Verbond der Lage Landen** ijvert voor het tot stand komen van een Nederlands-Belgisch-Luxemburgse Unie, daar deze landen — in breder verband gezien — gelijkgerichte economische, politieke en militaire belangen hebben.
 3. Het **Verbond der Lage Landen**, uitgaande van een bijzondere verbondenheid van Nederland met Vlaanderen, heeft warme genegenheid voor het Vlaamse streven tot herstel van zijn aloude rechten.
 4. Het **Verbond der Lage Landen** wenst een actieve cultuurpolitiek ten aanzien van alle gebieden, waar delen van de Nederlandse stam woonachtig zijn. Het hecht grote waarde aan nauwe betrekkingen tussen de Nederlanden en de Unie van Zuid-Afrika.
 5. Het **Verbond der Lage Landen** acht de gewestelijke bewegingen een positieve bijdrage tot het behoud en de vernieuwing van de Nederlandse volkskracht.
 6. Het **Verbond der Lage Landen** ziet het streven naar sociale hervormingen in de zin van maatschappelijke verbondenheid en geestelijke verheffing. Het wenst dit streven in overeenstemming te brengen met de eisen der volkshuishouding en van nationaal behoud. Het richt zich tegen het anti-christelijk marxisme als maatschappijleer, in al zijn vormen en schakeringen.
 7. Het **Verbond der Lage Landen**, zich bewust van de gevolgen der overbevolking in de Nederlanden, wenst t.a.v. de landverhuizing in de eerste plaats volksplantingen in de overzeese gebiedsdelen. Emigratie in de eigenlijke zin des woords behoort zoveel mogelijk geleid te worden naar de Unie van Zuid-Afrika; in geval van emigratie naar elders dienen zowel het stamverband tussen de emigranten onderling, als het verband met het moederland bewaard te blijven.
- Het **Verbond der Lage Landen** wenst Nieuw-Guinea voor Nederland te behouden. Het dringt aan op spoedige erkenning van de Republiek der Zuid-Molukken. Het Verbond komt op voor het zelfbeschikkingsrecht van de volkeren van de Indische archipel; in het bijzonder voor die gebieden, waar de Nederlandse cultuur nog een levende factor vormt.
9. Het **Verbond der Lage Landen** wenst de positie van Nederland als zeevarende mogendheid onverzwakt te handhaven.
 10. Het **Verbond der Lage Landen** richt zich tegen de ontaarding van het Nederlandse partijwezen, hetwelk de volkswil miskent en het nationaal belang met voeten treedt. In het bijzonder leidt het huidige stelsel van partij-benoemingen tot de ondergang van het land.

SPECIALE INSTRUCTIES AAN ACD,
(Slechts bij definitieve opberging in te vullen).

ONAFGEDAAN

CO 118.820^v 02 320

116320

o.k. Jri Co 123876

Afd./Sect.:

B.VII

Dat.:

20.2.52

Par.:

[Handwritten signature]

Interne aanwijzingen ACD.

[Large handwritten mark]

ACD.48

Dat.:

25/3/52

Par.:

[Handwritten mark] (K)

[Handwritten signature]

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.):

B.VII

24.9.51

nota aan WRAA dd. 12.2.52

B.VII

43

s.v.p. berging aangeven

RAPPORT:
VAN: KA.RA
AAN: H.B.
NO.: A 1386
ONDERWERP: Verbond der Lage Landen.

OP KAART
ACD/48
DA: 25/3/52
PAR: 3

6. 173. 7
21 SEP. 1951
A 51 118. 820.

1. CLIPPER vraagt onze aandacht voor een artikel in "De Waarheid" van 6 September 1951 op pagina 2. Dit artikel beschrijft een "neo-fascistische" groep, die zich noemt "Verbond der Lage Landen", waarvan "leider" zou zijn een Dr. VEENHOVEN.
2. CLIPPER zou het op prijs stellen van ons een rapportje te mogen ontvangen over deze beweging, haar politieke samenstelling, activiteit, doelstellingen, omvang en kracht; wie maakt er deel van uit en wie is Dr. VEENHOVEN?

21-9-51.

Aan KA.RA

Van H.B.

No. : B 118820

Bijl: 2

Betr: Verbond der Lage Landen.

AV 3

Naar aanleiding van Uw rapport no. A 1386 van
21 September 1951 doe ik U toekomen een overzicht
over het Verbond der Lage Landen en een afschrift
van het program van het Verbond.

(B VII)

H.B.

8 Februari 1952

12 FEB. 1952

VERBOND DER LAGE LANDEN

VERTROUWELIJK

Het Verbond der Lage Landen ontstond op 9 Juni 1951 uit een fusie van Nationaal Revell en de Werkgemeenschap der Lage Landen. Dit blijkt uit een mededeling van de voorzitter van het Verbond, Dr W.A. Veenhoven, welke hij deed op de op 9 Juni 1951 te Amersfoort gehouden nationale bijeenkomst van het Verbond.

Het Hoofdbestuur bestaat uit:

Voorzitter: Dr W.A. Veenhoven, geb. te 's-Gravenhage 5-2-1913, wonende te 's-Gravenhage, Juliana van Stolberglaan 281, beroep: leraar N.O. geschiedenis;

Secretaris: D. Tump, geb. te Amsterdam 1-1-1922, wonende te 's-Gravenhage, Populierstraat 29, beroep: schrijver Ministerie van Oorlog;

Penningmeesteresse: Mevr. M.G.A. de Ras-Bosterman, geb. te Breda 15-8-1896, wonende te 's-Gravenhage Dagnerestraat 31;

Leden : A.M. van den Burg, geb. te Amsterdam 18-3-1910, wonende te Amsterdam, Orteliuskade 18-1;
W.J.B. Mijer; geb. te Maastricht 30-2-1922, wonende te Amsterdam, De Lasserestraat 144, beroep: directeur van een N.V.;
J.P.G. de Groot, geb. te Den Bosch 2-2-1903, wonende te Den Haag, Munspeetlaan 19, beroep: sergeant-majoor instructeur;
Mr Dr B.J.F. Steinmetz, geb. te Delft 6-2-1891, wonende te Den Haag, Van Imhoffstraat 38, beroep: notaris-advocaat.

Door het Verbond is een uit tien punten bestaand program uitgegeven (zie bijlage).

In verband met de "open brief" aan President Truman (besproken in de Volkskrant van 5 Februari 1952), waarin een beroep op Truman en het Amerikaanse volk wordt gedaan om Nederland te helpen Nieuw-Guinea te behouden, moge hier meer speciaal de aandacht worden gevestigd op punt acht van dit program. Daarin stelt het Verbond o.a., dat het Nieuw-Guinea voor Nederland wenst te behouden. In de toelichting worden als argumenten hiervoor aangevoerd:

- a. Nieuw-Guinea behoort tot het Koninkrijk, afstand van grondgebied staat voor ons buiten elke overweging.
- b. Nieuw-Guinea alleen kan het overbevolkingsprobleem oplossen en terzelfdertijd de Nederlandse welvaart herstellen.
- c. Nieuw-Guinea is een strategische sleutelpositie van de eerste rang; Nederlands Pacific-positie wordt hierdoor sterker en ons internationaal aanzien evenzeer (vgl. Portugal-Azoren).
- d. Nederland voelt zich verantwoordelijk voor het Papoeavolk, dat onder Nederlandse vlag wenst te blijven en voor een groot gedeelte tot het Christendom is bekeerd.

Door het Verbond worden maandelijks "Mededelingen" uitgegeven, waarin artikelen en beschouwingen voorkomen, omtrent Vlaamse aangelegenheden, Nieuw-Guinea, Zuid-Afrika, e.d..

Er bestaan thans afdelingen te Amsterdam en Den Haag, terwijl er te Haarlem en Schoorl ook een begin van activiteit valt te bespeuren. Omtrent ledental is d.z.z. niets bekend. Door de afdelingen wordt wel een zekere activiteit ontplooid, zich uitende in het houden van lezingen en discussie-avonden.

Op 26 November 1951 werd door het Verbond, in samenwerking met het Veteranen Legioen Nederland, een Nieuw-Guinea appel gehouden. Ongeveer 450 belangstellenden waren aanwezig. (Het Veteranen Legioen bestaat uit Oud-Indië-strijders; het geeft een blad uit: "Oud Wapenbroeders". Uit Jaargang I no 5 van dit blad, Januari 1952, blijkt dat het bestuur van het Legioen thans heeft besloten zich actief in te laten met de politiek en wel omdat het bestuur niet accoord gaat met de Nederlandse politiek t.a.v. Indonesië.)

Volgens mededeling van een lid van het Hoofdbestuur stelt het Verbond geen prijs op leden, die als voormalige N.V.B.'ers moeten worden beschouwd. Een fusie met de Werkgemeenschap Europa (leider Paul van Tienen), een neo-nazistische organisatie, zou om die reden ook niet zijn doorgegaan.

Wel zou het in de bedoeling liggen om te trachten een fusie aan te gaan met De Vaderlandse Kring van Admiraal Helfrich. (Zeer onlangs richtte deze organisatie een manifest tot het Nederlandse volk, waarin scherp protest werd aange-tekend tegen een eventuele overlevering van Nieuw-Guinea aan Indonesië).

Resumerende kan gezegd worden, dat deze organisatie bestaat uit leden van een "Nieuw-Guinea Werkgemeenschap" no. 1 wordt gezegd; het collectivisme van de socialisten en communisten enerzijds, van fascistische en nationaal-socialisten anderzijds, alsook het individualisme der liberalen wordt met nadruk afgewezen.

Het Verbond beschouwt het als zijn taak de wil tot nationaal zelfbehoud van het Nederlandse volk op te wekken.

Men zou de instelling van het Verbond het beste kunnen kenschetsen als ultra-nationaal, niet extreem.

Uit de voorhanden zijnde gegevens wordt niet de indruk verkregen, dat het Verbond een grote omvang heeft. Er bestaan slechts enkele afdelingen en enkele uitlatingen in de Mededelingen zoals: "de zaal was niet zo vol als wij gehoopt hadden" en "onze activiteit wordt geremd door gebrek aan geldmiddelen" wijzen in deze richting.

102 320

PROGRAM van het VERBOND DER LAGE LANDEN

1. Het VERBOND DER LAGE LANDEN streeft naar een herleving van het nationaal bewustzijn als voorwaarde voor de handhaving van het Nederlands volksbestaan, dat bedreigd wordt door het expansionisme der grote mogendheden.
2. Het VERBOND DER LAGE LANDEN ijvert voor het tot stand komen van een Nederlands-Belgisch-Luxemburgse Unie, daar deze landen - in breder verband gezien - gelijkgerichte economische politieke en militaire belangen hebben.
3. Het VERBOND DER LAGE LANDEN, uitgaande van een bijzondere verbondenheid van Nederland met Vlaanderen, heeft warme genegenheid voor het Vlaamse streven tot herstel van zijn aloude rechten.
4. Het VERBOND DER LAGE LANDEN wenst een actieve cultuurpolitiek ten aanzien van alle gebieden, waar delen van de Nederlandse stam woonachtig zijn. Het hecht grote waarde aan nauwe betrekkingen tussen de Nederlanden en de Unie van Zuid-Afrika.
5. Het VERBOND DER LAGE LANDEN acht de gewestelijke bewegingen een positieve bijdrage tot het behoud en de vernieuwing van de Nederlandse volkskracht.
6. Het VERBOND DER LAGE LANDEN ziet het streven naar sociale hervormingen in de zin van maatschappelijke verbondenheid en geestelijke verheffing. Het wenst dit streven in overeenstemming te brengen met de eisen der volkshuishouding en van nationaal behoud. Het richt zich tegen het anti-christelijk marxisme als maatschappijleer, in al zijn vormen en schakeringen.
7. Het VERBOND DER LAGE LANDEN, zich bewust van de gevolgen der overbevolking in de Nederlanden, wenst t.a.v. de landverhuizing in de eerste plaats volksplantingen in de overzeese gebiedsdelen. Emigratie in de eigenlijke zin des woords behoort zoveel mogelijk geleid te worden naar de Unie van Zuid-Afrika; in geval van emigratie naar elders dienen zowel het stamverband tussen de emigranten onderling, als het verband met het moederland bewaard te blijven.
8. Het VERBOND DER LAGE LANDEN wenst Nieuw-Guinea voor Nederland te behouden. Het dringt aan op spoedige erkenning van de Republiek Zuid-Molukken. Het Verbond komt op voor het zelfbeschikkingsrecht van de volkeren van de Indische archipel; in het bijzonder voor die gebieden, waar de Nederlandse cultuur nog een levende factor vormt.
9. Het VERBOND DER LAGE LANDEN wenst de positie van Nederland als zeevarende mogendheid onverzwakt te handhaven.
10. Het VERBOND DER LAGE LANDEN richt zich tegen de ontaarding van het Nederlandse partijwezen, hetwelk de volkswil miskent en het nationaal belang met voeten treedt. In het bijzonder leidt het huidige stelsel van partijbenoemingen tot de ondergang van het land.

SPECIALE INSTRUCTIES AAN ACD,
(Slechts bij definitieve opberging in te vullen).

ONAFGEDAAN

CO 121910

80320

60320
D.K. in de aanvragen
op stuk en de bylage
die aant sub 4

Afd./Sect.: 10/11

Dat.: 1.11.52 Par.: 1

Interne aanwijzingen ACD.

g

zie Co 'a
130617-65 II
118020
113076
Par. (K)

21/12
3

ACD. 4B

Dat.: 26/3/52

Par. 1

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.):

1. van KBW aan B ACST, 1/1/52
10/11

2. B. VII
6.11.51

4. Motie van ACD in persbellede GOSlek. Verb der hoge konder
Wonen sampl van het mededelin ja blad voor
uiteindelijk bekaft in 60320 slechts 1 exempl van elk
no van die meded. blad voor te komen
Exempl die dus de blad pap. kunnen naar 10/11

VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12 *de Haag*

31 October 1951.

Doss.228/6

Onderwerp: "Verbond der lage landen".

Datum ontvangst bericht:---

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Ondernomen actie:---

Medewerkende instanties:---

6.173.7	6.173.7	6.173.7
05.12	01.1223	01.165
31 OCT 1951		
ACD/121948		
		6.173.7
		05.23

OP KAART
ACD/48
DAT: 26/3/52
PAR: 7

Bijlage: één orgaan. *Verbond der lage landen N° 2, Oct. 51.*

Op Maandag 8 October 1951 hield de afdeling Den Haag van het "Verbond der lage landen" in het gebouw van de Volksuniversiteit aan de Mauritskade 5 te 's-Gravenhage een besloten ledenvergadering.

Omtrent het verloop van deze vergadering werd één dezer dagen het volgende vernomen:

De vergadering werd geopend door:

Dr Willem Adriaan VEENHOVEN, geboren te 's-Gravenhage 5 Februari 1913, wonende Juliana van Stolberglaan 281 te 's-Gravenhage.

Hierna volgde bestuursverkiezing. Gekozen werden Arnoldus Theodorus VAN DER WART, geboren te Voorburg 6 Juli 1893, leraar, wonende Galvanistraat 21 te 's-Gravenhage, voorzitter,

Hendrika Johanna BRUIL, geboren te Hummelo en Keppel 12 Juli 1907, echtgenote van:

Huibert Willem MEULENBELT, geboren te Baarn 15 November 1894, zonder beroep, wonende Columbusstraat 16 te 's-Gravenhage, secretaris,

L.KOSTER, verdere personalia onbekend, penningmeester. Als leden werd gekozen:

Poppo SNOEK, geboren te 's-Gravenhage 14 Mei 1927, ambtenaar bij het Ministerie van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen, wonende Van Bassenstraat 12 te 's-Gravenhage,

Willem Paul Gilles WOLTHERS, geboren te 's-Gravenhage 4 Mei 1919, kantoorbediende, wonende Van Slingelandtstraat 22 te 's-Gravenhage en

Johannes Pieter ZOUTENDIJK, geboren te 's-Gravenhage 29 December 1920, winkelier, wonende Groot Hertoginnelaan 25 te 's-Gravenhage.

Na de bestuursverkiezing hield Dr VEENHOVEN een rede met als onderwerp: "De Wederopstanding van het Koninkrijk".

Na de pauze werden films vertoond over Suriname.

Te omstreeks 23.00 uur sloot de voorzitter deze vergadering.

De afdeling Den Haag zal discussie-avonden organiseren en wel op 5 en 25 November 1951, 17 December 1951, 7 Januari 1952, 28 Januari 1952, 10 Februari 1952, 10 Maart 1952 en 31 Maart 1952.

Deze bijeenkomsten zullen worden gehouden in het café "De Kroon", Spui 10 te 's-Gravenhage.

Een exemplaar van "Medelingen", orgaan van het "Verbond der Lage Landen", waarin o.a. de door Dr VEENHOVEN uitgesproken rede summier is opgenomen, gaat hierbij (einde)

(NK) x1

*bestuursfunctie
leer- of vermeldde
toonidig kaart
aanleggen*

MEDEDELINGEN

VAN HET

VERBOND DER LAGE LANDEN

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

Redactie-Secretariaat:
Daguerrestraat 31 Den Haag

No. 2.

October 1951.

HET VERBOND EN DE SOUVEREINITEITSOVERDRACHT.

1. In tegenstelling met alle politieke partijen wenst het Verbond der Lage Landen zich niet neer te leggen bij de soevereiniteits-overdracht, die Nederland en Indonesië beide tot de rand van de afgrond heeft gevoerd.
2. Het Verbond is van oordeel dat deze soevereiniteitsoverdracht door een aantal plichtsvergeten partijpolitici is doorgedreven tegen de wil van het Nederlandse volk in. Dat dit geen blote bewering is wordt bewezen door het feit dat in Januari j.l. slechts 34 leden van de Tweede Kamer zich voor onvoorwaardelijke handhaving van de Nederlandse soevereiniteit over Nieuw-Guinea uitspraken, terwijl krachtens een recent opinie-onderzoek 62 % van het Nederlandse volk op dit standpunt staat.
3. Bovendien is het oordeel van de volkeren van Indonesië nimmer over deze soevereiniteitsoverdracht gevraagd, integendeel de protesten van de vele volkeren, Ambonezen, Menadonezen, Timorezen enz. zijn volkomen genegeerd.
4. Hier komt nog bij dat de soevereiniteitsoverdracht de volkeren van de Indische archipel geenszins de onafhankelijkheid heeft gebracht, maar veeleer dat het Nederlandse bestuur door een Javaans despolisme is vervangen.
5. Men versta ons wel, wij zijn niet op herstel van een koloniaal imperium uit, maar wij komen op voor het recht van vele volken in de archipel als: Ambonezen, Menadonezen, Madoerezen enz. enz., om zich te ontworstelen aan het Javaanse despolisme, dat hun nationale persoonlijkheid verdrukt en zich op voet van volkomen gelijkheid, samen met de Nederlanders, te scharen onder het Oranjehuis.

6. Het Verbond der Lage Landen streeft de wederopstanding van het Koninkrijk na, waarin geen enkele rassendiscriminatie zal voorkomen, maar blank en bruin in één rijkscburgerschap verenigd, schouder aan schouder naast elkander staan.
7. Het Verbond der Lage Landen ziet in het Uniestatuut nog steeds een mogelijkheid om de onderdrukte minderheden in Indonesië te hulp te komen. Maar dan zal Nederland het zelfbeschikkingsrecht niet met slappe protesten, maar zonodig met daden moeten handhaven. Een voor allen, allen voor een.

--ooOoo--

VERKEERD-GERICHT BENELUX-ENTHOUSIASME.

Quis amat, castigat.
Gij, lammenadig ras van laffe stommerikken,
Zooals Destrée, de Waal, u schold in 't parlement,
Zult gij dan eeuwiglijk van wie uw rechten schendt,
Als honden die men stampt, de laarrenzolen likken ?

(uit "Gepantserde verzen", van Pol de Mont.)

In de tijd dat de Waal Destrée, de latere Belgische minister, aldus de fiolen zijns toorns uitgoot over de steeds maar protesterende en lammenterende Vlaamse mede-staatsburgers, bestonden er nog geen strafbepalingen, waarbij het verboden was een volksgroep te beledigen. Ik weet niet of in het huidige België een dergelijke bepaling bestaat, maar gesteld, dat zo'n bepaling wel bestaat en dat Destrée nog zou leven en zijn scheldpartij zou herhalen, -- zou men in Nederland dan tegenwoordig voelen, dat deze scheldtirades ook ons raken ?

Ik vrees van niet.

Wat ik met deze inleiding wil betogen ? - Het is dit:

Er bestaat in ons land een stroming, die de Benelux-gedachte gaarne zo spoedig mogelijk in de praktijk gebracht wil zien. En daar is m.i. ook alles voor te zeggen. - Economisch, cultureel en politiek.

En sedert ons land is afgezakt tot een overbevolkt Zuiderzeeprovincietje in West-Europa, is verwerkelijking van de Benelux-gedachte waarschijnlijk het enige redmiddel om ons volk op te heffen uit zijn diep verval. Maar niet iedere wijze om tot dat doel spoedig te geraken is goed en deugdelijk. En zeker zijn het niet de twee volgende gebeurtenissen van recente datum, die ik lees in het Augustusnummer van het maandblad "Nederlandia" van het Algemeen Nederlands

Verbond.

Het Benelux-Comité te Maastricht heeft het voortouw genomen tot een uitwisseling van leerlingen van ambachtscholen met Luik (Liège), teneinde hen (dat zijn dan de Limburgse knapen) kennis te doen maken met de Belgische vakscholing en hen in staat te stellen zich de Franse taal eigen te maken. Men zal beginnen (!) met plaatsing van een aantal Maastrichtse leerlingen in Luik. De mogelijkheid om Luikse leerlingen in Maastricht onder te brengen s c h i j n t n o g o p m o e i l i j k h e d e n t e s t u i t e n .

Dat nu verbaast mij niets. De Walen hebben steeds gaarne aan culturele expansie gedaan en over het algemeen hebben zij het ook steeds "vertikt" om de taal van de meerderheid van het "lammenadig ras" der Vlamingen, dat is de Nederlandse taal, zich eigen te maken.

"Deze uitwisseling is zeer toe te juichen", schrijft de redactie van Neerlandia goedig, "mits de geestdrift van beide kanten komt".

Voorlopig schijnt de geestdrift maar van één kant te komen.

Het tweede feit dat Neerlandia signaleert is m.i. ernstiger, omdat hier geen redres meer mogelijk is. Mr C.R.C. Wyckerheld Bisdom, "avocat près le Hoge Raad der Nederlanden", zou op 7 Juni j.l., -- als het bericht juist is -- voor de "Conférence du Jeune Barreau d'Anvers" een voordracht gehouden hebben over het onderwerp "La responsabilité du journaliste". - En al is een advocaat bij de Hoge Raad, nog geen Edelhoogachtbare, zoals de redactie van Neerlandia schijnt te menen, de opmerking van het blad: "Zulks wijst op een gemis aan "stam"fierheid (s.v.v.-S./-) en op een betreurenswaardig onbegrip voor de zware strijd, welke de Vlamingen -- die toch ook, in de culturele betekenis van het woord, Nederlanders zijn, -- voor het behoud van eigen land en taal te voeren hebben", komt mij volkomen juist voor.

Nog eens: als het bericht juist is -- hetgeen haast niet te geloven is -- dan wil ik gaarne de goede trouw van Mr Wyckerheld Bisdom in deze aannemen, maar dan blijft het niettemin een ongewenst partijkiezen, zij het wellicht ongewild, in een ons zeer nauw rakende binnenlandse aangelegenheid van "een zeer bevriende nabuurstaat", zoals de vooroorlogse terminologie luidde van al degenen, die zich nog niet met de Benelux-gedachte hadden vertrouwd gemaakt.

ASSEN, September '51

Dr H.P. Schaap.

artikel vermeldes.

onder verwijzing naar berging

Kanttekeningen.

Vrijwilligers treden aan !

Deze maand is er een zeer bijzonder blad verschenen. "Oud Wapenbroeders" is de naam, uitgave van en voor Indië-veteranen !

Eindelijk heeft men in de kringen van de oud-militairen de stap genomen, waarop reeds lang gewacht werd.

"Wapenbroeders" is jarenlang het soldatenwoord geweest in Indië, een bloc, waarvan men getuigde: "Wij hebben het even hard nodig als munitie en harder dan brood!" Thans - in de donkerste tijd van ons volksbestaan - gaat de stem van het beste deel van onze natie weder klinken.

De redactie van "Oud-Wapenbroeders" stelt zich ten doel een bijdrage te leveren tot de strijd om de nationale bewustwording. Mars van de hedendaagse partij-politiek streeft men naar de opvatting van een Legioen van oud-strijders. De bezieling, die uit dit blad spreekt, wortelt in het geloof aan een betere toekomst.

Het blad is keurig verzorgd. Ieder lid van ons Verbond dient van deze uitgave kennis te nemen (Redactie-adres: Postbus 76, Apeldoorn)

Naast ons Verbond komt straks het machtige Legioen van oud-strijders te staan, bezield met gelijke idealen.

Vrijwilligers naar voren !

Doel: Nederland !

-.--.-.-.-

"De Waarheid" huilt !

De redactie van "de Waarheid" huilt als een hond, die op zijn staart is getrapt. Niet zonder reden overigens ! Het Verbond der Lage Landen heeft zijn actie in de rode burcht, die Amsterdam nog steeds is, ingezet met een bijeenkomst, die klonk als een klok. Die avond waren ook de communistische agenten op hun post, Zodoende konden de volgende dag de Waarheid-lezers uitvoerig (drie kolommen) vernemen over het bestaan van ons Verbond en van een nationalistisch-Trotzkistische samenzwering.

Het geheel - met de repliek van een Vlam-redacteur - komt ons voor als een goede 1 April-mop, een beetje fantastisch, maar toch wel leuk. Vooral die beschuldiging van Amerikaanse sympathieën is wel erg waarschijnlijk. Als dat zo doorgaat krijgt het Hoofdbestuur

zeker dollars in de kas !

Wat een verwarring heerst er toch in ons arme land. En wat een kortzichtige verdachtmaking. Je vraagt je af of de mensen menen wat ze schrijven. In ieder geval, een bewijs te meer, dat de actie van het Verbond de communisten niet erg bevalt !

Ga zo voort - - - - -

-.-.-.-.-

Dr P.H.Ritter en de Vlaamse schrijvers.

In het Augustusnummer van "Het boek van Nu" vinden we, naar aanleiding van een bijeenkomst van Noord- en Zuid-Nederlandse schrijvers, de volgende ontboezeming van de hand van Dr P.H.Ritter Jr.

"Andere Vlaamse schrijvers brachten eveneens het sociale moment op de voorgrond, zij willen hun literatuur zien in het tijdsverband en zij vragen zich af, wat is onze taak in de tegenwoordige wereld en in het tegenwoordige Vlaanderen ? De toestand in het Zuiden tussen de letterkundigen schijnt iet wat anders te zijn dan hier. Er zijn enige notoire gevallen geweest tijdens de bezetting van wat men hier "collaboratie" zou noemen, in ieder geval van gunstiger gezindheid tegenover de Duitsers dan men kan goedkeuren. Maar wij mogen daarbij niet vergeten, dat de situatie in Vlaanderen anders lag dan hier. De verhouding van de stambewuste Vlaming ten aanzien van België verschilt geheel van die van de goede Nederlander tot Nederland. Hij gevoelt België als het staatsrechtelijk geheel, waarin hij is opgenomen, maar Vlaanderen als zijn vaderland. Vandaar dat hij van nature minder vol haat en bitterheid tegenover de Duitser zich bevindt, die hem in de eerste oorlog de vervlaamsing der Gentse Universiteit heeft geschonken en die aan België het beestachtige S.S.regime onthield, waaronder wij zo hebben geleden. Er zijn Vlaamse schrijvers, die iedere samenwerking met de vijand, niet alleen van België, maar ook van Nederland en de Nederlandse stam, hebben verafschuwed en zo schijnt er verwijdering te zijn gekomen in letterkundige gelederen."

-.-.-.-.-

Prof.C.C.Berg, in de afgelopen jaren een der steunpilaren van de beruchte vereniging Nederland-Indonesië, die steeds ijverig de belangen van Soekarno behartigde, is weer eens op het oorlogspad geweest. Dit maal eiste de Leidse hoogleraar geen overdracht van Nederlands grondgebied aan de Republiek Indonesië, voerleer was thans afschaffing

van alle nationale talen het oogmerk. Wanneer men een dergelijke stelling door een taalgeleerde van naam verdedigd ziet, grijpt men zich toch naar het hoofd. Een dergelijke absurditeit kan van een onevenwichtig H.B.S.scholier verwacht worden, maar geenszins van een hoogleraar, tenzij men bij de heer Berg verdraagde puberteit veronderstelt. Immers, welk een ongehoorde verarming zou van een vernietiging der nationale talen het gevolg zijn. Voorwaar, een voorbeeld, waartoe een anti-nationale gezindheid iemand leiden kan.

Wij vragen ons dan ook met verbazing af waarin het volgende "positieve" voorstel van deze parol der Leidse universiteit zal bestaan. Ongetwijfeld zal prof. Berg aan het progressieve devies: "Ons is niets te del" trouw blijven.

-.-.-.-.-

Mededelingen van het Hoofdbestuur.

(NK) X Het Hoofdbestuur maakt bekend, dat het op 24 September j.l. ald lid heeft geassumeerd de Heer W.J.B. Mijjer te Amsterdam.

-o-o-o-o-o-o-o-

Uit de Afdelingen.

Afdeling DEN HAAG.

Een pracht avond !

Dat is het geworden, onze eerste ledenvergadering van de Haagse Afdeling van het "Verbond der Lage Landen". Op 8 October j.l. waren we in het gebouw van de Volksuniversiteit, alwaar ook vijf leden van het Hoofdbestuur hun belangstelling toonden. De Algemene Voorzitter, Dr. Veenhoven, opende met een korte bespreking over de gang van zaken. Daar geen tegencandidaten waren gesteld, installeerde hij het voorlopig bestuur als definitief, en gaf de leiding over aan de Afdelings Voorzitter, de heer A.Th. van der Wart.

Deze dankte namens het gehele afdelingsbestuur Dr Veenhoven voor zijn vriendelijke woorden, en de gehele afdeling voor het gegeven vertrouwen. Hij beloofde grote activiteit en wekte daartoe allen op, om zo te komen tot een nationaal réveil. Hij zeide, alles in het werk te stellen, veel jongeren in te schakelen bij die arbeid, waartoe ook enige in het afdelingsbestuur zitting hebben, of nog zullen nemen. Tevens wees hij op de noodzakelijkheid, een 2de penningmees-

ter(esse) te zoeken ter assistentie van de omvangrijke arbeid van de heer Koster. Daarna gaf hij het woord aan Dr Veenhoven voor diens causerie:

"De wederopstanding van het Koninkrijk."

Onze vereniging (zo begon hij) is nog niet groot, doch alles is klein begonnen. Maar Nederland is in nood, we hebben geen ogenblik te verliezen. Voorheen sloot men zich op in een staatkundige partij, versterkte in groepsidealén. We werken dan ook op een ander plan: we moeten invloed uitoefenen tot een geestelijke revolutie in ons volk: 't nationale moet primair worden. Dat is moeilijk. Die houding zijn we ontwend door de rustige 19e eeuw (in tegenstelling met Frankrijk b.v.) Na 1914 vinden we geen nationaal-, wel groeps-besef. Toen kwam 1939, en weer bleven we onberoerd, zelfs bij het verlies van een groot deel van ons Koninkrijk in Oost-Indië.

Zo vinden we nu nog de kern (de 30 à 40-jarigen) onbewogen ! Doch de nieuwe, verse generatie tot 25 jaar toont tekenen van opleving. We moeten helpen, leiding geven, als méér-ervarenen.

Er zijn nog volksgroepen waar nationaal besef leeft: deze moeten we halen uit hun isolément. De niet-nationaalgezinden zullen we fel bestrijden !

Het nationaal besef moet gepaard gaan met stam-besef. Ook daar mee staat het niet best. Op de Boeren-oorlog reageerde ons volk krachtig; toen in 1945 onze volks- en onze stamgenoten in Indië verraden werden, gaf het geen kik !

Toen in het Belgische district Overmaas, alwaar 90 % van de bevolking het Limburgse dialect bezigt (Overmaas grenst aan Zuid-Limburg) deze streektaal tot een Duits (!) patois werd verklaard, met als gevolg (de Duitse taal heeft uiteraard geen rechten in België) dat Overmaas nu Frans-talig is geworden (!!!) toonde zich dezelfde decadentie. Nederland zweeg, waar een vlamvend protest tegen de belediging onze taal oangedaan en het schandelijk onrecht voor de bevolking van Overmaas op zijn plaats zou zijn geweest.

Met Indië is "het erfdeel der vaderen" verloren gegaan. We gaan daarom ook niet en nooit accoord met de handtekeningen van December 1949 . Wat Ambon, Nieuw-Guinea betreft: niet 't economische is het belangrijkste, doch de politieke betekenis: ze zijn springplank, of voor Soekarno, of voor ons !

Daarna volgde een pleidooi voor de Benelux, militair en politiek noodzakelijk. Na 't rampzalige verlies van Indië zijn we niet meer het sterkst van de drie ! Nauw zullen we moeten samenwerken met de randgebieden van West-Europa: Portugal, Frankrijk, Engeland. Spreker waarschuwde tegen de hersenschimmen van Straatsburg en een mogelijke verdeling van het kleine Nederland. We hebben nodig: zelf-vertrouwen en nationaal gevoel ! Dus een kleine, doch grootse taak ligt voor ons ! Dat vraagt groot en blijvend enthousiasme, ondanks mogelijke tegenslagen.

Het 2de gedeelte was al even mooi: Drs Creutzberg gaf toelichting bij films over Suriname, een deel van ons Koninkrijk, waarvan we meestal zo weinig weten. Exploratie in het oerwoud: een heldenstrijd ! "Daar werd wat groots verricht" door een handje vol Nederlanders (uit de Lage Landen) en Bosnegers, sterke, brave, trouwe volksgenoten.

Film en toelichting, 't was alles zeer interessant. Na een korte opwekking van Drs Creutzberg tot studie over Suriname en na een korte opmerking van de heer van der Ende, dankte de Voorzitter de spreker hartelijk, doch ook de aanwezige leden voor hun belangstelling. 't Was tegen half 12 geworden voor we het wisten! De zaal was niet zo vol als we gehoopt hadden. Doch 't was ook nu weer "Les absents ont tort". Enfin, kwaliteit is meer dan quantiteit, Verscheidenen vroegen ons méér zulke leerzame, interessante avonden. Maar dan kan 't niet meer helemaal gratis !

Inderdaad, de afwezigen hebben veel gemist (vraag het aan degenen die present waren), want het was een goed begin,

een pracht avond !

--ooOoo--

In aansluiting op de vorige Mededelingen zij hier vermeld, dat het Bestuur van de Afdeling "Den Haag" thans als volgt is samengesteld: de heer A.T.van der Wart, voorzitter - Mevr.H.J.Meulenbelt-Bruil, secretaresse - de heer L.Koster, penningmeester - en de heren H.P. Snoek, A.P.G.Wolthers en J.P.Zoutendijk, leden.

| Mevr. J.F.W.Obenhuysen-van Lohuizen, die deel uitmaakte van het voorlopig bestuur, heeft op eigen verzoek geen zitting in het definitief bestuur.

De aandacht wordt er op gevestigd, dat het afdelingssecretariaat

thans is Columbusstraat 16. Correspondentie, enz., de afdeling betreffende, moet aan dit adres worden gericht.

--ooOoo--

DE DISCUSSIE-AVONDEN.

Leest best ! Aan het slot van onze mededelingen een verheugend bericht voor de Haagse leden. Er komen weer discussie-avonden ! Voor het a.s. winterseizoen heeft het bestuur een serie van 8 avonden samengesteld, te houden in Café-Restaurant De Kroon, Spui 10, alhier, des avonds 8 uur, te beginnen op Maandag 5 November a.s. en vervolgens om de drie weken.

De avonden zullen twee aan twee gewijd zijn aan een onderdeel van de Nederlandse stem, waarschijnlijk te beginnen met Zuid-Afrika. Daar de voorbereidende werkzaamheden nog in volle gang zijn, kan nog geen definitieve mededeling betreffende spreker, enz. worden gedaan. Hiervan ontvangt U echter voor 5 November nog nader bericht.

Noteert dus allen nu reeds in uw agenda: 5 November 1951, 26 November 1951, 17 December 1951, 7 Januari 1952, 28 Januari 1952, 10 Februari 1952, 10 Maart 1952 en 31 Maart 1952, discussie-avonden Verbond der Lage Landen, Café De Kroon, Spui 10, Den Haag.

--ooOoo--

Afdeling AMSTERDAM.

De Afdeling Amsterdam heeft er zich in de afgelopen maand vooral op toegelgd te trachten haar ledental te vergroten. Hierin is zij zeker geslaagd, aangezien zij verschillende nieuwe leden mocht verwelkomen.

In voorbereiding zijn een aantal vormingsavonden, waarin de verschillende aspecten van onze strijd zullen worden belicht.

Op 17 October j.l. belegde de afdeling de eerste avond van deze reeks. De Algemene Voorzitter van ons Verbond, Dr W.A.Veenhoven, sprak op deze bijeenkomst over punt 10 van ons programma.

De heer Veenhoven legde vooral de nadruk op de tekortkomingen, die ons huidige politieke stelsel aankleven. Na afloop van zijn uiteenzetting werd van de gelegenheid om vragen te stellen een druk gebruik gemaakt.

De volgende bijeenkomsten van deze reeks zullen voornamelijk

gewijd zijn aan besprekingen van de positie van onze overzeese gebieds-
delen, waarvoor reeds verschillende sprekers zijn aangezocht. Deze
lezingen zullen zo mogelijk worden toegelicht met films.

Belangstellenden voor deze avonden, die nog geen uitnodiging
hebben ontvangen, kunnen zich met het afdelingssecretariaat, de
Clercqstraat 113 bv, in verbinding stellen,

Verdere mededelingen zullen aan de Amsterdamse leden per circu-
laire worden bekendgemaakt.

Leden van het Verbond

De Mededelingen zijn ook UW orgaan !
Zendt copie uiterlijk 10 November a.s.
p/a Redactie "Mededelingen"
Daguerrestraat 31 Den Haag.

Leden van het Verbond

Weest actief ----- Werft leden!
Brochures en aanmeldingskaarten te verkrijgen:
Daguerrestraat 31 Den Haag
en
aan de Afdelingssecretariaten.

SPECIALE INSTRUCTIES AAN ACD,
(Slechts bij definitieve opberging in te vullen).

ONAFGEDAAN

06320

CO 119420

02 520

Afd./Sect.: *MVII*

Dat.: *1-11-51*

Par.: *[handwritten mark]*

Interne aanwijzingen ACD.

[Large handwritten mark]

ACD.

Dat.:

Par.:

[Handwritten signature]

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.):

1 B t. 6, CAW t. 6, PeB t. 6

Uso Noor

2 B VII (s.g. W.v.d. Bergh) (Co. 111571 | bijl. nummer 6-10-51)
3.10.51

[Handwritten signature]

[Handwritten signature]

gene. k. B. VII
10 11-3-52

H.P.B. *Van berging bijlage* s.v.p. return an acc/court

1 Bijlage gericht. PeB 2/7-52 *[handwritten mark]*

VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12

29 September 1951.

Doss.228/5

Onderwerp: "Mededelingen van het Verbond der Lage Landen"

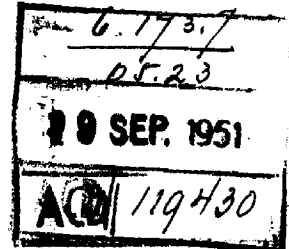
Bijlage: één.

Hierbij wordt toegezonden één exemplaar "Mededelingen van het Verbond der Lage Landen", welk blad vanaf heden maandelijks zal verschijnen. (einde)

Handwritten initials

Handwritten mark

Handwritten initials

R A P P O R T

VAN: CAW/I

Bijl.: één

Betr.: Bulletin no.182 van het Bureau
voor de Coördinatie van Inlichtingen
in Nieuw-Guinea.

6.123.7
01.125-09.713

OP KAART
ACD/4B
DAT: 26/3/52
PAR: ♂

09.713 09.713
22 NOV 1951
ACD/123876
Schuifblad is
vervuld bij de

Ondershands ontvangen van Minuor Bulletin no.182 van
het Bureau voor de Coördinatie van Inlichtingen in Nieuw-
Guinea.

Verzoeken agenderen en retour aan CAW/I.

CAW/I, 22-11-1951.

Uittreksel.

BULLETIN No. 182.--
=====BUREAU VOOR DE COORDINATIE VAN INLICHTINGEN
IN NIEUW-GUINEA.

Hollandia, 31 October 1951.

Doorl. No.	Eval.	Datum	Inhoud
1208		31/10-'51	ACTIVITEITEN IN NEDERLAND O.M. GERICHT OP STEUN AAN DE REPUBLIK MALOEKOE SELATAN

I.Verbond der Lage Landen.

In Augustus van dit jaar verscheen in NEDERLAND een pamflet dat het "programma met toelichting" inhield van het Verbond der Lage Landen. Als administratie-adres in DEN HAAG werd opgegeven: DAGUERRESTRAAT 31.

De Vrije Pers, waarvan Dr. W.K.H. FUILLETAU DE BRUYN medewerker is, heeft het zelfde administratie-adres.

De Groter Nederland Actie, met C.P. BURGHART, Hugo de Grootstraat 32 Den Haag als penningmeester, telt Dr. F.d.B. onder haar medewerkers.

X Met betrekking tot AMBON heeft Het Verbond der Lage Landen het volgende op haar programma.

AMBON.

Het Verbond stelt zich achter de vrijheidsstrijd der Ambonezen en wel in de eerste plaats omdat de Ambonezen steeds Nederlanders naar de geest zijn geweest. Ambon noemde zich de 13de provincie (de Minahassa noemde zich de 12de provincie, er ontstond daar zelfs in 1945 een politieke organisatie van grote omvang, de "Twapro", die deze status nastreefde) en heeft steeds gewenst binnen het Koninkrijk te blijven. Een Nederlands aanbod van de status van Suriname zou ongetwijfeld door Ambon en de Minahassa aanvaard zijn. En niet door deze gebieden alleen! Vele volken van de Indische Archipel stelden en stellen het Nederlandse gezag, de Pax Neerlandia, boven de Javaanse overheersing. Het Verbond weigert dan ook zich bij het - onder Amerikaanse druk - losscheuren van deze gebieden van het Koninkrijk: neer te leggen, evenmin als Frankrijk zich ooit heeft willen neerleggen bij het verlies van Elzas-Lotharingen.

Gezien het feit evenwel, dat de Nederlandse regering Ambon, zijn trouwe bondgenoot, aan de Republiek Indonesia verried, had de Ambonees geen keus en hij stichtte zijn Republiek der Zuid-Molukken. Dit was zijn goed recht.

Immers, er bestaat een afzonderlijk Ambonees volk, terwijl er van een Indonesisch volk evenmin sprake is als van een Europees volk. Krachtens het zelfbeschikkingsrecht der volken heeft de Ambonees evenveel recht op een eigen status als welk ander volk ook. Het zielental is hier niet beslissend, slechts de graad van ontwikkeling en wat dat betreft kan de Javaan niet in de schaduw van de Ambonees staan. Nederland heeft zeer grote verplichtingen jegens Ambon. Duizenden Nederlanders hebben - vooral tijdens de moordperiode van September en October 1945 de beruchte bersiap - hun leven aan de Ambonezen te danken. Het Nederlandse volk heeft een grote ereschuld

aan Ambon en daarom heeft iedere Nederlander de morele verplichting de Ambonese zaak naar vermogen te steunen. De honger van Ambon gaat ons meer aan dan de honger van India, wier regering steeds een vijandige houding tegenover Nederland heeft aangenomen.

Welke fouten de leiding van de stichting "Door de Eeuwen Trouw" al dan niet mag hebben begaan blijve buiten discussie, want dit raakt de kern niet. De Ambonzaak blijft evengoed een heilige zaak en het Verbond zal daarom Ambon met alle kracht blijven steunen.

Punt 8. van het verkort overzicht der programma-punten vermeldt:

Het Verbond der Lage Landen wenst Nieuw Guinea voor Nederland te behouden. Het dringt aan op spoedige erkenning van de Republiek der Zuid-Molukken. Het Verbond komt op voor het zelfbeschikkingsrecht van de volkeren van de Indische archipel; in het bijzonder voor die gebieden, waar de Nederlandse cultuur nog een levende factor vormt.-

Hoofdbestuur Verbond der Lage Landen :

Dr. W.A. Veenhoven (NK)

Voorzitter.

B. Jamp

Secretaris

Mevr. H.G.A. de Ras-Oosterman

Penningmeesteresse.

A.M. van den Burg

L.R. Dullman van (NK)

J.G.F. de Groot

Mr. Dr. B.J.F. Steinmetz

*functies Ok.
e.g. van
in 10.*

De secretaris van het "VERBOND DER LAGE LANDEEN" afdeling Amsterdam, genaamd W.J.B. MijJER, wonende te Amsterdam, p.2. Laressesstraat 144 huis, telefoon no. 91517, werkte na 1945 als taaleraar in Tsjechoslowakije. Hij werd aldaar uitgezeten door de communisten omdat hij in Nederlandse dagbladen artikelen had laten publiceren over de thans aldaar heersende politieke toestanden.

Tijdens een onderhoud vertelde hij gehuwd te zijn met een Tsjechische vrouw, wier ouders in Tsjechoslowakije eigenaar waren geweest van een aantal warenhuizen, die door de communisten zijn geconfisqueerd. Mevrouw MijJER vertoeft met haar ouders thans in CANADA. Haar vader zou de Amerikaanse nationaliteit hebben verkregen.

MijJER heeft zijn echtgenote, die vloeiend Engels zou spreken, een hoeveelheid propaganda-materiaal van het "VERBOND DER LAGE LANDEEN" toegezonden, ter waarde van drie duizend gulden; dit is echter privé betaald geworden door te den Haag wonende leden van het "VERBOND". Mevrouw MijJER voert met dit materiaal een groots opgezette propaganda in Canada onder de Canadezen en de aldaar wonende Nederlanders, waardoor ook daar het ledental groeit. Een in Drente wonende vooraanstaande Nederlander heeft het "VERBOND" een geldelijk bedrag aangeboden ter waarde van 20 mil'le; het "VERBOND" heeft dit echter nog niet geaccepteerd omdat hieraan enige verplichtingen waren verbonden. Welke deze verplichtingen waren liet MijJER zich niet over uit. In verband met de tractoren cursus voor de leden die wensen te emigreren naar Nieuw-Guinea, heeft de Fordfabriek hier te lande haar medewerking toegezegd.

Het hoofdbestuur heeft besloten in Amsterdam verschillende afdelingen op te richten om een betere propaganda te kunnen voeren. Deze afdelingen krijgen dan de beschikking over een zaaltje waar de leden van zoo'n afdeling eenmaal in de veertien dagen bij elkaar zullen komen om de nieuwe leden in te werken. Er zijn vele nieuwe leden aangeworven waaronder freule's en baronnen die het "VERBOND" financieel steunen.

Betreffende de j.l. gehouden vergadering, in "Bellevue" op Woensdag 5 September te Amsterdam, vertelde MijJER dat er verschillende aanmerkingen waren ingekomen van oud-leden over de gebruikte termen van de voorzitter in zijn speech. De voorzitter was echter van mening geweest, dat gezien er onder zijn gehoor veel oud-militairen waren, hij in hun taaltje meer succes zou hebben. Bij volgende vergaderingen zou de voorzitter zijn woordkeus beter bepalen.

Het "VERBOND" verwacht thans van alle leden dat zij zullen deelnemen aan de propaganda-actie, daar nietsnutters niet kunnen worden gebruikt.

Aan het Bev. Reg. te Amsterdam komt voor: WILHELM JOHANNES
 BERNARDUS MijJER, geboren te Maastricht 30.5.22; Nat. Ned. i

godsdienst R.K.; paspoortno..... tot 20.6.52; beroep
kantoorbediende; thans wonende te Amsterdam ten huize van
zijn vader aan de Lairesestraat 144 huis.

OK = Hij is gehuwd met PAUER, VERA, ALOISIA, ANNA, BOZENA, geboren
te Wenen 18.1.26; Nat.Ned.; godsdienst R.K.; paspoort no.
762878 tot 7.7.52; beroep; afgevoerd naar Ame-
rika 14.8.51.

Aan het H.B. van politie afdeling Politieblad te Amsterdam
is niets te madele van vorenstaande personen bekend.

Amsterdam, 27 September 1951.

[Kan ook Vera Aloisia Anna Bozena Pauer zijn.

alias gemaakt op →

SPECIALE INSTRUCTIES AAN ACD,
(Slechts bij definitieve opberging in te vullen).

ONAFGEDAAN

CO 124485
Rv

OR 320

OR 320

verzoeken aan te leggen d.k. zwaarte
Bij Verkeerswetgeving Nederland
Bij stuk

Afd./Sect.: Dij

Dat.: 11/1/52

Par.: [initials]

Interne aanwijzingen ACD.

ACD. hc

Dat.: 8/4/52

Par.: [initials]

26
5
52

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.):

C. t. L.

P. t. L.

6/12/51

[initials] [initials] ACD 6.12.51
2) J. A. Engelenburg, van gen. bezekering

Retour CAW CEF II 11/12/51 CAWE
[initials]

3)

Ph. H. M. D. t. L.
13/12

14/

4)

H. B.

1/12

5)

B. II

18.12.51

DIENSTGEHEIM

Verbinding: No.12

30 November 1951.

Doss.228/8

Onderwerp: Openbare vergadering "Verbond der Lage Landen."

Datum ontvangst bericht:---

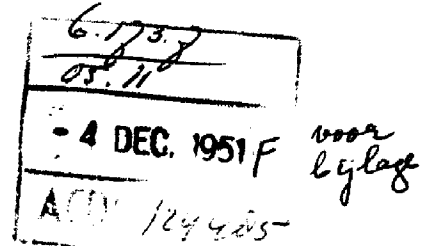
Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

Op Maandag 26 November 1951 om 20.00 uur werd door de vereniging "Verbond der Lage Landen" een openbare vergadering gehouden in de grote zaal van de Dierentuin te 's-Gravenhage.

Zaalcapaciteit 1800 personen. Aanwezig waren ongeveer 450 personen, waaronder verscheidene Indische Nederlanders en leden van het Veteranenlegioen (oud-K.L. en K.N.I.L. militairen uit Indonesië). In de zaal waren spandoeken aangebracht met de opschriften:

1. Nederland, let op Uw Saek Nieuw-Guinea.
2. Het Koninkrijk overbevoikt.
3. Nieuw-Guinea wacht.
4. Nieuw-Guinea blijft ons.

Op het podium was de Nederlandse vlag aangebracht met in het midden een groot portret van H.M.de Koningin.

Om 20.15 uur opende de voorzitter, Dr W.A.VEENHOVEN (personalia bekend) de vergadering. Hij hette de aanwezigen welkom en zeide, dat Nieuw-Guinea en Nederland in een buitengewone critieke toestand verkeren. De kans, dat dit belangrijke gebied (nieuw Guinea), dat grote toekomstkansen biedt, voor Nederland verloren gaat, is thans groter dan ooit. Hij hekelde de politieke partijen in Nederland o.a. de houding van de Anti-revolutionairen, die zich meer bekommeren om de Zondagsrust, dan om Nieuw-Guinea.

"Het arstaan van Nieuw-Guinea aan Indonesië staat gelijk met de liquidatie van Nederland". Spreker zeide, dat het Verbond er voor zal zorgen, dat het Nederlandse volk wakker geschud zal worden. "De Nederlandse regering houdt de zaak Nieuw-Guinea in de vrieskast tot na de verkiezingen".

Na deze korte inleiding gaf hij het woord aan Ton SCHILLING, ex-O.V.W.-luitenant (ex-redacteur van de "Stem van Ambon") te Amsterdam. Deze gaf een overzicht van de strijd in de Pacific gedurende de laatste wereldoorlog en deed hierin uitkomen hoe belangrijk Nieuw-Guinea was voor de verdediging van Australië en de aanval op Japan. Uitvoerig stond hij stil bij de heldhaftige strijd van enkele tientallen Nederlandse guerilla's, die met hulp van Papoea's in Nieuw-Guinea een leger van 40.000 Japanse strijdtroepen 3 jaren lang hebben tegengehouden. Daarna besprak hij uitvoerig de mogelijkheid van kolonisatie. "Gezien de teleurstellingen op dit gebied gedurende de laatste jaren kan kolonisatie alleen goed slagen, mits deze goed is voorbereid. De in- en uitvoer van Nieuw-Guinea is in handen gelegd van één particuliere firma n.l. de firma HAGEMELJER

te Amsterdam. Daardoor is het mogelijk geweest, dat er in Juli van dit jaar een hongersnood is ontstaan door gebrek aan rijst. Deze hongersnood is opzettelijk door de firma in de hand gewerkt om hun oude blikjesvoorraad tegen hoge prijzen op te ruimen en in stede van rijst werd een grote voorraad sterke drank geïmporteerd. In deze periode van hongersnood in Nieuw-Guinea gaf de regering geen verklaring uit, doch in Nederland werd voor hongerend India gecollec-teerd."

Vervolgens sprak Ds J. RITZEMA BOS, predikant te Kampen, over het onderwerp "De Papoea's roepen Nederland". Hij zeide dat de bevolking van Nieuw-Guinea vurig hoopt onder het Ne-derlandse gezag te kunnen blijven, maar in Nederland zijn machten, o.a. de P.v.d.A., die Nieuw-Guinea van de hand willen doen. "Van deze houding maakt de Indonesische Rege-ring, die het zelfbeschikkingsrecht zogenaamd hoog houdt gretig gebruik, maar jegens anderen, Ambon en de andere deelstaten, treedt ze dit principe met voeten." Spreker ci-teerde veel uit de brochure, welke door de Nieuw-Guinea-delegatie onder leiding van Johan ARIKS bij haar bezoek aan Nederland is uitgegeven.

Hierna werd een half uur gepauseerd. Na de pauze sprak de heer H. VAN MEURS (personalia nog niet bekend), voorzit-ter van de Katholieke Nationale Partij, afdeling 's-Graven-hage, over het onderwerp "Wezen en Taal van de Papoea". Spreker toonde met vele voorbeelden aan, dat Indonesië een zeer arme taal bezit, waarvan vele woorden van het Portugees, Arabisch en het Chinees afstammen. Daarentegen beschikt de Papoea over een rijkdom van woorden. Spreker toonde door verschillende voorbeelden aan, dat de Papoea's niets gemeen hebben met de Indonesiërs.

Door tijdnoed moest hij zijn rede afbreken. Daarna sprak nog een kort woord Mej. L.M.A. EILERS (personalia niet bekend) over het onderwerp "Te Wapen". Zij kwam tot de con-clusie, dat de Nederlandse regering bestaat uit kruideniers zonder middenstandsdiploma. Zij wekte voorts de aanwezigen op "rechts" te stemmen, want, zo zeide zij, "links" is al-tijd verkeerd.

Om 23.20 uur sloot de voorzitter met een woord van dank de vergadering, die een rustig verloop had.

Bij de uitgang werd geïncollec-teerd. (einde)

VERBOND DER LAGE LANDEN

Administratie: Daguerrestraat 31, 's-GRAVENHAGE. Tel.: 39.93.71.

Op de bres voor Nederlands Nieuw-Guinee!

Ons Nieuw-Guinee verkeert in een buitengewoon critieke toestand. Het gevaar, dat dit belangrijke gebied, dat grote toekomstkansen biedt voor Nederland, verloren gaat, is thans groter dan ooit!

Vastbesloten met alle kracht de ramp af te wenden, die de laatste toekomstmogelijkheden voor ons reeds te zwaar getroffen land zou vernietigen, roept het Verbond U op tot deelname aan het

Nieuw-Guinee-Appel

op Maandag 26 November 1951
in de Dierentuin te Den Haag

PROGRAMMA:

1. Opening door **Dr W. A. Veenhoven**, Algemeen Voorzitter van het Verbond der Lage Landen.
2. Rede door **Ton Schilling**, ex O.V.W. Luitenant.
Onderwerp: NIEUW-GUINEE, PIONIERSLAND.
- PAUZE —
3. Rede van **Ds J. Ritzema Bos**, Predikant te Kampen.
Onderwerp: DE PAPOEA'S ROEPEN NEDERLAND.
4. Rede van **H. van Meurs**, Voorzitter van de Katholiek Nationale Partij, Afdeling 's-Gravenhage.
Onderwerp: WEZEN EN TAAL VAN DE PAPOEA.
5. Toespraak door **L. M. A. Eilers**, ex-Sergeant Vrouwen Hulp Korps.
Leuze: TE WAPEN.

Toont, dat het ook U ernst is! Uw komst naar de Dierentuin zij het begin van een algehele **NATIONALE** actie voor het behoud van ons Rijksdeel overzee. Laat ons Koninkrijk niet verder afbreken!

Toegang 25 ct. per persoon.
Geen plaatsbespreking.

Aanvang klokslag 8 uur.
Opening der zaal 7 uur.

KAARTEN VERKRIJGBAAR: Daguerrestraat 31. Telef. 39.93.71.
Populierstraat 36. Telef. 39.16.34.
Jac. Mosselstr. 80. Telef. 77.09.12.
en aan de zaal.

Het VETERANENLEGIOEN NEDERLAND roept zijn leden op tot bijwoning van deze NATIONALE SAMENKOMST. Ook op Nieuw-Guinee zijn wapenbroeders gevallen voor hun geloof in een betere toekomst voor NEDERLAND. Laat ons het onze ertoe bijdragen, dat althans hun offer niet vergeefs zij.

NOG IS HET NIET TE LAAT!

VERBOND DER LAGE LANDEN

Administratie:
DAGUERRESTRAAT 31 - DEN HAAG
TELEFOON 39.93.71

Alg. Secretariaat

Amsterdam, 20 November 1951

AAN ONZE LEDEN!

Hierbij ontvangt U een nummer van „Oud-Wapenbroeders”, een blad van en voor de Nederlandse oorlogsveteranen. Ofschoon dit blad in beginsel is opgezet voor hen, die in Indië hebben gediend, heeft het tot ons gehele volk zóveel te zeggen, dat wij van mening zijn, dat het de volle aandacht verdient van allen, die wenssen mede te werken aan de heropstanding van Nederland.

Naast oud-militairen zullen leden van het Verbond in dit blad schrijven in de geest van ons program. Dit werd mogelijk omdat deze geest dezelfde is als die, welke de initiatiefnemers van „Oud-Wapenbroeders” bezielt. En de leiding van „Oud-Wapenbroeders” staat evenals die van het Verbond der Lage Landen op het standpunt, dat slechts de éénheid van nationale krachten ons land kan redden.

U kunt zich op „Oud-Wapenbroeders” abonneren à f 2.50 per kwartaal. Daardoor draagt U bij tot de propaganda voor de Nationale Gedachte en verzekert U zich van de belangrijkste publicaties, die in deze uiterst critieke tijd zullen moeten stimuleren tot de wedergeboorte van ons Vaderland.

Namens het Hoofdbestuur van het
VERBOND DER LAGE LANDEN:

Dr. W. A. VEENHOVEN, Voorzitter
D. TUMP, Secretaris

Bericht no. 49/51.

Hiermede heb ik de eer U EdelGrootAchtbare te doen toekomen een rapport betreffende het "Verbond der Lage Landen", waarvan het algemeen secretariaat gevestigd is aan de Singel 51 te Amsterdam.

Blijkens voormeld rapport worden de leden door de secretar van de afdeling Amsterdam, W.J.B. Mijjer, tot het maken van meer propaganda aangespoord.

27 September 1951.

145 - B.-

MEDEDELINGEN

VAN HET

VERBOND DER LAGE LANDEN

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

Redactie-Secretariaat:
Daguerrestraat 31 Den Haag

No.1.

September 1951.

Ten geleide.

Hot is met voldoening dat wij het eerste nummer van de "Mededelingen" aan onze lezers doen toekomen. Het zal U allen duidelijk zijn, dat dit een belangrijke mijlpaal is, een geregeld elke maand verschijnend verenigingsorgaan, een bewijs te meer hoezeer onze krachten, sinds de fusie tussen "Nationaal Réveil" en "De Lage Landen", zijn toegenomen.

Het begin van de mededelingen is eenvoudig, slechts enkele gestencilde vellen, maar hieruit zal een krachtig verenigingsorgaan groeien! Ook in zijn eenvoudige vorm zal het reeds een indruk kunnen geven van alles wat in de organisatie omgaat.

Hiervoor is echter Uw aller medewerking nodig. Wij rekenen -uiterlijk de 10de van elke maand- op een verslag van de afdelingssecretarissen. Ook aankondigingen van openbare vergaderingen en discussie-avonden zullen in de "Mededelingen" geschieden. Daarnaast richten wij een dringend beroep tot de leden tot actieve medewerking aan haar verenigingsorgaan. Copie inzenden voor de 10de van elke maand - p/a Redactie "Mededelingen" Daguerrestraat 31 Den Haag.

Kom aan, allen aan de slag. Wij rekenen op Uwe medewerking.

De Redactie-commissie.

ONZE STRIJD.

Het is noodzakelijk dat wij, leden van het Verbond der Lage Landen, ons volledig rekenschap geven van de taak waarvoor wij ons gesteld zien en dat wij de geweldige omvang hiervan ons volledig realiseren.

Immers, ons Verbond is meer dan de voortzetting van de oude buitenparlementaire oppositie uit de jaren na de bevrijding, het is zelfs meer dan de voortzetting van de illegaliteit, ook waar deze zuiver nationale idealen nastreefde. Het Verbond der Lage Landen vaart een volkomen eigen koers, het wijst een pad, dat nog nimmer tevoren betreden is. Het Verbond eist dan ook van zijn leden een totaal nieuwe geestelijke instelling, waarbij zowel het collectivisme van de socialisten en communisten enerzijds, van fascisten en nationaal-socialisten anderzijds, alsook het individualisme der liberalen met nadruk wordt afgewezen.

Voorwaar, wij zullen de problemen, waarmee ons volk worstelt, niet vermogen op te lossen door de vlucht in het staatsabsolutisme, een uitweg, door alle collectivisten aangewezen. Al deze stromingen, voortgekomen uit de materiele nood van de mensheid, kinderen van de rancune derhalve, ontkennen de grote waarheid, dat de mens bij brood alleen niet leven zal en leiden naar het moeras. Evenmin wijst het individualisme, het evangelie van de zelfzucht, de negatie van de verantwoordelijkheid van de mens voor zijn naaste, een uitweg aan.

De mens zoekt de oplossing van zijn levensproblemen niet in de houding van individualistische zelfzucht, evenmin in de negatieve binding van de klassestrijd, maar in de natuurlijke orde van de volksgemeenschap. Noch een angst voor de Russische dreiging, dus negatief, Europees federalisme, biedt hier een uitweg, noch een Atlantische gemeenschap, waarvan weer andere theoretici dromen, maar de solidariteit van de Nederlandse stam. Immers, een Europees federalisme, evenals een Atlantische gemeenschap leiden òf tot opheffing der nationale culturen en het ontstaan van een mengcultuur zonder innerlijke diepte, òf -wat veel waarschijnlijker is- tot een verdeling der kleine naties onder de grote mogendheden.

Nationaliteit is, hoezeer ook factoren als geographische ligging en afstamming mede van betekenis zijn, in hoofdzaak een cultureel begrip. Het handhaven van deze nationale cultuur is aan economische voorwaarden gebonden. Dit betekent voor de Nederlandse stam het bezit van overzees gebied. Er is een tijd geweest, dat Nederland en België, de staten waarin de Lage Landen in de 16de eeuw uiteenvielen, elk voor zich afzonderlijk in staat waren, de economische grondslag van hun onafhankelijkheid te handhaven. Deze tijd is voor goed voorbij. Wij hebben elkaar nodig, niet in de laatste plaats om door nauwe samenwerking het overzees gebied: Antillen, Congo, Nieuw-Guinea en Suriname, te behouden en tot volledige ontwikkeling te brengen. Gestreefd moet derhalve worden naar een Nederlandsch-Belgisch-Luxemburgse Unie niet alleen, maar eveneens tot het vestigen van een nauwe band tussen deze Unie en Zuid-Afrika, de derde loot van de Nederlandse stam.

Er is dus een uitweg. Het Nederlandse volk is niet ten dode opgeschreven, het Nederlandse volk kan zelfs een grote toekomst tegemoet gaan, indien het slechts wil.

Inderdaad, dit is de spil waar alles om draait, dit is onze taak, bij uitstek onze taak. Want het opwekken van deze vastberaden wil tot nationaal zelfbehoud kan niet door de oude versteende politieke partijen worden verricht, maar slechts door het Verbond der Lage Landen. Maar daartoe zal door ons in het Nederlandse volk iets wakker geschud moeten worden, een Klokke Roeland zal storm moeten luiden in Nederland. Het devies van onze strijd voor de toekomst van het Nederlandse volk moet zijn: Slaat op den trommele!

Immers, het is een absolute noodzaak, het is een kwestie van er op of er onder, het is een zaak van leven of dood, dat de trommels gaan dreunen, dat hun cadans ons volk opschrikt uit de dommel, die een doodsslaap dreigt te worden. Het is nodig, dat wij onze voeten losscheuren uit het moeras, waarin wij dreigen te verzinken. Het is een gebiedende eis, dat wij de noodzaak inzien ons lot weer in eigen hand te nemen, dat wij weer gaan leven en ons niet laten leven, dat wij eindelijk het aloude signaal van de aanval weer verstaan. Al te lang hebben wij ons in de verdediging laten dringen, hebben wij de weg van de minste weerstand gekozen en waartoe heeft deze lamelendige houding ons niet gebracht ?

Maar, zullen sommigen zeggen, wat kunnen wij, wat vermogen wij, die slechts een klein volk zijn? Tegen deze kleinmoedigen zou ik willen zeggen: "Zie om U heen in de wereld en spiegel U aan volken, minder talrijk dan wij, volken met minder hulpbronnen dan wij. Zie toe hoe Israël onversaagd zijn weg gaat, hoe Finland moedig het hoofd biedt aan de Russische druk, zie toe hoe het volk der Ambonezen verbeterd doorvecht tegen een verpletterende overmacht. Herinner U, hoe onze stamgenoten uit Zuid-Afrika de strijd tegen het machtige Engeland niet schuwden, ondanks de militaire nederlaag doorzetten, zodat nu in Zuid-Afrika de Nederlandse stam de toon aangeeft. Herinner U voorts de heldenstrijd tegen Spanje, destijds de sterkste mogendheid ter wereld. Geloof niet, dat de strijd hopeloos is, hecht niet te veel aan klinkende namen, laat U daarom niet te zeer ontmoedigen door de nederlaag van het comité "Handhaving Rijkseenheid" met al zijn admiraals, generaals, hoogleraren, ex-ministers en kamerleden. Nederland zal niet door bejaarde prominenten, maar door het volk zelf, door de gewone man, gered worden. Denk hierbij aan de Geuzen, kerels op klompen en met pilobroeken, gewone vissers, boeren, arbeiders en burgerjongens en toch hebben zij het klaargespeeld. Zij hebben de rest van het volk bij hun nekvel genomen en al degenen, die door hun knieën waren gezakt, gedwongen recht op te staan. Voorwaar, wat zij konden, dat kunnen wij ook!"

Zie, deze taak ligt voor ons, de strijd zal zwaar en moeilijk zijn, zij zal een ongekende taaiheid en vasthoudendheid van ons eisen, maar de inzet is zo hoog, dat zij onze krachtsinspanning ten volle waard is. Voelt U gedragen door het besef de voorhoede van de natie, de stoottroep van het Koninkrijk te zijn. Welaan, weest dan een strijder, weest een bezielde, die dagelijks de strijd voert en anderen opwekt tot die strijd. Slaat op den trommel!

W.A.Voenhoven.

.....
DE IJZERBEDRIVAART.

Op Zondag 19 Augustus zijn er dan weer tienduizenden Vlamingen naar de vlakte van de IJzer getrokken, waar in de oorlog 1914-1918 ± 35.000 Vlamingen lieten te verbloeden; naar het puin van de toren, in 1946 door misdadige handen opgeblazen!

Er is veel veranderd sinds de eerste IJzerbedevaart doorging. De bezieler van de IJzerbedevaarten, Prof. Frans Daels, in ballingschap ver van zijn geliefd Vlaanderen, is en blijft onvervangbaar en al kan men de moed van een Prof. Franssen bewonderen, -zijn huis werd met dynamiet opgeblazen op de vooravond van de eerste bedevaart na de oorlog- hij is niet de strijder, die aan het hoofd van het comité zou moeten staan. En waar de bezielde strijder ontbreekt kan het niet anders of de bezieling verdwijnt.

In 1939 schreef Dirk Vansina nog: "Hoe slaperig het bewuste Vlaanderen zich ook in de loop van het jaar moge voordoen, toch wordt het althans goed wakker voor de paar uren van dodenwake. Daardoor geeft het heel even een toekomstbeeld te aanschouwen, dat nieuwe hoop en kampvaardigheid wekt. Zolang de IJzerwaarten hun historisch karakter behouden, is het niet mogelijk, alle bitterheid en ontgoocheling ten spijt, aan de toekomst te twijfelen".

Thans, 1951, dichtte dezelfde schrijver een verbindende tekst, waarin n.b. hulde werd gebracht aan Koning Albert I; Koning Albert I, die nooit open gestaan heeft voor Vlaamse wensen en verlangens.

Bovendien is het heel-Nederlands karakter, zoals dat voor de oorlog onmiskenbaar aanwezig was, -er trad altijd een Noord-Nederlandse en Zuid-Afrikaanse spreker op- geheel verloren gegaan.

Maar ondanks dit alles wordt men diep ontroerd, daar op de bedevaartweide, aan de voet van het puin, bij de crypte, waar Joe English en Frans van der Linden, Lode de Boninghe en de gebroeders van Raemdonck, Juul de Winde en Renaat de Rudder hun laatste rustplaats hebben gevonden. Er waren toespraken van Eric van Herzele namens de jeugd, de beste van de hele dag, Rik Feas en Prof. Franssen.

Maar wat een gewetensonderzoek had kunnen zijn, is het niet geworden. Men hoorde vele Vlaamse grieven, maar een groots appel aan Noord en Zuid, het enigste wat wij in deze tijd nodig hebben, schijnt tot de onmogelijkheden te behoren, wellicht door gebrek aan markante persoonlijkheden.

Dat de IJzerbedevaart tot een zuivere aangelegenheid uitsluitend voor de Vlamingen geworden is, heeft zijn oorzaken. De grote schuld ligt bij de Noord-Nederlanders. Het Noorden heeft, op een kleine groep na, nooit veel belangstelling gehad voor de strijd in het Zuiden, en waar de doden op de Grebbeberg al eenzaam blijven

Uit de Afdelingen.

Afdeling AMSTERDAM.

Een goed begin in Amsterdam.

Na de oprichtingsvergadering van het Verbond te Amersfoort vond een eerste openbare bijeenkomst plaats te Amsterdam. De campagne in de verschillende plaatsen van ons land werd geopend op Woensdag 5 September in "Bellevue".

Het nieuwe verenigingsjaar had een goede start: een geheel bezette zaal. Reeds geruime tijd voor het begin van de avond waren de beschikbare plaatskaarten uitgereikt, zodat tientallen belangstellenden een volgende gelegenheid moeten afwachten alvorens kennis te kunnen maken met het Verbond.

De groep werkers van het Amsterdamse afdelingsbestuur verdient alle lof voor de energieke wijze, waarop zij het werk in de hoofdstad hebben aangepakt. Uit alle lagen van de bevolking had men aan onze oproep gehoor gegeven -mensen van allerlei gezindten, waaronder veel oud-militairen- vulden de met vlaggen versierde zaal. Hoe groot de belangstelling was kan worden afgemeten aan het feit dat een kleine honderd brochures werden verkocht.

Het programma van deze ontmoetingsbijeenkomst bestond uit twee gedeelten: de rede van de Algemene Voorzitter en het optreden van het verdienstelijke muziekgezelschap "Sanak Soedara".

Dr Veenhoven hield in scherpe bewoordingen het huidige politiek regime en de morele verwording van het maatschappelijke leven van ons volk. Deze tijd, aldus de spreker, zou vergeleken kunnen worden met die van de vrijheidsstrijd tegen de Spanjaarden: Smeekschriften van de adel, werkelijk verzet van de "gewone jongens", de Watergeuzen. Ook thans, kan alleen redding worden verwacht van een nationale volksbeweging, waarvan de leden zonder aanzien des persoons, de strijd om het naakte volksbestaan aanpakken. Dr Veenhoven schetste in enkele beelden de politieke en sociale omstandigheden, waarin wij heden tendinge leven. De tragedie van de Zuid-Molukken, Nieuw-Guinea, de gevolgen van het verlies der voormalige koloniën, de werking van het partijenstelsel, misstanden in het onderwijs en het "kaartenhuis" van de sociale verzekering. Als een van de grootste gevaren wees hij op het naïeve geloof in de waarde van interna-

tionale bondgenootschappen. In de buitenlandse politiek van de grote mogendheden geldt slechts de diplomatie en de macht van de sterkste. Nu wij een klein randgebied zijn geworden in West-Europa is het gevaar voor opslorping oneindig veel groter geworden. Slechts een levendig nationaal besef, herstel van het politieke fatsoen en een regering, die in de eerste plaats de Nederlandse belangen dient, kunnen hier redding brengen.

Vervolgens behandelde de spreker de verschillende punten van het programma van het Verbond, waarin de gedachte van de eenheid van de Nederlandse stam en van het behoud van datgene wat Nederlands is in de wereld, zijn uitgewerkt.

Na de pauze volgde de uitvoering van het muziekgezelschap "Sanak Soedara", gewijd aan de Zuid-Molukken en andere Indische Schetsen.

Wij hopen, dat men in Amsterdam of elders, spoedig een tweede zo geslaagde bijeenkomst zal beleggen. Slechts door een voortdurende activiteit kan het Verbond het gestelde doel, redding van ons volk uit de politieke en economische afgrond, bereiken.

Afdeling DEN HAAG.

In memoriam

== | BAREND LODEWIJK VRIES

Dinsdag 21 Augustus j.l. hebben wij onze vriend en medestrijder, B.L.Vries, naar zijn laatste rustplaats vergezeld.

Vries was een van de stille, trouwe werkers, die de kracht van een organisatie uitmaken. Voor "Nationaal Réveil" was geen moeite hem te veel, hij was een man op wie steeds te rekenen viel, vele jongeren ten voorbeeld. Hoewel reeds bejaard bezat hij een levendige geest. De fusie met de werkgemeenschap de Lage Landen vond zijn warme sympathie. Het is duidelijk, dat de Haagse afdeling van het Verbond der Lage Landen door Vries' verscheiden een ernstig verlies heeft geleden. Laat ons zijn nagedachtenis eren, zoals hij dit zelf gewenst zou hebben, door onverdroten arbeid voor de herleving van ons Vaderland.

MEDEDELINGEN.

Zo gaat dan ook de afdeling-Den Haag weer beginnen. Er is veel werk aan de winkel! In de deplorabele toestand waarin ons volk verkeert, hebben we als leden gezamenlijk de taak, de ogen te openen van zovelen die dommelen of slapen!

Ons volk moet weer de eigen waarde zien van onze cultuur en onze stem, wáár in de wereld ook verbreid. Dit is zo nodig in een tijd, dat de internationale vraagstukken alle aandacht dreigen op te eisen!

Wij moeten waakzaam blijven voor Nieuw-Guinea; blijven strijden voor Ambon!

We willen ons volk tonen, hoe we steeds verder schrijden op het pad der socialisatie; en hebben ons krachtig te verzetten tegen het marxistisch grondmotief.

Nauwkeurig zullen we moeten opsporen symptomen van verwording der democratie; en een valse democratie aan de kaak stellen.

Dit alles en nog wel meer, moet ons allen bewust zijn en helder voor de geest staan. Pas daarna kunnen we met kracht van overtuiging anderen voor ons inzicht winnen! In de eerste plaats hebben we dus een orgaan nodig, dat ons allen inlicht. Dat moet bestudeerd worden! En daarna doorgegeven met ons opwekkend woord. Maar ook mondelinge besprekingen zijn nodig. Dus vergaderingen in groot verband; discussies in klein verband.

De leden van de Haagse afdeling worden hierbij tot voortzetting van de strijd opgeroepen! We vormen een der grootste afdelingen van het Verbond der Lage Landen. Laten we ook de actiefste zijn! We hebben zo'n goede kern van oude, trouwe leden. Daarnaast moeten komen troepen van jongeren, om ons te helpen met jeugdig élan. In het Bestuur der afdeling zal dan ook voor hen plaats moeten zijn. Zo zullen dan allen gezamenlijk onze nationale taak hebben te vervullen, tot heil van ons bedreigde land en volk.

Op verzoek hebben enige dames en heren zich bereid verklaard, een voorlopig bestuur der afdeling te vormen. Het zijn: de heer A.Th.van der Wart, Voorzitter; Mevrouw H.J.Meulenbelt-Bruil, Secretaresse; Mevrouw J.F.W.Obenhuisen-van Lohuizen, Penningmeesteresse en de heren L.Koster, H.P.Snoek, W.P.G.Wolthers en J.P.Zoutendijk.

Over enkele weken hopen we dan de leden weer te zien op een bijeenkomst. En dan is het woord aan U, leden!

Blijft strijden! Ons land, onze natie en onze cultuur, ze zijn nog niet verloren.

.....

Mededelingen van het Hoofdbestuur.

Verschenen is het program met toelichting van het Verbond der Lage Landen - de eerste brochure, waarin de standpunten van onze beweging zijn uiteengezet.

Het werkprogramma, tien punten omvattend, is hierin duidelijk uitgewerkt. Wij noemen enkele van de hoofdstukken: Herleving van het nationale bewustzijn; Sociale hervorming en volkshuishouding; Volksplantingen in de overzeese gebiedsdelen; Nieuw-Guinea; en de ontaarding van het Nederlandse partijwezen.

Deze uitgave is aan alle ingeschreven leden toegezonden. Een aantal is beschikbaar voor belangstellenden - de prijs bedraagt 25 ct. per stuk. Deze brochure is verkrijgbaar op het Bureau, Daguerrestraat 31, 's-Gravenhage en op de afdelings-secretariaten.

Wij roepen onze leden op deze belangrijke uitgave in ruime mate te helpen verspreiden.

Nr. 234-C-150.
Betr. Verbond der Lage Landen.
Bijlagen: 4 drukwerken.

18 December 1951

NIET O.K.
ACD/113
DAT: 12/15/52
PARIS

6.173.7
01.11

6.173.7 6.173.7
05.2 01.122.1
20 DEC. 1951
ACD/126027

1.61
01.4-6173.7
VERTROUWELIJK.

Schuttblad in
samenvatting

Om te behouden gelieve U hierbij aan te treffen:

1. Program met toelichting van het Verbond der Lage Landen;
2. Rondschrijven betrekking hebbende op de fusie tussen de vereniging Nationaal Reveil en de Werkgemeenschap De Lage Landen;
3. Het October-nummer van het mededelingenblad van het Verbond der Lage Landen;
4. Aanmeldingskaart van het Verbond der Lage Landen.

Bij een op Zondag, 16 December 1951, plaats gehad hebbende ontmoeting tussen een hier bekend contact en de algemeen secretaris van het Verbond, Dirk TUMP, geboren te Amsterdam, 1 Januari 1922, schrijver Ministerie van Oorlog, wonende Populierstraat 29, Den Haag, welke ontmoeting plaats vond in de woning van TUMP, onderstreepte deze nog eens nadrukkelijk, dat het Verbond zich stelt op principe van de Groot-Nederlandse gedachte.

Het feit, dat een aspirant-lid vóór de oorlog lid was geweest van de beweging van Arnold Meijer, Zwart Front, noemde TUMP een extra-aanbeveling. Zo iemand moest gezien worden als een van de wegbereiders voor het Verbond der Lage Landen, daar het principe van Zwart Front hetzelfde was als dat van het Verbond.

Evenwel stelde het verbond geen prijs op leden, die als voormalige N.S.B.ers moesten worden beschouwd en een fusie tussen het Verbond en de Werkgemeenschap Europa van Paul van TIENEN, was dan ook om die reden niet doorgegaan. Wel ligt het in de bedoeling om te trachten een fusie aan te gaan met De Vaderlandse Kring van admiraal HELFRICH. Admiraal HELFRICH zou hier sympathiek tegenover staan en zou beloofd hebben zijn best te zullen doen om de fusie te doen slagen.

Bij het bezoek maakten TUMP en zijn vrouw een rustige en beschaafde indruk. Beiden schenen zeer idealistisch t.a.v. de door hen voorgestane gedachte van een algeheel samengaan van Nederland en het Vlaamse deel van België.

Handwritten initials and a circled 'K'.

Handwritten notes: "gaand in bo.", "de werkg.", "de vaderlandse kring", "vo 31/12/51".

Handwritten marks: a checkmark, an 'X', and a '2'.

Handwritten initials "No 13/p".

ONAFGEDAAN

11/20

CO 126026

1/320

publicatie hand
in bilage

Afd./Sect.: D VIII

Dat.: 1/7/51

Par.:

Interne aanwijzingen ACD.

ACD 4^B

Dat.: 15/4/52

Par.: 63

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.):

1 Die ook CO 126027

AKS 2 21/2/51

2 Via Kers aan B (Van B. Kierlco 126027)

3 Kars tk

4 e tk

ACD 22/12/51

B. ~~12/12/51~~

6 5/13 B VII waar is de 2^e bijlage? SB

1/11/51

73 KARA perin 13/13

8 tk

ACD 13/1/52

19/5
ACD
1/1/52

19 Dec. 1951

's-Gravenhage,

Men wordt verzocht bij aanhaling van deze brief dag-
tekening, afdeling en nummer nauwkeurig te vermelden

No. V 11/51

Betreffende: "Verbond der
Lage Landen"

Bericht op brief van:

VERTROUWELIJK

Aan: het Ministerie van Binnen-
landse Zaken, Hoofd van de Bin-
nenlandse Veiligheidsdienst,
Javastraat 68 te 's-GRAVENHAGE.
t.a.v. Jhr Mr W.J.Th. Serraris.

Hierbij heb ik de eer Uhoogedelge-
strenge te doen toekomen Bericht No.
49/51 dd. 27 Sept. 1951, met bijlagen,
betreffende het "Verbond der Lage Lan-
den", naar de inhoud waarvan ik moge
verwijzen.

De Minister van Justitie,
Namens deze,
Het Hoofd van het Bureau Kabinet
van de Afdeling Politie,
bij afwezigheid,

06384	6.173.7	6.173.7
09.23/	41.122.3	05.4
6.173.7	20 DEC. 1951	6.173.7
01.23	ACD/126026	01.11

PER O.K.
ACD/48
DAT: 5/1/52
PAR: SS.

(Mr A. E. M. A. Bakker)

Nr. 234-D-'50. *A'dam*
Betr. Verbond der Lage Landen.
Bijlagen: 4 stencils.

NIET O.K.
ACD/4B
DAT: 15/1/52
PAR: <i>4</i>

15 Januari 1952.

VERTROUWELIJK.

en B
Om te behouden gelieve U hierbij aan te treffen de nrs.
1 t/m 4 van de Mededelingen van het Verbond der Lage Landen.
Voor het ogenblik valt omtrent deze organisatie niets
nieuws te melden.

No. 19 P

K-3.

<i>6.1/3.7</i>
<i>15.11</i>
10 JAN 1952. <i>d</i>
ACD! <i>127932</i>

Rechtstreeks in kennis

VERBOND DER LAGE LANDEN

SECRETARIAAT: DAGUERRESTRAAT 31 DEN HAAG - TELEFOON 39.93.71 - GIRO 224986

Afdeling AMSTERDAM.

de Laïressestraat 144^{hs}
telefoons 91517.

Amsterdam, 15 Januari 1952.

Wij nodigen U uit tot het bijwonen van een vijftal bijeenkomsten, die wij deze wintermaanden inrichten voor een klein aantal personen, hetgeen discussie over de ingeleide onderwerpen mogelijk maakt.

Dit programma is als volgt samengesteld:

Datum	Onderwerp	Spreker
1. Woensdag 30 Januari	Is emigratie de enige uitweg ?	W.J.B.Myjer
2. Woensdag 13 Februari	De ideale wereldburger.	D.Tump
3. Donderdag 28 Februari	Het Verbond der Lage Landen en de politieke partijen.	F.Stuten
4. Donderdag 13 Maart	Nationalisme en Internationalisme.	W.J.B.Myjer
5. Woensdag 26 Maart	Nederlands' Toekomst.	Dr W.A.Veenhoven

Deze bijeenkomsten worden gehouden op ons adres:
de Laïressestraat 144 - Zuid
en vangen steeds aan om 8 uur 's avonds.

Gaarne rekenen wij op Uw komst.

F.Stuten
Secretaris.

Summary of the memorandum in re New Guinea which was sent to the President of the United States by letter of 14 January 1952.
(Cf. page 4 of this letter)

I Acculturation.

The word "acculturation" being a brandnew linguistic construction needs some elucidation.

When two material bodies clash one with another the course and speed of both will be modified according to the mutual relation between moving forces and moving masses.

An analogical process takes place in the mutual meeting of two or more peoples on the same territory. Meanwhile it should be kept in mind, that "omnis comparitio claudicat" and that sociological phenomena differ widely in scope and character from physical ones.

In each process of acculturation, even when there has not been a preceding war, is hidden some element of "vae victis", in this sense at least, that an "upperdog" and an "underdog" are by force of circumstances compelled to live together and to have a certain social intercourse.

The pattern of each acculturation process depends on the peculiarities of the acculturating people as well as on those of the acculturated one and has in consequence its own individual features.

This may be illustrated by the difference between the rather sad fate of the (Red) Indians in America and the vicissitudes of the Indonesians in the former Netherlands-Indies.

The Indians belong to a dying race. They were the original inhabitants of America, but only some hundred thousands are left of them. These poor remnants of a fine and proud race are confined in reservations and have from a cultural point of view no more value than museum objects.

On the other hand the population of the Netherlands-Indies has in the last hundred years decupled. The standard of living of the Javanese is modest but this is a general Asiatic phenomenon resulting not so much from the faults of the Western colonizer as from the innate qualities of the Eastern colonized, who live from hand of mouth and seem to be born for this way of living.

Famine up to now endemic in India is quite unknown in the Netherlands-Indies since 1844.

The distinction between the Dutch and American colonization methods can in short be formulated as follows: the principle of Dutch colonization was: to live and to let live, the result of American colonization was death and decay of the colonized.

Therefore the Dutch are fully entitled to say to the Americans: Look upon that picture and upon this. Admit that we have not at all to shame ourselves of our so-called "colonialism" whereas you should blush of your pecksniffianism, which condemns our colonial system, without knowing the least of it.

/Up to now

Up to now the Papuas were a people dying out or at any rate stagnating in number. This in consequence of headhunting, man-eating, baby mortality on a large scale and venereal diseases.

It is probable, that in the near future the population will grow at a quick rate. Man-eating and headhunting are gradually dispelled by the progress of civilisation and the application of modern medical science.

In view of the fact, that the soil of New Guinea is only partly cultivable, this will engender many difficulties. But the Dutch are old colonial pioneers and will face the music.

The Papuas in spite of their backward civilisation are a most remarkable and interesting race possessing a great adaptability. But in the years from 1940 onward the individual as well as the social equilibrium of the Papua had to endure severe shocks, at first in consequence of the Japanese occupation and then by a very intensive contact with Western civilisation.

This situation would rapidly develop into turmoil, if the Papua should be bereft of his two great moral pillars: the constant care of the Dutch government officer and the devoted teachings of the Roman Catholic and Protestant missions.

A Papua delegation headed by Mr Ariks, which has come to the Netherlands and wherein the Mahomedans as well as the Roman Catholics and the Protestants were represented has conjured the Dutch people in the most stringent terms not to surrender them to their bitterest enemies, the Javanese.

Certainly the Dutch people will not stand such ignominy. Moreover as has been expressly stated by the delegation of Mr Ariks c.s. the Papua will certainly not stand themselves being sold as cattle and will fight against all tyranny from whatever source. Doing so they will certainly enjoy the full sympathy of the Dutch people which owes its independence to its stubborn resistance against the much superior Spanish enemy.

II Christianisation.

All mission operates in the service of the Gospel, cf. Matthew verses 19 and 20: "Go ye therefore and teach all nations baptising them in the name of the Father, the Son and the Holy Ghost, teaching them to observe all things whatsoever I have commanded you and lo I am with you always even until the end of the world."

Next to this basic text there are two other ones, which ought to be mentioned: Matthew 5 verse 48 "Be ye therefore perfect even as your Father in heaven, which is perfect" and Philippians 2 verse 3 "Let nothing be done through strife or vainglory but in lowliness of mind let each esteem other better than themselves".

Evidently the task of those, who go out to teach a people as the Papua admonishing them to observe all, that the Saviour has commanded, is enormous.

It is an old rule of Dutch colonial policy to tolerate ye to respect the laws and customs of the peoples subject to her authority, only this toleration has its natural limits.

/Neither

Neither the Roman Catholic "Missie" nor the Protestant "Zending" can consider maneating or headhunting as a mere form of sport or a question of taste. The civil officer may eventually shut one eye or even two eyes in view of an accidental revival of headhunting or maneating; the missionary cannot. He is always with open eyes before the dilemma God or the world and he has always to choose God.

This was and is the more difficult, since headhunting cannot be considered as a simple pastime but is on the contrary a deeprooted social institution partaking of the rythm on which the social life of the Papua is moving.

According to Father Vertenten some 15.000 heads are hunted in a man's age. Van Lechoud, author of the well known work "Forgotten Earth" (Amsterdam 1951) states that only in the administrative subdivision Boven Digoei 300 heads are hunted a year.

Now one may exclaim in righteous indignation. How is it possible that such things happen under the Dutch flag and authority (which by the bye became not fully effective before the year 1920). Only the real evil of headhunting is not in the heads of the hunted but in the hearts of the hunters.

True salvation in this respect is only to be expected from the Christian Faith since it is changing not only the habits, but also the hearts of men. Not in vain Christ has said: "I am come not to call the righteous but sinners to repentance".

The missionary is the untiring and indefatigable pioneer of the new culture which will bring the Papua from darkness to light.

The mere fact that no less than 25 % of this in a sense most backward people of the world has been christianised, testifies to the eternal youth and force of Christendom as well as to the never failing zeal, devotion and force of abnegation of its servants.

After the transfer of Sovereignty in 1949 the mission had already to leave the island of Bali. Its work under the Christian Bataks in Northern Sumatra is made as good as impossible. At all Government schools Mohamedan religious teaching has been made obligatory.

How could it be otherwise under a Mohamedan government and what field of action has Christian mission still to seek in a Mohamedan country? The surrendering of Dutch New Guinea to Soekarno will mean not only the premature death of starvation of "zending" and "missie" in this region but also the delivering of some 250.000 Papuas into the grip of the Islam.

This from the Christian point of view would be a deed of base cowardice, vile treason and an unforgivable sin committed perhaps in the service and in behalf of some obscure mercenary interests.

III. Colonization.

The average American (i.e. some 98 % of them) abhors the "colonialism" of the Western European nations. In their ignorance they compare the American war of independence to the actual struggle of the Asiatic peoples forgetting thereby, that the said war was not waged between colonizers and colonized, but between colonizers at home and colonizers abroad.

A voluminous American work on colonial policy in the far East, the author of which confesses the traditional horror of bad European colonialism, treats in its very first chapter not of the sad lot of the poor colonized Asiatic people, but of ... full employment in the U.S.A.

Is it to wonder that we poor European sinners smirk a little in face of this peculiar form of hypocrisy, phariseism and Pecksniffianism whose true ideal and target appear to be: "Où le toi de là que je m'y mette".

However this may be, colonization of New Guinea is quite inevitable. It is no question, whether this region should be colonized or not, but only whether this colonization is to be undertaken by the Dutch, whom the Papuas love or by the Indonesians, whom they loathe.

The answer on this question is not difficult, the less so, because the Javanese having been in the course of history always /all a colonized people miss fine and stern qualities of the colonizer.

The colonization of New Guinea will be in the first place no colonization by capital but by men. The New Guinea colonist will have to be contented with a very simple life. There will not be many large estates promising large gains. Small holdings will be the principal groundform of the agriculture by which the future colonizers of New Guinea will find their modest living.

This from the point of view of acculturation, is of the utmost importance colonizing workers will further much more the social and economic raising of the Papua, than colonizing capital ever can or will.

IV Strategy.

The strategical side of the New Guinea-problem is certainly no minor issue, but on the contrary one of the greatest importance. However in consequence of its purely technical character it can only be well handled in a special report written by an expert in naval warfare.

As has been exposed by Admiral Helfrich, who as commander of the allied fleets has so gallantly fought in the Java Sea in the beginning of 1942 and had the sobriquet of "ship a day Helfrich", the New Guinea coast was of extreme importance during the last world war in the Pacific campaign. Australia rightly considers New Guinea as a natural protection against attacks from the North and North West.

He closes his exposition as follows:

"For years and years the Indonesian Republic will be unable to bring into existence a sufficient protection of this huge territory. A really loyal Indonesian government conscious of its deficiencies will find in the Indonesian Union the instrument by which it can be safeguarded against certain international activities, which may eventually clash with its conception of complete independence".

V Juridical.

Article III of the Lingga Djati agreement confers the right of self-determination to the Indonesian peoples, but does not speak especially of the future status of New Guinea.

/The existence

The existence of a controversy about this status was first disclosed by articles 1 and 2 of the Charter of transfer of sovereignty.

Article 1.

- (1) The Kingdom of the Netherlands unconditionally and irrevocably transfer complete sovereignty over Indonesia to the Republic of the United States of Indonesia and thereby recognizes said Republic of the United States of Indonesia as an independent and sovereign state.
- (2) The Republic of the United States of Indonesia accepts said sovereignty on the basis of the provisions of its constitution which as a draft has been brought to the knowledge of the Kingdom of the Netherlands.
- (3) The transfer of sovereignty shall take place at the latest on 30 December 1949.

Article 2.

With regard to the residency of New Guinea it is decided:

- (a) in view of the fact that it has not yet been possible to reconcile the view of the parties on New Guinea which remain therefore in dispute;
- (b) in view of the desirability of the Round Table Conference concluding successfully on November 2 1949;
- (c) in view of the important factors which should be taken into account in settling the question of New Guinea;
- (d) in view of the limited research that has been undertaken and completed with respect to the problems involved in the question of New Guinea;
- (e) in view of the heavy tasks with which the Union partners will initially be confronted and;
- (f) in view of the dedication of the parties of the principle of solving by peaceful and reasonable means any difference that may hereafter exist or arise between them;

that the status quo of the residency of New Guinea shall be maintained with the stipulation that within a year from the date of transfer of sovereignty of the United States of Indonesia, the question of the political status of New Guinea shall be determined through negotiations between the Republic of the United States of Indonesia and the Kingdom of the Netherlands.

There is a certain controversy between these two articles, which can only be removed by admitting, that New Guinea does not belong to Indonesia.

Sure it does not, but it has never been the intention of the parties of the Charter to state this in such a cryptic way and more or less incidentally. The time limit stipulated in article 2 remained, as could be foreseen, without any practical effect.

In 1951 a joint Dutch Indonesian commission was appointed who should advise on this point. The Dutch and Indonesian members of this commission differed in opinion on all main issues and were unable to produce a joint recommendation.

The question of New Guinea can be subdivided as follows:

- a. by which directives should an eventual decision be guided?
- b. by which organ or person this decision will be taken ?
- c. which decision has to be taken ?

a. In the first place there are a number of general considerations, which, as exposed, before, all lead to the same conclusion: the true interests of New Guinea and its population the Papua are only safe in Dutch hands. Moreover Indonesia has contrary to the charter of transfer of sovereignty in a most one-sided and arbitrary way turned from a federal to an unitarian state.

Doing so it has trampled in a shameful way on the right of self-determination of the Indonesian peoples and has ruthlessly overwhelmed the loyal and courageous Amboynes, who wished to remain under Dutch authority.

Useless to say, that this happened with the silent consent of the Unci and the Dutch government, which last restricted itself to some void and hollow "protests".

By this notorious proceeding the Unci has soiled the blason of the United Nations, the Dutch government has sadly put to shame the confidence of the Dutch people and of many Indonesian peoples, and the Indonesian government has shown its "Punica fides".

Quite apart from the fact, that the Indonesian government has by continuous and numerous breaches of contract forfeited all the rights resulting from the Charter of transfer of sovereignty, it is clear that it is in no way whatsoever qualified to the immense task of colonizing New Guinea and acculturating the Papua.

b. For different reasons the Union court of arbitration provided for by the constitution of the Dutch Indonesian Union cannot be considered as a proper organ for the settling of this matter. /also It is clear that all international immixture should be emphatically rejected in face of the shameful way in which the Amboynese have been treated.

The Dutch Government (i.e. the successor to be of the actual Dutch Government) is quite able to handle this matter without any international ingerence or control, which can only lead again to intrigues.

c. After the preceding this point is quite clear and wants no further elucidation. The Netherlands are in the possession of New Guinea and should retain this possession.

Soekarno has stated to be possessed by the "idea" of Irian. In behalf of the propagation of the Christian Faith, of the true interests of New Guinea and its population, of the interests of humanity in general, the hope be expressed that this division of wickets should be maintained for ever.

Justice is the art of "suum cuique tribuendi" so long as Soekarno remains possessed of the idea of Irian and the Dutch people remains the legitimate possessor of New Guinea itself each people has "suum cuique".

VERBOND DER LAGE LANDEN

ADMINISTRATIE: DAGUERRESTRAAT 31 DEN HAAG - TELEFOON 39.93.71 - GIRO 224986

The Hague, January the 14th 1952.

The President of the United States of America
The White House
Washington D.C.,
U.S.A.

Mr President,

When by the course of events a national government shows itself fully incapable of pleading with sufficient vigour and persuasiveness the vital interests of the country it represents - the electorate being at the same time by an intricate and refined voting system deprived of all real influence on its composition and the members of the legislature by whatever motives unwilling or even averse to fulfil the function of control, which in conformity to the oath they have sworn, is incumbent on them - then the people itself or representative parts of people have the right, nay the duty to lay these interests at the heart by their own initiative and to take all suitable and legitimate steps, which this attitude implies.

It may be generally known in the U.S.A., as elsewhere, that the Dutch people has suffered immensely from the war, proportionately more perhaps than any other people in the world, 250.000 have perished in German or Japanese concentration camps, 15.000 have been killed in open warfare or in underground resistance, the famine of 1944-1945 engendered a loss of 10.000 people. The total material loss may be estimated at roughly 7.5 bill. dollars or 35 % of the national wealth.

These losses however serious and painful are negligible in comparison to the miserable outrages and the lasting loss of territory which it has had to endure under its own Government as a result of the arrogant, short-sighted and destructive policy pursued by its former allies and liberators.

The governments of the Anglo-Saxon countries with a disloyalty and an onesidedness unprecedented in the history of human mankind, and up to the present surpassed only by the shameful way in which the gallant Republic of Poland has been betrayed and left a defenceless prey to Russia's lust for world domination, have continuously and systematically strived to sap the Dutch imperium in the Far East.

This by espousing the case of the usurpator Soekarno, during the war ally and willess puppet of the cruel and ruthless Japanese enemy.

English, as well as Americans had the curious and morbid desire after one fierce asiatic people had been mastered with the greatest trouble, to "liberate" another one.

The role which the UNO has played in this affair can safely be qualified as a fine specimen of straining at a gnat and swallowing a camel.

Taking into consideration the horrible spread of injustice all over the world, the cruel oppression of East-Germany,
/Poland,

2.

Poland, Hungary, Roumania and other peoples enslaved by the knout of the Soviets, the system of forced labour and concentration camps in Russia, the unhuman treatment of coloured people in other countries, it cannot be denied, that a large and interesting field of action is open to a supernational organisation, provided that no confusion takes place between right and might, and no distinction is made between large and small countries, with the surreptitious intention of using one or more of the latter as scape-goats for the sins of the former.

Corruption of the sublime is the worst corruption and such corruption is inevitable when, as was the case, an instrument of justice such as the UNO was intended to be, turned into a mere tool of power politics.

Under the aegis of the U.S.A., acting this time in close harmony with its bitterest enemy in practically all other affairs, the security council and the assembly of the UNO succeeded in uniting the preoccupations, or plainly spoken, the jealousies of its member nations against the despicable colonial system as was said to be practised by our country.

In doing so they forgot that:

1. our country, though one of the principal colonising nations, was not the sole;
2. since more than a century it has always been praised as a model for all other colonising nations;
3. in the Netherlands-Indies the colonial system in its unjust and hateful form was already since years abandoned for another enlightened form of government over the different peoples which enjoyed the Pax Neerlandica in the Indonesian archipelago.

In this way it was possible, that those who behaved themselves as our pupils in the matter of treatment of foreign races, boldly mounted the pulpit of the schoolmaster, whereas our delegates had to resign themselves to the painful and ridiculous task of listening, sitting as schoolboys in their desks, to the stream of invectives which the Russian!!!, English!! American! and other delegates had to pour out over the Dutch colonial system.

The result of this insipid, scandalous and destructive policy needs no elucidation, the former Kingdom of the Netherlands has been torn asunder, its constituent parts in East and West have been reduced to beggary. Indonesia under Dutch government an example of order, law and liberty is changed under Soekarno's regime to less than a thieves and murderer's den, a perpetual invitation to subversive movmerts, a magnet for communist infiltration.

All this has happened under the device of "liberty", a device which, used with these intentions, is not less sham, hollow and hypocritical than that of "peace" actually propagated by the U.S.S.R.

Really, we in Holland as well as our still innumerable devoted friends in Indonesia are well entitled to exclaim, in view of the mess engendered by the advices of Messrs Jessup, Cochran and other colonial "specialities" of your State Department: "Liberty, O! Liberty, what crimes are committed in thy name!".

Serious as the mistakes of the English and American policy have been, our worst enemy was inside our frontiers. It

/was

was our own half-heartedness, the inconsistent and fearful behaviour of the Dutch Government especially has been unforgivable and testifies to a lack of civil courage, which cannot be tolerated in the man at the wheel.

The little State of Israel went its own way in 1948, despite all anathemas which, from the Olympus of the Security Council, were swung at its address. A short time afterwards it was with general votes and under warm applause accepted as a member of the UNO

Thereby it was demonstrated that these anathemas were no more than a void stage-requisite, which a manly and courageous government, mindful of its country's interests, had the fullest right to decline.

We fully realise that in this matter as in others it is no use crying over spilt milk, but nevertheless we are wishful to remind you of the foregoing with the greatest emphasis.

As has been officially communicated, the Dutch Minister-President will go to America in the course of January 1952 to have a conference with its President. This announcement has filled our hearts with great apprehension. It needs no divinatorial gifts to deduce that the main issue of this conference will be the future status of New Guinea.

We know, alas, by bitter experience the lack of backbone of the Dutch Government and consider it very possible that as it has always yielded in the past to the impertinent and brutal claims of Soekarno's government, so it will yield also in the future, until there will be nothing more to yield at all.

New Guinea is the last remnant of the Dutch ~~imperium~~ in the Far East. Its surrendering to Indonesia will mean the final blow to the Kingdom of the Netherlands.

What ought to happen with Dutch New Guinea, is a question of justice in the broader sense of the word. Not of opportunity and certainly not of appeasing some Indonesian manifestations of mass and individual hysteria.

The Indonesian government takes great pleasure in drawing maps whereon New Guinea is indicated as belonging to Indonesia, or in organising singing choirs of Pemoeda's and other young men crying in a frenzied way "Irian".

In a recent speech Soekarno stated himself to be "possessed" by the idea of Irian and he invoked the special blessings of Mohammed on this his ambition and predatory instinct.

So Hitler with a slightly different vocabulary called himself a "sleepwalker". First he was possessed by the idea of the Rhineland and got it. Then by the idea of Sudeten-Germany and got it. Then by the idea of Austria and got it.

But when he became "possessed" by the idea of Dantzig he got at the end nothing at all, but the lid on his nose. But this at the expense of a great world war, which proves that it is better to check the possessed ones and sleepwalkers in the beginning rather than after some time, when it can be too late, or nearly too late.

However this may be, it is evident that persons who openly state that they are sick of mind, badly want the aid of a neurologist but can scarcely be treated as serious statesmen.

The undersigned join to this letter an aide-memoire in which the problem of Dutch New-Guinea has been approached from five different points of view, to wit:

1. of acculturation;
2. of christianisation;
3. of colonization;
4. of naval strategy, and although last but not least;
5. of moral and juridical righteousness.

As has been exposed in this scripture:

- ad 1. the extremely difficult and delicate task of westernising and acculturating the Papua can only safely be entrusted to the Dutch and certainly not to the "amberi" especially the Indonesian, whom the Papua loathes with deadly hate.
- ad 2. the surrendering of New Guinea to Soekarno's government by stopping the further christianisation of the Papua and practically annihilating the remarkable result of the mission work overthere would constitute a vile and cowardly betrayal of the Christian Faith.
- ad 3. New Guinea is badly wanting some form of colonization whereas the Javanese lacks provisionally all qualities of mind, experience and character, which a successful colonization requires.
- ad 4. the defence of the New Guinea coast is of the greatest strategical importance. The gallant Dutch fleet with its great tradition is the proper naval force to serve the allied cause in this remote part of the world.
- ad 5. apart from the fact that Soekarno's government has forfeited by its incessant contract-breaches all rights resulting from the Charter of transfer of sovereignty, the Papua has undoubtedly the right of self-determination. He wishes to remain under Dutch authority, which make all further negotiations and pourparlers quite superfluous. The best solution is certainly that Soekarno remains possessed of the idea of Irian, whereas we retain the possession of Irian itself.

Thus the considerations derived from the foregoing five points of view, which are the principal ones, converge however different in nature and character, to one and the same conclusion; the Dutch ought to keep New Guinea and to remain there.

Finally we wish to draw the special attention of the American Government to the following three points:

- (a) in the last few years the U.S.A. has been regularly visited by our Ministers or high officials coming to beg for some loan or gift. It would be erroneous to conclude from the appearance of these flying Dutch mendicant friars that the fierce and indomitable spirit of the flying Dutchman has been altogether extinguished in our people. As has been stated by a recent public opinion research after the Gallup method, there are certainly millions and millions of Dutch people (62 %) who feel a burning shame that our people has been forced into this humiliating position by sheer robbery on one side and cowardly indulgence on the other.

The information offices and other propaganda organs of

/your

embassies are perpetually boasting of the blessings which are spread by the Marshall aid. Yes, the little schoolchildren are taught to sing hymns in praise of Mr Marshall and his assistant arch-angels, a heathen liturgy which smacks of the adoration of the golden calf.

We do not deny that this aid is valuable in itself. But we do not forget either that if our East India Colonies had been left to our country, the said aid would scarcely have been necessary at all.

And in so far as this aid has to be considered as a temporary compensation for a lasting loss, we have done nothing more than selling our birthright for a mess of pottage.

- (b) Recently the French Government has defined with remarkable precision and Gallic logic the ambiguity of American politics. The idea of territory is essentially and axiometrically one and indivisible and so is that of alliance. Therefore it is inadmissible, that America, which in virtue of the Atlantic Pact is allied to the European nations in the West, strives by all means, open or subterranean to undermine or to break off their positions in the East, Middle East or South.

This holds especially true for our country. In the Indonesian question the U.S.A. and the U.S.S.R. behaved as if they were great friends. Since we, by their joint action, were robbed of our colonies, the U.S.A. require from us utmost military preparedness and exertion in order, when the time comes, to feight against former accomplices.

The Dutch, no more than the French, like to be treated as mere tools and playthings of your power politics.

The moment has come to speak plain language. Is it your intention, yes or no, to mend your former errors and to leave us with peace in the Far East ?

If not, do you really think that an alliance with a nation which you treat in this pitiful way, has any real worth ? We are willing to be your allies, not your satellites, and you on your side should not forget, that an ally can as a rule be trusted, but a satellite is always a potential traitor.

- (c) In spite of all that has happened in the Indonesian question the Dutch feel much sympathy for the American people. We hope that the same is true for the American feelings towards the Dutch.

Next to the British civilization ours is the birthplace of the American culture; moreover the Republic of the seven provinces stood in the eighteenth century as a good fairie at the cradle of the American republic.

Apart from this, the great spiritual tie between Western Europe and the U.S.A., namely the idea of freedom, is naturally of special importance to the country which of old has been its foremost champion. This makes for us all the difference between America and Russia, a difference which provisionally invalidates the practical worth of the Dutch saying: "a good neighbour is better than a friend far away."

But these feelings however much deeply rooted in our hearts and minds may change, as they will certainly do, when we become aware that the liberty which the Americans claim

/for

for themselves is not granted by them to other civilized nations.

In all these things the element of real welfare is of the greatest importance. Since the loss of the East Indies our welfare is bleeding to death, as appears by the incurable passivity of our balance of payments and ever increasing emigration.

The communists form a minority in our country, but a very active one, which at any moment, when the time turns, may win many adherents.

In this respect too, it is of the greatest importance that a country such as ours which is practically deprived of all raw materials shall keep the Western part of New Guinea. Not only in our own interests, but also in that of autochtone inhabitants.

Professor Gerbrandy, the Dutch Minister-President during the war, ends his brilliant book "Indonesia (London 1951)" with the following passage:

"The consciousness of our being again charged with a noble task in the Far East following the unhappy errors of the past five years will revive the self-respect of the Netherlanders and assist to keep alive the spiritual urge without which no people can survive.

The moral duty of the great powers is to sustain us in this. Not so long, since we suffered great pains and penalties, when we laid all that we had at the feet of our allies in the common cause of mankind. If we are now supported in our humble aspiration who knows, but that New Guinea may not become the nursery of a new Melanesian civilization, which throughout the distant islands of the remoter Far East will reflect the glory of the small people, the low countries who, having established and lost one empire redeemed their souls by creating another monument to their vigour, moral courage and ethical conduct in areas in the Pacific which were nigh forgotten and written off as lost".

We underline the words, "The moral duty of the great powers". The Netherlanders wishing to keep New Guinea do not beseech a favour but claim their right.

It is for the same reason that all more or less complicated juridical constructions, as for instance, that of condominium should be rejected.

Neither is the idea of constituting New Guinea a Mandatory territory recommendable.

The UNO, whose two principal members live as dog and cat together and give one another coram publico names which any decent people should blush to utter in any decent company, should first put its own house in order before meddling with other man's affairs.

Moreover the things most wanted in the International sphere are honesty and trustworthiness; no phariseism, no licking the boots of the great and trampling the rights of the small.

When with brutal violation of the accords, which were reached at during the round table conference, the little republic of Amboyne was ruthlessly overpowered, the UNO, as did neither alas the Dutch Government, do anything to come to its rescue, but kept silent in all the languages of the world.

/Its

Its secretariat had not even the manners to answer the numerous letters and telegrams which were sent by desperate Amboynese to its address.

We do not know which message Mr Drees will bring you from the Dutch people, neither what he will have to say about New Guinea. But we can give you this message from the Dutch and we say the following about New Guinea. The Dutch people cruelly as they have suffered the war from its enemies, and after the war from the behaviour of its allies, do not wish to die and deems the possession of New Guinea absolutely essential for its existence.

And if politicians after the pattern of Messrs Killearn and Cochran might be busy preparing some other robbery to create a new mess in the Far East, you may be sure that there will come a great mess in the near West.

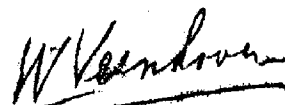
We simply do not want to accept any steps of Mr Drees which by leading eventually to a further enunciation of our legal rights, will certainly lead to the abyss.

Our hands are clean, our arms are strong, our energy is not less indomitable than our rights are indisputable. Nothing shall prevent us from building up a new Melanesian civilization in the Far East in the interests of the Papuas, as well as of ourselves, of East and West, and broadly speaking of the world at large.

We remain,

Yours truly,

For VERBOND DER LAGE LANDEN
(League of the Low Countries)

Dr W.A. Veenhoven
Chairman

Uittreksel uit het memorandum namens Nieuw-Guinea, toegezonden aan de President van de Verenigde Staten bij brief van 14 Januari 1952.

I. Acculturatie.

Het woord "acculturatie" is een gloednieuwe taalconstructie en behoeft nadere toelichting.

Wanneer twee (materiele) lichamen tegen elkander botsen, zal de snelheid en richting van beide wijziging ondergaan naarmate van de onderlinge verhouding der in het spel zijnde krachten en de door deze krachten bewogen massa's.

Een soortgelijk proces vindt plaats, in geval twee verschillende volkeren elkander op hetzelfde grondgebied ontmoeten. Nochtans dient in het oog te worden gehouden, dat elke vergelijking hinkt en dat sociologische verschijnselen ten zeerste van natuurkundige processen in aard en karakter verschillen.

In elke acculturatie, ook indien daaraan geen oorlog is voorafgegaan, schuilt een element van "vae victis" (wee den overwonnene), in deze zin althans, dat een bovenliggende en een onderliggende partij door uiterlijke omstandigheden gedwongen zijn met elkander samen te leven en een zekere omgang met elkander te hebben.

Het stramien van elk acculturatieproces hangt af van de bijzonderheden, zowel van het acculturerende als het geaccultureerde volk en heeft tengevolge daarvan zijn eigen bijzondere tekening.

Dit blijkt uit het verschil tussen het droevige lot der Indianen in Amerika en de wederwaardigheden van de Indonesiërs in het voormalige Nederlands-Indië.

De Indianen behoren tot een ras, dat uitsterft. Zij zijn de oorspronkelijke inwoners van Amerika, doch slechts enkele honderdduizenden zijn er overgebleven. Deze droevige restanten van een voorheen mooi en trots ras zijn geconsigneerd in reservaten en hebben, van cultureel standpunt uit, niet meer waarde dan museumvoorwerpen.

Daartegenover is de bevolking van Java in de laatste eeuw ongeveer vertiendubbeld. De levensstandaard van de Javaan is bescheiden, doch dit is een algemeen Aziatisch verschijnsel, hetwelk niet voortvloeit uit de fouten van de kolonisator, doch uit de ingeboren eigenschappen van de Oosterling, die van de hand in de tand leeft en voor een dergelijke levenswijze geboren schijnt.

Hongersnood, nog steeds endemisch in India, behoort op Java sinds 1844 tot het verleden.

Het verschil tussen de Hollandse en Amerikaanse wijze van koloniseren kan in het kort als volgt worden geformuleerd: het beginsel der Hollandse kolonisatie was leven en laten leven, het resultaat der Amerikaanse kolonisatie was dood en verderf voor de gekoloniseerde.

Uit dien hoofde hebben de Nederlanders het volste recht om tot de Amerikanen te zeggen: "zie naar dat beeld en naar dit."

Erken, dat wij ons niet in het minst behoeven te schamen over ons zogenaamd "kolonialisme", gij daarentegen behoort te blozen over Uw schijnheiligheid, dewijl gij ons koloniaal systeem veroordeelt, zonder er ook maar iets van af te weten.

Tot op heden waren de Papoea's een uitstervend volk, in elk geval ging het bevolkingstal niet vooruit. Zulks tengevolge van koppensnellerij, kannibalisme en venerische ziekten.

Het is zeer waarschijnlijk, dat de bevolking in de naaste toekomst snel zal vooruitgaan, zowel doordien koppensnellerij en kannibalisme verdwijnen, als door de toepassing der hedendaagse medische wetenschap.

Dit zal verschillende moeilijkheden teweegbrengen, daar de grond van Nieuw-Guinea slechts ten dele kan worden bebouwd. De Hollanders echter, zijn oude koloniale pioniers en hebben voor heter vuren gestaan.

In weerwil van hun geringe beschaving zijn de Papoea's een merkwaardig en belangwekkend ras, dat in grote mate in staat is zich aan veranderde omstandigheden aan te passen. Echter sinds 1940 had het sociaal en persoonlijk evenwicht van de Papoea zware schokken te verduren, allereerst door de Japanse bezetting en daarna door een zeer intensief contact met de Westerse beschaving.

Deze ontwikkeling zou zeer spoedig een chaotisch karakter kunnen verkrijgen, indien de Papoea zou worden beroofd van zijn twee grote steunpilaren: de voortdurende waakzaamheid van de Nederlandse gouvernementsambtenaar en de toewijding van missionaris en zendeling.

Een Papoea-delegatie, aan het hoofd waarvan de godsdienstleraar, Ariks, stond, die naar Nederland is gekomen, /zowel Katholieken en Protestanten als Mohamedanen waren vertegenwoordigd, heeft het Nederlandse volk in hartstochtelijke bewoordingen bezworen, hun niet aan hun bitterste vijanden, de Javanen, uit te leveren.

Het Nederlandse volk zal zulk een schande inderdaad niet dulden. Daarenboven echter zullen de Papoea's zelf niet dulden als slaven te worden verkocht en zich verzetten tegen elke tyrannie van welke zijde ook. Zij zullen alsdan de volledige sympathie hebben van het Nederlandse volk, dat zijn eigen onafhankelijkheid dankt aan het stoer verzet tegen de zoveel machtiger Spanjaard.

II. Kerstening.

Zending en Missie verrichten hun werkzaamheden in dienst van het Evangelie, verg. Matth. hoofdst. 28 verzen 19 en 20: "Gaat dan heen, onderwijst alle volken, dezelve dopende in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, lerende hen onderhouden alles wat Ik U geboden heb. En ziet, Ik ben met U lieden, alle dagen tot de voleinding der wereld".

Behalve deze grondtekst zijn er nog twee andere, die verdienen te worden vermeld: Matth. 5 vers 48. "Weest gij lieden dan volmaakt, zoals Uw Vader, die in de Hemelen is, volmaakt is" en Philipp. 2 vers 3: "Doet geen ding door twisting of ijdele eer, maar door ootmoedigheid, achtend de een de ander uitnemender dan zichzelf".

Zen waarin

Het is duidelijk, dat op de schouders van degenen, die heengaan om een volk als de Papoea's in deze geest te onderwijzen, hen vermanende al datgene te doen, wat de Zaligmaker heeft verordend, een geweldige taak rust.

Het is een oude regel van de Hollandse koloniale politiek om de wetten en gewoonten van de aan haar gezag onderworpen volken, niet slechts te dulden, maar te eerbiedigen. Deze verdraagzaamheid nochtans heeft haar natuurlijke grenzen.

Noch Missie, noch Zending kunnen menseneten of koppensnellen beschouwen als een kwestie van smaak of een uiting van sport. De gouvernementsambtenaar kan een enkele maal een of zelfs beide ogen sluiten ten opzichte van een eventuele herleving van deze barbaarse gewoonten, zendeling en missionaris kunnen dit niet. Zij staan steeds met open ogen tegenover het dilemma God of de wereld en het is steeds God, die zij moeten kiezen.

Dit was en is des te moeilijker, vermits vooral bij name het koppensnellen maar niet als een eenvoudig tijdvendrijf kan worden beschouwd, doch integendeel een diep gewortelde sociale instelling is, deel uitmakende van het rythme op hetwelk het sociale leven van de Papoea zich beweegt.

Volgens Pater Vertenten worden er in een mensenleeftijd ongeveer 15.000 koppen gesneld. Van Eechoud, schrijver van het bekende werk, "Vergeten Aarde" (Amsterdam 1951) stelt vast, dat alleen in de onderafdeling Boven Digoel ongeveer 300 koppen per jaar worden gesneld.

Nu kan men met heilige verontwaardiging uitroepen: "hoe is het mogelijk, dat zulke dingen gebeuren onder de Nederlandse vlag en het Nederlandse gezag" (hetwelk tussen twee haakjes eerst na 1920 ten volle effectief werd). Het eigenlijke kwaad van koppensnellen echter schuilt niet in de hoofden der gesnelden, doch in de harten der snellers.

Waarlijk, heil in dit opzicht valt slechts te verwachten van het Christelijk geloof, dat immers niet alleen de gewoonten der mensen verandert, maar ook hun harten. Niet te vergeefs heeft Christus gezegd: "Ik ben gekomen niet voor de rechtvaardigen, maar om zondaars tot bekering te brengen".

Zendeling en missionaris zijn de onvermoeide en onvermoeibare pioniers der nieuwe cultuur, die de Papoea van duisternis tot licht zullen brengen.

Het feit alleen, dat niet minder dan 25% van dit in zeker opzicht achterlijkste volk van de wereld is gekerstend, getuigt van de eeuwige jeugd van het Christendom evenzeer als van de nooit falende ijver, toewijding en opofferingsgezindheid zijner dienaren.

Na de overdracht der soevereiniteit in 1949 moest de zending het eiland Bali reeds verlaten. Haar werk onder de Bataks in Noord-Sumatra is reeds zo goed als onmogelijk gemaakt. Op alle gouvernementscholen is het Mohamedaans godsdienstonderwijs verplicht gesteld.

Hoe zou het ook anders kunnen onder een Mohamedaanse

Regering en welk arbeidsveld zou de Missie nog kunnen zoeken in een Mohamedaans land? Het overgeven van Nieuw-Guinea aan de greep van de Islam zal niet alleen de voortijdige dood van Zending en Missie in dit gebied betekenen, maar ook het uitleveren van 250.000 Christenpapoea's aan de greep van de Islam.

Gezien van Christelijk standpunt uit ware dit een daad van schandelijke lafheid en vuig verraad en ook een onvergeeflijke zonde, welke vermoedelijk wordt begaan in dienst van een aantal duistere commerciële belangen.

III. Kolonisatie.

De gemiddelde Amerikaan (d.w.z. ongeveer 98 % van alle Amerikanen) verafschuwt het kolonialisme der Westerse mogendheden. In zijn onwetendheid vergelijkt hij de Amerikaanse onafhankelijkheidsoorlog met de tegenwoordige strijd der Aziatische volken. Hij vergeet daarbij, dat deze oorlog niet werd gevoerd tussen kolonisatoren en gekoloniseerden, maar tussen kolonisatoren in het binnenland en die in Amerika.

Een omvangrijk werk over koloniale politiek in het verre Oosten, welks auteur de traditionele afkeer van dat slechte Europese kolonialisme belijdt, behandelt in zijn allereerste hoofdstuk niet het droevige lot der arme Aziaten, maar het vraagstuk van "full employment" (volledige werkgelegenheid) in Amerika.

Valt het te verwonderen, dat wij arme Europese zondaars een beetje meesmuilen over dit wonderlijk staaltje van huichelarij en Phariseïsme, welks ware ideaal en doel blijken te zijn: "ôte toi de là que je m'y mette".

Hoe dit zij, kolonisatie van Nieuw-Guinea is volstrekt onvermijdelijk. Het is niet zozeer de vraag of dit gebied al dan niet zal worden gekoloniseerd, doch wel of deze kolonisatie zal worden ter hand genomen door de Nederlanders, van wie de Papoea houdt, of de Javanen, die hij verafschuwt.

Het antwoord op deze vraag is niet moeilijk, zulks te minder, vermits de Javanen, die in de loop van de geschiedenis altijd een gekoloniseerd volk zijn geweest, alle krachtige en mooie hoedanigheden van de kolonisator missen.

De kolonisatie van Nieuw-Guinea zal in de eerste plaats geen kolonisatie zijn door kapitalen, doch door mensen. De kolonisator op Nieuw-Guinea zal tevreden moeten zijn met een zeer eenvoudige levenswijze. Er zullen weinig grote plantages zijn, die grote winsten afwerpen. De kleine boerderij zal het hoofdtype zijn van de landbouw, waardoor de toekomstige kolonisatoren van Nieuw-Guinea in hun bescheiden bestaan zullen voorzien.

Uit het oogpunt van acculturatie is dit van de grootste betekenis, vermits de koloniserende werker veel meer zal doen voor de economische verheffing van de Papoea dan het koloniserende kapitaal ooit zal willen of kunnen.

IV. Strategie.

De strategische zijde van het Nieuw-Guinea vraagstuk is stellig geen ondergeschikte aangelegenheid, doch integendeel van de grootste betekenis. Het kan echter met het oog op zijn zuiver technisch karakter alleen naar behoren worden behandeld door een deskundige op het gebied van oorlogvoering ter zee.

Naar uiteengezet werd door Admiraal Helfrich, die als opperbevelhebber der geallieerde vloeten zo dapper in de Java Zee heeft gevochten en de bijnaam had van: "ship a day Helfrich" was tijdens de Pacific campagne in de eerste wereldoorlog, de kust van Nieuw-Guinea van buitengewone betekenis. Terecht beschouwt Australië Nieuw-Guinea als een natuurlijke bescherming tegen aanvallen uit het Noorden en Noord-Westen.

Admiraal Helfrich eindigt zijn beschouwing als volgt:

"De Indonesische republiek zal nog jaren en jaren niet in staat zijn zorg te dragen voor een deugdelijke bescherming van dit geweldige gebied. Een inderdaad loyale Indonesische Regering, zich van haar tekortkomingen bewust, zal in de Nederlands-Indische Unie het wapen vinden, waardoor het kan worden beschermd tegen zekere internationale bemoeiingen, welke eventueel in botsing zouden kunnen komen met haar opvatting van volledige onafhankelijkheid."

V. Juridische zijde.

Artikel III der overeenkomst van Lingga Djati kent aan de Indonesische volken het recht van zelfbeschikking toe, maar spreekt niet in het bijzonder van de toekomstige status van Nieuw-Guinea.

Het bestaan van een controverse hieromtrent werd het eerst geopenbaard door art. 1 en 2 van de acte van souvereiniteitsoverdracht.

Artikel 1.

1. Het Koninkrijk der Nederlanden draagt de volledige souvereiniteit over Indonesië onvoorwaardelijk en onherroepelijk over aan de Republiek der Verenigde Staten van Indonesië en erkent deze mitsdien als een onafhankelijke en soevereine Staat.
2. De Republiek der Verenigde Staten van Indonesië aanvaardt deze souvereiniteit op de voet van de bepalingen van haar Constitutie, welke in ontwerp ter kennis is gebracht van het Koninkrijk der Nederlanden.
3. De overdracht van de souvereiniteit zal plaats hebben uiterlijk 30 December 1949.

Artikel 2.

Ten aanzien van de residentie Nieuw-Guinea is overeengekomen:

- a. Gezien het feit, dat het nog niet mogelijk is gebleken de standpunten van partijen nopens Nieuw-Guinea overeen te brengen, waardoor deze in geschil blijven,

- b. gezien de wenselijkheid om de Ronde Tafel Conferentie met goed resultaat te beëindigen op 2 November 1949,
- c. gezien de belangrijke factoren, die in ogenschouw moeten worden genomen bij de oplossing van het vraagstuk Nieuw-Guinea,
- d. gezien het beperkte onderzoek, dat kon worden ingesteld en voltooid ten aanzien van de problemen, die samenhangen met het vraagstuk Nieuw-Guinea,
- e. gezien de moeilijke taak, waarvoor de deelgenoten in de Unie zich al dadelijk zullen zien gesteld, en,
- f. gezien de beslotenheid van partijen tot handhaving van het beginsel om door vredelievende en redelijke middelen alle geschillen op te lossen, die later mochten blijken te bestaan of te rijzen,

dat de status quo van de residentie Nieuw-Guinea zal worden gehandhaafd met de bepaling, dat binnen een jaar na de datum van overdracht van de souvereiniteit aan de Republiek der Verenigde Staten van Indonesië het vraagstuk van de staatkundige status van Nieuw-Guinea zal worden bepaald door onderhandelingen tussen de Republiek der Verenigde Staten van Indonesië en het Koninkrijk der Nederlanden.

Tussen deze twee artikelen is een zekere tegenstrijdigheid, welke slechts kan worden opgeheven indien men aanneemt, dat Nieuw-Guinea niet tot Indonesië behoort.

Inderdaad behoort het niet daartoe, maar aan de andere kant is het niet de bedoeling geweest van de ondertekenaars van het Pact, om dit op deze cryptische wijze en min of meer incidenteel vast te stellen.

De tijdslimiet, welke in artikel 2 werd overeengekomen, bleef, zoals viel te voorzien, zonder enig feitelijk effect.

In 1950 werd een gemengd Nederlands Indonesische commissie in het leven geroepen, die over de kwestie advies zou uitbrengen. De Nederlandse en Indonesische leden van deze commissie verschilden ten aanzien van alle belangrijke punten met elkander van mening en waren niet in staat een gemeenschappelijk advies te produceren.

De kwestie Nieuw-Guinea kan als volgt worden onderverdeeld:

- a. van welke gezichtspunten zal een eventuele beslissing afhankelijk worden gesteld ?
- b. door welk orgaan of door wie zal deze beslissing worden genomen ?
- c. welke beslissing zal worden genomen ?

ad a. In de eerste plaats zijn er verschillende overwegingen van algemene aard, die naar uiteengezet, alle leiden tot dezelfde conclusie: de werkelijke belangen van Nieuw-Guinea en de Papoea zijn slechts veilig in Nederlandse handen. Daarenboven is Indonesië in strijd met de acte van souvereiniteitsoverdracht, op zeer eenzijdige wijze van een federalistische in een eenheidsstaat veranderd.

Dusdoende heeft zij het zelfbeschikkingsrecht der Indonesische volken vertrapt en daarenboven de getrouwe en moedige Ambonezen,

die onder Nederlands gezag wensten te blijven, overweldigd.

Onnodig te zeggen, dat dit geschiedde onder stilzwijgende toestemming van de Unci en het Nederlands gouvernement, welke laatste zich bepaalde tot enkele machteloze protesten.

Door dit beruchte optreden heeft de Unci het blazoen der Verenigde Naties bezoedeld, de Nederlandse Regering het vertrouwen van het Nederlandse volk beschaamd en het Indonesisch gouvernement zijn Punische trouw getoond.

Geheel afgescheiden daarvan, dat genoemd gouvernement tengevolge van zijn voortdurende en talrijke contractbreuken, alle rechten heeft verbeurd, welke uit de acte van soevereiniteitsoverdracht voortvloeien, staat geheel vast, dat het in geen enkel opzicht gequalificeerd is voor de geweldige taak om Nieuw-Guinea te koloniseren en de Papoea te accultureren.

ad b. Het Uniehof van Arbitrage kan om verschillende redenen niet worden beschouwd als het geschikte orgaan om in deze materie te beslissen. Ook is het duidelijk, dat iedere internationale inmenging, gezien de schandelijke wijze, waarop de Ambonezen zijn behandeld, met nadruk moet worden afgewezen.

De Nederlandse Regering (d.w.z. de opvolgster van de tegenwoordige regering) is in staat hier op te treden zonder internationale contrôle, welke slechts kan leiden tot verdere internationale intrigues.

ad c. Na het voorgaande is dit punt geheel duidelijk en behoeft het geen nadere toelichting.

Soekarno verklaarde "bezeten" te zijn van de idee Irian. Terwille van de bevordering van het Christelijk geloof, van de werkelijke belangen van Nieuw-Guinea en zijn bevolking, van de belangen der mensheid in het algemeen, moge de hoop worden uitgesproken, dat deze rolverdeling voor eeuwig bestendig blijve.

Rechtvaardigheid is de kunst om ieder het zijne te geven. Zolang Soekarno bezeteh blijft van de "idee" Irian en het Nederlandse volk de rechtmatige bezitter blijft van Nieuw-Guinea zelf heeft ieder het zijne.

VERBOND DER LAGE LANDEN

ADMINISTRATIE: DAGUERRESTRAAT 31 DEN HAAG - TELEFOON 39.93.71 - GIRO 224986

Den Haag, 14 Januari 1952.

De President van de Verenigde Staten
van Amerika,
The White House
Washington D.C.,
U.S.A.

Mijnheer de President,

Wanneer uit de feiten blijkt, dat een nationale regering geheel onbekwaam is de vitale belangen van haar land met voldoende overtuigingskracht te verdedigen, heeft het volk zelf of hebben representatieve gedeeltes daarvan het recht, ja zelfs de plicht, om deze belangen zelf ter harte te nemen en alle wettige en passende stappen te doen, welke deze houding met zich medebrengt. Zulks te meer, indien het kiezerscorps, ten gevolge van een ingewikkeld en ultra-verfijnd kiesstelsel, verstoken is van elke wezenlijke invloed op haar samenstelling en de leden van de wetgevende macht, uit hoofde van welke motieven dan ook niet van zins, ja afkeerig zijn, de controlerende functie te vervullen, die, in overeenstemming met de eed, welke zij hebben afgelegd, op hen rust.

Als algemeen bekend mag worden verondersteld, zowel in de V.S. als elders, dat het Nederlandse volk ten zeerste door de oorlog heeft geleden, naar evenredigheid meer misschien dan enig ander volk ter wereld. 250.000 personen zijn in Duitse of Japanse concentratiekampen omgekomen, 15.000 zijn op het slagveld gesneuveld, dan wel in ondergronds verzet gedood. De hongersnood 1944-1945 bracht een verlies van 10.000 mensen teweeg. Het materiele verlies kan worden geschat op circa 7.5 miljoen dollar of 35 % van het volksvermogen.

De verliezen, hoe ernstig en pijnlijk ook, zinken geheel in het niet in vergelijking met de jammerlijke schennis en het duurzame verlies van grondgebied, welke het te verduren had onder zijn eigen regering tengevolge van de arrogante, kortzichtige en destructieve politiek, die door zijn vroegere bondgenoten en bevrijders werd gevoerd.

Met een trouweloosheid en een eenzijdigheid zonder voorbeeld in de wereldgeschiedenis en tot heden slechts overtroffen door de schandelijke manier, waarop het dappere Polen werd verraden en als weerloze prooi aan de heerszucht van de Sovjetrepubliek uitgeleverd, hebben de Angelsaksische Regeringen voortdurend en systematisch er naar gestreefd het Nederlandse imperium in het verre Oosten te ondermijnen.

Zulks door gemene zaak te maken met Soekarno, tijdens de oorlog bondgenoot en willoze marionet van de wrede Japanse vijand.

De Britten, evenals de Amerikanen hadden een wonderlijke en ziekelijke begeerte om, vlak nadat het ene woeste Aziatische volk met de grootste moeite was bedwongen, het andere te "bevrijden".

De rol, die de U.N.O. in deze aangelegenheid heeft gespeeld, kan het beste worden gequalificeerd als een mooi voorbeeld van: een splinter in andermans oog te zien.

Het gruwelijke onrecht in aanmerking genomen, hetwelk over de gehele wereld is verspreid, de wrede onderdrukking van Oost-Duitsland, Polen, Hongarije, Roemenië en andere landen, welke gebukt gaan onder de knoet van de Sovjets, het stelsel van gedwongen arbeid en concentratiekampen in Rusland, de onmenselijke behandeling van gekleurden in andere landen, kan niet worden ontkend, dat een ruim en interessant arbeidsveld openligt voor een supranationale organisatie. Dit echter onder de voorwaarde, dat recht en macht niet met elkander worden verward en geen onderscheid wordt gemaakt tussen grote en kleine landen, met de listige bedoeling de laatste te behandelen als zondebokken voor de fouten van eerstgenoemde.

Bederf van het verhevene is het ergste bederf en zodanig bederf is onvermijdelijk, wanneer als in het onderhavige geval de U.N.O., die was bedoeld als een zwaard der gerechtigheid, wordt gebruikt als een werktuig van machtspolitiek.

De Veiligheidsraad en de vergadering van de U.N.O. slaagden erin, onder de auspiciën van de V.S. handelende, dit maal in nauwe samenwerking met zijn bitterste tegenstander in bijna alle andere zaken, de bezorgdheid of liever de afgunst van zijn leden te verenigen tegen het verachtelijke koloniale stelsel, zoals dit dan door ons land in praktijk zou zijn gebracht.

Dusdoende vergaten zij dat:

1. ons land, hoezeer een der eerste koloniale landen, niet het enige was (c.o. is).
2. dat het sinds meer dan een eeuw aan alle andere koloniserende mogendheden tot voorbeeld wordt gesteld.
3. en dat het koloniale stelsel in de ongunstige zin van het woord reeds lang in Nederlands-Indië was verlaten en vervangen door een andere, zeer verlichte, vorm van bestuur over de verschillende volken, die de zegeningen der Pax Neerlandica in de Indische Archipel genoten.

Zo was het mogelijk, dat zij die onze leerlingen konden zijn, wat de omgang met vreemde volken betreft, stoutmoediglijk de kathedraal van de schoolmeester bestegen, terwijl onze afgevaardigden zich moesten vergenoegen met de pijnlijke en belachelijke taak om als schooljongens in hun bank te luisteren naar de stroom van invectieven, die de Russische!!!, Britse !! en Amerikaanse ! afgevaardigden over het Nederlandse koloniale stelsel hadden uit te storten.

Het resultaat van de stomme, schandelijke en destructieve politiek is bekend; het vroegere Koninkrijk der Nederlanden is uiteengescheurd, de samenstellende delen ervan in Oost en West zijn tot de bedelstaaf gebracht. Indië onder Nederlands gezag, een toonbeeld

van rust, rechtvaardigheid en vrijheid is onder het regime van Soekarno veranderd in weinig meer dan een moordenaarshol en dievenbende, een voortdurende uitlokking tot revolutionaire bewegingen, een magneet van communistische infiltratie.

Voorwaar, wij in Holland, zowel als onze ontelbare vrienden in Indonesië, mogen wel uitroepen in het aangezicht van de chaos, welke in Indonesië is teweeggebracht, dank zij de adviezen van de heren Jessup, Cochran en andere koloniale specialiteiten van Uw State Department: "Vrijheid, O! Vrijheid, welk een misdaden worden er begaan in Uw naam".

Hoe ernstig de misslagen van de Britse en Amerikaanse politiek ook mogen zijn geweest, onze ergste vijand was binnen onze eigen grenzen. Onze halfslachtingheid, in het bijzonder de onstandvastige en vreesachtige houding der Nederlandse Regering was onvergeeflijk en getuigt van een gemis aan burgerlijke moed, dat in de man aan het stuur niet kan worden geduld.

Het kleine Israël ging in 1948 zijn eigen weg in weerwil van de banvloek, die uit de Olympus van de Veiligheidsraad aan zijn adres werd gericht. Korte tijd later werd het met algemene stemmen en onder hartelijk applaus, als lid van de U.N.O. aangenomen.

Daarmede bleek tegelijkertijd, dat deze banvloek slechts een comedievertoning was, waarvan een mannelijke en moedige Regering allereerst gedachtig aan de belangen van zijn eigen volk, zich niets behoeft aan te trekken.

Al zijn wij ons ten volle ervan bewust, dat ook in deze aangelegenheid gedane zaken geen keer nemen, niettemin wensen wij U aan het voorgaande met de grootst mogelijke nadruk te herinneren.

Naar officieel werd medegedeeld zal de Nederlandse Minister President in de loop van Januari 1952 naar de V.S. gaan en te dier gelegenheid een onderhoud hebben met de President. Deze mededeling heeft grote verslagenheid bij ons teweeggebracht. Er is geen voorspellende geest voor nodig om tot de conclusie te komen, dat de toekomstige status van Nieuw-Guinea het voornaamste, ja eigenlijke onderwerp zal zijn, hetwelk ter tafel zal komen.

Wij kennen door bittere ervaring het gemis aan ruggegraat der Nederlandse Regering en achten het zeer wel mogelijk, dat zoals zij, die in het verleden bij voortdurende de brutale eisen van Soekarno's Regering heeft ingewilligd, ook in de toekomst zal zwichten, tot er ten slotte in het geheel niets meer zal zijn toe te geven.

Nieuw-Guinea is het laatste overblijfsel van het Nederlands imperium in het verre Oosten. De uitlevering ervan aan Soekarno betekent de nekslag van het Nederlandse Koninkrijk.

Hetgeen zal geschieden met Nieuw-Guinea is een zaak van recht en rechtvaardigheid. Zeker niet een vraag van oppertuisteit en allermintst mag het de bedoeling zijn aan zekere manifestaties van individuele of massahysterie tegemoet te komen.

Het Indonesische Gouvernement scheidt er groot vermaak in kaarten te tekenen, waarop Nieuw-Guinea als Indonesisch grondgebied is aangeduid of om zangkoren van Pemoeda's en andere knapen te

organiseren die, als halve wilden "Irian, Irian" roepen.

Kort geleden verklaarde Soekarno, dat hij "bezeten" was van de idee Irian en hij riep de speciale zegen van Mohamed af op deze bezetenheid en zijn hierdoor geheiligde roofzuchtige instincten.

Met gebruikmaking ener vrijwel gelijksoortige vocabulaire stelde Hitler zich voor als "slaapwandelaar". Eerst was hij "bezeten" door de idee van Rijnland, hetwelk hij ook verkreeg, vervolgens door de idee van Oostenrijk, dat hij ook verkreeg.

Maar toen hij eindelijk bezeten werd van de idee Dartzig kreeg hij ten slotte in het geheel niets, behalve het lid op de neus. Nochtans ten koste van een grote wereldoorlog, hetgeen bewijst, dat het beter is om slaapwandelaars en bezetenen in het begin halt toe te roepen, dan na enige tijd, vermits het dan te laat of bijna te laat kan zijn geworden.

Wat hiervan zij, het is duidelijk, dat personen die openlijk verklaren geestesziek te zijn, hard neurologische hulp nodig hebben, maar niet of nauwelijks als staatslieden au sérieux kunnen worden genomen.

De ondergetekende voegt bij deze brief een memorandum, waarin de verschillende aspecten van het Nieuw-Guinea vraagstuk van verschillende zijden zijn gezien, te weten: van

1. acculturatie;
2. kerstening;
3. kolonisatie;
4. oorlogsvoering ter zee en
5. zedelijke en juridische rechtvaardigheid.

Zoals in genoemd geschrift uiteengezet

1. kan de zeer moeilijke en delicate taak om de Papoea te accultureren en te verwestersen alleen veilig worden toevertrouwd aan de Nederlander en zeker niet aan de "amberi", in het bijzonder de Javaan, die door de Papoea wordt gehaat en verafschuwd;
2. betekent de uitlevering van Nieuw-Guinea aan het bewind van Soekarno, waardoor de verdere kerstening van de Papoea wordt stopgezet en het zo belangrijke resultaat der zending en missie aldaar wordt vernietigd, een laag en verachtelijk verraad van het Christelijk geloof;
3. heeft Nieuw-Guinea een of andere vorm van kolonisatie ten zeerste van node en de Javaan mist voorlopig alle hoedanigheden van geest en karakter, zomede de ervaring, welke voor een succesvolle kolonisatie zijn vereist;
4. is de verdediging van de kust van Nieuw-Guinea van de grootst mogelijke strategische betekenis en is de dappere Nederlandse vloot met haar eeuwenlange en roemvolle traditie, aangewezen om de zaak der geallieerden in dit afgelegen gedeelte der wereld te verdedigen;
5. heeft, afgescheiden van het feit dat Soekarno's regering door herhaalde contractbreuken tenenmale de rechten heeft verspeeld, welke voortvloeien uit de acte van overdracht der souvereiniteit, de Papoea ongetwijfeld het recht van zelfbeschikking. Hij wenst onder

Nederlands gezag te blijven, hetgeen alle onderhandelingen en pourparlers geheel overbodig maakt. De beste oplossing is stellig, dat Soekarno bezeten blijft van de idee Irian en dat wij Nieuw-Guinea zelf behouden.

De overwegingen derhalve, welke kunnen worden afgeleid uit evengenoemde gezichtspunten, die stellig de voornaamste zijn, leiden, hoe verschillend ook van aard en karakter, alle tot dezelfde conclusie: de Nederlanders behoren in Nieuw-Guinea te blijven en dit te behouden.

Ten slotte wensen wij de bijzondere aandacht van de Amerikaanse Regering te vestigen op de volgende drie punten:

- bylage 1*
- (a) de Verenigde Staten worden in de laatste vijf jaar regelmatig bezocht door Nederlandse Ministers of hoge ambtenaren, die om de een of andere lening of schenking komen vragen. Het zou een vergissing zijn uit dit optreden van deze Vliegende Hollandse Bedelmonniken af te leiden, dat de trotse en onbedwingbare geestegesteeldheid van de Vliegende Hollander geheel in ons volk is uitgedoofd.

Naar kort geleden door een opinieonderzoek is vastgesteld zijn er millioenen en millioenen Nederlanders (62 %) wien het in de ziel brandt, dat ons volk in deze vernederende positie is gebracht door onbeschaamde diefstal aan de ene kant en lafhartige toegevendheid aan de andere kant.

De informatie-bureaux en verdere propaganda organen van Uw ambassades geven voortdurend hoog op van de zegeningen, welke door de Marshall-hulp zijn verspreid. Ja, de kleine kinderen op school moeten lofzangen zingen ter ere van Mr Marshall en de aartsengelen, die hem bijstaan, een heidense liturgie, die smaakt naar de aanbidding van het gouden kalf.

Wij ontkennen niet, dat deze hulp op zichzelf beschouwd, haar waarde heeft, maar wij vergeten evenmin, dat indien Oost-Indië voor ons land ware behouden, nauwelijks noodzakelijk zou zijn geweest. En voor zover zij valt te beschouwen als een tijdelijke vergoeding voor een duurzaam verlies, hebben wij ons eerstgeboorterecht voor een linzenschotel verkocht.

- zij*
- (b) De Franse Regering heeft kort geleden de tweeslachtigheid der Amerikaanse politiek met Gallische logica en op opmerkelijk juiste manier gekarakteriseerd. Het begrip "grondgebied" is één en ondeelbaar en voor het begrip bondgenootschap geldt hetzelfde. Daarom is het onaanvaardbaar, dat Amerika, hetwelk uit hoofde van het Atlantisch Pact de bondgenoot is van de Europese naties in het Westen, op alle mogelijke manier, zowel in het openbaar als ondergronds, hun positie in het Oosten, Middenoosten en Zuiden tracht te ondermijnen.

Dit geldt in het bijzonder voor ons land. In de Indonesische kwestie gedroegen de U.S.S.R. en de U.S.A. zich als grote vrienden. Nadat wij door hun eendrachtig optreden van onze koloniën zijn beroofd eisen de U.S.A. de grootst mogelijke militaire inspanning van ons, opdat wij te zijner tijd gereed zullen zijn tegen Uw vroegere bondgenoten te vechten.

De Nederlanders houden evenmin als de Fransen ervan, te worden gebezigd als instrumenten van Uw machtspolitiek.

Het ogenblik is aangebroken om duidelijke taal te spreken.

Is het Uw bedoeling om Uw vroegere fouten te herstellen en ons in het verre Oosten met rust te laten ?

Indien niet, denkt gij dan dat een bondgenootschap met een natie, welke gij op deze minderwaardige wijze behandelt, enige waarde heeft ? Wij wenschen Uw bondgenoot te zijn, niet Uw satelliet en gij van Uw kant moet niet vergeten, dat een bondgenoot in de regel kan worden vertrouwd, maar dat men een satelliet dient te beschouwen als een verrader in de dop.

(c) In weerwil van al hetgeen in de Indonesische kwestie is voorgevallen, gevoelen de Nederlanders veel sympathie voor het Amerikaanse volk. Wij hopen, dat hetzelfde gelat voor de Amerikaanse gevoelens jegens ons volk.

Onze beschaving is naast de Britse de bakermat van de Amerikaanse cultuur. Daarenboven stond de Republiek der Zeven Provinciën in de achttiende eeuw bij de geboorte der Amerikaanse Republiek te peet.

Afgescheiden daarvan is het duidelijk, dat de grote geestelijke band tussen West-Europa en de V.S. bijzondere betekenis bezit voor een land als het onze, dat sinds eeuwen een der eerste strijders voor de vrijheid is geweest. Hier vooral ligt voor ons het verschil tussen Amerika en Engeland, een verschil, hetwelk vooralsnog aan een Nederlands spreekwoord, dat een goede buur beter is dan een verre vriend, zijn kracht ontnemt!

Deze gevoelens echter, hoe diep geworteld in onze harten en onze geesten, kunnen veranderen en zij zullen dit doen, wanneer wij inzien, dat de vrijheid, die de Amerikanen voor zich zelf opeisen, aan andere beschaafde naties niet door hen wordt gegund.

In deze aangelegenheid is het welvaartselement van grote betekenis. Sinds het verlies van Oost-Indië bloedt onze welvaart dood, zoals blijkt uit de onherstelbare passiviteit van onze handelsbalans en de voortdurend toenemende emigratie.

In ons land vormen de communisten een minderheid, echter een zeer woelige minderheid en een, die elk oogenblik, wanneer het getij verandert, veel aanhangers kan winnen. Ook wat dit betreft, is het van de grootste betekenis, dat een land als het onze, hetwelk is verstoken van alle grondstoffen, het Westelijk deel van Nieuw-Guinea kan behouden. Dit niet alleen voor zijn eigen belang, doch ook in dat van de oorspronkelijke bewoners, de Papoea's.

Professor Gerbrandy, de Nederlandse Minister President tijdens de oorlog, eindigt zijn schitterend boek Indonesië als volgt:

"Het bewustzijn, dat ons wederom een edele taak wacht in het verre Oosten, na de ongelukkige vergissingen, die in de laatste vijf jaar zijn begaan, zal het zelfrespect van de Nederlanders doen herleven en er toe bijdragen de geestelijke aandrang levendig te houden, zonder welke geen volk kan bestaan.

Het is de morele plicht van de grote mogendheden om ons hierin bij te staan. Het is niet zo lang geleden, dat wij veel leed hadden te verduren, toen wij alles wat wij bezaten aan de voeten der geallieerden legden in het belang der mensheid. Indien wij thans de nodige internationale bijstand ondervinden, wat onze bescheiden aanspraken betreft, is het

zeer wel mogelijk, dat Nieuw-Guinea de bakermat wordt van een nieuwe Melanesische beschaving, die op verschillende eilanden van het verre Oosten de roem zal verbreiden van het kleine volk in de lage landen, dat na een imperium te hebben gesticht en verloren, zijn ziel louterde door een ander monument op te richten, dat getuigenis zou afleggen van zijn kracht, zijn morele moed en zijn zedelijke grootheid, in die streken van de Pacific, die welhaast vergeten en afgeschreven waren."

Wij onderstrepen de woorden "de zedelijke plicht der grote mogendheden". De Nederlanders wensden Nieuw-Guinea te behouden, niet bij wijze van gunst, maar omdat dit hun recht is.

Om dezelfde reden moeten alle min of meer ingewikkelde juridische constructies, zoals bijvoorbeeld een condominium worden verworpen.

Ook de gedachte om Nieuw-Guinea tot mandaatsgebied te verklaren verdient afkeuring.

De U.N.O. wier voornaamste leden met elkander omgaan als kat en hond en die elkander in het openbaar uitmaken, op een wijze, als waarvoor ieder fatsoenlijk mens zich in besloten gezelschap zou schamen, zou verstandig doen eerst orde op eigen zaken te stellen, alvorens zich met die van anderen te bemoeien.

Daarenboven zijn op internationaal gebied allereerst eerlijkheid en betrouwbaarheid van node, geen phariseïsme, geen schoenlikerij wat de grotender aarde betreft en trappen op de rechten der kleinen.

Toen de kleine Republiek Ambon onmedogend werd overweldigd deed de U.N.O., evenmin als de Nederlandse Regering, iets om haar te hulp te komen, men zweeg in alle talen ter wereld. Het secretariaat had zelfs niet het fatsoen de talloze brieven en telegrammen te beantwoorden, die door de wanhopige Ambonezen aan haar adres werden gezonden.

Wij weten niet, welke boodschap Dr Drees U namens het Nederlandse volk zal brengen en evenmin wat hij over Nieuw-Guinea zal zeggen. Wij echter brengen U deze boodschap namens het Nederlandse volk en hebben het volgende over Nieuw-Guinea te zeggen. Het Nederlandse volk, dat toch reeds zo gruwelijk heeft geleden, gedurende de oorlog van zijn vijanden, en na de oorlog, dank zij het gedrag van zijn bondgenoten, wenst niet te sterven en acht het behoud van Nieuw-Guinea volstrekt noodzakelijk voor zijn bestaan.

En indien politici, naar de snit van de heren Killearn en Cochran, een nieuwe beroving voorbereiden en daardoor een grote verwarring in het verre Oosten teweeg zullen brengen, kunt gij er zeker van zijn, dat ook in het nabije Westen een grote verwarring zal ontstaan.

Wij wensden geen enkele stap van Dr Drees te accepteren, die eventueel zal leiden naar een verdere afstand van onze wettelijke rechten en ons daardoor naar de afgrond zal voeren.

Onze handen zijn onbevlekt, onze armen zijn sterk, onze energie is niet minder onbedwingbaar dan onze rechten onbetwistbaar zijn. Niemand zal ons beletten een nieuwe Melanesische beschaving in het verre Oosten op te bouwen in het belang van de Papoea's, zowel als van ons zelf, van Oost en West en in het algemeen gesproken van de wereld in zijn geheel.

Wij verblijven met gevoelens van de meeste

Hoogachting
namens het Bestuur van het
VERBOND DER LAGE LANDEN
de Voorzitter

Plaag

VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12

31 Januari 1952.

Doss.228/12

Onderwerp: Mededelingenblad "Verbond der Lage Landen". *geborgt bij P. & B.*

Bijlage: één. *geborgt b. P & B.*

Hierbij wordt toegezonden "Mededelingen van het Verbond der Lage Landen", welk blad Maandelijks verschijnt. (einde)

DA	10/4/52
PA	<i>←</i>

09.75

<i>t. 1/3.8</i>	<i>b. 1/3.8</i>
<i>P. & B.</i>	<i>01.125.09.75</i>
31 JAN 1952	
ACD/129437	

Schutblad is vernietigd

MEDEDELINGEN

VAN HET

VERBOND DER LAGE LANDEN

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

Redactie - Secretariaat:
Daguerrestraat 31 Den Haag

No.5.

Januari 1952.

OP DE BRES VOOR NIEUW-GUINEA.

Steeds meer donkere wolken pakken zich boven Nederlands-Nieuw-Guinee samen, steeds dichterbij ruikt het gevaar, de vijand nadert de muren van de bedreigde veste. En binnen deze muren? Onzekerheid, moedeloosheid, lafhartigheid en verraad strijden om de voorrang. Onophoudelijk woedt de 5de colonne, de Partij van de Arbeid. En zo is het onmogelijke geschied, de Nederlandse regering heeft zich bij de onbeschaamde wapenroof door Soekarno neergelegd, zij heeft zich beperkt tot een machteloos papieren protest en zich aan een tafel geplaatst met hen, die Nederland in het gezicht hebben geslagen, ja erger nog, die Nederland in het gelaat hebben gespuwd.

De onderhandelingen zijn dus, ondanks alles wat gebeurd is, dan toch begonnen. Weinigen in den lande zullen zich illusies maken over het verloop daarvan. Een Nederlandse delegatie, die onder leiding staat van Mr Blom, staatssecretaris van Binnenlandse Zaken, zal zeer zeker de Nederlandse belangen niet krachtig verdedigen. Immers, het is algemeen bekend, dat Mr Blom de afstand van Nieuw-Guinea aan Soekarno nastreeft. En Mr Blom kan bij zijn kwalijk streven zich gerugsteund weten door de intrigues van de socialisten en de Indische ondernemers. Zeker, men zal de uiterlijke schijn bewaren, het zal een spiegelgevecht worden volgens alle regels der kunst, men zal zelfs vermoedelijk wel een of twee maal de onderhandelingen afbreken en dan komt ongetwijfeld het "novum" ter tafel, waarover wij onze lezers in het vorige nummer van dit orgaan uitvoerig hebben ingelicht. Daarna worden dan nog enige krokodillen tranen vergoten, maar ja, de goede verstandhouding met Indonesië, de buitenlandse druk

(die er overigens helemaal niet is!!) en Nederland moet toch begrijpen, zo zal de regering prediken, dat hier werkelijk niets aan te doen is.

Maar wij weigeren dit te begrijpen. Voor ons, leden van het Verbond der Lage Landen, zijn de woorden Blitar en Talisse een waar Mene Tekel en daarom zijn wij niet bereid met de handen in de schoot te blijven zitten of ons te beperken tot machteloze voorlichtingsavondjes voor enkele tientallen gelijkgezinden.

Het Verbond der Lage Landen gelooft in daden en een daad heeft het Verbond gesteld.

Het was uiteraard aan het Verbond bekend, dat Dr Drees een bezoek aan President Truman zou brengen en evenzeer was het Verbond zeer beducht voor deze samenkomst. Het Verbond achtte het aan zeer grote twijfel onderhevig of Dr Drees met voldoende kracht en nadruk voor de Nederlandse rechten inzake Nieuw-Guinea zou weten op te komen en daarom besloot het Verbond aan het Amerikaanse staatshoofd een geharnast schrijven te doen toekomen, vergezeld van een uitvoerig memorandum, opdat in Washington geen onbekendheid zou kunnen bestaan, ten aanzien van de rechten van het Nederlandse volk. Maar niet tot de President alleen heeft het Verbond zich gewend. Copieën van brief en memorandum zijn gericht tot talrijke Amerikaanse prominenten, politici, zakenlieden, geestelijken, vakverenigingsleiders en radio-commentators, alsmede tot de voornaamste Amerikaanse dagbladen. Eveneens werden vooraanstaande Engelse, Australische, Zuid-Afrikaanse, Franse en Belgische bladen ingelicht, alsmede de Nederlandse pers. En hoe gedwee en angstig de Nederlandse pers vaak ook zijn mag, dit geldt nog niet voor de Angelsaksische landen, zodat daar de stem van het Verbond der Lage Landen, dat in zijn strijd om het behoud van Nieuw-Guinea, namens de grote meerderheid van het Nederlandse volk spreekt, zeer zeker zal weerklinken.

Het Verbond heeft zich niet in een ootmoedige, smekende toon tot de Amerikaanse president gewend. Het Verbond heeft niet gearzeld verschillende waarheden op scherpe wijze te formuleren en de V.S. met nadruk te wijzen op de kloof, die bestaat tussen het streven van de Nederlandse partijpolitiek en de vastberaden wil van het Nederlandse volk. Het Verbond heeft Amerika voor de keuze gesteld,

wees vriend of vijand en met klem verklaard, dat Nederland tot de rol van satelliet niet bereid is.

"Het ogenblik is aangebroken om duidelijke taal te spreken. Is het Uw bedoeling om Uw vroegere fouten te herstellen en ons in het verre Oosten met rust te laten?"

"Wij wensden Uw bondgenooten te zijn, niet Uw satellieten en gij van Uw kant moet niet vergeten, dat een bondgenoot in de regel kan worden vertrouwd, maar dat men een satelliet dient te beschouwen als een verrader in de dop."

Het Verbond heeft zijn schrijven besloten met woorden waaruit onze onbuigzame wil tot nationale zelfhandhaving spreekt, een wil, waarmee wij ons ganse volk zullen vervullen.

"Onze handen zijn onbevlekt, onze armen zijn sterk, onze energie is niet minder onbedwingbaar dan onze rechten onbetwistbaar zijn. Niemand zal ons beletten een nieuwe Melanesische beschaving in het Verre Oosten op te bouwen in het belang van de Papuas, zowel als van onszelf, van Oost en West en in het algemeen gesproken van de wereld in zijn geheel."

---ooOoo---

Het Friesche en het Europeesche federalisme.

Met meer dan gewone belangstelling las ik in "Elseviers Weekblad", van Zaterdag 15 dezer, de verhandeling van den heer Piet Bakker, over de "Friesche kwestie", zooals wij dit, meen ik mogen noemen. Met belangstelling, zei ik, Maar bevredigd heeft mij zijn beschouwing toch niet. De heer Bakker probeert, dunkt mij, olie op de gloven te werpen, en spreekt van "onwellevendheid", waar hij van dynamiek zou behooren te spreken. Zijn beschouwing is mij te "conservatief". Maar dan: te Hollandsch-conservatief.

Voor een goed begrip van de zaak wil ik voorop stellen, dat ik het met de complimentjes aan het adres van de Friezen, als zou Friesland een van de "beschaafde" provincies van ons land zijn, niet eens ben. En evenmin lijkt mij zijn bewering: dat "het Friesch" een oudere "(cultuur)taal" dan het Nederlandsch zou zijn, wetenschappelijk houdbaar. Tenzij men zou durven volhouden dat het "Oralindaboek" een ouder cultuurmonument is dan de gedichten van Jacob van Maerlant, "den vader der Dietsche dicht'ren algader". (dit laatste te nemen "cum grano salis", ik weet het.)

Maar daarover wil ik nu niet eens twisten. Ook niet over die door den heer Bakker zoo hoog-geroemde "beschaafdheid" van de Friezen. Men heeft zeer beschaafde Friezen, zooals men zeer beschaafde

Hollanders, en zelfs - al geloofd men dat in "Holland" niet:- zéér beschaafde Drenthen en Groningers heeft.

Maar ik ben het volmaakt oneens met de opvatting van een vroegeren "chef" van mij, die altoos placht te zeggen: "Meneer de griffier, hoe hooger men boven de groote rivieren komt, des te beschaafder is het volk". - Als men met beschaving "innerlijke" beschaving bedoelt, dan wijst mijn ervaring veeleer in omgekeerde richting.-

Met algemeene ontwikkeling heeft dit alles intusschen niet te maken. Om de zaak scherp te stellen: ik voor mij vind de eerste de beste baboe of koelie in de Oost "beschaafder" dan menig "Jansen-met-debolhoed".

Waar het op aankomt is dit: Er is "deining" in Friesland, zooals er deining in Drenthe is, en zooals er ook al lang deining in Brabant is. (Denk aan de beweging van "Branbantia Nostra".)

Men wil in de "buitengewesten" (ook alweer zoo'n arrogante betiteling!), niet langer door "Holland" „gemaszregelt" worden. En ik meen, dat deze bewegingen parallel loopen met een algemeen "verzet", tegen de "Hollandsche partijen-dictatuur". In Friesland valt dit streven samen met een ijveren voor een eigen Westerlauwersche beschaving. Dat brengt strijd mee. En met "beleefdheid" en correctheid is er nog nooit eenige strijd gewonnen.

Wat zou er b.v. in België van onze Nederlandsche beschaving terecht zijn gekomen, als men daar uit pure beleefdheid steeds Fransch had willen spreken, wanneer beide gesprekpartners deze taal wel machtig waren en één van beiden Nederlandsch-onkundig? (of: "officieel" onkundig).

Neen, wij zullen hier hebben te kiezen of te deelen: Wil men werkelijk komen tot een Europeesch federalisme, - hetgeen iets geheel anders is dan een vaag "cosmopolitisme", met een uitvegen van wat eigen en bijzonder is - dan zal men alle staatspatriotisme moeten bestrijden en alle volkseigendommelijkheden in hun vrije ontplooiing moeten steunen. Wij moeten meer over de grenzen leeren zien, en binnen die grenzen minder benepen leeren denken.

De ons door de Friezen toegeworpen handschoen wil ik intusschen opgeraapt zien. De heer Bakker wil dat niet. En dan wil ik waarschuwen voor een ons toch wel bedreigend gevaar. Groote stukken van de

provincie Friesland zijn beslist n i e t - F r i e s c h. Ik noem hier slechts: de beide Stellingwerven. Elders wees ik hierop al eens. Het Friesche federalisme ontaarde niet in een Friesch imperialisme.

Er is dezer dagen in Utrecht opgericht een Nationale Studieraad zooals de voorloopige naam zal luiden. Binnenkort zullen hierover in de Pers wel nadere mededeelingen verschijnen.

De Studieraad zal zich niet met "partijpolitiek", maar wel terdege met nationale "politiek" inlaten.

Er zijn thans vele brandende problemen, waarover ons volk dringend voorgelicht moet worden en waarin het stelling heeft te nemen. Het Europeesch federalisme is er één van; voorts de kwestie van Nieuw-Guinea, de Landverhuizing, de Benelux-gedachte, de Jeugdbeweging (waarvan de toekomst van de oud-Indië-veteranen één aspect is) kortom: allemaal problemen ten nauwste verband houdende met de toekomst van het Nederlandsche Volk en zijn plaats in de wereld rondom ons.

Het zijn allemaal vraagstukken, die een diepe, op nationaal niveau liggende, bespreking vereischen. En waarin de Staten-Generaal evenzo goed als de groote massa behoorlijk voorgelicht moet worden. En daarna kan de Staten-Generaal pas beter de Regeering voorlichten, opdat Zij wete, in welken geest het Volk geregeerd wenscht te worden. Nu weet de Regeering slechts vaak alleen maar: hoe bepaalde partij-politieke kopstukken het willen hebben.

Het Friesche vraagstuk is één der vele vraagstukken, - en niet eens het onbelangrijkste, - waaromtrent degelijke voorlichting zal moeten komen. Het goedmaenende stuk van den Heer Piet Bakker geeft de gevraagde voorlichting in onvoldoende mate.

Assen, 17 December 1951.

Dr H.P.Schaap

V. de Winkel vermeldde

x) Zie mijn opstel: "Het Stellingwerfsch dialect", in het Augustusnummer 1951 -, nummer van "Neerlandia" - met verwijzing naar andere literatuur. S.

Gelofte-dag in Vlaanderen.

Het is te Antwerpen na de oorlog een gewoonte geworden, dat ieder jaar in December door het "Zuid-Afrika-Bureau" in samenwerking met "Bundeling" (gemeenschap voor Nederlands geestesleven in Antwerpen) een Dingaansdag-herdenking wordt gehouden. Ter gelegenheid van deze, thans vijfjarige, traditie droeg de huidige herdenkingsavond op 22 December j.l. een bijzonder karakter, mede doordat Dr P.R. Botha, de ambassadeur van Zuid-Afrika te Brussel, de feestrede uitsprak. Naast de Afrikaanse dichter, Ernst van Heerden, student aan de Gentse Universiteit, bevonden zich in de zaal vele vertegenwoordigers van Nederlandse cultuurorganisaties te Antwerpen, w.o. het Algemeen Nederlands Verbond, het Algemeen Nederlands Zang-verbond, het Vlaams-Economisch Verbond, het Nieuw Verbond van Vlaamse Oud-Strijders, enz.

De inleider wees er in zijn welkomstwoord op, dat de betekenis van deze herdenkings-avond veel verder reikte, dan enkel de herdenking van de slag aan de Bloedrivier, dat het tevens een solidariteitsgetuigenis wilde zijn van de Zuid-Nederlanders voor heel de harde strijd der Afrikaanse stamverwanten voor hun volksbestaan.

De Vlamingen moeten zichzelf reeds eeuwenlang hardnekkig verdedigen tegen verbastering van hun Nederlandse cultuur en hun Diets karakter. Hierdoor begrijpen zij beter dan andere volken, die geheel gelijklopende strijd der Afrikaners.

"Excellentie," zo besloot de inleider, "de Afrikaners moeten wel de indruk krijgen, dat heel de wereld hen vijandig gezind is en hen verdacht wil maken. Wij hopen, dat deze avond U zal overtuigen, dat tenminste op één plekje in Europa, n.l. bij de Nationaal-bewuste Vlamingen, de Dietse stamverwanten van Uw volk, die strijd van de Afrikaners om het behoud van hun Dietse cultuur en volkskarakter met warme en hoopvolle sympathie gevolgd wordt. Wij weten uit eigen ervaring, dat dit verzet tegen eigenverbastering steeds impliciet het levensrecht en de waarde van andere rassen en volken erkent, en niets te maken heeft met rassenhaat of politiek imperialisme."

Na het voordragen van het gedicht "Dingaansdag" en "Gebed van die stervende soldaat" van Sybrand Mocke, kwamen de aanwezigen nog

meer in de stemming door het gezamenlijke zingen van enkele Afrikaanse liederen.

In een boeiende toespraak deed Zijne Excellentie Dr Botha thans zijn aandachtige toehoorders meeleven met het wel en wee der voortrekkers, met de tragedies en overwinningen, die elkaar opvolgden tijdens de Grote Trek. Hij deed ons de diepere gemodstoestand en de ideële beweegredenen dezer vrijheidslievende Boeren begrijpen.

De rede van Zijne Excellentie, die hij op bijzonder verzoek in het Afrikaans had uitgesproken, werd tot het laatste woord door zijn toehoorders aandachtig gevolgd en begrepen.

Vervolgens werden een paar films over Zuid-Afrika vertoond, waaronder vooral de herinneringen aan de Grote Trek, die vertoond werden in "Een volk SE-erfenis" diepe indruk maakten.

In het slotwoord namens "Bundeling" vroeg de heer Herman Todts aan Zijne Excellentie een boodschap te willen doen aan het Afrikaanse volk.

In deze tijd wil iedereen de Vrede bouwen door veel te praten over de eenheid van Europeanen van de Westerse wereld, maar wantrouwen overheerst de innerlijke wild tot eenheid!

Spreekster vroeg of het Afrikaanse volk zou willen meevoelen en misschien wel meewerken aan wat een grote schare national-bewust-mensen hier in de "Lage Landen" nastreven: namelijk de toenadering in de eerste plaats van de volken, die bij elkaar hóren, van Noord- en Zuid-Nederlanders en Afrikaners, in de hoop dat zich hieróm een verenigd en eensgezind "Eurafrika" zou kristalliseren.

"Die Stem van Zuid-Afrika" en het "Wilhelmus" besloten deze prachtig geslaagde herdenkingsavond.

Tijdens de hierna volgende receptie wenste Dr Botha er nog onze aandacht op te vestigen, dat we niet alleen de Afrikaners als een stamverwant Diets volk moeten beschouwen, maar dat Zuid-Afrika hét Dietsland der toekomst is.

---ooOoo---

Kanttekeningen.

De V.V.D., de Heer Oud en de radio.

Sinds enige tijd worden door de A.V.R.O. wekelijks Ronde Tafel-gesprekken uitgezonden onder leiding van de 2de Kamer-voorzitter,

Dr Kortenhorst, waaraan wordt deelgenomen door een vertegenwoordiger van de grote politieke partijen, uitgezonderd de C.P.N.

Deze uitzendingen zijn zeer belangrijk, aangezien de heren direct op de vingers getikt worden door hun politieke tegenstanders, indien zij zich te buiten gaan aan politieke legendeverming, betreffende de gastes van hun partij.

Enige weken geleden werd de heer Algra (A.R.) op zijn vingers getikt door de heer Tilanus (C.H.U.). De heer Algra beweerde, dat zijn partij niet verantwoordelijk was voor de kabinetsvorming. De heer Tilanus antwoordde, dat de A.R. het regeringsprogramma ten volle had onderschreven, echter geen geschikte personen had om als minister op te treden. De heer Algra zweeg en wij kunnen concluderen: "wie zwijgt stemt toe".

Op Donderdag 27 December vond een ronde tafel-gesprek plaats over Straatsburg en de resultaten. Drs Korthals (V.V.D.) verklaarde, dat een der resultaten van Straatsburg was: "Het plan Schuman".

Maar hoopgevender dan dit tastbaar resultaat was volgens Drs Korthals, de geest die daar heerste. Wij voelen ons daar veel meer Europeër dan Nederlander, in Straatsburg.

De heer Tilanus waagde schuchter te vragen, "maar dan toch van uit Nederlandse geest gezien". "Neen", zei Drs Korthals nogmaals, "in tegenstelling met de Scandinavische landen, die voor de belangen van hun eigen land opkomen, voelen wij ons Europeër".

Ons verwondert een dergelijke houding niet. De heer Korthals toont zich hier een goed leerling van zijn leermeester, de politieke leider der V.V.D., de heer Oud.

Er dreigt zich een legende te vormen omtrent de betekenis van de V.V.D. en zijn politieke leider, de heer Oud.

Bij de hulde, de heer Oud toegemeten bij zijn 65ste verjaardag, heeft men stelselmatig zijn houding tegenover de verdediging van het Imperium met de mantel der liefde bedekt, wellicht omdat mede de houding van degenen die de hulde brachten, in het geding zou komen. Maar, juist die houding van de heer Oud in het verleden heeft geleid tot de ontbinding van het Nederlands Imperium.

Voor mij ligt een kaart. Een kaart uit het jaar 1931. Een kaart verspreid door het Comité voor waarschuwing tegen degenen, die de

nationale ontwapening voorstaan.

Wie wilden nationale ontwapening ? De rode broeders van de S.D.A.P. en de rose broeders (zoals toenmaals de Vrijzinnig Democraten werden genoemd) onder leiding van de heren Marchant en Oud.

Het orgaan van de Vrijzinnig Democraten maakte wekelijks het Nederlandse leger belachelijk en 's heren Ouds' partij stemde prompt tegen iedere defentie-begroting.

Het wetsontwerp in het jaar 1930, ingediend door de toenmalige minister van defentie, om de vloot met een uiterst minimum te vergroten, teneinde de verdediging van Nederlands Oost-Indië te versterken, werd door de heer Oud afgewezen, evenals hij in het jaar 1923 het toenmalige vlootplan, tezamen met de S.D.A.P., de Liberale Staatspartij, de Vrijheidsbond en 10 Katholieken, w.o. de heer van Schaik, hielp kelderen.

Zoals de heer Oud zich toen internationalist voelde, voelt zijn partijgenoot, Drs Korthals, zich Europeër.

Ook in de periode, dat de heer Oud geroepen was als minister het land te dienen, is niet veel gedaan om de vloot te versterken. In 1939 hield Lt Adm. Fürstner een radiorede, waarin hij bittere klachten uitte over de verwaarlozing van onze vloot en waarin hij o.m. zeide: "met het probleem van de slagkruisers ga ik naar bed en sta ik op". Toen was het echter te laat, ook door de schuld van de heer Oud.

Wat hij mede voor de oorlog gezegd heeft, heeft ons volk na de oorlog geoogst, n.l. verlies van 7/8 van ons grondgebied.

in Het is waarschijnlijk geen toeval dat de regering, die ten slotte bereid was ons Imperium te ontbinden, de tegenstemmers van 1923 tezamen vertegenwoordigd waren, n.l. de heer van Schaik als vice-premier en een vertegenwoordiger van de partij van de heer Oud, omdat zij beiden toen in 1923 niet bereid waren ons Imperium daadwerkelijk te verdedigen.

Men moet dan ook in een gedenkboek, uitgegeven ter gelegenheid van zijn 65ste verjaardag, niet gaan jammeren over dat verlies, want ondanks het slechte geheugen van velen, is hij een der schuldigen. Niemand zal ontkennen, dat de heer Oud geen knap burgemeester van Rotterdam is, maar als staatsman heeft hij jammerlijk gefaald.

H. Hoogland.

Nederlandse Cultuurzorg in België.

Eind December vond er te Brussel een studie-weekeinde plaats, ingericht door de Vlaamse Volkshogeschool en handelend over "Nederlandse Cultuurzorg van overheidswege in België". Voor deze cursus bestond grote belangstelling, ook van Noord-Nederlandse zijde.

De Belgische Secretaris-generaal van Onderwijs, de heer J. Kuypers, sprak over "Onze Nederlandse Cultuur in de branding". En hoewel wij in het algemeen weinig vertrouwen hebben in al te officiële verklaringen, gebiedt de waarheid ons te zeggen, dat de heer Kuypers blijk gaf van een zeer gezond inzicht. Zie hier een van zijn uitspraken:

"Waterwegen - zoals een kanaal van Antwerpen naar de Moerdijk - snijbloemen, boter en andere geschilpunten tussen Nederland en België zijn voor mij van ondergeschikt belang. BENELUX betekent meer dan economische samenwerking. Noodzaak is, dat Vlaams-België en Nederland cultureel één worden. Zo niet, dan verliezen beiden hun volkspersoonlijkheid in de huidige wereld-revolutie".

De spreker legde herhaalde malen de nadruk op het gebruik van het Algemeen Beschaafd Nederlands in België en het contact en uitwisseling met Nederland. Bravo, en nu de daden!

"In de greep van het dirigisme."

Dat is de pakkende titel van een boekje van Dr A. Zeegers, secretaris van het Comité "Burgerrecht". De schrijver richt zich met klemmende argumenten tegen het sociaal-economische en politieke beleid van de huidige regering. Hij bestrijdt op felle wijze de geleide economie van de hedendaagse socialisten. Zijn betoog is helder en op vele punten overtuigend.

Wij menen, dat dit boekje het uitgangspunt kan vormen voor een gedachtenwisseling over de economische en sociale problemen van deze tijd. Want nieuwe en positieve gedachten geeft Dr Zeegers nog maar weinig. Een ieder, die het weekblad "Burgerrecht" kent, weet dat het zwaartepunt te veel ligt op het negatieve, om ooit in brede lagen van ons volk bezieling op te wekken.

Mededelingen van het Hoofdbestuur.

De Heer L.R. van Dullemen is om redenen van persoonlijke aard afgetreden als lid van het Hoofdbestuur. Zijn werkzaamheden voor het Verbond zet hij echter voort.

-.-.-.-.-

SCHOORL.

In deze Noord-Hollandse plaats is een voorlopig afdelingsbestuur gevormd, bestaande uit de heren: H.F.Coert, C.D.E.de Lannée de Betrancourt en Ch.W.Völke. De ledenwerving is met kracht ingezet. Onze gedachte zal door deze actieve groep in dit Noordelijk deel worden uitgedragen, zodat ons Verbond weldra in dit gedeelte van ons land een krachtige actie zal kunnen ontplooien.

Een kleine verschuiving in onze Vaderlandse Geschiedenis! Nu begint van Schoorl de Victorie!

-.-.-.-.-

Uit de Afdelingen.

Afdeling AMSTERDAM.

Amsterdam houdt een vijftal bijeenkomsten, zoals onderstaand rooster aangeeft. Wij wekken onze leden aldaar op, deze avonden, waarop een vruchtbare discussie mogelijk is, bij te wonen.

Wie alleen komt is hartelijk welkom; wie een buitenstaander met zich brengt, is nog meer welkom!

P r o g r a m m a .

Datum	Onderwerp	Spreker
1. Woensdag 30 Januari	Is emigratie de enige uitweg ?	W.J.B.Myjer
2. Woensdag 13 Februari	De ideale wereldburger.	D.Tump
3. Donderdag 28 Februari	Het Verbond der Lage Landen en de politieke partijen.	F.Stuten
4. Donderdag 13 Maart	Nationalisme en Internationalisme.	W.J.B.Myjer
5. Woensdag 26 Maart	Nederlands' Toekomst.	Dr W.A.Veenhoven.

Deze bijeenkomsten worden gehouden op ons adres:

de Lairesestraat 144 - Zuid

en vangen steeds aan om 8 uur 's avonds.

Wij rekenen op U!

-o-o-o-

Afdeling DEN HAAG.

Van de discussietafel.

De twee laatste discussie-avonden (17 December 1951 en 7 Januari 1952) waren beide aan Zuid-Afrika gewijd, een voorpost van de Nederlandse stam, waarmede in de dagen van Paul Krüger de banden zoveel hechter waren dan thans.

De inleider, Ir.F.Nieuwenhuizen, beperkte zich op de eerste bijeenkomst in hoofdzaak tot een beknopt historisch overzicht, waarbij uiteraard meer uitvoerig op de stichting van de Kaapkolonie door Jan van Riebeeck werd ingegaan. Immers, met deze stichting begint de geschiedenis van de Nederlandse stam in Zuid-Afrika en bovendien staat het jaar 1952 in het teken van de Van Riebeeck-feesten. Hierna behandelde de inleider het definitieve verlies van Zuid-Afrika aan Engeland in 1802, de Grote Trek en de beide Boeren-oorlogen. Met de tweede Boeren-oorlog (1899-1902) heeft het Nederlandse volk wel zeer intens meegeleefd en men moet zeer zeker grote bewondering koesteren voor de grote vitaliteit der Boeren, die ondanks de militaire nederlaag zich wisten te handhaven als leidend element in Zuid-Afrika, zowel in cultureel als in politiek opzicht.

Op de tweede avond gaf de inleider een uitvoerige beschrijving van het moderne Zuid-Afrika. Zuid-Afrika heeft zijn agrarisch karakter goeddeels verloren, immers slechts 14 % van het nationale inkomen wordt uit de landbouw verkregen, de industrie levert 26 %, terwijl het aandeel van de wijnbouw nog groter is. Naast goud en diamant levert de bodem vele mineralen, w.o. mangaan, ijzer, koper, chroom, platina en asbest. De productiekosten zijn over het algemeen niet hoog, maar de vervoersmoeilijkheden zijn, mede door de enorme afstanden, groot.

De binnenlandse politiek wordt in hoofdzaak door het naturellen-vraagstuk beheerst. Hoewel de oppositie (Verenigde Partij) evenzeer handhaving van de blanke suprematie wenst, zo neemt toch de huidige premier Dr Malan met zijn Nationale Partij een veel scherper standpunt in. Er bestaat een scherpe scheiding tussen blanken en naturellen, onderlinge huwelijken zijn verboden. Dr Malan acht deze politiek noodzakelijk, wil het blanke element zich in Zuid-Afrika blijven handhaven. Aan de andere kant wordt veel ten behoeve van de naturellen gedaan, enorme terreinen voor hen aangekocht, want de regering acht /zijn

zowel een agrarische basis, alsook handhaving van de stam-organisatie voor de naturellen ten zeerste gewenst. Ook de rechtspraak is voor blanken en naturellen volkomen gelijk, maar politieke invloed wenst Dr. Malan aan de naturel niet toe te kennen.

In cultureel opzicht staat Zuid-Afrika zeker bij Nederland achter, maar de Afrikaanse literatuur bloeit. Het cultureel accord van 1950, waarbij men uitwisseling van kunstenaars overeenkwam, biedt beide landen veel mogelijkheden. Het onderwijs is zeer behoorlijk en bovendien geheel kosteloos. Opvallend is het aantal universiteiten, immers zeven universiteiten is voor een bevolking van drie millioen blanken veel te noemen.

De discussie richtte zich, naast de kwestie Z.W.-Afrika, in hoofdzaak op het naturellenprobleem, waarop de inleider nogmaals zeer uitvoerig inging, hierbij de scherpe scheiding tussen blank en zwart met verschillende voorbeelden illustrerende.

- - - - -

Onze volgende discussie-avond vindt plaats op 28 Januari a.s., dus weer op Maandagavond, 8 uur, in "De Kroon", Spui 10, alhier. Op deze avond willen wij onze jongeren aan het woord laten. Ons afdelings-bestuurslid, de Heer H.P. Snoek, zal U dan het een en ander vertellen over zijn militaire diensttijd in Indonesië. De titel van zijn inleiding zal luiden: "Zoals wij het zagen".

Hierna zal de Heer C.J.G.A. Ego over zijn verblijf in Makassar en Zuid-Celebes spreken. Toont allen Uw belangstelling voor hetgeen er in onze jongeren leeft!

De daarop volgende discussie-avond, 18 Februari a.s., belooft eveneens bijzonder interessant te worden. De Heer J.P.K. van Eechoud, schrijver van het bekende boek: "Vergeten aarde", heeft toegezegd, het een en ander over Nieuw-Guinee te zullen vertellen. Waar Nieuw-Guinee momenteel in het middelpunt der belangstelling staat en deze inleider wel bij uitstek Uw aandacht zal weten te boeien, twijfelen wij er niet aan of ons gezellig zaaltje in "De Kroon" zal tot de laatste plaats toe bezet zijn.

U weet het: Introcucées zijn van harte welkom.

- - - - -

LEDEN VAN HET VERBOND, WEEST ACTIEF, WERFT LEDEN!

- - - - -

Secretariaten:

AMSTERDAM: de Laïressestraat 144hs
DEN HAAG: Populierstraat 29
Columbusstraat 16
HAARLEM: Schotersingel 77
Obistraat 87 bv
SCHOORL: Hotel "De Rode Leeuw"

Contact-adressen:

ASSEN: Dr H.P.Schaap, Beilerstraat 87
GRONINGEN: W.Simonsz, Oude Ebbingestraat 49a

- - - - -

LEDEN VAN HET VERBOND!

Onze activiteit wordt geremd door gebrek aan middelen. Stort voor ons publicatie-fonds op giro no 224986 !

- - - - -

Bij de Administratie Daguerrestraat 31 verkrijgbaar:

Program met toelichting van het Verbond der Lage Landen	f. 0,25
Mededelingen no 1 en volgende, per exemplaar	" 0,10
Open brief aan President Truman (Engels of Nederlandse vertaling)	" 0,10
Uittreksel uit het Memorandum, dat bij deze brief was toegevoegd (Engels of Nederlandse vertaling)	" 0,10
Brochure "De Papoea's roepen Nederland"	" 0,25
Draaiboek van NIEUW-GUINEE door G.L.Tichelma	" 2,45

- - - - -

SPECIALE INSTRUCTIES AAN ACD,
(Slechts bij definitieve opberging in te vullen).

~~ONAFGEDAAN~~

60 320

ok.
nieuwsstukken
die bij de bijlage
11e 12 (19) 05

CO 129705
130302
ad 320

Afd./Sect.: B III

Dat.: 8-2-52 Par.: 1

Interne aanwijzingen ACD. IV

na verwerking ligg.
129705 Meded.blad
no 5. can 're. tevens
aan Van B.

ACD. 48

Dat.: 25/3/52

Par.: (R)

12/3/52 B

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.):

ACHTEREENVOLGENS AAN:

Kew - B

H.ACD, namens deze

VERANTW. VOOR ADM. AFDOENING:

B

Dat.: 6/2/52 B

Afd. Sectie

B e h a n d e l i n g .

Afz./Par. Dat.

Kew

6/2

acc B

6

B

B VII

SB

7.2.52

1/2 B VII

8-2-52

M.D.

VIII

C

can.

Kew

15/2

Gen. K.B. VII

15-11-52

2/1/52
2/2/52
acc B

Nr. 234-E-'50.
Betr. Verbond der Lage Landen.
Bijlage: 1 foto-copie.

7 Februari 1952.

129785
B

VERTROUWELIJK.

OP KAART
ACD/4B
DAT: 25/2/52
PAR: P

A' aan

es 129785

Ten vervolge op dezerzijds schrijven nr. 234-E-'50, d.d. 30 Januari 1952, gelieve U hierbij, om te behouden, aan te treffen een foto-copie van een rede, die Wilhelm Johannes Bernardus MIJZER, geboren te Maastricht, 30 Mei 1922, op de eerste bijeenkomst te zijnen huize zou houden. Waar er, behalve de beide bestuursleden, slechts 2 hoorders aanwezig waren, werd de rede niet door MIJZER in extenso gelezen, doch bepaalde het geheel zich tot het houden van een "kletspraatje". Dit feit en de inhoud van de rede, spreken voor zichzelf.

10.12.52

*6.173.7
01.4*

K-3.	
<i>6.173.7</i>	<i>6.173.7</i>
<i>01.12.52</i>	<i>05.12</i>
11 FEB 1952	
ACD/130398	

Inleiding het gevleugelde woord van deze tijd !
Indien beschouwing over een zo'n bij uitstek belangrijk probleem
voor ons volk, kan ik gezien de aard van deze avonden natuurlijk
natuurlijk slechts terloops enige factoren belichten .
Het spreekt van zelf dat een werkelijk diep ingaan op dit onder-
werp dagen zou vorderen, om niet te spreken van de maanden van
intensief onderzoek die een dergelijke behandeling zou vergen.

Ik noemde mijn inleiding : Is emigratie de enige uitweg ? Dit
impliceert dus eigenlijk bijna gelijk, dat dit niet mijn mening
is. Het zit hem dan ook in dit woord emigratie - landverhuizing -
waar ik hier speciaal de aandacht wil vragen voor een andere mo-
gelijkheid namelijk de transmigratie over overplanting van delen
van ons volk- of enkelingen, naar andere gedeeltes van ons konink-
rijk, of wel naar landen, waar men de zelfde taal en cultuur heeft,
dus b.v. zuid Afrika.

Dat Nederland een oplossing voor zijn overbevolking zal moeten
vinden, leert thans reeds een klein kind op de lagere school.
Misschien herinnert U zich, het aardige, maar op zich zelf toch
wel zeer typerende verhaaltje dat ik onlangs in een krant las,
en waarbij een leeraar in een derde of vierde klas L.O. vroeg
wie van de kinderen wilde emigreren. De hele klas op drie na, stak
de vinger op. Toen de leeraar vroeg, waarom zij niet wilden, bleek
dat zij het woord niet konden begrijpen - tussen 00 wel een aanpo-
ring om Nederlands te gebruiken, als dat mogelijk is. Toen de leeraar
hun vitleede wat dit betekende, waren zij ook dadelijk bereid mee
te trekken.

Dit bewijst naast natuurlijk een gewoon romantisch gevoel dat in de
jeugd leeft voor vreedse landen en volken, toch ook dat zelfs de
zeer jonge kinderen met dit probleem vergroeid zijn doordat ze de
geheldag er over horen spreken.

Met praten alleen komen we er echter niet. We zullen daden moeten
stellen om een oplossing te vinden. Maar hoe ?

Zeker , er dreigen grote gevaren voor ons volk. Schreef niet onlangs
nog een tweede Kamerlid ~~ook wel~~ een artikel : " Heeft het Nederlandse
volk nog toekomst " en in de beantwoording van deze vraag liet hij zich
zeer sceptisch uit. Dit pessimisme kan ik onmogelijk delen.

Er zijn gevaren voor ons volk, dat is niet te loochenen, maar er
zijn toch nog vele mogelijkheden. Het is echter zaak, dat het Neder-
landse volk- als geheel-, deze kansen leert zien, maar vooral benutten.
Dit kan echter alleen door voorlichting. Een goede voorlichting ge-
paard aan een nauwgezette maar vooral ook opricht onderzoek van de
verschillende mogelijkheden en zeker niet op de wijze zoals dit thans
gebeurt door de regering en zijn uitvoerende machten de Rijksarbeids
bureaux.

Ze ergens een taak ligt, dan is het zeker hier. Een taak die dan ook
door ons verband zeer goed begrepen is, en vandaar deze eerste avond,
welke door verschillende anderen gevolgd zal worden , waarop dan de
verschillende aspecten die ik heden daarvoor meer in het bijzonder ter
sprake zullen komen.

zoals ik reeds gezegd heb, meen ik dat de overbevolking wel een van de grootste problemen van ons volk is, zo niet het aller-grootste. De discussiën mogen het dan al niet met elkaar eens zijn, men vergelijke slechts de uitslag van de onderzoeken van Protestantische en R.K. onderzoekers met die van niet religieuze waarnemers, maar een door zijn ambt wel bij uitstek deskundige als Dr. s Zeger van de Ned. Planologische dienst verzekert in zijn brochure "een ernstige beslissing" dat op het ogenblik minstens 1½ miljoen i l'et wel 1½ miljoen mensen te veel zijn! En dit aantal zal binnen enkele tientallen jaren oplopen tot 4 miljoen, immers ons volk neemt toe met een snelheid van meer dan 100.000 per jaar, ongeacht de toeloop van enkele tienduizenden repatriërende Nederlanders. Dit is dan ook niet alleen een Noord-Nederlandse probleem, maar een heel-Nederlandse probleem, een probleem van onze hele staat.

In de Vlaamse landen is de bevolingsgroei wel niet zo opvallend, maar toch neemt ook daar de bevolking jaarlijks met een 25 'a 30.000 mensen toe.

Landverhuizing dus? Maar waarheen?

Gewone "emigratie" verenigingen? staan op het standpunt: ons arbeidsveld is de gehele wereld, als de emigranten op de betreffende plaatsen naar hun brood kunnen verdienen. Hierbij geruggesteund door de regering ~~opzettelijk~~, die contracten sluit met angel aksische landen en met enkele mees woorden en een paar diners, gevolgd door handtekeningen, hela gedeelten van ons volk verkwaaselt. Ja, kunt U er een ander woord voor vinden. Als U er goed over nadenkt is het een beperkt slavernom. Ik zal dit ook in mijn verdere betoog bewijzen, indien U dit nog niet duidelijk mocht zijn.

De confessionale verenigingen, die een zeer goed werk verrichten, gaan iets verder, door de eis te stellen, dat het geloofsleven van de emigrant niet in het gedrang mag komen, maar ons verbond stelt daarnaast de vraag- en moet dit krachtens zijn beginsel ook doen: **HOE VOORKOMEN WIJ DAT DE LANDVERHUIZING VOOR ONZE VOLKERKRACHT VERLOREN GAAN?** Wij hebben hierin dus een uitgesproken eigen taak, zeker niet tegenover maar wel naast en in samenwerking met de algemene en confessionale verenigingen op dit gebied.

Negegaan zal dus moeten worden, welke gebieden gezien in het licht van ons beginsel, de eerstkomende tijden de beste kansen bieden. En hier bij denken wij dus speciaal aan de resterende gebieden- al zijn het er dan niet veel meer- onder Nederlandse vlag, maar ook onder Belgische vlag. Ja, U hoort het goed. Ik zeg ook onder Belgische vlag, immers, nu er zo vaak en veelal ten onrechte gebruld wordt over Benelux waarom ook dit probleem niet bekeken vanuit Benelux standpunt? Maar het zal U duidelijk zijn dat ook gebieden daar buiten, niet aan onze aandacht moge ontsnappen. Ik denk hierbij dus speciaal aan Zuid-Afrika.

Een uitermate veel omvattend en diepgaand onderzoek zal hierbij nodig zijn, zoals wel zal blijken uit mijn verdere betoog, als ik enige van de problemen de revue laat passeren, die zich bij een onderzoek naar de werkmogelijkheden in deze gebieden, naar voren dringen. Maar als dit alles geschied is, dan zijn wij nog lang niet klaar. Dan komt eigenlijk pas het grote probleem: hoe populariseren wij deze aldus verworven insiichten, zo, dat de Nederlanders die willen weg-trekken, vooral op de door ons wenselijk geachte gebieden richten, en niet, zoals thans het geval is, uitsluitend op Canada, Australië en Nieuw Zeeland, waar zij in een of twee generaties hun bevolking voor onze staat verloren gaan.

ook hierin hebben wij bewijzen, waar U van zou schrikken, maar dit zal U veel te ver voeren en wij hopen U daarover een andere keer te kunnen voorlichten. Versta zij slechts dat b.v. in een kleine stad in Noord Amerika, Roeland, nabij Chicago,

alleen al 15.000 Nederlanders wonen bij elkaar, en waar in het geheel geen Nederland volklevens meer bestaat, en waarvan de meeste zelfs de taal van hun ouders niet meer spreken kunnen.!! In heel Amerika, U zult het misschien nauwelijks willen geloven bevinden zich dus alleen in de V.S.A. volgens de laatste ruwe schatting 1.975.000 Nederlanders of een vijfde van onze gehele bevolking in ons landje aan de Noordzee.

Hierbij komt dus het uitdrukking een van de ~~KERKTARIFIKYANNE~~ karakteristieke krachten van ons volk: n.l. de cultuur assimilatie, die in ons eigen land onder eigen bevolking tot een zegen werd, maar nu tot een vloek dreigt te worden ook hier, waar het bij de Nederlanders buiten reeds het geval is.

Nemen wij dan enige gebieden onder de loupe :

1. CURACAO EN ARUBA. Op dit ogenblik het enige werkelijk welvarende deel van ons Koninkrijk. Zij bieden door de unieke haven van Willemstad en de olie uit Venezuela, voor nog heel wat meer Nederlanders een goede boterham. Bedenklijk is de uitgesproken vijandelijke houding van de Jongeren onder de inheemse en gemengde bevolking. Hoewel en dit dient gezegd, dank zij de Amerikaanse bezetting tijdens de laatste oorlog, de vroeger sterke sympathie voor Amerika, ook beneden vriespunt is gedaald. Toch blijft deze vijandige houding een groot gevaar Oorzaak en remedie voor dit euvel, dient zo spoedig mogelijk gevonden te worden. Dat er ook goedwillenden zijn ~~blanke~~ men, als men de kortgeleden behandelde ~~aan~~ kwestie in de commissie van de V.S. gevolgd heeft, waaronze "vrienden" de engelsen en Amerikanen, daarvoor een keer eens gesteund door de Russen, een aanval deden op ons beleid en de schitterende verdediging van de schrijver Colinet zelf uit Curacao of

ziet

2. SURINAME

5-6 maal zo groot als Nederland, maar met in totaal slechts 180.000 inwoners, biedt volgens deskundigen grote kansen op basis van gemchaniseerde landbouw, waarbij ik vooral denk aan de corporatieve basis, waarop dit bedreven zou kunnen worden. Ook op een geheel ander gebied n.l. de vissersrij zijn zeer grote mogelijkheden en onze vissers hadden gerust niet naar Argentinië hoeven gaan, indien de regering hier maar eens het belang van had ingezien. Daarnaast de delfstoffen, zoals bauxiet, een welkome secundaire welvaartbron vormen, evenals de grote houtrijdom.

Er is over Suriname reeds heel wat gepubliceerd en ik wils hier voor al op het baanbrekende werk van de Vereniging Oost & West, met welke organisatie wij zeer nauw zullen en moeten gaan samenwerken om te komen tot een goede voorlichting. Daarnaast vraagt toch heel veel om verdere bestudering, vooral ook als U weet dat een groot gedeelte in het Noorden en midden van het land, nog nooit door een blanke betreden is! Dus ook niet in kaart gebracht. Bovendien is er behoefte aan een stelselmatig daadwerkelijk AANPAKEN van de zijde van de regering, willen wij inderdaad in afzienbare tijd Suriname tot een bruikbaar immigratieland maken.

3. NIJOUW GUINA, dat op het ogenblik terecht in het middelpunt van de belangstelling staat, niet in het minst door de acties van het Verbond - men leze slechts de brief die wij kortgeleden, n.a.v. deze kwestie zonden aan Truman, president van de V.A. Genoeg zij voorlopig - daar wij han dit eiland een speciale avond zullen wijden - de opmerking dat er binnen 25 jaar plaats zal zijn voor een miljoen Nederlanders, waarbij wij, gezien dit cijfer, dus niet alleen denken aan de Indische Nederlanders. Hollandia heeft in de afgelopen oorlog reeds meer dan zijn belang bewezen. Deze haven waarin tijdens de oorlog met Japan, de hele Japanse Pacific vloot tegelijk een onderdak vondt is voorbestemd tot een wereld haven te worden.

Men verwachtte van het formaat van Willemstad op Curacao, misschien nog groter, en dit vooral door zijn ligging op het kruispunt van de lijnen Japan - Australië en Indonesië met N. & Z. Amerika. In 1944 werd hier door de Amerikanen, zonder enige moeite, 6.000.000 (miljoen ton) goederen verwerkt. Zoals gezegd alarover dus op een andere avond meer.

KONGO. Dit onder Belgisch bestuur staande gebied heeft dankzij de oorlog een nooit gekende voorspoed gekregen, waaraan het gehele moederland zich heeft kunnen optrukken na de bevrijding tot op de dag van vandaag. Zo'n voorspoed, dat er allereerst-vooral in de cultuur en op geneeskundig gebied- zo'n behoefte bestaat aan geschoolde krachten, dat België deze onmogelijk zelf zal kunnen leveren. Ook hier zou er dus voor een deel van onze wel bij uitstek deskundige Nederlanders- plaats zijn. Men heeft er in Kongo zelfs opgehoopt dat de gang van zaken in Indonesië tot gevolg zou hebben dat er een toestroming van Nederlandse deskundigen uit zou volgen. Ook de Nederlandse Mij. b.v. de H.V.A. schijnen zich reeds voor Kongo te interesseren. Vooral op het gebied van de tabak schijnt dit land grote mogelijkheden te bezitten en men meent zelfs dat eindelijk in Kongo terrein gevonden is, dat deklblad oplevert van dezelfde kwaliteit als Deli.

Ook voor Europese kolonisatie schijnt Kongo mogelijkheden op te leveren. Natuurlijk niet in het beruchte Kongo bekken, maar meer naar de randen en vooral het gedeelte in het zuiden, met de nieuwe stad Elizabethstad- dat gebied dat de Afrikaners terecht "WITWANGLAND" noemen. Dit strekt trouwens geheel met de Britse plannen t.a.v. het gebied aan de Oostkant van Kongo bij de grote Meren, met name Kenya het aansluitende gebied, dat in Britse handen is en waar Engeland een van zijn kernpunten van het empire wil maken met industrie, maar pebe landhouwkolonisatie enz. De meren liggen op 1000 - 1200 m hoogte boven de zeepiepel. Het Riveemear zelfs op 1460 m.

Hier is dus zeker een kans, voor alle groepen van onze stam, voor alle Dietsers.

Verder zie ik ook zelfs nog mogelijkheden in het z.g. zo overbevolkte België! maar daar dit helaas mij vanavond te ver zou voeren en wederom een onderwerp op zich zelf is, daarom ook hierover een ander keer.

Daar natuurlijk het nabije Frankrijk, waar echter nog de Nederlandse, noch de Franse regering veel- om niet te zeggen- geen medewerking verleent en waar toch zeer grote mogelijkheden liggen.

De felke houding van de Parijse regering tegen anders-taligen in eigen land De Bretoanen, de Elzassers, de Basken, de Vlamingen- laten niet veel hoop, dat hier met vrucht een Dietsse nederzetting zou kunnen komen.

Ik meen hiermede wel de rij van landen die m.i. voor de Dietsche stam, een het meeste belang zijn in verband met het bevolkingsoverschot rond te zijn geweest.

Zoal reeds vermeld, heb ik niet gestreefd naar volledigheid, noch wat betreft de opsomming der gebieden, noch wat de problemen betreft die zich bij elk van deze gebieden voordoen. Uit het besprokene zal echter wel gebleken zijn, dat er een dergelijke variatie van gebiede is, dat elke aspirant-landverhuizer, er iets bij vinden kan, dat stro met zijn bijzondere smaak en aanleg.

Uit dit alles is wel gebleken, dat elk land zijn eigen problemen heeft die een nauwgezette bestudering vereisen. Een verdere versnippering van krachten zou moeten worden voorkomen. Hier is behoefte aan een Commandopost- een een hoofdkwartier een centraal punt, van waaruit alle onderzoeking geleid zullen moeten worden, en waar alle gegevens zamen

samenkomen

en in harmonische samenhang worden gebracht. Met andere woorden, nodig zijn o.i. comités of verenigingen, die ieder voor zich een speciaal terrein voor zijn rekening neemt, maar wier studie en/of propaganda ten slotte geëcoordineerd moet worden vanuit een centraal punt.

Dit is dus wat betreft de bestudering der diverse problemen en de interne organisatie der propaganda. Daarnaast zullen wij vooral ook aandacht moeten besteden aan de popularisatie van de aldus verworven inzichten onder de bevolking.

Het beste lijkt mij daartoe het samenstellen van populaire werkgroepen, met een handleiding voor studie, die in daartoe gevormde groepen vooral ook buiten de grote steden, besproken zouden kunnen worden. Natuurlijk wordt hiermede de oplossing van het probleem geen streep naderbij gebracht, maar m.i. zal een verbreiding van de wetenschap onder de massa, vooral dus onder de arbeiders en landbouwers, zeer sterk bijdragen tot een beter begrip van de mogelijkheden die overal schillen.

Daarnaast zouden wij dus een aantal sprekers moeten vinden, die door studie, maar vooral ook door persoonlijke ervaring in staat zouden zijn op een tournee door het land deze problemen, al dan niet toegelicht door film of lichtbeelden, onder de massa te brengen.

Het hoeft geen betoeg, dat wij deze methode ook zouden moeten toepassen bij emigratie naar andere gebieden. Ook hierover, hebben wij zeer sterk afwijkende ideeën. Daar dit echter buiten het kader van deze bespreking valt, zou ik hierover gauwe een andere maal willen spreken.

Ik hoop dat deze inleiding er toe bijgedragen heeft om Uw belangstelling voor andere gebieden dan de thans in zwang zijnde te verdiepen. en ik hoop in staat te zijn de vragen die intusschen bij U opgekomen zijn te kunnen beantwoorden.

Nr. 234-E-'50.

Betr. Verbond der Lage Landen.

30 Januari 1952.

Bijlagen: 2 stencils. 6.173.7

6.173.8
15.23
6.173.8
101.014

VERTROUWELIJK.

OP KAART
ACD/413
DAT. 25/3/52
PAR: 9

mededeelingenblad
no 5 geborgen by PenB

4 FEB 1952
ACD/129785

Hieronder gelieve U een opgave aan te treffen van de leden van de Amsterdamse afdeling van het Verbond der Lage Landen. Deze opgave kon worden verkregen door het maken van een afschrift van een door de algemeen secretaris D. TUMP per 1 Januari 1952 opgemaakte ledenlijst.

Amstel ok.
op aanvulling
als lid Verb. d. Lage Landen

Cornelis Hendrik Hubertus van BLERK, geboren te Amsterdam, 2 Juli 1911, ordonnans Rijkskledingmagazijn, tot 14 Januari 1952 wonende Valeriusstraat 224 bv, Amsterdam, thans wonende Galileistraat 8, Den Haag.

Dr. Simon Elisa BOORSMA, geboren te Katwijk, 3 April 1872, botanicus-apotheker, wonende Haringvlietstraat 63 hs, Amsterdam.

Leonardus DOKTER, geboren te Amsterdam, 8 October 1926, electrotechnisch monteur, wonende Vespuccistraat 17-II, Amsterdam.

Willem Hermanus Johannes DOORNBOS, geboren te Filippine, 10 October 1928, kantoorbediende, wonende Stadionweg 143-II, Amsterdam.

Maurits Coenraad de GRAAF, geboren te Amsterdam, 4 Augustus 1907, rijksrechercheur, wonende Retiefstraat 58 hs, Amsterdam.

Sijbren HALMA, geboren te Ferwerderadeel, 19 Augustus 1909, chauffeur, wonende Linnaeusparkweg 132-II, Amsterdam.

Hendricus Willem van HARDEVELD, geboren te Den Haag, 11 September 1897, directeur Ned. Ind. Trust Maatschappij, wonende Minervalaan 39 hs, Amsterdam.

Willem Joseph van der HULST, geboren te Amsterdam, 21 October 1902, redacteur, wonende Raphaelplein 33 hs, Amsterdam.

Klaas LOEF, geboren te Berkel en Rodenrijs, 16 Juni 1898, zonder beroep, wonende Ribesstraat 71 bv, Amsterdam.

Wilhelm Johannes Bernardus MIJZER, geboren te Maastricht, 30 Mei 1922, kantoorbediende, wonende De Lairesestraat 144 hs, Amsterdam. (VOORZITTER).

Fernand Richard Leon van OORDT, geboren te Semarang, 20 October 1906, onder directeur Oyens Bank, wonende Courbetstraat 12-II, Amsterdam.

Dr. Rutger Adolph Benthem OOSTERHUIS, geboren te Noordwolde, 23 December 1884, arts, wonende Frans van Mierisstraat 57 hs, Amsterdam.

Nelly PELTZER, geboren te Padang Pandjang, 26 Augustus 1921, typiste, wonende Van Eeghenstraat 181 hs, Amsterdam.

Gerrit van REES, geboren te Genemuiden, 27 Maart 1907, expediteur, wonende Waterlooplein 21-II, Amsterdam.

Johannes Antonius SCHOTTING, geboren te Rotterdam, 23 September 1916, administrateur, wonende Weissenbruchstraat 10-III, Amsterdam.

aan v. functie
ok

← Ferdinand STUTEN, geboren te Berchem, 18 Maart 1921, kantoorbediende, wonende Kloveniersburgwal 68 bv, Amsterdam. (SECRETARIS-PENNINGMEESTER). √

Gebleken is, dat MIJZER als kantoorbediende werkzaam is bij de firma Brusse en Sippel, importeurs en exporteurs van industriële grondstoffen en halfabrikaten, Keizersgracht 267, Amsterdam. STUTEN is als kantoorbediende werkzaam bij de Verenigde Nederlandse Scheepvaartmaatschappijen, Spui 10 A, Amsterdam.

naar Pen B.

Om te behouden gelieve U hierbij aan te treffen het Januari-nummer, (nr. 5) van de Mededelingen van het Verbond der Lage Landen en een exemplaar van een uitnodiging tot het bijwonen van een vijftal bijeenkomsten ten huize van MIJZER. Gebleken is, dat deze uitnodigingen verzonden werden aan de leden en een aantal, als sympathiserenden bekend staande personen. Getracht zal worden om t. z. t. de hoofdinhoud van de lezingen te achterhalen.

Ma 19 11

K-3.

09 320
I

VERBOND DER LAGE LANDEN

ADMINISTRATIE: DAGUERRESTRAAT 31 DEN HAAG · TELEFOON 39.93.71 · GIRO 224986

Den Haag, 14 Januari 1952.

De President van de Verenigde Staten
van Amerika,
The White House
Washington D.C.,
U.S.A.

Mijnheer de President,

Wanneer uit de feiten blijkt, dat een nationale regering geheel onbekwaam is de vitale belangen van haar land met voldoende overtuigingskracht te verdedigen, heeft het volk zelf of hebben representatieve gedeelten daarvan het recht, ja zelfs de plicht, om deze belangen zelf ter harte te nemen en alle wettige en passende stappen te doen, welke deze houding met zich medebrenkt. Zulks te meer indien het kiezerscorps ten gevolge van een ingewikkeld en ultra-verfijnd kiesstelsel verstoken is van elke wezenlijke invloed op haar samenstelling en de leden van de wetgevende macht, uit hoofde van welke motieven dan ook niet van zins, ja afkeerig zijn de controlerende functie te vervullen die, in overeenstemming met de eed, welke zij hebben afgelegd, op hen rust.

Als algemeen bekend mag worden verondersteld, zowel in de V.S. als elders, dat het Nederlandse volk ten zeerste door de oorlog heeft geleden, naar evenredigheid meer misschien dan enig ander volk ter wereld. 250.000 personen zijn in Duitse of Japanse concentratiekampen omgekomen, 15.000 zijn op het slagveld gesneuveld, dan wel in ondergronds verzet gedood. De hongersnood 1944-1945 bracht een verlies van 10.000 mensen teweeg. Het materiele verlies kan worden geschat op circa 7.5 miljoen dollar of 35 % van het volksvermogen.

De verliezen, hoe ernstig en pijnlijk ook, zinken geheel in het niet in vergelijking met de jammerlijke schennis en het duurzame verlies van grondgebied, welke het te verduren had onder zijn eigen regering tengevolge van de arrogante, kortzichtige en destructieve politiek, die door zijn vroegere bondgenoten en bevrijders werd gevoerd.

Met een trouweloosheid en een eenzijdigheid zonder voorbeeld in de wereldgeschiedenis en tot heden slechts overtroffen door de schandelijke manier, waarop het dappere Polen werd verraden en als weerloze prooi aan de heerszucht van de Sovjetrepubliek uitgeleverd, hebben de Angelsaksische Regeringen voortdurend en systematisch er naar gestreefd het Nederlandse imperium in het verre Oosten te ondermijnen.

Zulks door gemene zaak te maken met Soekarno, tijdens de oorlog bondgenoot en willoze marionet van de wrede Japanse vijand.

De Britten, evenals de Amerikanen hadden een wonderlijke en ziekelijke begeerte om, vlak nadat het ene woeste Aziatische volk met de grootste moeite was bedwongen, het andere te "bevrijden".

De rol, die de U.N.O. in deze aangelegenheid heeft gespeeld, kan het beste worden gequalificeerd als een mooi voorbeeld van: een splinter in andermans oog te zien.

Het gruwelijke onrecht in aanmerking genomen, hetwelk over de gehele wereld is verspreid, de wrede onderdrukking van Oost-Duitsland, Polen, Hongarije, Roemenië en andere landen, welke gebukt gaan onder de knoet van de Sovjets, het stelsel van gedwongen arbeid en concentratiekampen in Rusland, de onmenselijke behandeling van gekleurden in andere landen, kan niet worden ontkend, dat een ruim en interessant arbeidsveld openligt voor een supranationale organisatie. Dit echter onder de voorwaarde, dat recht en macht niet met elkander worden verward en geen onderscheid wordt gemaakt tussen grote en kleine landen, met de listige bedoeling de laatste te behandelen als zondebokken voor de fouten van eerstgenoemde.

Bederf van het verhevene is het ergste bederf en zodanig bederf is onvermijdelijk, wanneer als in het onderhavige geval de U.N.O., die was bedoeld als een zwaard der gerechtigheid, wordt gebruikt als een werktuig van machtspolitiek.

De Veiligheidsraad en de vergadering van de U.N.O. slaagden erin, onder de auspiciën van de V.S. handelende, dit maal in nauwe samenwerking met zijn bitterste tegenstander in bijna alle andere zaken, de bezorgdheid of liever de afgunst van zijn leden te verenigen tegen het verachtelijke koloniale stelsel, zoals dit dan door ons land in praktijk zou zijn gebracht.

Dusdoende vergaten zij dat:

1. ons land, hoezeer een der eerste koloniale landen, niet het enige was (c.o. is).
2. dat het sinds meer dan een eeuw aan alle andere koloniserende mogendheden tot voorbeeld wordt gesteld.
3. en dat het koloniale stelsel in de ongunstige zin van het woord reeds lang in Nederlands-Indië was verlaten en vervangen door een andere, zeer verlichte, vorm van bestuur over de verschillende volken, die de zegeningen der Pax Neerlandica in de Indische Archipel genoten.

Zo was het mogelijk, dat zij die onze leerlingen konden zijn, wat de omgang met vreemde volken betreft, stoutmoediglijk de kathedraal van de schoolmeester bestegen, terwijl onze afgevaardigden zich moesten vergenoegen met de pijnlijke en belachelijke taak om als schooljongens in hun bank te luisteren naar de stroom van invectieven, die de Russische!!!, Britse !! en Amerikaanse ! afgevaardigden over het Nederlandse koloniale stelsel hadden uit te storten.

Het resultaat van de stomme, schandelijke en destructieve politiek is bekend; het vroegere Koninkrijk der Nederlanden is uiteengescheurd, de samenstellende delen ervan in Oost en West zijn tot de bedelstaaf gebracht. Indië onder Nederlands gezag, een toonbeeld

van rust, rechtvaardigheid en vrijheid is onder het regime van Soekarno veranderd in weinig meer dan een moordenaarshol en dievenbende, een voortdurende uitlokking tot revolutionaire bewegingen, een magneet van communistische infiltratie.

Voorwaar, wij in Holland, zowel als onze ontelbare vrienden in Indonesië, mogen wel uitroepen in het aangezicht van de chaos, welke in Indonesië is teweeggebracht, dank zij de adviezen van de heren Jessup, Cochran en andere koloniale specialiteiten van Uw State Department: "Vrijheid, O! Vrijheid, welk een misdaden worden er begaan in Uw naam".

Hoe ernstig de misslagen van de Britse en Amerikaanse politiek ook mogen zijn geweest, onze ergste vijand was binnen onze eigen grenzen. Onze halfslachtigheid, in het bijzonder de onstandvastige en vreesachtige houding der Nederlandse Regering was onvergeeflijk en getuigt van een gemis aan burgerlijke moed, dat in de man aan het stuur niet kan worden geduld.

Het kleine Israël ging in 1948 zijn eigen weg in weerwil van de banvloek, die uit de Olympus van de Veiligheidsraad aan zijn adres werd gericht. Korte tijd later werd het met algemene stemmen en onder hartelijk applaus, als lid van de U.N.O. aangenomen.

Daarmede bleek tegelijkertijd, dat deze banvloek slechts een comedievertoning was, waarvan een mannelijke en moedige Regering allereerst gedachtig aan de belangen van zijn eigen volk, zich niets behoeft aan te trekken.

Al zijn wij ons ten volle ervan bewust, dat ook in deze aangelegenheid gedane zaken geen keer nemen, niettemin wensen wij U aan het voorgaande met de grootst mogelijke nadruk te herinneren.

Naar officieel werd medegedeeld zal de Nederlandse Minister President in de loop van Januari 1952 naar de V.S. gaan en te dier gelegenheid een onderhoud hebben met de President. Deze mededeling heeft grote verslagenheid bij ons teweeggebracht. Er is geen voorspellende geest voor nodig om tot de conclusie te komen, dat de toekomstige status van Nieuw-Guinea het voornaamste, ja eigenlijke, onderwerp zal zijn, hetwelk ter tafel zal komen.

Wij kennen door bittere ervaring het gemis aan ruggegraat der Nederlandse Regering en achten het zeer wel mogelijk, dat zoals zij, die in het verleden bij voortdurende brutale eisen van Soekarno's Regering heeft ingewilligd, ook in de toekomst zal zwichten, tot er ten slotte in het geheel niets meer zal zijn toe te geven.

Nieuw-Guinea is het laatste overblijfsel van het Nederlands imperium in het verre Oosten. De uitlevering ervan aan Soekarno betekent de nekslag van het Nederlandse Koninkrijk.

Hetgeen zal geschieden met Nieuw-Guinea is een zaak van recht en rechtvaardigheid. Zeker niet een vraag van oppertuniteit en allerminst mag het de bedoeling zijn aan zekere manifestaties van individuele of massahysterie tegemoet te komen.

Het Indonesische Gouvernement scheidt er groot vermaak in kaarten te tekenen, waarop Nieuw-Guinea als Indonesisch grondgebied is aangeduid of om zangkoren van Pemoeda's en andere knapen te

organiseren die, als halve wilden "Irian, Irian" roepen.

Kort geleden verklaarde Soekarno, dat hij "bezeten" was van de idee Irian en hij riep de speciale zegen van Mohamed af op deze bezetenheid en zijn hierdoor geheiligde roofzuchtige instincten.

Met gebruikmaking ener vrijwel gelijksoortige vocabulaire stelde Hitler zich voor als "slaapwandelaar". Eerst was hij "bezeten" door de idee van Rijnland, hetwelk hij ook verkreeg, vervolgens door de idee van Oostenrijk, dat hij ook verkreeg.

Maar toen hij eindelijk bezeten werd van de idee Dantzig kreeg hij ten slotte in het geheel niets, behalve het lid op de neus. Nochtans ten koste van een grote wereldoorlog, hetgeen bewijst, dat het beter is om slaapwandelaars en bezetenen in het begin halt toe te roepen, dan na enige tijd, vermits het dan te laat of bijna te laat kan zijn geworden.

Wat hiervan zij, het is duidelijk, dat personen die openlijk verklaren geestesziek te zijn, hard neurologische hulp nodig hebben, maar niet of nauwelijks als staatslieden au sérieux kunnen worden genomen.

De ondergetekende voegt bij deze brief een memorandum, waarin de verschillende aspecten van het Nieuw-Guinea vraagstuk van verschillende zijden zijn gezien, te weten: van

1. acculturatie;
2. kerstening;
3. kolonisatie;
4. oorlogsvoering ter zee en
5. zedelijke en juridische rechtvaardigheid.

Zoals in genoemd geschrift uiteengezet

1. kan de zeer moeilijke en delicate taak om de Papoea te accultureren en te verwestersen alleen veilig worden toevertrouwd aan de Nederlander en zeker niet aan de "amberi", in het bijzonder de Javaan, die door de Papoea wordt gehaat en verafschuwd;
2. betekent de uitlevering van Nieuw-Guinea aan het bewind van Soekarno, waardoor de verdere kerstening van de Papoea wordt stopgezet en het zo belangrijke resultaat der zending en missie aldaar wordt vernietigd, een laag en verachtelijk verraad van het Christelijk geloof;
3. heeft Nieuw-Guinea een of andere vorm van kolonisatie ten zeerste van node en de Javaan mist voorlopig alle hoedanigheden van geest en karakter, zomede de ervaring, welke voor een succesvolle kolonisatie zijn vereist;
4. is de verdediging van de kust van Nieuw-Guinea van de grootst mogelijke strategische betekenis en is de dappere Nederlandse vloot met haar eeuwenlange en roemvolle traditie, aangewezen om de zaak der geallieerden in dit afgelegen gedeelte der wereld te verdedigen;
5. heeft, afgescheiden van het feit dat Soekarno's regering door herhaalde contractbreuken tenenormale de rechten heeft verspeeld, welke voortvloeien uit de acte van overdracht der souvereiniteit, de Papoea ongetwijfeld het recht van zelfbeschikking. Hij wenst onder

Nederlands gezag te blijven, hetgeen alle onderhandelingen en pourparlers geheel overbodig maakt. De beste oplossing is stellig, dat Soekarno bezeten blijft van de idee Irian en dat wij Nieuw-Guinea zelf behouden.

De overwegingen derhalve, welke kunnen worden afgeleid uit evengenoemde gezichtspunten, die stellig de voornaamste zijn, leiden, hoe verschillend ook van aard en karakter, alle tot dezelfde conclusie: de Nederlanders behoren in Nieuw-Guinea te blijven en dit te behouden.

Ten slotte wensen wij de bijzondere aandacht van de Amerikaanse Regering te vestigen op de volgende drie punten:

- (a) de Verenigde Staten worden in de laatste vijf jaar regelmatig bezocht door Nederlandse Ministers of hoge ambtenaren, die om de een of andere lening of schenking komen vragen. Het zou een vergissing zijn uit dit optreden van deze Vliegende Hollandse Bedelmonniken af te leiden, dat de trotse en onbedwingbare geestesgesteldheid van de Vliegende Hollander geheel in ons volk is uitgedoofd.

Naar kort geleden door een opinieonderzoek is vastgesteld zijn er miljoenen en miljoenen Nederlanders (62 %) wien het in de ziel brandt, dat ons volk in deze vernederende positie is gebracht door onbeschaamde diefstal aan de ene kant en lafhartige toegevendheid aan de andere kant.

De informatie-bureaux en verdere propaganda organen van Uw ambassades geven voortdurend hoog op van de zegeningen, welke door de Marshall-hulp zijn verspreid. Ja, de kleine kinderen op school moeten lofzangen zingen ter ere van Mr Marshall en de aartsengelen, die hem bijstaan, een heidense liturgie, die smaakt naar de aanbidding van het gouden kalf.

Wij ontkennen niet, dat deze hulp op zichzelf beschouwd, haar waarde heeft, maar wij vergeten evenmin, dat indien Oost-Indië voor ons land ware behouden, /nauwelijks noodzakelijk zou zijn geweest. En voor zover zij valt te beschouwen als een tijdelijke vergoeding voor een duurzaam verlies, hebben wij ons eerstgeboorterecht voor een linzenschotel verkocht.

- (b) De Franse Regering heeft kort geleden de tweeslachtigheid der Amerikaanse politiek met Gallische logica en op opmerkelijk juiste manier gekarakteriseerd. Het begrip "grondgebied" is één en ondeelbaar en voor het begrip bondgenootschap geldt hetzelfde. Daarom is het onaanvaardbaar, dat Amerika, hetwelk uit hoofde van het Atlantisch Pact de bondgenoot is van de Europese naties in het Westen, op alle mogelijke manier, zowel in het openbaar als ondergronds, hun positie in het Oosten, Middenoosten en Zuiden tracht te ondermijnen.

Dit geldt in het bijzonder voor ons land. In de Indonesische kwestie gedroegen de U.S.S.R. en de U.S.A. zich als grote vrienden. Nadat wij door hun eendrachtig optreden van onze koloniën zijn beroofd eisen de U.S.A. de grootst mogelijke militaire inspanning van ons, opdat wij te zijner tijd gereed zullen zijn tegen Uw vroegere bondgenoten te vechten.

De Nederlanders houden evenmin als de Fransen ervan, te worden gebezigd als instrumenten van Uw machtspolitiek.

Het ogenblik is aangebroken om duidelijke taal te spreken.

Is het Uw bedoeling om Uw vroegere fouten te herstellen en ons in het verre Oosten met rust te laten ?

Indien niet, denkt gij dan dat een bondgenootschap met een natie, welke gij op deze minderwaardige wijze behandelt, enige waarde heeft ? Wij wenssen Uw bondgenoot te zijn, niet Uw satelliet en gij van Uw kant moet niet vergeten, dat een bondgenoot in de regel kan worden vertrouwd, maar dat men een satelliet dient te beschouwen als een verrader in de dop.

- (c) In weerwil van al hetgeen in de Indonesische kwestie is voorgevallen, gevoelen de Nederlanders veel sympathie voor het Amerikaanse volk. Wij hopen, dat hetzelfde geldt voor de Amerikaanse gevoelens jegens ons volk.

Onze beschaving is naast de Britse de bakermat van de Amerikaanse cultuur. Daarenboven stond de Republiek der Zeven Provinciën in de achttiende eeuw bij de geboorte der Amerikaanse Republiek te peet.

Afgescheiden daarvan is het duidelijk, dat de grote geestelijke band tussen West-Europa en de V.S. bijzondere betekenis bezit voor ~~een~~ land als het onze, dat sinds eeuwen een der eerste strijders voor de vrijheid is geweest, Hier vooral ligt voor ons het verschil tussen Amerika en Engeland, een verschil, hetwelk vooralsnog aan een Nederlands spreekwoord, dat een goede buur beter is dan een verre vriend, zijn kracht ontnemt!

Deze gevoelens echter, hoe diep geworteld in onze harten en onze geesten, kunnen veranderen en zij zullen dit doen, wanneer wij inzien, dat de vrijheid, die de Amerikanen voor zich zelf opeisen, aan andere beschaafde naties niet door hen wordt gegund.

In deze aangelegenheid is het welvaartselement van grote betekenis. Sinds het verlies van Oost-Indië bloedt onze welvaart dood, zoals blijkt uit de onherstelbare passiviteit van onze handelsbalans en de voortdurend toenemende emigratie.

In ons land vormen de communisten een minderheid, echter een zeer woelige minderheid en een, die elk ogenblik, wanneer het getij verandert, veel aanhangers kan winnen. Ook wat dit betreft, is het van de grootste betekenis, dat een land als het onze, hetwelk is verstoken van alle grondstoffen, het Westelijk deel van Nieuw-Guinea kan behouden. Dit niet alleen voor zijn eigen belang, doch ook in dat van de oorspronkelijke bewoners, de Papoea's.

Professor Gerbrandy, de Nederlandse Minister President tijdens de oorlog, eindigt zijn schitterend boek Indonesië als volgt:

"Het bewustzijn, dat ons wederom een edele taak wacht in het verre Oosten, na de ongelukkige vergissingen, die in de laatste vijf jaar zijn begaan, zal het zelfrespect van de Nederlanders doen herleven en er toe bijdragen de geestelijke aandrang levendig te houden, zonder welke geen volk kan bestaan.

Het is de morale plicht van de grote mogendheden om ons hierin bij te staan. Het is niet zo lang geleden, dat wij veel leed hadden te verduren, toen wij alles wat wij bezaten aan de voeten der geallieerden legden in het belang der mensheid. Indien wij thans de nodige internationale bijstand ondervinden, wat onze bescheiden aanspraken betreft, is het

zeer wel mogelijk, dat Nieuw-Guinea de bakermat wordt van een nieuwe Melanesische beschaving, die op verschillende eilanden van het verre Oosten de roem zal verbreiden van het kleine volk in de lage landen, dat na een imperium te hebben gesticht en verloren, zijn ziel louterde door een ander monument op te richten, dat getuigenis zou afleggen van zijn kracht, zijn morele moed en zijn zedelijke grootheid, in die streken van de Pacific, die welhaast vergeten en afgeschreven waren."

Wij onderstrepen de woorden "de zedelijke plicht der grote mogendheden". De Nederlanders wensden Nieuw-Guinea te behouden, niet bij wijze van gunst, maar omdat dit hun recht is.

Op dezelfde reden moeten alle min of meer ingewikkelde juridische constructies, zoals bijvoorbeeld een condominium worden verworpen.

Ook de gedachte om Nieuw-Guinea tot mandaatsgebied te verklaren verdient afkeuring.

De U.N.O. wier voornaamste leden met elkander omgaan als kat en hond en die elkander in het openbaar uitmaken, op een wijze, als waarvoor ieder fatsoenlijk mens zich in besloten gezelschap zou schamen, zou verstandig doen eerst orde op eigen zaken te stellen, alvorens zich met die van anderen te bemoeien.

Daarenboven zijn op internationaal gebied allereerst eerlijkheid en betrouwbaarheid van node, geen phariseïsme, geen schoenlikerij wat de grotender aarde betreft en trappen op de rechten der kleinen.

Toen de kleine Republiek Ambon onmedogend werd overweldigd deed de U.N.O., evenmin als de Nederlandse Regering, iets om haar te hulp te komen, men zweeg in alle talen ter wereld. Het secretariaat had zelfs niet het fatsoen de talloze brieven en telegrammen te beantwoorden, die door de wanhopige Ambonezen aan haar adres werden gezonden.

Wij weten niet, welke boodschap Dr Drees U namens het Nederlandse volk zal brengen en evenmin wat hij over Nieuw-Guinea zal zeggen. Wij echter brengen U deze boodschap namens het Nederlandse volk en hebben het volgende over Nieuw-Guinea te zeggen. Het Nederlandse volk, dat toch reeds zo gruwelijk heeft geleden, gedurende de oorlog van zijn vijanden, en na de oorlog, dank zij het gedrag van zijn bondgenoten, wenst niet te sterven en acht het behoud van Nieuw-Guinea volstrekt noodzakelijk voor zijn bestaan.

En indien politici, naar de snit van de heren Killearn en Cochran, een nieuwe beroving voorbereiden en daardoor een grote verwarring in het verre Oosten teweeg zullen brengen, kunt gij er zeker van zijn, dat ook in het nabije Westen een grote verwarring zal ontstaan.

Wij wensden geen enkele stap van Dr Drees te accepteren, die eventueel zal leiden naar een verdere afstand van onze wettelijke rechten en ons daardoor naar de afgrond zal voeren.

Onze handen zijn onbevlekt, onze armen zijn sterk, onze energie is niet minder onbedwingbaar dan onze rechten onbetwistbaar zijn. Niemand zal ons beletten een nieuwe Melanesische beschaving in het verre Oosten op te bouwen in het belang van de Papoea's, zowel als van ons zelf, van Oost en West en in het algemeen gesproken van de wereld in zijn geheel.

Wij verblijven met gevoelens van de meeste

Hoogachting
namens het Bestuur van het
VERBOND DER LAGE LANDEN
de Voorzitter

w.g. Dr W.A.Veenhoven.

II

Uittreksel uit het memorandum nopens Nieuw-Guinea, toegezonden aan de President van de Verenigde Staten bij brief van 14 Januari 1952.

I. Acculturatie.

Het woord "acculturatie" is een gloednieuwe taalconstructie en behoeft nadere toelichting.

Wanneer twee (materiele) lichamen tegen elkander botsen, zal de snelheid en richting van beide wijziging ondergaan naarmate van de onderlinge verhouding der in het spel zijnde krachten en de door deze krachten bewogen massa's.

Een soortgelijk proces vindt plaats, in geval twee verschillende volkeren elkander op hetzelfde grondgebied ontmoeten. Nochtans dient in het oog te worden gehouden, dat elke vergelijking hinkt en dat sociologische verschijnselen ten zeerste van natuurkundige processen in aard en karakter verschillen.

In elke acculturatie, ook indien daaraan geen oorlog is voorafgegaan, schuilt een element van "vae victis" (wee den overwonnene), in deze zin althans, dat een bovenliggende en een onderliggende partij door uiterlijke omstandigheden gedwongen zijn met elkander samen te leven en een zekere omgang met elkander te hebben.

Het stramen van elk acculturatieproces hangt af van de bijzonderheden, zowel van het acculturerende als het geaccultureerde volk en heeft tengevolge daarvan zijn eigen bijzondere tekening.

Dit blijkt uit het verschil tussen het droevige lot der Indianen in Amerika en de wederwaardigheden van de Indonesiërs in het voormalige Nederlands-Indië.

De Indianen behoren tot een ras, dat uitsterft. Zij zijn de oorspronkelijke inwoners van Amerika, doch slechts enkele honderduizenden zijn er overgebleven. Deze droevige restanten van een voorheen mooi en trots ras zijn geconsigneerd in reservaten en hebben, van cultureel standpunt uit, niet meer waarde dan museumvoorwerpen.

Daartegenover is de bevolking van Java in de laatste eeuw ongeveer vertiendubbeld. De levensstandaard van de Javaan is bescheiden, doch dit is een algemeen Aziatisch verschijnsel, hetwelk niet voortvloeit uit de fouten van de kolonisator, doch uit de ingeboren eigenschappen van de Oosterling, die van de hand in de tand leeft en voor een dergelijke levenswijze geboren schijnt.

Hongersnood, nog steeds endemisch in India, behoort op Java sinds 1844 tot het verleden.

Het verschil tussen de Hollandse en Amerikaanse wijze van koloniseren kan in het kort als volgt worden geformuleerd: het beginsel der Hollandse kolonisatie was leven en laten leven, het resultaat der Amerikaanse kolonisatie was dood en verderf voor de gekoloniseerde.

Uit dien hoofde hebben de Nederlanders het volste recht om tot de Amerikanen te zeggen: "zie naar dat beeld en naar dit."

Erken, dat wij ons niet in het minst behoeven te schamen over ons zogenaamd "kolonialisme", gij daarentegen behoort te blozen over Uw schijnheiligheid, dewijl gij ons koloniaal systeem veroordeelt, zonder er ook maar iets van af te weten.

Tot op heden waren de Papoea's een uitstervend volk, in elk geval ging het bevolkingstal niet vooruit. Zulks tengevolge van koppensnellerij, kannibalisme en venerische ziekten.

Het is zeer waarschijnlijk, dat de bevolking in de naaste toekomst snel zal vooruitgaan, zowel doordien koppensnellerij en kannibalisme verdwijnen, als door de toepassing der hedendaagse medische wetenschap.

Dit zal verschillende moeilijkheden teweegbrengen, daar de grond van Nieuw-Guinea slechts ten dele kan worden bebouwd. De Hollanders echter, zijn oude koloniale pioniers en hebben voor heter vuren gestaan.

In weerwil van hun geringe beschaving zijn de Papoea's een merkwaardig en belangwekkend ras, dat in grote mate in staat is zich aan veranderde omstandigheden aan te passen. Echter sinds 1940 had het sociaal en persoonlijk evenwicht van de Papoea zware schokken te verduren, allereerst door de Japanse bezetting en daarna door een zeer intensief contact met de Westerse beschaving.

Deze ontwikkeling zou zeer spoedig een chaotisch karakter kunnen verkrijgen, indien de Papoea zou worden beroofd van zijn twee grote steunpilaren: de voortdurende waakzaamheid van de Nederlandse gouvernementsambtenaar en de toewijding van missionaris en zendeling.

Een Papoea-delegatie, aan het hoofd waarvan de godsdienstleraar, Ariks, stond, die naar Nederland is gekomen, zowel Katholiek en Protestant als Mohamedanen waren vertegenwoordigd, heeft het Nederlandse volk in hartstochtelijke bewoordingen bezworen, hun niet aan hun bitterste vijanden, de Javanen, uit te leveren.

Het Nederlandse volk zal zulk een schande inderdaad niet dulden. Daarenboven echter zullen de Papoea's zelf niet dulden als slaven te worden verkocht en zich verzetten tegen elke tyrannie van welke zijde ook. Zij zullen alsdan de volledige sympathie hebben van het Nederlandse volk, dat zijn eigen onafhankelijkheid dankt aan het stoer verzet tegen de zoveel machtiger Spanjaard.

II. Kerstening.

Zending en Missie verrichten hun werkzaamheden in dienst van het Evangelie, verg. Matth. hoofdst. 28 verzen 19 en 20: "Gaaf dan heen, onderwijst alle volken, dezelve dopen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, lerende hen onderhouden alles wat Ik U geboden heb. En ziet, Ik ben met u lieden, alle dagen tot de voleinding der wereld".

Behalve deze grondtekst zijn er nog twee andere, die verdienen te worden vermeld: Matth. 5 vers 48 "Weest gij lieden dan volmaakt, zoals Uw Vader, die in de Hemelen is, volmaakt is" en Philipp. 2 vers 3: "Doet geen ding door twisting of ijdele eer, maar door ootmoedigheid, achtend de een de ander uitnemender dan zichzelf".

En waarin

Het is duidelijk, dat op de schouders van degenen, die heengaan om een volk als de Papoea's in deze geest te onderwijzen, hen vermanende al datgene te doen, wat de Zaligmaker heeft verordend, een geweldige taak rust.

Het is een oude regel van de Hollandse koloniale politiek om de wetten en gewoonten van de aan haar gezag onderworpen volken, niet slechts te dulden, maar te eerbiedigen. Deze verdraagzaamheid nochtans heeft haar natuurlijke grenzen.

Noch Missie, noch Zending kunnen menseneten of koppensnellen beschouwen als een kwestie van smaak of een uiting van sport. De gouvernementsambtenaar kan een enkele maal een of zelfs beide ogen sluiten ten opzichte van een eventuele herleving van deze barbaarse gewoonten, zendeling en missionaris kunnen dit niet. Zij staan steeds met open ogen tegenover het dilemma God of de wereld en het is steeds God, die zij moeten kiezen.

Dit was en is des te moeilijker, vermits vooral bij name het koppensnellen maar niet als een eenvoudig tijdverdrijf kan worden beschouwd, doch integendeel een diep, gewortelde sociale instelling is, deel uitmakende van het rythme op hetwelk het sociale leven van de Papoea zich beweegt.

Volgens Pater Vertenten worden er in een mensenleeftijd ongeveer 15.000 koppensnellen gesneld. Van Eechoud, schrijver van het bekende werk, "Vergeten Aarde" (Amsterdam 1951) stelt vast, dat alleen in de onderafdeling Boven Digoel ongeveer 300 koppensnellen per jaar worden gesneld.

Nu kan men met heilige verontwaardiging uitroepen: "hoe is het mogelijk, dat zulke dingen gebeuren onder de Nederlandse vlag en het Nederlandse gezag" (hetwelk tussen twee haakjes eerst na 1920 ten volle effectief werd). Het eigenlijke kwaad van koppensnellen echter schuilt niet in de hoofden der gesnelden, doch in de harten der snellers.

Waarlijk, heil in dit opzicht valt slechts te verwachten van het Christelijk geloof, dat immers niet alleen de gewoonten der mensen verandert, maar ook hun harten. Niet te vergeefs heeft Christus gezegd: "Ik ben gekomen niet voor de rechtvaardigen, maar om zondaars tot bekering te brengen".

Zendeling en missionaris zijn de onvermoeide en onvermoeibare pioniers der nieuwe cultuur, die de Papoea van duisternis tot licht zullen brengen.

Het feit alleen, dat niet minder dan 25% van dit in zeker opzicht achterlijkste volk van de wereld is gekerstend, getuigt van de eeuwig jeugd van het Christendom evenzeer als van de nooit falende ijver, toewijding en opofferingsgezindheid zijner dienaren.

Na de overdracht der soevereiniteit in 1949 moest de zending het eiland Bali reeds verlaten. Haar werk onder de Bataks in Noord-Sumatra is reeds zo goed als onmogelijk gemaakt. Op alle gouvernementsscholen is het Mohamedaans godsdienstonderwijs verplicht gesteld.

Hoe zou het ook anders kunnen onder een Mohamedaanse

Regering en welk arbeidsveld zou de Missie nog kunnen zoeken in een Mohamedaans land? Het overgeven van Nieuw-Guinea aan de greep van de Islam zal niet alleen de voortijdige dood van Zending en Missie in dit gebied betekenen, maar ook het uitleveren van 250.000 Christenpapoea's aan de greep van de Islam.

Gezien van Christelijk standpunt uit ware dit een daad van schandelijke lafheid en vuig verraad en ook een onvergeeflijke zonde, welke vermoedelijk wordt begaan in dienst van een aantal duistere commerciële belangen.

III. Kolonisatie.

De gemiddelde Amerikaan (d.w.z. ongeveer 98 % van alle Amerikanen) verafschuwt het kolonialisme der Westerse mogendheden. In zijn onwetendheid vergelijkt hij de Amerikaanse onafhankelijkheidsoorlog met de tegenwoordige strijd der Aziatische volken. Hij vergeet daarbij, dat deze oorlog niet werd gevoerd tussen kolonisatoren en gekoloniseerden, maar tussen kolonisatoren in het binnenland en die in Amerika.

Een omvangrijk werk over koloniale politiek in het verre Oosten, welks auteur de traditionele afkeer van dat slechte Europese kolonialisme belijdt, behandelt in zijn allereerste hoofdstuk niet het droevige lot der arme Aziaten, maar het vraagstuk van "full employment" (volledige werkgelegenheid) in Amerika.

Valt het te verwonderen, dat wij arme Europese zondaars een beetje meesmuilen over dit wonderlijk staaltje van huichelarij en Phariseïsme, welks ware ideaal en doel blijken te zijn: "ôte toi de la que je m'y mette".

Hoe dit zij, kolonisatie van Nieuw-Guinea is volstrekt onvermijdelijk. Het is niet zozeer de vraag of dit gebied al dan niet zal worden gekoloniseerd, doch wel of deze kolonisatie zal worden ter hand genomen door de Nederlanders, van wie de Papoea houdt, of de Javanen, die hij verafschuwt.

Het antwoord op deze vraag is niet moeilijk, zulks te minder, vermits de Javanen, die in de loop van de geschiedenis altijd een gekoloniseerd volk zijn geweest, alle krachtige en mooie hoedanigheden van de kolonisator missen.

De kolonisatie van Nieuw-Guinea zal in de eerste plaats gaan om kolonisatie zijn door kapitalen, doch door mensen. De kolonisator op Nieuw-Guinea zal tevreden moeten zijn met een zeer eenvoudige levenswijze. Er zullen weinig grote plantages zijn, die grote winsten afwerpen. De kleine boerderij zal het hoofdtype zijn van de landbouw, waardoor de toekomstige kolonisatoren van Nieuw-Guinea in hun bescheiden bestaan zullen voorzien.

Uit het oogpunt van acculturatie is dit van de grootste betekenis, vermits de koloniserende werker veel meer zal doen voor de economische verheffing van de Papoea dan het koloniserende kapitaal ooit zal willen of kunnen.

IV. Strategie.

De strategische zijde van het Nieuw-Guinea vraagstuk is stellig geen ondergeschikte aangelegenheid, doch integendeel van de grootste betekenis. Het kan echter met het oog op zijn zuiver technisch karakter alleen naar behoren worden behandeld door een deskundige op het gebied van oorlogvoering ter zee.

Naar uiteengezet werd door Admiraal Helfrich, die als opperbevelhebber der geallieerde vlooten zo dapper in de Java Zee heeft gevochten en de bijnaam had van: "ship a day Helfrich" was tijdens de Pacific campagne in de eerste wereldoorlog, de kust van Nieuw-Guinea van buitengewone betekenis. Terecht beschouwt Australië Nieuw-Guinea als een natuurlijke bescherming tegen aanvallen uit het Noorden en Noord-Westen.

Admiraal Helfrich eindigt zijn beschouwing als volgt:

"De Indonesische republiek zal nog jaren en jaren niet in staat zijn zorg te dragen voor een deugdelijke bescherming van dit geweldige gebied. Een inderdaad loyale Indonesische Regering, zich van haar tekortkomingen bewust, zal in de Nederlands-Indische Unie het wapen vinden, waardoor het kan worden beschermd tegen zekere internationale bemoeiingen, welke eventueel in botsing zouden kunnen komen met haar opvatting van volledige onafhankelijkheid."

V. Juridische zijde.

Artikel III der overeenkomst van Lingga Djati kent aan de Indonesische volken het recht van zelfbeschikking toe, maar spreekt niet in het bijzonder van de toekomstige status van Nieuw-Guinea.

Het bestaan van een controverse hieromtrent werd het eerst geopenbaard door art. 1 en 2 van de acte van soevereiniteitsoverdracht.

Artikel 1.

1. Het Koninkrijk der Nederlanden draagt de volledige soevereiniteit over Indonesië onvoorwaardelijk en onherroepelijk over aan de Republiek der Verenigde Staten van Indonesië en erkent deze mitsdien als een onafhankelijke en soevereine Staat.
2. De Republiek der Verenigde Staten van Indonesië aanvaardt deze soevereiniteit op de voet van de bepalingen van haar Constitutie, welke in ontwerp ter kennis is gebracht van het Koninkrijk der Nederlanden.
3. De overdracht van de soevereiniteit zal plaats hebben uiterlijk 30 December 1949.

Artikel 2.

Ten aanzien van de residentie Nieuw-Guinea is overeengekomen:

- a. Gezien het feit, dat het nog niet mogelijk is gebleken de standpunten van partijen nopens Nieuw-Guinea overeen te brengen, waardoor deze in geschil blijven,

- b. gezien de wenselijkheid om de Ronde Tafel Conferentie met goed resultaat te beëindigen op 2 November 1949,
- c. gezien de belangrijke factoren, die in ogenschouw moeten worden genomen bij de oplossing van het vraagstuk Nieuw-Guinea,
- d. gezien het beperkte onderzoek, dat kon worden ingesteld en voltooid ten aanzien van de problemen, die samenhangen met het vraagstuk Nieuw-Guinea,
- e. gezien de moeilijke taak, waarvoor de deelgenoten in de Unie zich al dadelijk zullen zien gesteld, en,
- f. gezien de beslotenheid van partijen tot handhaving van het beginsel om door vredelievende en redelijke middelen alle geschillen op te lossen, die later mochten blijken te bestaan of te rijzen,

dat de status quo van de residentie Nieuw-Guinea zal worden gehandhaafd met de bepaling, dat binnen een jaar na de datum van overdracht van de souvereiniteit aan de Republiek der Verenigde Staten van Indonesië het vraagstuk van de staatkundige status van Nieuw-Guinea zal worden bepaald door onderhandelingen tussen de Republiek der Verenigde Staten van Indonesië en het Koninkrijk der Nederlanden.

Tussen deze twee artikelen is een zekere tegenstrijdigheid, welke slechts kan worden opgeheven indien men aanneemt, dat Nieuw-Guinea niet tot Indonesië behoort.

Inderdaad behoort het niet daartoe, maar aan de andere kant is het niet de bedoeling geweest van de ondertekenaars van het Pact, om dit op deze cryptische wijze en min of meer incidenteel vast te stellen.

De tijdslimiet, welke in artikel 2 werd overeengekomen, bleef, zoals viel te voorzien, zonder enig feitelijk effect.

In 1950 werd een gemengd Nederlands Indonesische commissie in het leven geroepen, die over de kwestie advies zou uitbrengen. De Nederlandse en Indonesische leden van deze commissie verschilden ten aanzien van alle belangrijke punten met elkander van mening en waren niet in staat een gemeenschappelijk advies te produceren.

De kwestie Nieuw-Guinea kan als volgt worden onderverdeeld:

- a. van welke gezichtspunten zal een eventuele beslissing afhankelijk worden gesteld ?
- b. door welk orgaan of door wie zal deze beslissing worden genomen ?
- c. welke beslissing zal worden genomen ?

ad a. In de eerste plaats zijn er verschillende overwegingen van algemene aard, die naar uiteengezet, alle leiden tot dezelfde conclusie: de werkelijke belangen van Nieuw-Guinea en de Papoea zijn slechts veilig in Nederlandse handen. Daarenboven is Indonesië in strijd met de acte van souvereiniteitsoverdracht, op zeer eenzijdige wijze van een federalistische in een eenheidsstaat veranderd.

Dusdoende heeft zij het zelfbeschikkingsrecht der Indonesische volken vertrapt en daarenboven de getrouwe en moedige Ambonezen,

die onder Nederlands gezag wensten te blijven, overweldigd.

Onnodig te zeggen, dat dit geschiedde onder stilzwijgende toestemming van de Unci en het Nederlands gouvernement, welk laatste zich bepaalde tot enkele machteloze protesten.

Door dit beruchte optreden heeft de Unci het blazoen der Verenigde Naties bezoedeld, de Nederlandse Regering het vertrouwen van het Nederlandse volk beschaamd en het Indonesisch gouvernement zijn Punische trouw getoond.

Geheel afgescheiden daarvan, dat genoemd gouvernement tengevolge van zijn voortdurende en talrijke contractbreuken, alle rechten heeft verbeurd, welke uit de acte van souvereiniteitsoverdracht voortvloeien, staat geheel vast, dat het in geen enkel opzicht gequalificeerd is voor de geweldige taak om Nieuw-Guinea te koloniseren en de Papoea te accultureren.

ad b. Het Uniehof van Arbitrage kan om verschillende redenen niet worden beschouwd als het geschikte orgaan om in deze materie te beslissen. Ook is het duidelijk, dat iedere internationale inmenging, gezien de schandelijke wijze, waarop de Ambonezen zijn behandeld, met nadruk moet worden afgewezen.

De Nederlandse Regering (d.w.z. de opvolgster van de tegenwoordige regering) is in staat hier op te treden zonder internationale contrôle, welke slechts kan leiden tot verdere internationale intrigues.

ad c. Na het voorgaande is dit punt geheel duidelijk en behoeft het geen nadere toelichting.

Soekarno verklaarde "bezeten" te zijn van de idee Irian. Terwille van de bevordering van het Christelijk geloof, van de werkelijke belangen van Nieuw-Guinea en zijn bevolking, van de belangen der mensheid in het algemeen, moge de hoop worden uitgesproken, dat deze rolverdeling voor eeuwig bestendig blijve.

Rechtvaardigheid is de kunst om ieder het zijne te geven. Zolang Soekarno bezeten blijft van de "idee" Irian en het Nederlandse volk de rechtmatige bezitter blijft van Nieuw-Guinea zelf heeft ieder het zijne.

VERBOND DER LAGE LANDEN

ADMINISTRATIE: DAGUERRESTRAAT 31 DEN HAAG - TELEFOON 39.93.71 - GIRO 224986

III

The Hague, January the 14th 1952.

The President of the United States of America
The White House
Washington D.C.,
U.S.A.

Mr President,

When by the course of events a national government shows itself fully incapable of pleading with sufficient vigour and persuasiveness the vital interests of the country it represents - the electorate being at the same time by an intricate and refined voting system deprived of all real influence on its composition and the members of the legislature by whatever motives unwilling or even averse to fulfil the function of control, which in conformity to the oath they have sworn, is incumbent on them - then the people itself or representative parts of people have the right, nay the duty to lay these interests at the heart by their own initiative and to take all suitable and legitimate steps, which this attitude implies.

It may be generally known in the U.S.A., as elsewhere, that the Dutch people has suffered immensely from the war, proportionately more perhaps than any other people in the world. 250,000 have perished in German or Japanese concentration camps, 5,000 have been killed in open warfare or in underground resistance, the famine of 1944-1945 engendered a loss of 10,000 people. The total material loss may be estimated at roughly 7.5 bill. dollars or 35 % of the national wealth.

These losses however serious and painful are negligible in comparison to the miserable outrages and the lasting loss of territory which it has had to endure under its own Government as a result of the arrogant, short-sighted and destructive policy pursued by its former allies and liberators.

The governments of the Anglo-Saxon countries with a disloyalty and an onesidedness unprecedented in the history of human mankind, and up to the present surpassed only by the shameful way in which the gallant Republic of Poland has been betrayed and left a defenceless prey to Russia's lust for world domination, have continuously and systematically strived to sap the Dutch imperium in the Far East.

This by espousing the case of the usurpator Soekarno, during the war ally and willess puppet of the cruel and ruthless Japanese enemy.

English, as well as Americans had the curious and morbid desire after one fierce asiatic people had been mastered with the greatest trouble, to "liberate" another one.

The role which the UNO has played in this affair can safely be qualified as a fine specimen of straining at a gnat and swallowing a camel.

Taking into consideration the horrible spread of injustice all over the world, the cruel oppression of East-Germany,
/Poland,

Poland, Hungary, Roumania and other peoples enslaved by the knout of the Soviets, the system of forced labour and concentration camps in Russia, the unhuman treatment of coloured people in other countries, it cannot be denied, that a large and interesting field of action is open to a supernational organisation, provided that no confusion takes place between right and might, and no distinction is made between large and small countries, with the surreptitious intention of using one or more of the latter as scape-goats for the sins of the former.

Corruption of the sublime is the worst corruption and such corruption is inevitable when, as was the case, an instrument of justice such as the UNO was intended to be, turned into a mere tool of power politics.

Under the aegis of the U.S.A., acting this time in close harmony with its bitterest enemy in practically all other affairs, the security council and the assembly of the UNO succeeded in uniting the preoccupations, or plainly spoken, the jealousies of its member nations against the despicable colonial system as was said to be practised by our country.

In doing so they forgot that:

1. our country, though one of the principal colonising nations, was not the sole;
2. since more than a century it has always been praised as a model for all other colonising nations;
3. in the Netherlands-Indies the colonial system in its unjust and hateful form was already since years abandoned for another enlightened form of government over the different peoples which enjoyed the Pax Neerlandica in the Indonesian archipelago.

In this way it was possible, that those who behaved themselves as our pupils in the matter of treatment of foreign races, boldly mounted the pulpit of the schoolmaster, whereas our delegates had to resign themselves to the painful and ridiculous task of listening, sitting as schoolboys in their desks, to the stream of invectives which the Russian!!!, English!! American! and other delegates had to pour out over the Dutch colonial system.

The result of this insipid, scandalous and destructive policy needs no elucidation. the former Kingdom of the Netherlands has been torn asunder, its constituent parts in East and West have been reduced to beggary. Indonesia under Dutch government an example of order, law and liberty is changed under Soekarno's regime to less than a thieves and murderer's den, a perpetual invitation to subversive movmerts, a magnet for communist infiltration.

All this has happened under the device of "liberty", a device which, used with these intentions, is not less sham, hollow and hypocritical than that of "peace" actually propagated by the U.S.S.R.

Really, we in Holland as well as our still innumerable devoted friends in Indonesia are well entitled to exclaim, in view of the mess engendered by the advices of Messrs Jessup, Cochran and other colonial "specialities" of your State Department: "Liberty, O! Liberty, what crimes are committed in thy name!".

Serious as the mistakes of the English and American policy have been, our worst enemy was inside our frontiers. It

/was

was our own half-heartedness, the inconsistent and fearful behaviour of the Dutch Government especially has been unforgivable and testifies to a lack of civil courage, which cannot be tolerated in the man at the wheel.

The little State of Israel went its own way in 1948, despite all anathemas which, from the Olympus of the Security Council, were swung at its address. A short time afterwards it was with general votes and under warm applause accepted as a member of the UNO

Thereby it was demonstrated that these anathemas were no more than a void stage-requisite, which a manly and courageous government, mindful of its country's interests, had the fullest right to decline.

We fully realise that in this matter as in others it is no use crying over spilt milk, but nevertheless we are wishful to remind you of the foregoing with the greatest emphasis.

As has been officially communicated, the Dutch Minister-President will go to America in the course of January 1952 to have a conference with its President. This announcement has filled our hearts with great apprehension. It needs no divinatory gifts to deduce that the main issue of this conference will be the future status of New Guinea.

We know, alas, by bitter experience the lack of backbone of the Dutch Government and consider it very possible that as it has always yielded in the past to the impertinent and brutal claims of Soekarno's government, so it will yield also in the future, until there will be nothing more to yield at all.

New Guinea is the last remnant of the Dutch imperium in the Far East. Its surrendering to Indonesia will mean the final blow to the Kingdom of the Netherlands.

What ought to happen with Dutch New Guinea, is a question of justice in the broader sense of the word. Not of opportunity and certainly not of appeasing some Indonesian manifestations of mass and individual hysteria.

The Indonesian government takes great pleasure in drawing maps whereon New Guinea is indicated as belonging to Indonesia, or in organising singing choirs of Pemoeda's and other young men crying in a frenzied way "Irian".

In a recent speech Soekarno stated himself to be "possessed" by the idea of Irian and he invoked the special blessings of Mohammed on this his ambition and predatory instinct.

So Hitler with a slightly different vocabulary called himself a "sleepwalker". First he was possessed by the idea of the Rhineland and got it. Then by the idea of Sudeten-Germany and got it. Then by the idea of Austria and got it.

But when he became "possessed" by the idea of Dantzig he got at the end nothing at all, but the lid on his nose. But this at the expense of a great world war, which proves that it is better to check the possessed ones and sleepwalkers in the beginning rather than after some time, when it can be too late, or nearly too late.

However this may be, it is evident that persons who openly state that they are sick of mind, badly want the aid of a neurologist but can scarcely be treated as serious statesmen.

The undersigned join to this letter an aide-memoire in which the problem of Dutch New-Guinea has been approached from five different points of view, to wit:

1. of acculturation;
2. of christianisation;
3. of colonization;
4. of naval strategy, and although last but not least;
5. of moral and juridical righteousness.

As has been exposed in this scripture:

- ad 1. the extremely difficult and delicate task of westernising and acculturating the Papua can only safely be entrusted to the Dutch and certainly not to the "amberi" especially the Indonesian, whom the Papua loathes with deadly hate.
- ad 2. the surrendering of New Guinea to Soekarno's government by stopping the further christianisation of the Papua and practically annihilating the remarkable result of the mission work overthere would constitute a vile and cowardly betrayal of the Christian Faith.
- ad 3. New Guinea is badly wanting some form of colonization whereas the Javanese lacks provisionally all qualities of mind, experience and character, which a successful colonization requires.
- ad 4. the defence of the New Guinea coast is of the greatest strategical importance. The gallant Dutch fleet with its great tradition is the proper naval force to serve the allied cause in this remote part of the world.
- ad 5. apart from the fact that Soekarno's government has forfeited by its incessant contract-breaches all rights resulting from the Charter of transfer of sovereignty, the Papua has undoubtedly the right of self-determination. He wishes to remain under Dutch authority, which make all further negotiations and pourparlers quite superfluous. The best solution is certainly that Soekarno remains possessed of the idea of Irian, whereas we retain the possession of Irian itself.

Thus the considerations derived from the foregoing five points of view, which are the principal ones, converge however different in nature and character, to one and the same conclusion; the Dutch ought to keep New Guinea and to remain there.

Finally we wish to draw the special attention of the American Government to the following three points:

- (a) in the last few years the U.S.A. has been regularly visited by our Ministers or high officials coming to beg for some loan or gift. It would be erroneous to conclude from the appearance of these flying Dutch mendicant friars that the fierce and indomitable spirit of the flying Dutchman has been altogether extinguished in our people. As has been stated by a recent public opinion research after the Gallup method, there are certainly millions and millions of Dutch people (62 %) who feel a burning shame that our people has been forced into this humiliating position by sheer robbery on one side and cowardly indulgence on the other.

The information offices and other propaganda organs of

/your

embassies are perpetually boasting of the blessings which are spread by the Marshall aid. Yes, the little schoolchildren are taught to sing hymns in praise of Mr Marshall and his assistant arch-angels, a heathen liturgy which smacks of the adoration of the golden calf.

We do not deny that this aid is valuable in itself. But we do not forget either that if our East India Colonies had been left to our country, the said aid would scarcely have been necessary at all.

And in so far as this aid has to be considered as a temporary compensation for a lasting loss, we have done nothing more than selling our birthright for a mess of potage.

- (b) Recently the French Government has defined with remarkable precision and Gallic logic the ambiguity of American politics. The idea of territory is essentially and axiomatically one and indivisible and so is that of alliance. Therefore it is inadmissible, that America, which in virtue of the Atlantic Pact is allied to the European nations in the West, strives by all means, open or subterranean to undermine or to break off their positions in the East, Middle East or South.

This holds especially true for our country. In the Indonesian question the U.S.A. and the U.S.S.R. behaved as if they were great friends. Since we, by their joint action, were robbed of our colonies, the U.S.A. require from us utmost military preparedness and exertion in order, when the time comes, to feight against former accomplices.

The Dutch, no more than the French, like to be treated as mere tools and playthings of your power politics.

The moment has come to speak plain language. Is it your intention, yes or no, to mend your former errors and to leave us with peace in the Far East ?

If not, do you really think that an alliance with a nation which you treat in this pitiful way, has any real worth ? We are willing to be your allies, not your satellites, and you on your side should not forget, that an ally can as a rule be trusted, but a satellite is always a potential traitor.

- (c) In spite of all that has happened in the Indonesian question the Dutch feel much sympathy for the American people. We hope that the same is true for the American feelings towards the Dutch.

Next to the British civilization ours is the birthplace of the American culture; moreover the Republic of the seven provinces stood in the eighteenth century as a good fairie at the cradle of the American republic.

Apart from this, the great spiritual tie between Western Europe and the U.S.A., namely the idea of freedom, is naturally of special importance to the country which of old has been its foremost champion. This makes for us all the difference between America and Russia, a difference which provisionally invalidates the practical worth of the Dutch saying: "a good neighbour is better than a friend far away."

But these feelings however much deeply rooted in our hearts and minds may change, as they will certainly do, when we become aware that the liberty which the Americans claim

/for

for themselves is not granted by them to other civilized nations.

In all these things the element of real welfare is of the greatest importance. Since the loss of the East Indies our welfare is bleeding to death, as appears by the incurable passivity of our balance of payments and ever increasing emigration.

The communists form a minority in our country, but a very active one, which at any moment, when the time turns, may win many adherents.

In this respect too, it is of the greatest importance that a country such as ours which is practically deprived of all raw materials shall keep the Western part of New Guinea. Not only in our own interests, but also in that of autochtone inhabitants.

Professor Gerbrandy, the Dutch Minister-President during the war, ends his brilliant book "Indonesia (London 1951)" with the following passage:

"The consciousness of our being again charged with a noble task in the Far East following the unhappy errors of the past five years will revive the self-respect of the Netherlanders and assist to keep alive the spiritual urge without which no people can survive.

The moral duty of the great powers is to sustain us in this. Not so long, since we suffered great pains and penalties, when we laid all that we had at the feet of our allies in the common cause of mankind. If we are now supported in our humble aspiration who knows, but that New Guinea may not become the nursery of a new Melanesian civilization, which throughout the distant islands of the remoter Far East will reflect the glory of the small people, the low countries who, having established and lost one empire redeemed their souls by creating another monument to their vigour, moral courage and ethical conduct in areas in the Pacific which were nigh forgotten and written off as lost".

We underline the words, "The moral duty of the great powers". The Netherlanders wishing to keep New Guinea do not beseech a favour but claim their right.

It is for the same reason that all more or less complicated juridical constructions, as for instance, that of condominium should be rejected.

Neither is the idea of constituting New Guinea a Mandatory territory recommendable.

The UNO, whose two principal members live as dog and cat together and give one another coram publico names which any decent people should blush to utter in any decent company, should first put its own house in order before meddling with other men's affairs.

Moreover the things most wanted in the International sphere are honesty and trustworthiness; no phariseism, no licking the boots of the great and trampling the rights of the small.

When with brutal violation of the accords, which were reached at during the round table conference, the little republic of Amboyne was ruthlessly overpowered, the UNO, as did neither alas the Dutch Government, do anything to come to its rescue, but kept silent in all the languages of the world.

/Its

Its secretariat had not even the manners to answer the numerous letters and telegrams which were sent by desperate Amboynese to its address.

We do not know which message Mr Drees will bring you from the Dutch people, neither what he will have to say about New Guinea. But we can give you this message from the Dutch and we say the following about New Guinea. The Dutch people cruelly as they have suffered the war from its enemies, and after the war from the behaviour of its allies, do not wish to die and deems the possession of New Guinea absolutely essential for its existence.

And if politicians after the pattern of Messrs Killearn and Cochran might be busy preparing some other robbery to create a new mess in the Far East, you may be sure that there will come a great mess in the near West.

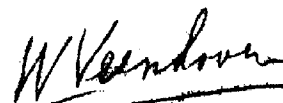
We simply do not want to accept any steps of Mr Drees which by leading eventually to a further enunciation of our legal rights, will certainly lead to the abyss.

Our hands are clean, our arms are strong, our energy is not less indomitable than our rights are indisputable. Nothing shall prevent us from building up a new Melanesian civilization in the Far East in the interests of the Papuas, as well as of ourselves, of East and West, and broadly speaking of the world at large.

We remain,

Yours truly,

For VERBOND DER LAGE LANDEN
(League of the Low Countries)

Dr W.A.Veenhoven
Chairman

IV

Summary of the memorandum in re New Guinea which was sent to the
President of the United States by letter of 14 January 1952.
(Cf. page 4 of this letter)

I Acculturation.

The word "acculturation" being a brandnew linguistic construction needs some elucidation.

When two material bodies clash one with another the course and speed of both will be modified according to the mutual relation between moving forces and moving masses.

An analogical process takes place in the mutual meeting of two or more peoples on the same territory. Meanwhile it should be kept in mind, that "omnis comparitio claudicat" and that sociological phenomena differ widely in scope and character from physical ones.

In each process of acculturation, even when there has not been a preceding war, is hidden some element of "vae victis", in this sense at least, that an "upperdog" and an "underdog" are by force of circumstances compelled to live together and to have a certain social intercourse.

The pattern of each acculturation process depends on the peculiarities of the acculturating people as well as on those of the acculturated one and has in consequence its own individual features.

This may be illustrated by the difference between the rather sad fate of the (Red) Indians in America and the vicissitudes of the Indonesians in the former Netherlands-Indies.

The Indians belong to a dying race. They were the original inhabitants of America, but only some hundred thousands are left of them. These poor remnants of a fine and proud race are confined in reservations and have from a cultural point of view no more value than museum objects.

On the other hand the population of the Netherlands-Indies has in the last hundred years decupled. The standard of living of the Javanese is modest but this is a general Asiatic phenomenon resulting not so much from the faults of the Western colonizer as from the innate qualities of the Eastern colonized, who live from hand of mouth and seem to be born for this way of living.

Famine up to now endemic in India is quite unknown in the Netherlands-Indies since 1844.

The distinction between the Dutch and American colonization methods can in short be formulated as follows: the principle of Dutch colonization was: to live and to let live, the result of American colonization was death and decay of the colonized.

Therefore the Dutch are fully entitled to say to the Americans: Look upon that picture and upon this. Admit that we have not at all to shame ourselves of our so-called "colonialism" whereas you should blush of your pecksniffianism, which condemns our colonial system, without knowing the least of it.

/Up to now

Up to now the Papuas were a people dying out or at any rate stagnating in number. This in consequence of headhunting, man-eating, baby mortality on a large scale and venereal diseases.

It is probable, that in the near future the population will grow at a quick rate. Man-eating and headhunting are gradually dispelled by the progress of civilisation and the application of modern medical science.

In view of the fact, that the soil of New Guinea is only partly cultivable, this will engender many difficulties. But the Dutch are old colonial pioneers and will face the music.

The Papuas in spite of their backward civilisation are a most remarkable and interesting race possessing a great adaptability. But in the years from 1940 onward the individual as well as the social equilibrium of the Papua had to endure severe shocks, at first in consequence of the Japanese occupation and then by a very intensive contact with Western civilisation.

This situation would rapidly develop into turmoil, if the Papua should be bereft of his two great moral pillars: the constant care of the Dutch government officer and the devoted teachings of the Roman Catholic and Protestant missions.

A Papua delegation headed by Mr Ariks, which has come to the Netherlands and wherein the Mahomedans as well as the Roman Catholics and the Protestants were represented has conjured the Dutch people in the most stringent terms not to surrender them to their bitterest enemies, the Javanese.

Certainly the Dutch people will not stand such ignominy. Moreover as has been expressly stated by the delegation of Mr Ariks c.s. the Papua will certainly not stand themselves being sold as cattle and will fight against all tyranny from whatever source. Doing so they will certainly enjoy the full sympathy of the Dutch people which owes its independence to its stubborn resistance against the much superior Spanish enemy.

II Christianisation.

All mission operates in the service of the Gospel, cf. Matthew verses 19 and 20: "Go ye therefore and teach all nations baptising them in the name of the Father, the Son and the Holy Ghost, teaching them to observe all things whatsoever I have commanded you and lo I am with you always even until the end of the world."

Next to this basic text there are two other ones, which ought to be mentioned: Matthew 5 verse 48 "Be ye therefore perfect even as your Father in heaven, which is perfect" and Philippians 2 verse 3 "Let nothing be done through strife or vainglory but in lowliness of mind let each esteem other better than themselves".

Evidently the task of those, who go out to teach a people as the Papua admonishing them to observe all, that the Saviour has commanded, is enormous.

It is an old rule of Dutch colonial policy to tolerate ye to respect the laws and customs of the peoples subject to her authority, only this toleration has its natural limits.

/Neither

Neither the Roman Catholic "Missie" nor the Protestant "Zending" can consider man-eating or headhunting as a mere form of sport or a question of taste. The civil officer may eventually shut one eye or even two eyes in view of an accidental revival of headhunting or man-eating, the missionary cannot. He is always with open eyes before the dilemma God or the world and he has always to choose God.

This was and is the more difficult, since headhunting now cannot be considered as a simple pastime but is on the contrary a deeprooted social institution partaking of the rythm on which the social life of the Papua is moving.

According to Father Vertenten some 15.000 heads are hunted in a man's age. Van Lechoud, author of the well known work "Forgotten Earth" (Amsterdam 1951) states that only in the administrative subdivision Boven Digoel 300 heads are hunted a year.

Now one may exclaim in righteous indignation. How is it possible that such things happen under the Dutch flag and authority (which by the bye became not fully effective before the year 1920). Only the real evil of headhunting is not in the heads of the hunted but in the hearts of the hunters.

True salvation in this respect is only to be expected from the Christian Faith since it is changing not only the habits, but also the hearts of men. Not in vain Christ has said: "I am come not to call the righteous but sinners to repentance".

The missionary is the untiring and indefatigable pioneer of the new culture which will bring the Papua from darkness to light.

The mere fact that no less than 25 % of this in a sence most backward people of the world has been christianised, testifies to the eternal youth and force of Christendom as well as to the never failing zeal, devotion and force of abnegation of its servants.

After the transfer of Sovereignty in 1949 the mission had already to leave the island of Bali. Its work under the Christian Betaks in Northern Sumatra is made as good as impossible. At all Government schools Mohamedan religious teaching has been made obligatory.

How could it be otherwise under a Mohamedan government and what field of action has Christian mission still to seek in a Mohamedan country? The surrendering of Dutch New Guinea to Soekarno will mean not only the premature death of starvation of "zending" and "missie" in this region but also the delivering of some 250.000 Papuas into the grip of the Islam.

This from the Christian point of view would be a deed of base cowardice, vile treason and an unforgivable sin committed perhaps in the service and in behalf of some obscure mercenary interests.

III Colo nization.

The average American (i.e. some 98 % of them) abhors the "colonialism" of the Western European nations. In their ignorance they compare the American war of independence to the actual struggle of the Asiatic peoples forgetting thereby, that the said war was not waged between colonizers and colonized, but between colonizers at home and colonizers abroad.

A voluminous American work on colonial policy in the far East, the author of which confesses the traditional horror of bad European colonialism, treats in its very first chapter not of the sad lot of the poor colonized Asiatic people, but of ... full employment in the U.S.A.

Is it to wonder that we poor European sinners smirk a little in face of this peculiar form of hypocrisy, phariseism and Pecksniffianism whose true ideal and target appear to be: "Ôte toi de là que je m'y mette".

However this may be, colonization of New Guinea is quite inevitable. It is no question, whether this region should be colonized or not, but only whether this colonization is to be undertaken by the Dutch, whom the Papuas love or by the Indonesians, whom they loathe.

The answer on this question is not difficult, the less so, because the Javanese having been in the course of history always /all a colonized people miss/fine and stern qualities of the colonizer.

The colonization of New Guinea will be in the first place no colonization by capital but by men. The New Guinea colonist will have to be contented with a very simple life. There will not be many large estates promising large gains. Small holdings will be the principal groundform of the agriculture by which the future colonizers of New Guinea will find their modest living.

This from the point of view of acculturation, is of the utmost importance colonizing workers will further much more the social and economic raising of the Papua, than colonizing capital ever can or will.

IV Strategy.

The strategical side of the New Guinea-problem is certainly no minor issue, but on the contrary one of the greatest importance. However in consequence of its purely technical character it can only be well handled in a special report written by an expert in naval warfare.

As has been exposed by Admiral Helfrich, who as commander of the allied fleets has so gallantly fought in the Java Sea in the beginning of 1942 and had the sobriquet of "ship a day Helfrich", the New Guinea coast was of extreme importance during the last world war in the Pacific campaign. Australia rightly considers New Guinea as a natural protection against attacks from the North and North West.

He closes his exposition as follows:

"For years and years the Indonesian Republic will be unable to bring into existence a sufficient protection of this huge territory. A really loyal Indonesian government conscious of its deficiencies will find in the Indonesian Union the instrument by which it can be safeguarded against certain international activities, which may eventually clash with its conception of complete independence".

V Juridical.

Article III of the Lingga Djati agreement confers the right of self-determination to the Indonesian peoples, but does not speak especially of the future status of New Guinea.

/The existence

The existence of a controversy about this status was first disclosed by articles 1 and 2 of the Charter of transfer of sovereignty.

Article 1.

- (1) The Kingdom of the Netherlands unconditionally and irrevocably transfer complete sovereignty over Indonesia to the Republic of the United States of Indonesia and thereby recognizes said Republic of the United States of Indonesia as an independent and sovereign state.
- (2) The Republic of the United States of Indonesia accepts said sovereignty on the basis of the provisions of its constitution which as a draft has been brought to the knowledge of the Kingdom of the Netherlands.
- (3) The transfer of sovereignty shall take place at the latest on 30 December 1949.

Article 2.

With regard to the residency of New Guinea it is decided:

- (a) in view of the fact that it has not yet been possible to reconcile the view of the parties on New Guinea which remain therefore in dispute;
- (b) in view of the desirability of the Round Table Conference concluding successfully on November 2 1949;
- (c) in view of the important factors which should be taken into account in settling the question of New Guinea;
- (d) in view of the limited research that has been undertaken and completed with respect to the problems involved in the question of New Guinea;
- (e) in view of the heavy tasks which which the Union partners will initially be confronted and;
- (f) in view of the dedication of the parties of the principle of solving by peaceful and reasonable means any difference that may hereafter exist or arise between them;

that the status quo of the residency of New Guinea shall be maintained with the stipulation that within a year from the date of transfer of sovereignty of the United States of Indonesia, the question of the political status of New Guinea shall be determined through negotiations between the Republic of the United States of Indonesia and the Kingdom of the Netherlands.

There is a certain controversy between these two articles, which can only be removed by admitting, that New Guinea does not belong to Indonesia.

Sure it does not, but it has never been the intention of the parties of the Charter to state this in such a cryptic way and more or less incidentally. The time limit stipulated in article 2 remained, as could be foreseen, without any practical effect.

In 1951 a joint Dutch Indonesian commission was appointed who should advise on this point. The Dutch and Indonesian members of this commission differed in opinion on all main issues and were unable to produce a joint recommendation.

The question of New Guinea can be subdivided as follows:

- a. by which directives should an eventual decision be guided?
- b. by which organ or person this decision will be taken ?
- c. which decision has to be taken ?

a. In the first place there are a number of general considerations, which, as exposed, before, all lead to the same conclusion: the true interests of New Guinea and its population the Papua are only safe in Dutch hands. Moreover Indonesia has contrary to the charter of transfer of sovereignty in a most one-sided and arbitrary way turned from a federal to an unitarian state.

Doing so it has trampled in a shameful way on the right of self-determination of the Indonesian peoples and has ruthlessly overwhelmed the loyal and courageous Amboynes, who wished to remain under Dutch authority.

Useless to say, that this happened with the silent consent of the Unci and the Dutch government, which last restricted itself to some void and hollow "protests".

By this notorious proceeding the Unci has soiled the blason of the United Nations, the Dutch government has sadly put to shame the confidence of the Dutch people and of many Indonesian peoples, and the Indonesian government has shown its "Punica fides".

Quite apart from the fact, that the Indonesian government has by continuous and numerous breaches of contract forfeited all the rights resulting from the Charter of transfer of sovereignty, it is clear that it is in no way whatsoever qualified to the immense task of colonizing New Guinea and acculturating the Papua.

b. For different reasons the Union court of arbitration provided for by the constitution of the Dutch Indonesian Union cannot be considered as a proper organ for the settling of this matter.

/also It is clear that all international immixture should be emphatically rejected in face of the shameful way in which the Amboynese have been treated.

The Dutch Government (i.e. the successor to be of the actual Dutch Government) is quite able to handle this matter without any international ingerence or control, which can only lead again to intrigues.

c. After the preceding this point is quite clear and wants no fur the elucidation. The Netherlands are in the possession of New Guinea and should retain this possession.

Soekarno has stated to be possessed by the "idea" of Irian. In behalf of the propagation of the Christian Faith, of the true interests of New Guinea and its population, of the interests of humanity in general, the hope be expressed that this division of wickets should be maintainted for ever.

Justice is the art of "suum cuique tribuendi" so long as Soekarno remains possessed of the idea of Irian and the Dutch people remains the legitimate possessor of New Guinea itself each people has "suum cuique".

MEDEDELINGEN

VAN HET

VERBOND DER LAGE LANDEN

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

Redactie - Secretariaat:
Daguerrestraat 31 Den Haag

No. 5.

Januari 1952.

OP DE BRES VOOR NIEUW-GUINEA.

Steeds meer donkere wolken pakken zich boven Nederlands-Nieuw-Guinee samen, steeds dichterbij ruikt het gevaar, de vijand nadert de muren van de bedreigde veste. En binnen deze muren? Onzekerheid, moedeloosheid, lafhartigheid en verraad strijden om de voorrang. Onophoudelijk woet de 5de colonne, de Partij van de Arbeid. En zo is het onmogelijke geschied, de Nederlandse regering heeft zich bij de onbeschaamde wapenroof door Soekarno neergelegd, zij heeft zich beperkt tot een machteloos papieren protest en zich aan een tafel geplaatst met hen, die Nederland in het gezicht hebben geslagen, ja erger nog, die Nederland in het gelaat hebben gespuwd.

De onderhandelingen zijn dus, ondanks alles wat gebeurd is, dan toch begonnen. Weinigen in den lande zullen zich illusies maken over het verloop daarvan. Een Nederlandse delegatie, die onder leiding staat van Mr Blom, staatssecretaris van Buitenlandse Zaken, zal zeer zeker de Nederlandse belangen niet krachtig verdedigen. Immers, het is algemeen bekend, dat Mr Blom de afstand van Nieuw-Guinea aan Soekarno nastreeft. En Mr Blom kan bij zijn kwalijk streven zich gerugsteund weten door de intrigues van de socialisten en de Indische ondernemers. Zeker, men zal de uiterlijke schijn bewaren, het zal een spiegelgevecht worden volgens alle regels der kunst, men zal zelfs vermoedelijk wel een of twee maal de onderhandelingen afbreken en dan komt ongetwijfeld het "novum" ter tafel, waarover wij onze lezers in het vorige nummer van dit orgaan uitvoerig hebben ingelicht. Daarna worden dan nog enige krokof illentranen vergoten, maar ja, de goede verstandhouding met Indonesië, de buitenlandse druk

(die er overigens helemaal niet is!!) en Nederland moet toch begrijpen, zo zal de regering prediken, dat hier werkelijk niets aan te doen is.

Maar wij weigeren dit te begrijpen. Voor ons, leden van het Verbond der Lage Landen, zijn de woorden Blitar en Talisse een waar Mene Tekel en daarom zijn wij niet bereid met de handen in de schoot te blijven zitten of ons te beperken tot machteloze voorlichtingsavondjes voor enkele tientallen gelijkgezinden.

Het Verbond der Lage Landen gelooft in daden en een daad heeft het Verbond gesteld.

Het was uiteraard aan het Verbond bekend, dat Dr Drees een bezoek aan President Truman zou brengen en evenzeer was het Verbond zeer beducht voor deze samenkomst. Het Verbond achtte het aan zeer grote twijfel onderhevig of Dr Drees met voldoende kracht en nadruk voor de Nederlandse rechten inzake Nieuw-Guinea zou weten op te komen en daarom besloot het Verbond aan het Amerikaanse staatshoofd een geharnast schrijven te doen toekomen, vergezeld van een uitvoerig memorandum, opdat in Washington geen onbekendheid zou kunnen bestaan, ten aanzien van de rechten van het Nederlandse volk. Maar niet tot de President alleen heeft het Verbond zich gewend. Copieën van brief en memorandum zijn gericht tot talrijke Amerikaanse prominenten, politici, zakenlieden, geestelijken, vakverenigingsleiders en radio-commentators, alsmede tot de voornaamste Amerikaanse dagbladen. Eveneens werden vooraanstaande Engelse, Australische, Zuid-Afrikaanse, Franse en Belgische bladen ingelicht, alsmede de Nederlandse pers. En hoe gedwee en angstig de Nederlandse pers vaak ook zijn mag, dit geldt nog niet voor de Angelsaksische landen, zodat daar de stem van het Verbond der Lage Landen, dat in zijn strijd om het behoud van Nieuw-Guinea, namens de grote meerderheid van het Nederlandse volk spreekt, zeer zeker zal weerklinken.

Het Verbond heeft zich niet in een ootmoedige, smekende toon tot de Amerikaanse president gewend. Het Verbond heeft niet gearzeld verschillende waarheden op scherpe wijze te formuleren en de V.S. met nadruk te wijzen op de kloof, die bestaat tussen het streven van de Nederlandse partijpolitiek en de vastberaden wil van het Nederlandse volk. Het Verbond heeft Amerika voor de keuze gesteld,

wees vriend of vijand en met klem verklaard, dat Nederland tot de rol van satelliet niet bereid is.

"Het ogenblik is aangebroken om duidelijke taal te spreken. Is het Uw bedoeling om Uw vroegere fouten te herstellen en ons in het verre Oosten met rust te laten?"

"Wij wensen Uw bondgenoot te zijn, niet Uw satellieten en gij van Uw kant moet niet vergeten, dat een bondgenoot in de regel kan worden vertrouwd, maar dat men een satelliet dient te beschouwen als een verrader in de dop."

Het Verbond heeft zijn schrijven besloten met woorden waaruit onze onbuigzame wil tot nationale zelfhandhaving spreekt, een wil, waarmee wij ons ganse volk zullen vervullen.

"Onze handen zijn onbevlekt, onze armen zijn sterk, onze energie is niet minder onbedwingbaar dan onze rechten onbetwistbaar zijn. Niemand zal ons beletten een nieuwe Melanesische beschaving in het Verre Oosten op te bouwen in het belang van de Papuas, zowel als van onszelf, van Oost en West en in het algemeen gesproken van de wereld in zijn geheel."

---ooOoo---

Het Friesche en het Europeesche federalisme.

Met meer dan gewone belangstelling las ik in "Elseviers Weekblad", van Zaterdag 15 dezer, de verhandeling van den heer Piet Bakker, over de "Friesche kwestie", zooals wij dit, meen ik mogen noemen. Met belangstelling, zoi ik. Maar bevredigd heeft mij zijn beschouwing toch niet. De heer Bakker probeert, dunkt mij, olie op de golven te werpen, en spreekt van "onwillevendheid", waar hij van dynamiek zou behooren te spreken. Zijn beschouwing is mij te "conservatief". Maar dan: te Hollandsch-conservatief.

Voor een goed begrip van de zaak wil ik voorop stellen, dat ik het met de complimentjes aan het adres van de Friezen, als zou Friesland een van de "beschaafdsten" provincies van ons land zijn, niet eens ben. En evenmin lijkt mij zijn bewering: dat "het Friesch" een oudere "(cultuur)taal" dan het Nederlandsch zou zijn, wetenschappelijk houdbaar. Tenzij men zou durven volhouden dat het "Oralindabosk" een ouder cultuurmonument is dan de gedichten van Jacob van Maerlant, "den vader der Dietsche dicht'ren algader". (dit laatste te nemen "cum grano salis", ik weet het.)

Maar daarover wil ik nu niet eens twisten. Ook niet over die door den heer Bakker zoo hoog-geroemde "beschaafdheid" van de Friezen. Men heeft zeer beschaafde Friezen, zooals men zeer beschaafde

Hollanders, en zelfs - al gelooft men dat in "Holland" niet:- zéér beschaafde Drenthen en Groningers heeft.

Maar ik ben het volmaakt oneens met de opvatting van een vroegeren "chef" van mij, die altoos placht te zeggen: "Meneer de griffier, hoe hooger men boven de groote rivieren komt, des te beschaafder is het volk". - Als men met beschaving "innerlijke" beschaving bedoelt, dan wijst mijn ervaring veeleer in omgekeerde richting.-

Met algemeene ontwikkeling heeft dit alles intusschen niet te maken. Om de zaak scherp te stellen: ik voor mij vind de eerste de beste baboe of koolie in de Oost "beschaafder" dan menig "Jansen-met-debolhoed".

Waar het op aankomt is dit: Er is "deining" in Friesland, zooals er deining in Drenthe is, en zooals er ook al lang deining in Brabant is. (Denk aan de beweging van "Branbantia Nostra".)

Men wil in de "buitengewesten" (ook alweer zoo'n arrogante betiteling!), niet langer door "Holland" "gemaszregelt" worden. En ik meen, dat deze bewegingen parallel loopen met een algemeen "verzet", tegen de "Hollandsche partijen-dictatuur". In Friesland valt dit streven samen met een ijveren voor een eigen Westerlauwersche beschaving. Dat brengt strijd mee. En met "beleefdheid" en correctheid is er nog nooit eenige strijd gewonnen.

Wat zou er b.v. in België van onze Nederlandsche beschaving terecht zijn gekomen, als men daar uit pure beleefdheid steeds Fransch had willen spreken, wanneer beide gesprekpartners deze taal wel machtig waren en één van beiden Nederlandsch-onkundig? (of: "officieel" onkundig).

Neen, wij zullen hier hebben te kiezen of te deelen: Wil men werkelijk komen tot een Europeesch federalisme, - hetgeen iets geheel anders is dan een vaag "cosmopolitisme", met een uitvegen van wat eigen en bijzonder is - dan zal men alle staatspatriotisme moeten bestrijden en alle volkseigendommelijkheden in hun vrije ontplooffing moeten steunen. Wij moeten meer over de grenzen leeren zien, en binnen die grenzen minder benepen leeren denken.

De ons door de Friezen toegeworpen handschoen wil ik intusschen opgeraapt zien. De heer Bakker wil dat niet. En dan wil ik waarschuwen voor een ons toch wel bedreigend gevaar. Groote stukken van de

provincie Friesland zijn beslist n i e t - F r i e s c h. Ik noem hier slechts: de beide Stellingwerven. Elders waes ik hierop al eens. Het Friesche federalisme ontaarde niet in een Friesch imperialisme.

Er is dezer dagen in Utrecht opgericht een Nationale Studieraad zooals de voorloopige naam zal luiden. Binnenkort zullen hierover in de Pers wel nadere mededeelingen verschijnen.

De Studieraad zal zich niet met "partijpolitiek", maar wel terdege met nationale "politiek" inlaten.

Er zijn thans vele brandende problemen, waarover ons volk dringend voorgelicht moet worden en waarin het stelling heeft te nemen. Het Europeesch federalisme is er één van; voorts de kwestie van Nieuw-Guinea, de Landverhuizing, de Benelux-gedachte, de Jeugdbeweging (waarvan de toekomst van de oud-Indië-veteranen één aspect is) kortom: allemaal problemen ten nauwste verband houdende met de toekomst van het Nederlandsche Volk en zijn plaats in de wereld rondom ons.

Het zijn allemaal vraagstukken, die een diepe, op nationaal niveau liggende, bespreking vereischen. En waarin de Staten-Generaal evenzogoed als de groote massa behoorlijk voorgelicht moet worden. En daarna kan de Staten-Generaal pas beter de Regeering voorlichten, opdat Zij wete, in welken geest het Volk geregeerd wenscht te worden. Nu weet de Regeering slechts vaak alleen maar: hoe bepaalde partij-politieke kopstukken het willen hebben.

Het Friesche vraagstuk is één der vele vraagstukken, - en niet eens het onbelangrijkste, - waaromtrent degelijke voorlichting zal moeten komen. Het goedmeenende stuk van den Heer Piet Bakker geeft de gevraagde voorlichting in onvoldoende mate.

Assen, 17 December 1951.

Dr W.P.Schaap

x) Zie mijn opstel: "Het Stellingwerfsch dialect", in het Augustusnummer 1951 - nummer van "Neerlandia" - met verwijzing naar andere literatuur. S.

Gelofte-dag in Vlaanderen.

Het is te Antwerpen na de oorlog een gewoonte geworden, dat ieder jaar in December door het "Zuid-Afrika-Bureau" in samenwerking met "Bundeling" (gemeenschap voor Nederlands geestesleven in Antwerpen) een Dingaansdag-herdenking wordt gehouden. Ter gelegenheid van deze, thans vijfjarige, traditie droeg de huidige herdenkingsavond op 22 December j.l. een bijzonder karakter, mede doordat Dr P.R. Botha, de ambassadeur van Zuid-Afrika te Brussel, de feestrede uitsprak. Naast de Afrikaanse dichter, Ernst van Heerden, student aan de Gentse Universiteit, bevonden zich in de zaal vele vertegenwoordigers van Nederlandse cultuurorganisaties te Antwerpen, w.o. het Algemeen Nederlands Verbond, het Algemeen Nederlands Zang-verbond, het Vlaams-Economisch Verbond, het Nieuw Verbond van Vlaamse Oud-Strijders, enz.

De inleider wees er in zijn welkomstwoord op, dat de betekenis van deze herdenkings-avond veel verder reikte, dan enkel de herdenking van de slag aan de Bloedrivier, dat het tevens een solidariteitsgetuigenis wilde zijn van de Zuid-Nederlanders voor heel de harde strijd der Afrikaanse stamverwanten voor hun volksbestaan.

De Vlamingen moeten zichzelf reeds eeuwenlang hardnekkig verdedigen tegen verbastering van hun Nederlandse cultuur en hun Diets karakter. Hierdoor begrijpen zij beter dan andere volken, die geheel gelijklopende strijd der Afrikaners.

"Excellentie!" zo besloot de inleider, "de Afrikaners moeten wel de indruk krijgen, dat heel de wereld hen vijandig gezind is en hen verdacht wil maken. Wij hopen, dat deze avond U zal overtuigen, dat tenminste op één plekje in Europa, n.l. bij de Nationaal-bewuste Vlamingen, de Dietse stamverwanten van Uw volk, die strijd van de Afrikaners om het behoud van hun Dietse cultuur en volkskarakter met warme en hoopvolle sympathie gevolgd wordt. Wij weten uit eigen ervaring, dat dit verzet tegen eigenverbastering steeds impliciet het levensrecht en de waarde van andere rassen en volken erkent, en niets te maken heeft met rassenhaat of politiek imperialisme."

Na het voordragen van het gedicht "Dingaansdag" en "Gebed van die stervende soldaat" van Sybrand Mocke, kwamen de aanwezigen nog

meer in de stemming door het gezamenlijke zingen van enkele Afrikaanse liederen.

In een boeiende toespraak deed Zijne Excellentie Dr Botha thans zijn aandachtige toehoorders meeleven met het wel en wee der voortrekkers, met de tragedies en overwinningen, die elkaar opvolgden tijdens de Grote Trek. Hij deed ons de diepere gemoedstoestand en de ideële beweegredenen dezer vrijheidslievende Boeren begrijpen.

De rede van Zijne Excellentie, die hij op bijzonder verzoek in het Afrikaans had uitgesproken, werd tot het laatste woord door zijn toehoorders aandachtig gevolgd en begrepen.

Vervolgens werden een paar films over Zuid-Afrika vertoond, waaronder vooral de herinneringen aan de Grote Trek, die vertoond werden in "Een volk SE erfenis" diepe indruk maakten.

In het slotwoord namens "Bundeling" vroeg de heer Herman Todts aan Zijne Excellentie een boodschap te willen doen aan het Afrikaanse volk.

In deze tijd wil iedereen de Vrede bouwen door veel te praten over de eenheid van Europa en van de Westerse wereld, maar wantrouwen overheerst de innerlijke wil tot eenheid!

Spreker vroeg of het Afrikaanse volk zou willen meevoelen en misschien wel meewerken aan wat een grote schare nationaal-bewustmensen hier in de "Lage Landen" nastreven: namelijk de toenadering in de eerste plaats van de volken, die bij elkaar hóren, van Noord- en Zuid-Nederlanders en Afrikaners, in de hoop dat zich hierom een verenigd en eensgezind "Eurafrika" zou kristalliseren.

"Die Stem van Zuid-Afrika" en het "Wilhelmus" besloten deze prachtig geslagde herdenkingsavond.

Tijdens de hierna volgende receptie wenste Dr Botha er nog onze aandacht op te vestigen, dat we niet alleen de Afrikaners als een stemverwant Diets volk moeten beschouwen, maar dat Zuid-Afrika hét Dietseland der toekomst is.

---ooOoo---

Kanttekeningen.

De V.V.D., de Heer Oud en de radio.

Sinds enige tijd worden door de A.V.R.O. wekelijks Ronde Tafelgesprekken uitgezonden onder leiding van de 2de Kamer-voorzitter,

Dr Kortenhorst, waaraan wordt deelgenomen door een vertegenwoordiger van de grote politieke partijen, uitgezonderd de C.P.N.

Deze uitzendingen zijn zeer belangrijk, aangezien de heren direct op de vingers getikt worden door hun politieke tegenstanders, indien zij zich te buiten gaan aan politieke legendevorming, betreffende de gastes van hun partij.

Enige weken geleden werd de heer Algra (A.R.) op zijn vingers getikt door de heer Tilanus (C.H.U.). De heer Algra beweerde, dat zijn partij niet verantwoordelijk was voor de kabinetsvorming. De heer Tilanus antwoordde, dat de A.R. het regeringsprogramma ten volle had onderschreven, echter geen geschikte personen had om als minister op te treden. De heer Algra zweeg en wij kunnen concluderen: "wie zwijgt stemt toe".

Op Donderdag 27 December vond een ronde tafel-gesprek plaats over Straatsburg en de resultaten. Drs Korthals (V.V.D.) verklaarde, dat een der resultaten van Straatsburg was: "Het plan Schuman".

Maar hoopgevender dan dit tastbaar resultaat was volgens Drs Korthals, de geest die daar heerste. Wij voelen ons daar veel meer Europeër dan Nederlander, in Straatsburg.

De heer Tilanus waagde schuchter te vragen, "maar dan toch van uit Nederlandse geest gezien". "Neen", zei Drs Korthals nogmaals, "in tegenstelling met de Scandinavische landen, die voor de belangen van hun eigen land opkomen, voelen wij ons Europeër".

Ons verwondert een dergelijke houding niet. De heer Korthals toont zich hier een goed leerling van zijn leermeester, de politieke leider der V.V.D., de heer Oud.

Er dreigt zich een legende te vormen omtrent de betekenis van de V.V.D. en zijn politieke leider, de heer Oud.

Bij de hulde, de heer Oud toegemeten bij zijn 65ste verjaardag, heeft men stelselmatig zijn houding tegenover de verdediging van het Imperium met de mantel der liefde bedekt, wellicht omdat mede de houding van degenen die de hulde brachten, in het geding zou komen. Maar, juist die houding van de heer Oud in het verleden heeft geleid tot de ontbinding van het Nederlands Imperium.

Voor mij ligt een kaart. Een kaart uit het jaar 1931. Een kaart verspreid door het Comité voor waarschuwing tegen degenen, die de

nationale ontwapening voorstaan.

Wie wilden nationale ontwapening? De rode broeders van de S.D.A.P. en de rose broeders (zoals toenmaals de Vrijzinnig Democraten werden genoemd) onder leiding van de heren Marchant en Oud.

Het orgaan van de Vrijzinnig Democraten maakte wekelijks het Nederlandse leger belachelijk en 's heren Ouds' partij stemde prompt tegen iedere defentie-begroting.

Het wetsontwerp in het jaar 1930, ingediend door de toenmalige minister van defentie, om de vloot met een uiterst minimum te vergroten, teneinde de verdediging van Nederlands Oost-Indië te versterken, werd door de heer Oud afgewezen, evenals hij in het jaar 1923 het toenmalige vlootplan, tezamen met de S.D.A.P., de Liberale Staatspartij, de Vrijheidsbond en 10 Katholieken, w.o. de heer van Schaik, hielp kelderen.

Zoals de heer Oud zich toen internationalist voelde, voelt zijn partijgenoot, Drs Korthals, zich Europeër.

Ook in de periode, dat de heer Oud geroepen was als minister het land te dienen, is niet veel gedaan om de vloot te versterken. In 1939 hield Lt Adm. Fürstner een radiorede, waarin hij bittere klachten uitte over de verwaarlozing van onze vloot en waarin hij o.m. zeide: "met het probleem van de slagkruisers ga ik naar bed en sta ik op". Toen was het echter te laat, ook door de schuld van de heer Oud.

Wat hij mede voor de oorlog gezaid heeft, heeft ons volk na de oorlog geoogst, n.l. verlies van 7/8 van ons grondgebied.

in Het is waarschijnlijk geen toeval dat de regering, die ten slotte bereid was ons Imperium te ontbinden, de tegenstemmers van 1923 tezamen vertegenwoordigd waren, n.l. de heer van Schaik als vice-promier en een vertegenwoordiger van de partij van de heer Oud, omdat zij beiden toen in 1923 niet bereid waren ons Imperium daadwerkelijk te verdedigen.

Men moet dan ook in een gedenkboek, uitgegeven ter gelegenheid van zijn 65ste verjaardag, niet gaan jammeren over dat verlies, want ondanks het slechte gēhēugen van velen, is hij een der schuldigen. Niemand zal ontkennen, dat de heer Oud geen knap burgemeester van Rotterdam is, maar als staatsman heeft hij jammerlijk gefaald.

H. Hoogland.

Nederlandse Cultuurzorg in België.

Eind December vond er te Brussel een studie-weekeinde plaats, ingericht door de Vlaamse Volkshogeschool en handelend over "Nederlandse Cultuurzorg van overheidswege in België". Voor deze cursus bestond grote belangstelling, ook van Noord-Nederlandse zijde.

De Belgische Secretaris-generaal van Onderwijs, de heer J. Kuypers, sprak over "Onze Nederlandse Cultuur in de branding". En hoewel wij in het algemeen weinig vertrouwen hebben in al te officiële verklaringen, gebiedt de waarheid ons te zeggen, dat de heer Kuypers blijk gaf van een zeer gezond inzicht. Zie hier een van zijn uitspraken:

"Waterwegen - zoals een kanaal van Antwerpen naar de Moerdijk - snijbloemen, boter en andere geschilpunten tussen Nederland en België zijn voor mij van ondergeschikt belang. BENELUX betekent meer dan economische samenwerking. Noodzaak is, dat Vlaams-België en Nederland cultureel één worden. Zo niet, dan verliezen beiden hun volkspersoonlijkheid in de huidige wereld-revolutie".

De spreker legde herhaalde malen de nadruk op het gebruik van het Algemeen Beschaafd Nederlands in België en het contact en uitwisseling met Nederland. Bravo, en nu de daden!

"In de greep van het dirigisme."

Dat is de pakkende titel van een boekje van Dr A. Zeegers, secretaris van het Comité "Burgerrecht". De schrijver richt zich met klemmende argumenten tegen het sociaal-economische en politieke beleid van de huidige regering. Hij bestrijdt op felle wijze de geleide economie van de hedendaagse socialisten. Zijn betoog is helder en op vele punten overtuigend.

Wij menen, dat dit boekje het uitgangspunt kan vormen voor een gedachtenwisseling over de economische en sociale problemen van deze tijd. Want nieuwe en positieve gedachten geeft Dr Zeegers nog maar weinig. Een ieder, die het weekblad "Burgerrecht" kent, weet dat het zwaartepunt te veel ligt op het negatieve, om ooit in brede lagen van ons volk bezieling op te wekken.

Mededelingen van het Hoofdbestuur!

C. D. 119785 ✓

ok afgehandeld

De Heer L.R. van Dullemen is om redenen van persoonlijke aard afgetreden als lid van het Hoofdbestuur. Zijn werkzaamheden voor het Verbond zet hij echter voort.

-.-.-.-.-

SCHOORL.

ok

In deze Noord-Hollandse plaats is een voorlopig afdelingsbestuur gevormd, bestaande uit de heren: H.F. Coert, Ch. E. de Lannée de Betrancourt en Ch. W. Völke. De ledenwerving is met kracht ingezet. Onze gedachte zal door deze actieve groep in dit Noordelijk deel worden uitgedragen, zodat ons Verbond weldra in dit gedeelte van ons land een krachtige actie zal kunnen ontplooiën.

Een kleine verschuiving in onze Vaderlandse Geschiedenis: Nu begint van Schoorl de Victorie!

-.-.-.-.-

Uit de Afdelingen.

Afdeling AMSTERDAM.

Amsterdam houdt een vijftal bijeenkomsten, zoals onderstaand rooster aangeeft. Wij wekken onze leden aldaar op, deze avonden, waarop een vruchtbare discussie mogelijk is, bij te wonen.

Wie alleen komt is hartelijk welkom; wie een buitenstaander met zich brengt, is nog meer welkom!

P r o g r a m m a .

Datum	Onderwerp	Spreker
1. Woensdag 30 Januari	Is emigratie de enige uitweg ?	W. J. B. Myjer
2. Woensdag 13 Februari	De ideale wereldburger.	D. Tump
3. Donderdag 28 Februari	Het Verbond der Lage Landen en de politieke partijen.	F. Stuten
4. Donderdag 13 Maart	Nationalisme en Internationalisme.	W. J. B. Myjer
5. Woensdag 26 Maart	Nederlands' Toekomst.	Dr W. A. Veenhoven

Conditie
ok
(N)
(NK)
(NK)

Deze bijeenkomsten worden gehouden op ons adres:

de Lairessestraat 144 - Zuid

en vangen steeds aan om 8 uur 's avonds.

Wij rekenen op U!

Afdeling DEN HAAG.

Van de discussietafel.

De twee laatste discussie-avonden (17 December 1951 en 7 Januari 1952) waren beide aan Zuid-Afrika gewijd, een voorpost van de Nederlandse stam, waarmede in de dagen van Paul Krüger de banden zoveel hechter waren dan thans.

De inleider, Ir. F. Nieuwenhuizen, beperkte zich op de eerste bijeenkomst in hoofdzaak tot een beknopt historisch overzicht, waarbij uiteraard meer uitvoerig op de stichting van de Kaapkolonie door Jan van Riebeeck werd ingegaan. Immers, met deze stichting begint de geschiedenis van de Nederlandse stam in Zuid-Afrika en bovendien staat het jaar 1952 in het teken van de Van Riebeeck-feesten. Hierna behandelde de inleider het definitieve verlies van Zuid-Afrika aan Engeland in 1802, de Grote Trek en de beide Boeren-oorlogen. Met de tweede Boeren-oorlog (1899-1902) heeft het Nederlandse volk wel zeer intens meegeleefd en men moet zeer zeker grote bewondering koesteren voor de grote vitaliteit der Boeren, die ondanks de militaire nederlaag zich wisten te handhaven als leidend element in Zuid-Afrika, zowel in cultureel als in politiek opzicht.

Op de tweede avond gaf de inleider een uitvoerige beschrijving van het moderne Zuid-Afrika. Zuid-Afrika heeft zijn agrarisch karakter goeddeels verloren, immers slechts 14 % van het nationale inkomen wordt uit de landbouw verkregen, de industrie levert 26 %, terwijl het aandeel van de wijnbouw nog groter is. Naast goud en diamant levert de bodem vele mineralen, w.o. mangaan, ijzer, koper, chroom, platina en asbest. De productiekosten zijn over het algemeen niet hoog, maar de vervoersmoeilijkheden zijn, mede door de enorme afstanden, groot.

De binnenlandse politiek wordt in hoofdzaak door het naturellen-vraagstuk beheerst. Hoewel de oppositie (Verenigde Partij) evenzeer handhaving van de blanke suprematie wenst, zo neemt toch de huidige premier Dr. Malan met zijn Nationale Partij een veel scherper standpunt in. Er bestaat een scherpe scheiding tussen blanken en naturellen, onderlinge huwelijken zijn verboden. Dr. Malan acht deze politiek noodzakelijk, wil het blanke element zich in Zuid-Afrika blijven handhaven. Aan de andere kant wordt veel ten behoeve van de naturellen gedaan, enorme terreinen voor hen aangekocht, want de regering acht /zijn

zowel een agrarische basis, alsook handhaving van de stam-organisatie voor de naturellen ten zeerste gewenst. Ook de rechtspraak is voor blanken en naturellen volkomen gelijk, maar politieke invloed wenst Dr Melan aan de naturel niet toe te kennen.

In cultureel opzicht staat Zuid-Afrika zeker bij Nederland achter, maar de Afrikaanse literatuur bloeit. Het cultureel accoord van 1950, waarbij men uitwisseling van kunstenaars overeenkwam, biedt beide landen veel mogelijkheden. Het onderwijs is zeer behoorlijk en bovendien geheel kosteloos. Opvallend is het aantal universiteiten, immers zeven universiteiten is voor een bevolking van drie miljoen blanken veel te noemen.

De discussie richtte zich, naast de kwestie Z.W.-Afrika, in hoofdzaak op het naturellenprobleem, waarop de inleider nogmaals zeer uitvoerig inging, hierbij de scherpe scheiding tussen blank en zwart met verschillende voorbeelden illustrerende.

- - - -

Onze volgende discussie-avond vindt plaats op 28 Januari a.s., dus weer op Maandagavond, 8. uur, in "De Kroon", Spui 10, alhier. Op deze avond willen wij onze jongeren aan het woord laten. Ons afdelings-bestuurslid, de Heer H.P.Snoek, zal U dan het een en ander vertellen over zijn militaire diensttijd in Indonesië. De titel van zijn inleiding zal luiden: "Zoals wij het zagen".

Hierna zal de Heer C.J.G.n.Ego over zijn verblijf in Makassar en Zuid-Celebes spreken. Toont allen Uw belangstelling voor hetgeen er in onze jongeren leeft!

De daarop volgende discussie-avond, 18 Februari a.s., belooft eveneens bijzonder interessant te worden. De Heer J.P.K.van Eechoud, schrijver van het bekende boek: "Vergeeten aarde", heeft toegezegd, het een en ander over Nieuw-Guinee te zullen vertellen. Waer Nieuw-Guinee momenteel in het middelpunt der belangstelling staat en deze inleider wel bij uitstek Uw aandacht zal weten te boeien, twijfelen wij er niet aan of ons gezellig zaaltje in "De Kroon" zal tot de laatste plaats toe bezet zijn.

U weet het: Introdúcées zijn van harte welkom.

- - - -

LEDEN VAN HET VERBOND, WEEST ACTIEF! WERFT LEDEN!

- - - -

Secretariaten:

AMSTERDAM: de Lairessestraat 144hs
DEN HAAG: Populierstraat 29
Columbusstraat 16
H. ARLEM: Schotersingel 77
Obistraat 37 bv
SCHOORL: Hotel "De Rode Leeuw"

Contact-adressen:

ASSEN: Dr H.P.Schäap, Beilerstraat 87 (R) ✓
GRONINGEN: W.Simonsz, Oude Ebbingestraat 49a ✓

LEDEN VAN HET VERBOND!

Onze activiteit wordt geremd door gebrek aan middelen. Stort voor ons publicatie-fonds op giro no 224986 !

Bij de Administratie Daguerrestraat 31 verkrijgbaar:

Program met toelichting van het Verbond der Lage Landen	f. 0,25
Mededelingen no 1 en volgende, per exemplaar	" 0,10
Open brief aan President Truman (Engels of Nederlandse vertaling)	" 0,10
Uittreksel uit het Memorandum, dat bij deze brief was toegevoegd (Engels of Nederlandse vertaling)	" 0,10
Brochure "De Papoea's roepen Nederland"	" 0,25
Draaiboek van NIEUW-GUINEE door G.L.Tichelman	" 2,45

W. Waag

VERBODENLIJK

Verbinding: No. 12

26 Kaart 1952.

Doss. 228/16.

Onderwerp: Mededelingen van het Verbond der Lage Landen.

B.V.
(11/16)

Bijlage: 65n.

Hierbij wordt toegezonden No. 7 Mededelingen van het
"Verbond der Lage Landen" van Maart 1952. (einde)

3

Opdr. van

~~28 MERT 1952
ACD/~~

MEDEDELINGEN

VAN HET

VERBOND DER LAGE LANDEN

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

Redactie-Secretariaat:
Daguerrestraat 31 Den Haag

No. 7.

Maart 1952.

HOUDT KOERS.

Nu de verkiezingen reeds hun schaduwen vooruitwerpen pogen de verschillende partijen hun positie te versterken door het aantrekken van oppositioneel-gerichte groeperingen, die weliswaar geen partij-politiek bedrijven, maar desondanks staatkundig ten zeerste geïnteresseerd zijn. Het zijn dan vooral de dwergpartijtjes, die nog niet in de Staten-Generaal vertegenwoordigd zijn en waarvan de waarschijnlijkheid van een toekomstige vertegenwoordiging laag moet worden aangeslagen, die zich kenmerken door een krampachtig streven de oppositionele organisaties te bundelen en zodoende dan toch tot het Binnenhof door te dringen. Al moet de betekenis erkend worden van elke stem, die in de Tweede Kamer voor het behoud van Nederlands Nieuw-Guinea kan worden uitgebracht, dan is het toch nog niet mogelijk dergelijke bundelingspogingen positief te waarderen. Immers, een bundeling van alle oppositioneel-gezinden draagt een sterk negatief stempel, waar toch de motieven bij de verschillende groepen wel van zeer uiteenlopende aard zijn. Hier komt dan nog bij dat van deze zijde veelvuldig de aandacht wordt gevestigd op de politiek-daklozen, een groep die grotendeels uit personen bestaat, zonder enig interesse voor de publieke zaak. Het eindresultaat van al dit bundelen en federeren kan derhalve hoogstens bestaan in de geboorte van een malcontentenpartij, waarmee alle mogelijke opportunisten het dan "wel eens zullen proberen". Tenslotte moet worden geconstateerd dat alle bundelingspogingen van de laatste maanden wel bijzonder gekenmerkt zijn door de persoonlijke ambities van enkele hoofdpersonen, aan welk feit de mislukking van deze besprekingen in hoofdzaak moet worden toegeschreven.

Zo kan dan ook worden geconcludeerd dat de stichting van een dergelijke malcontentenpartij, juist door het ontbreken van een principiële basis, geenszins zal kunnen bijdragen tot een wedergeboorte van het Nederlandse volk, noch tot een sanering van de politieke verhoudingen in ons vaderland.

Het Verbond der Lage Landen zal er derhalve goed aan doen zich verre te houden van al deze partij-politieke manoeuvres. Ons Verbond wordt in sterke mate gekenmerkt door het feit dat het - als principiële organisatie - elk compromis afwijst en zal blijven afwijzen. En is het compromis niet de grondslag van alle partij-politiek ?

Maar er is meer, het Verbond staat voor zijn woord. En waar wij, bij de oprichting van het Verbond der Lage Landen met klem verklaard hebben ons verre te zullen houden van de partijpolitiek, zo hebben wij ons woord gestand te doen.

Hier komt nog bij dat het Verbond der Lage Landen de enigste organisatie is, die dit zo beproefde Nederlandse volk een perspectief te bieden heeft, een perspectief dat berust op een tweeledige basis, die als een twee-eenheid dient te worden beschouwd:

- A. De solidariteit van verschillende delen van de Nederlandse stam, waarvan Nederland, Vlaanderen en Zuid-Afrika de voornaamste zijn.
- B. Handhaving van het overzees grondgebied.

Immers, slechts een Nederlands-Belgisch-Luxemburgse statenbond, een blok derhalve van 20 miljoen mensen met nog steeds aanmerkelijke overzeese gebieden, zal in staat zijn zich te handhaven tegenover Duits en Frans imperialisme. Maar ook economische zelfhandhaving wordt op deze grondslag mogelijk. Is voor Nederland, grondstoffenarm als het is, het overzees gebied niet steeds het plechtanker van zijn welvaart geweest ? En men zij er van overtuigd, dat slechts een Nederlands-Belgisch-Luxemburgse statenbond het overzees gebied volledig zal kunnen handhaven en tot volledige ontwikkeling brengen. Maar evenzeer zij men er van doordrongen, dat zonder overzees gebied deze statenbond zich op den duur niet zal weten te handhaven. Bovenal echter dit. Het zal niet goedkomen in Nederland, zolang hier geen krachtig nationaal besef is gewekt, zolang de oude pioniersgeest niet wakker is geworden, zolang zich hier geen geestelijke revolutie voltrokken heeft. Darhalve blijft de nationale herleving primair - al noemen

défaitisten dit ook schamper een groot woord - en daarom wordt het Verbond der Lage Landen geen politieke partij.

Daarom, leden van het Verbond, blijft trouw aan het oude ideaal. Schouder aan schouder zullen wij, onweerstaanbaar door ons geloof aan Nederlands toekomst, voortmarcheren. Nog zijn wij in het duistere dal, maar wij zullen de lichtende bergtop beklimmen en Nederland's naam weer groot maken in de wereld.

Ja, zij zullen
Zich vervullen
Deeze tijden van geluk
Dees'ellenden
Gaan volenden
En verpletterd ligt het juk.

---ooOoo---

Bijzondere kennisgeving van het Hoofdbestuur.

Het Hoofdbestuur deelt aan de leden van het Verbond het volgende mede:

Op een bijeenkomst op 26 Januari j.l. heeft de heer Dr W.K.H. Feuilletau de Bruyn woorden geuit, die door het Hoofdbestuur van het Verbond der Lage Landen niet anders kunnen worden beschouwd als lasterlijk. Genoemde heer beweerde aldaar, dat het Verbond vriendschappelijke betrekkingen zou onderhouden met het Verdinaso, een fascistische of semie-fascistische organisatie.

Naar aanleiding daarvan zond het Hoofdbestuur een brief aan de Voorzitter der bedoelde bijeenkomst, alsmede afschriften daarvan aan hen, die deze vergadering bijwoonden, dus ook aan Dr Feuilletau de Bruyn. In deze brief werd de beschuldiging weerlegd en de beschuldiger verzocht de bewering met bewijs te staven en zo hij daartoe niet in staat mocht zijn, binnen een zekere termijn schriftelijke verontschuldigen aan te bieden voor de begane schromelijke lichtvaardigheid.

Nu, geruime tijd na het verstrijken van deze termijn, noch het een, noch het ander is geschied, verklaart het Hoofdbestuur van het Verbond der Lage Landen tegenover de leden van het Verbond het volgende:

1. Het "Verdinaso" bestaat sinds 1942 niet meer.

Sommigen der Verdinaso-leden sloten zich aan bij nationaal-socialistische organisaties, anderen werkten aan de bevrijding van hun land

van het Duitse juk.

2. Een groep, ten dele voortkomende uit het v.m. Verdinaso geeft thans een weekblad uit, genaamd "De Uitweg". Dit blad nam één maal een bericht over uit het Mededelingenblad van het Verbond, evenals uit de bladen van andere organisaties, o.a. De Vaderlandse Kring en meerdere malen uit het blaadje van Dr Feuilletau de Bruyn, "De Vrije Pers".

Tussen deze groep en het Verbond der Lage Landen bestond en bestaat noch schriftelijk, noch persoonlijk contact, noch door onze organisatie officieel of officieus, noch door één onzer Hoofdbestuursleden, noch door enig afdelingsbestuurder.

3. Het Verbond der Lage Landen onderhoudt met geen enkele "fascistische" of "semie-fascistische" of "nationaal-socialistische" of "Duitsgezinde" of "on-Nederlandse" organisatie of groepering enig contact.
4. Het Hoofdbestuur stelt dientengevolge vast, dat Dr Feuilletau de Bruyn zich heeft schuldig gemaakt aan laster. Een laster, die juist in deze tijd, nu het Verbond der Lage Landen vooraanstaat in de strijd voor Nederland, oneervol is en onrechtvaardig.
5. Het Hoofdbestuur besluit, dat tussen het Verbond der Lage Landen en Dr W.K.H.Feuilletau de Bruyn generlei contact meer kan bestaan.

-----oobooo000oooo-----

Kanttekeningen.

Bondgenoten ?

Het weekblad Burgerrecht (15 Maart 1952) maakt er bezwaar tegen dat Burgerrecht in sommige persorganen in een adem wordt genoemd met het Verbond der Lage Landen. Dit bezwaar wordt dan nader gemotiveerd door de bewering dat het Verbond "vermoedelijk van Vlaamse oorsprong is" en streeft naar de totstandkoming van een aansluiting van Vlaanderen bij Nederland. Sterk is deze motivering geenszins, verder dan de term "vermoedelijk" brengt Burgerrecht het niet en het artikelje in kwestie is uitgesproken insinuerend van aard. Nog kwalijker is evenwel het verband dat Burgerrecht poogt te leggen tussen ons Jeugdverbond der Lage Landen en een Vlaamse organisatie van dezelfde naam, "die niet geheel vrij is van ondemocratische gedachten en elementen".

Er is evenwel meer. Hoe kan de Nederlandse welvaart zich herstellen zonder een snelle en krachtdadige openlegging van dit grote eiland dat zo belangrijke rijkdommen in zijn bodem bergt ? Hoe kan anders een oplossing worden gevonden voor het nijpende probleem van Nederland's overbevolking ? Hoe kan anders een perspectief worden geboden aan de zo zeer beproefde groep der Indische Nederlanders ? Welnu, als dit alles zo is en dat is inderdaad het geval, dan dient aan de verderfelijke ijskast-politiek, die slechts leiden kan tot het verlies van Nieuw-Guinea en een schaden van Nederland's levensbelangen, zo spoedig mogelijk een einde te worden gemaakt. De regeeringspers, ook de liberale pers, noemt de ijskast-politiek, een politiek van wijs beleid. Het is echter de wijsheid van de struisvogel die zijn kop in het zand steekt.

Vrije geluiden ?

Ieder, die de Vrijzinnig Protestantse Radio Omroep een goed hart toedraagt, zal het betreuren, dat het orgaan van deze vereniging zich ook op het politieke terrein meent te moeten bewegen. En hoe!

In het nummer van "Vrije Geluiden" van 23 Februari j.l. valt Dr J.A.de Koning, na optimistisch te hebben verondersteld dat ons volk wel de nodige critische nuchterheid zal bewaren tegenover het communisme, aan op het "rechtse extremisme". "Er zit rechts ook van alles te wroeten". "Modderpoelen van opgewonden, doordravende, beschuldigende critiek op de regering". Dat zijn de woorden die Dr de Koning gebruikt als hij de acties wil aanduiden, die de vrije rechtse groeperingen thans ondernemen om ons volk uit zijn doodslaap wakker te schudden.

Deze schrijver ziet heel slecht. De rechtse actie is een rivier, een beginnende stroom, die steeds sterker wordt. Een heldere stroom. En het gemopper van hen, die hun rust zien verstoord, een rust, die in werkelijkheid slechts onverschilligheid is om de toekomst van ons volk, de ergernis aan hen, die de waarheid willen zeggen ook als die hard is, komt werkelijk voort uit een stilstaande vijver, die steeds meer een modderpoel aan het worden is. Een modderpoel van gezapig materialisme, van tevreden burgerlijkheid, van onbewogenheid om de eer en de deugd van de natie als geheel.

Nu wordt het toch langzamerhand wel zeer moeilijk nog aan de goede trouw van de redactie van Burgerrecht te geloven. Immers, het Jeugdverbond der Lage Landen in Vlaanderen bestaat al jaren niet meer (het is omgezet in het Algemeen Diets Jeugdverbond) en bovendien houdt het Verbond der Lage Landen geen enkele relatie met welke Vlaamse organisatie dan ook. Hier komt nog bij dat Dr A. Zeegers, een van de prominente van Burgerrecht, reeds een half jaar geleden contact met de Algemene Voorzitter van het Verbond der Lage Landen zocht, zodat onbekendheid met het program van het Verbond moeilijk kan worden verondersteld.

Tenslotte nog dit. Het Verbond is een nationale vernieuwingsbeweging en kan en wil daarom nimmer de bondgenoot zijn van een comité Burgerrecht, welks streven - het bestrijden van het dirigisme - in hoofdzaak negatief is gericht en veel eer het ondernemersbelang dan het nationale belang dient. Waarmede dan tevens verklaard is waarom het comité Burgerrecht zich zo angstvallig buiten elke nationale actie ten behoeve van Nederlands Nieuw-Guinea houdt.

Stilte voor de storm.

Het is op het ogenblik stil rondom de kwestie Nieuw-Guinea, maar het is een stilte die aan een storm vooraf pleegt te gaan. Immers, de regeringspolitiek, die er op gericht is Nieuw-Guinea in de ijskast te houden, bergt ernstige gevaren in zich. Het kan n.l. als algemeen bekend worden verondersteld, dat de stemming onder de Papoea's gekenmerkt wordt door een toenemende verbittering over het feit dat de status van Nieuw-Guinea door de Nederlandse regering nog steeds zwevende wordt gehouden. Het is nu al zo ver gekomen, dat de Papoea's heden niet meer voor 100 % achter Nederland staan, omdat zij Nederland niet ten volle meer vertrouwen, omdat zij vrezen uiteindelijk toch - terwille van kapitaalsbelangen - aan Indonesië te worden verkwaansaid. En laat ons niet vergeten, dat de kracht van Nederland's positie in Nieuw-Guinea grotendeels berust op de goodwill van de Papoea's en laten wij evenzeer ons bewust zijn van het feit dat, indien de Papoea, door Nederlandse trouweloosheid verbitterd, naar de wapens grijpt, het leven van 10.000 Nederlanders, die op Nieuw-Guinea leven, onherroepelijk verbeurd zal zijn.

Er is evenwel meer. Hoe kan de Nederlandse welvaart zich herstellen zonder een snelle en krachtdadige openlegging van dit grote eiland dat zo belangrijke rijkdommen in zijn bodem bergt ? Hoe kan anders een oplossing worden gevonden voor het nijpende probleem van Nederland's overbevolking ? Hoe kan anders een perspectief worden geboden aan de zo zeer beproefde groep der Indische Nederlanders ? Welnu, als dit alles zo is en dat is inderdaad het geval, dan dient aan de verderfelijke ijskast-politiek, die slechts leiden kan tot het verlies van Nieuw-Guinea en een schaden van Nederland's levensbelangen, zo spoedig mogelijk een einde te worden gemaakt. De regeringspers, ook de liberale pers, noemt de ijskast-politiek, een politiek van wijs beleid. Het is echter de wijsheid van de struisvogel die zijn kop in het zand steekt.

Vrije geluiden ?

Ieder, die de Vrijzinnig Protestantse Radio Omroep een goed hart toedraagt, zal het betreuren, dat het orgaan van deze vereniging zich ook op het politieke terrein meent te moeten bewegen. En hoe!

In het nummer van "Vrije Geluiden" van 23 Februari j.l. valt Dr J.A.de Koning, na optimistisch te hebben verondersteld dat ons volk wel de nodige critische nuchterheid zal bewaren tegenover het communisme, aan op het "rechtse extremisme". "Er zit rechts ook van alles te wroeten". "Modderpoelen van opgewonden, doordravende, beschuldigende critiek op de regering". Dat zijn de woorden die Dr de Koning gebruikt als hij de acties wil aanduiden, die de vrije rechtse groeperingen thans ondernemen om ons volk uit zijn doodslaap wakker te schudden.

Deze schrijver ziet heel slecht. De rechtse actie is een rivier, een beginnende stroom, die steeds sterker wordt. Een heldere stroom. En het gemopper van hen, die hun rust zien verstoord, een rust, die in werkelijkheid slechts onverschilligheid is om de toekomst van ons volk, de ergernis van hen, die de waarheid willen zeggen ook als die hard is, komt werkelijk voort uit een stilstaande vijver, die steeds meer een modderpoel aan het worden is. Een modderpoel van gezapig materialisme, van tevreden burgerlijkheid, van onbewogenheid om de eer en de deugd van de natie als geheel.

Onze acties zouden ingaan tegen "onze democratische leefwijze".

En dat lezen wij in "Vrije Geluiden". Wat zegt een naam nog ?

Herbouw van de IJzertoren.

Het IJzerbedevaart-comité, dat de jaarlijkse herdenkingen der Vlaamse gesneuvelden organiseert, heeft medegedeeld dat het IJzermonument zal worden herbouwd in de vorm van de vorige toren, die, zoals bekend, door vijanden van Vlaanderen werd opgeblazen in 1946 (de daders werden nog niet gestraft!)

Het monument zal hoger worden dan het oorspronkelijke en zal zodoende een passend antwoord zijn aan hen die zich niet ontzagen een grafteken met dynamiet te schenden. En ook aan hen die met de grafschennis sympathiseren. En tot die laatsten behoren ook die Nederlandse dagbladen, die met falikante leugens hun verslag gaven van de Vlaamse herdenkingsdagen.

Op de geschiedenis van de IJzertoren komen wij nog in een volgend nummer terug.

Hulde van Atjeh en Oost-Indië!!

In de Jappen-tijd verdwenen in Indië bronzen borstbeelden en ijzeren hekken (evenals al het overige ijzerwerk), ook van de historische ere-begraafplaats Peutjut in Atjeh. Een waardig pendant van de wegvoering van de torenklokken uit Nederland door de "bevrijders"!

In de stad Kotaradja stonden de bronzen borstbeelden van Generaal Van Heutsz, Ds Thenu en Pastoor Verbraek. Na de gele invasie werden ook deze bestemd voor opzending naar Japan. Een Atjeher heeft ze gered en verborgen op de bodam van een riviertje! 't Klinkt ongelooflijk! Een zoon van het volk, door Van Heutsz onder ons gezag gebracht, toont dankbaarheid aan het Nederlandse gouvernement en brengt hulde aan de grote Van Heutsz!

Na de capitulatie der Jappen werden de borstbeelden te voorschijn gehaald, doch door de uitbrekende revolutie waren ze weer niet veilig en werden ze opnieuw verborgen, nu onder een dump van ijzerwaren in de magazijnen van Ir Tahir te Kotaradja! Later zijn die van Ds Thenu en Pastoor Verbraek (met toestemming van gouverneur Daoet

Breuh) geplaatst op de ere-begraafplaats Peutjut. De Atjehse autoriteiten werkten mee om dat van Generaal Van Heutsz, zonder enige kostenberekening door de K.P.M., naar Batavia te vervoeren en daarna werd het, bij monde van Luit-Kolonel Sia Haan van de Apri verleende toestemming der Indonesische regering, per m.s. Johan van Oldenbarneveldt naar Amsterdam vervoerd.

We zien hier een onverwachte Indische erkenning van de grote verdiensten van Van Heutsz! Thans heeft het beeld een waardige plaats gevonden op Bronbeek en prijkt het 10 m. van de drukke verkeersweg Arnhem-Velp. We kunnen niet anders dan ons ijverig en trouw medelid, Mevrouw M.S.J. van der Weijden-van Heutsz, van harte feliciteren met deze welverdiende hulde aan de nagedachtenis van haar Vader.

Moge deze historie een profetie zijn van spoedige erkenning van het grote werk door Nederlanders in Oost-Indië verricht.

A.Th.v.d.W.

Uit de Haagsche Courant van Woensdag 19 Maart j.l. nemen wij onderstaand artikel over, waarop verder commentaar overbodig is:

Vlamingen

"Wie zou menen, dat de Vlaamse taalstrijd in België tot het verleden behoort, vergist zich deerlijk. De taalstrijd leeft nog ten volle, ook al zijn er in de loop der jaren vele scherpe kanten afgesleten. Twee feiten hebben in de afgelopen week weer de aandacht op deze taalstrijd gevestigd. Vooreerst een zeer deskundig artikel in het Brusselse dagblad "De Nieuwe Gids" over de "taalrol" bij de Belgische diplomatieke dienst. Hieruit blijkt, dat van de 64 Belgische ambassadeurs en gezanten slechts 8 Vlamingen zijn, die niet alleen op vrij onbelangrijke posten geplaatst zijn, doch van wie de meesten ook in ambtelijke en huiselijke omgang uitsluitend Frans spreken. In de lagere diplomatieke rangen is de verhouding tussen Frans- en Vlaamssprekenden even slecht. Bovendien zijn alle belangrijke functies in de Belgische diplomatieke dienst in handen van Walen en Brusselaars. Niet echter alleen de diplomatieke dienst, doch ook verschillende ministeries worden nagenoeg geheel door Frans-sprekende ambtenaren beheerst.

Dit euvel is wel het sterkst op de ministeries van Buitenlandse

Zaken, Buitenlandse Handel en Koloniën, gelijk een ieder, die in Brussel geen onbekende is, heeft ervaren. De Vlamingen zijn op deze departementen verre in de minderheid, niet alleen in aantal doch ook in rang. Het is begrijpelijk, dat de Vlamingen zich hier tegen verzetten. Onlangs is nu een Koninklijk besluit verschenen, waarin wordt bepaald, dat de minister van Buitenlandse Zaken vertegenwoordigers in het buitenland mag benoemen, die niet de diplomatieke carrière hebben gevolgd, teneinde het taalevenwicht te herstellen. In feite slaat dit alleen op oud-minister Van der Straeten-Waillet uit Antwerpen, die 'n gooi heeft gudaan naar een ambassadeurschap, dat hij ook zal krijgen. De Waalse en Brusselse bladen zijn hierover echter zeer ontstemd. Het lijkt echter waarschijnlijk, dat het bij dit ene geval zal blijven en van een Vlaamse revolutie in de buitenlandse dienst is dus geen sprake! Nu het tweede feit. Er is een Nederlandse week gehouden, opgezet door de Vlaamse universiteiten, die de bevordering van het "beschaafd Nederlands" ten doel had. De regering is welwillend. Meer niet. Maar indertijd heeft de Belgische regering wél zelf de bevordering van het Frans ter hand genomen Het is vreemd, dat de Vlamingen de meerderheid van de Belgische bevolking uitmaken, doch dat het Frans steeds meer veld wint. Dit heeft twee oorzaken; de laksheid van de Vlamingen zelf waardoor zelfs in typisch Vlaamse steden als Antwerpen, Gent en Brugge steeds meer Frans wordt gesproken (uit angst om niet voor "vol" te worden aangezien?) en het feit, dat Nederlanders, zodra zij de Belgische grens zijn gepasseerd (erbarmelijk) Frans beginnen te radbraken. Wij, Nederlanders moeten de Vlamingen helpen, hun taal - die de onze is - te handhaven. Door in de Vlaamse streken beschaafd Nederlands te spreken. En óók en vooral in Brussel en de streken rond de taalgrens. Brussel is officieel twaëtalig. In alle openbare gelegenheden en bij alle openbare diensten zal men U dus in het Nederlands te woord moeten staan. Weest niet bang, om in Brussel Nederlands te spreken. De Vlamingen hebben recht op het behoud van onze gemeenschappelijke moedertaal."

LEDEN VAN HET VERBOND
WEEST ACILIEF - WERFT LEDEN
STORT VOOR ONS PUBLICATIE-FONDS - GIRO 224986

Uit de Afdelingen.

Afdeling DEN HAAG.

Discussie.

De verwachtingen voor onze discussie-avond van 21 Februari (de datum moest van de 18e naar de 21e verschoven worden) waren zeer hoog gespannen, omdat alleen al de naam van de inleider van die avond, de heer J.P.K. van Eechoud, dit rechtvaardigde. En nu we deze avond gehad hebben en er op kunnen terugzien, kunnen we niet anders zeggen, dan dat zelfs de stoutste verwachtingen zijn overtroffen. De zaal, aanmerkelijk groter dan ons gewone zaaltje in De Kroon, was vol met enthousiaste belangstellenden, die allen zeer voldaan naar huis gingen.

Om te beginnen voerde de spreker ons, door middel van een serie prachtige lantaarnplaatjes, waarvan de meeste schitterend gekleurd, mee naar het prachtige binnenland van Nieuw-Guinea. De voorstelling, die de meesten van ons zich van dat land en vooral van de "grote" steden, zoals Hollandia, hadden gemaakt, week wel enigszins af van de werkelijkheid, die we hier te zien kregen!

Nadat de plaatjes, die door de spreker bovendien nog op een zeer onderhoudende wijze werden verklaard, vertoond waren, volgde een interessante, leerzame causerie. Deze uiteenzetting was sterk economisch gericht. Spreker begon met te vertellen, dat er helaas zo heel weinig aandacht aan Nieuw-Guinea wordt besteed. De bodem is op verschillende plaatsen zeer rijk aan mineralen, voornamelijk nikkel en ook goud. Het onderzoek hiernaar is echter tot nu toe steeds zeer oppervlakkig geschied. Wanneer men hieraan eens de nodige aandacht zou besteden, zou men waarschijnlijk tot zeer interessante ontdekkingen komen. Ook het onderzoek naar olie en de exploitatie hiervan werd nooit grondig uitgevoerd. Slechts de Japanners besteedden hieraan meer aandacht. Ook het bodemonderzoek betekent niet veel. Wel is waar is het heel moeilijk, in het gesloten oerwoud onderzoekingen te verrichten, maar hier had ongetwijfeld veel meer bereikt kunnen worden. Momenteel kan men zelfs nog niet bij benadering de toekomst van Nieuw-Guinea vaststellen. Er zijn hier ontelbare mogelijkheden, doch slechts door een grote en goede samenwerking kan hier iets bereikt worden.

Na de pauze volgde de discussie, waaruit bleek, dat de aanwezigen zeer geïnteresseerd waren. Allereerst kwam het probleem van de arbeids-

krachten aan de orde. Dit is niet eenvoudig. Er zijn ongeveer een miljoen Papoea's, die in de eerste plaats moeten bestaan. Het is ook moeilijk te zeggen, hoeveel Papoea's als arbeidskrachten beschikbaar zijn.

Verder werden nog verschillende vragen gesteld over de mogelijkheden van emigratie naar Nieuw-Guinea, reiskosten, benodigd kapitaal, enz. Als verblijvende omstandigheid kwam naar voren, dat voor het Bestuursapparaat, dat nodig moet worden uitgebreid, speciale krachten worden opgeleid, al is dit dan voorlopig nog maar een proefopleiding.

-.--.-.-.-.-.-

Op 10 Maart j.l. hadden we weer een geanimeerde discussie-avond, waarop onze Algemene Voorzitter, Dr W.A. Veenhoven, besprak:

"De Nederlandse Souvereiniteits-idee".

Na het ontstaan geschetst te hebben en na beperking van het onderwerp (tot de volkenrechtelijke idee), definieerde spreker de nationale souvereiniteit als: "het als natie zijn lot volkomen in eigen hand nemen". Nu volgde een kort historisch overzicht. Was er nationaal besef? In de 19e eeuw in alle Europese landen wel, in Nederland niet. Tot 1940 bleef de leus: "We blijven toch buiten de oorlog". Hier werkten mee de open ligging van ons land en het internationale verkeer van eeuwen (waardoor ontstond nationale zelf-onderschatting), en de overheersing van Holland. De nationale binding wordt thans beleefd in groepsverband, (de politieke en godsdienstige groeperingen).

Een algemeen Nederlands besef moet zich nog baanbreken. Punt 5 van ons program spreekt dan ook over vernieuwing der Nederlandse vóórkraft. We streven niet naar autarchie of isolement, doch naar behoud van souvereiniteit!

Spreker wees vervolgens op de gevaren van Europa, federalisme e.d. Toch is er veel perspectief: solidariteit van de delen der Nederlandse stam (taalgebied; Benelux in politieke zin) en handhaving van Nederlandse grond overzee (economisch noodzakelijk; eis van zelfrespect; geen 'laf in de steek laten van rijksgetrouwen). Zijn we een partij? Neen, ook niet in wording! Hoofdzaak is: wekken van een krachtig nationaal besef, wedergeboorte van Nederland, herleving van de oude pioniersgeest!

Het is een beroep van Nederlander op Nederlander! Zie naar de

grote lijnen, die verenigen. Helpt allen mee, het Verbond der Lage Landen groot te maken.

Dankbaar applaus volgde. 't Werd een "echte" discussie-avond, waaraan velen der aanwezigen deelnamen tot over elfen!

Mochten er leden zijn, die zelf eens een onderwerp willen inleiden dan graag contact er over met het Haagse Afdelingsbestuur.

Volgende discussie-avond.

Maandag 31 Maart a.s. op dezelfde plaats met als spreker de zeer deskundige heer H. van Meurs, over:

"Uiterst merkwaardige natuurgeheinen uit Nieuw-Guinea en omgeving".

Opwekking geheel overbodig. Zo'n spreker en zulk een interessant onderwerp spreken voor zichzelf. Introductie toegestaan!

Noteert U ook vast Maandag 21 April voor dezelfde spreker over:
"De zielkundige gesteldheid der Indonesiërs en der Papoea's".

Afdeling HAARLEM.

Voorl. Secretariaat, Obistraat 87 bv.

Kort verslag.

Woensdag 5 Maart werd in de afdeling "Haarlem" de eerste bijeenkomst gehouden in Gebouw CULTURA.

Hoewel de zaal, die wij tot onze beschikking hadden, niet geheel bezet was, mogen we toch wel terugzien op een zeer geslaagde avond.

Dr W.A. Veenhoven behandelde eerst in het kort de grondslagen van het Verbond, waarna dezelfde spreker overging tot het eigenlijke onderwerp voor deze avond: "Nieuw-Guinea, Pioniersland".

Op vlotte wijze en wat duidelijkheid betreft niets te wensen overlatend, wist de inleider zijn gehoor van begin tot eind te boeien. Uit diverse richtingen der zaal ondervond de spreker, tijdens de behandeling van het onderwerp, instemmende woorden, terwijl toch achteraf bleek, dat het merendeel der aanwezigen niet tot onze leden behoorde.

Hieruit blijkt dus wel duidelijk dat deze afdeling, hoewel nog in de kinderschoenen, vele mogelijkheden biedt. Wij zullen dan ook in de komende weken doen wat in ons vermogen ligt, zodat we hopenlijk in het

eerstvolgende nummer der Mededelingen kunnen vermelden: "Van Haarlem begint de Victorie".

Na de pauze richtte de heer P.J.G.A. Ego zich tot de aanwezigen, sprekende als Voorzitter van het Jeugdverbond der Lage Landen. Ook deze spreker heeft op zeer duidelijke wijze het doel en de grondslag van het Jeugdverbond voor de aanwezigen uiteengezet.

Vervolgens werd er gelegenheid gegeven tot het stellen van vragen over de behandelde onderwerpen. Deze gelegenheid werd door velen der aanwezigen met beide handen aangegrepen om eens flink het hart te kunnen luchten. De gestelde vragen werden door beide inleiders vlot en tot volle tevredenheid der stellers beantwoord.

B.L.Hubert.

Afdeling SCHOORL

Nieuw-Guinea-avond te Schoorl op 27 Februari 1952.

Op 27 Februari j.l. hield de Algemene Voorzitter in het Hotel De Rode Leeuw te Schoorl een zeer geslaagde lezing over Nederlands Nieuw-Guinea.

Na een korte inleiding van één der Schoorlnaren gaf spreker eerst een uiteenzetting over het ontstaan van het Verbond der Lage Landen, vervolgens een duidelijk beeld van de gevaren waaraan de eenheid van ons Koninkrijk is blootgesteld om tenslotte uit te wijden over de kwestie Nieuw-Guinea.

Dit laatste punt werd uitvoerig behandeld en van verschillende kanten bekeken. Zowel de bodemgesteldheid, de bevolking, de strategisch/politieke belangrijkheid als de economische aspecten van genoemd rijksdeel werden achtereenvolgens toegelicht.

De aanwezigen apprecieerden de voordracht ten zeerste. Toen er gedurende de korte pauze na de lezing gelegenheid geboden werd om verschillende brochures van het Verbond aan te schaffen, tegen een kleine vergoeding, werd daarvan ook druk gebruik gemaakt. Bovendien nam het aantal leden na die avond toe.

Na de pauze konden er vragen worden gesteld. Dit nam veel tijd in beslag, zodat de "geplande" bespreking tussen A.V. en het afdelingsbestuur geen voortgang kon vinden.

De lezing ving aan om 8 u. n.m. en eindigde tegen 11 u. n.m. en trok naar Schoorlse begrippen vrij grote belangstelling.

JEUGDVERBOND.

In Nederland zijn vele Jeugdorganisaties, maar Nederland heeft een groot gebrek aan een Nationale Jeugdbeweging. Een Jeugdbeweging, die de Jeugd het Nationaal Bewustzijn aankweekt en versterkt, die de Jeugd de kennis van Land en Volk bijbrengt. Een Jeugdbeweging, die strijdt voor de toekomst van Jong Nederland binnen de landsgrenzen, die op de bres staat voor Nederlandse belangen, die een verdere afbraak van ons erfdeel niet tolereert.

Ons land bezit vele Jeugdverenigingen, die de Jeugd tot waardige mensen opvoeden, doch de Jeugd moet niet alleen tot waardige mensen opgevoed worden, maar ook tot waardige Nederlanders.

Ons land heeft zijn fierheid na de wereldoorlog 1940-1945 niet meer getoond, verspeelde rustig het laatste restje zelfrespect, verkwaanselde rustig het erfdeel van onze voorvaders. Waarom, omdat het volk zich niet interesseert voor onze landsbelangen, omdat het geen Nationaal Bewustzijn bezit of beter, dit niet wilde tonen.

Ons volk wordt geregeerd door groepen, die het groepsbelang op de eerste plaats stellen en het landsbelang op de tweede. De Jeugd werd en wordt in deze onnationale geest opgevoed.

Daartegen moet een barricade worden opgebouwd. Deze barricade zal er komen, koste wat het kost. Ons land staat aan de afgrond, ons volk is geestelijk murw, ons prestige verloren, onze bezittingen verspeeld, onze toekomst staat thans op het spel. Wij roepen een halt toe aan de onverschilligheid die ons bedreigt, de overlevering van ons gebied aan ondeskundigen, het prestigeverlies, de afbraak van onze toekomst.

Gelukkig staan wij niet alleen achter deze barricade, vele groepen strijden met ons. Groepen, die reeds de voorposten innamen snellen wij te hulp. Nog is het niet te laat, alle beschikbare krachten moeten gemobiliseerd worden. Thans is meer dan ooit de order van toepassing: "Nederland let op Uw saack".

De Jeugd is de toekomst en zij is dan ook bereid voor deze toekomst te vechten. Met kracht nemen wij stelling tegen een eventuele souvereiniteitsoverdracht van ons Nederlands Nieuw-Guinea aan welk land dan ook, wij accepteren geen enkel compromis inzake Nieuw-Guinea. Wij zullen strijden voor de rechtvaardigheid ten opzichte van onze

trouwe Ambonezen, die op een schandalige wijze door Nederland in de steek werden gelaten. Wij eisen herstelling van ons prestige in binnen- en buitenland. Wij verachten de onverschilligheid, waarmee een groot gedeelte van ons volk bezeten is. Wij staan pal voor Nederland.

JONG NEDERLAND ONTWAAKT EN STRIJDT VOOR DE TOEKOMST.

(P.J.G.A.Ego.)

-o-o-o-o-o-o-

LEDENWERVING.

Wij vestigen de aandacht van de leden van het Verbond der Lage Landen op onze oproep in het vorig nummer van de Mededelingen. Op U wordt nogmaals een beroep gedaan om in Uw kring de Jeugd aan te moedigen lid te worden van het Jeugdverbond der Lage Landen.

De noodzaak van deze ledenwerving kan niet genoeg onder de aandacht van de leden worden gebracht.

Draagt onze idealen uit.

Ons secretariaat is gereed om de grote stroom van aanmeldingen te verwerken.

-o-o-o-o-o-o-

WELKOM.

Het H.B. van het Jeugdverbond roept een hartelijk welkom toe aan de heren B.L.Hubert, J.Hartman en J.Poesiat in Haarlem, die zich bereid hebben verklaard, de Afdeling HAARLEM van het Jeugdverbond te gaan runnen.

Wij zijn er van overtuigd dat deze kern, onder de actieve leiding van de heer Hubert, zich weldra zal uitbreiden en onze idealen zal uitdragen onder de Haarlemse Jeugd.

Veel succes Haarlemmers !

-o-o-o-o-o-o-

Voor onze Haarlemmers is hier het adres van het voerl.secretariaat: B.L.Hubert, Obistraat 87 bv. Haarlem.

-o-o-o-o-o-o-

Het Jeugdverbond is op de goede weg. Reeds hebben verscheidene jongeren zich bij ons aangesloten. Als een sneeuwbal zullen onze idealen uitgedragen worden bij de Nederlandse Jeugd.

-o-o-o-o-o-o-

SPECIALE INSTRUCTIES AAN ACD
 (Ziechts bij de definitieve opberging invullen)
 O N A F G H D A A N

00 132403 00 520

1 11/30

Afd./Sect. B III

Dat.

Per.

Achtbevestigings aan:

AK

11.3.52

Verplicht voor
 ACD afdiening

a

H.ACD, enzoms teze
 Dat: 11/3/52 B

Inbreng afdieningen ACD 11
 11.3.52

X Rd Sectie

B U H A N D E L I N G

Aff./Part. O.S.B.

11/3 ~~11/3~~

11/3

11/3

11.3.52

11/3

beraad met m' Dy. B. bij o'laan
 e. 200000 C.H. - 11/3 is de voorste
 distributie te doen in de procedure
 11.3.52

11.3.52

de Haag

VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12

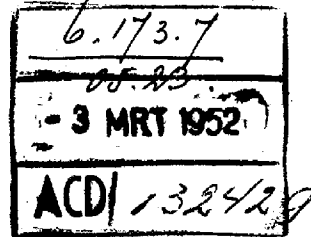
29 Februari 1952.

Doss.228/15.

Onderwerp: Mededelingenblad van het "Verbond der Lage Landen".

Bijlage: één orgaan.

Hierbij wordt toegezonden het mededelingenblad van het
"Verbond der Lage Landen" no.6 van Februari 1952. (einde)

MEDEDELINGEN

VAN HET

VERBOND DER LAGE LANDEN

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

Redactie-Secretariaat:
Daguerrestraat 31 Den Haag

No. 6.

Februari 1952.

DE VLAG IN SJOUW.

Onafgebroken wordt achter de schermen, onzichtbaar voor het Nederlandse volk, de strijd om Nieuw-Guinea voortgezet. Met grote vasthoudendheid zet Mr Blom, de Nederlandse staatssecretaris, hierbij krachtig gesteund door zijn socialistische bentgenoten, zijn actie voor de losmaking van Nieuw-Guinea uit het Koninkrijk der Nederlanden voort. De katholieken hullen zich in een hardnekkig zwijgen en zo ligt het voor de hand dat de vlag op het galjoen van de regeringscoalitie weer gestreken zal worden, dat men andermaal voor de Indonesische eisen zwichten zal. Maar ook de toestand op het fregat van de oppositie vervult ons met zorg, er dreigt muiterij aan boord.

De vlag in sjouw, dat betekende in vroeger eeuwen dat er muiterij aan boord dreigde uit te breken, waarom men door dit noodsignaal bevriende schepen te hulp riep. Inderdaad, dreigt er nu ernstig gevaar, andermaal dient men in ernstige mate rekening te houden met de mogelijkheid dat de liberalen wederom naar de vijand overlopen.

Dit is voorwaar geen blote veronderstelling, onze vrees berust niet alleen op een hardnekkig zwijgen van de V.V.D. t.a.v. de handhaving van de Nederlandse souvereiniteit over Nieuw-Guinea, terwijl zowel de A.R.partij als de C.H.Unie in dit opzicht klare taal gesproken hebben, maar evenzeer op een aantal bedenkelijke uitlatingen in liberaal-georiënteerde persorganen.

Wanneer Prof. Mr E.H.'s Jacob in het weekblad van de V.V.D. dd. 19 Januari j.l. het Nederlands verantwoordelijkheidsbesef tegenover

het Papoeavolk als valse ethiek bestempelt, dan kunnen wij hierin slechts een kwalijke poging zien om de kwestie Nieuw-Guinea te herleiden tot de financieel-economische vraag, wat kopen wij er voor? In een volgend artikel zal de liberale hoogleraar ongetwijfeld - volgens het welbekende recept van de Partij van de Arbeid - Nieuw-Guinea als een onbruikbaar moeras kwalificeren en hoog opgeven van de betekenis der Nederlandse beleggingen in Indonesië. Tenslotte zal dan prof.'s Jacob vermoedelijk concluderen dat de goede verstandhouding met Indonesië voor alles gehandhaafd dient te worden en dus de voorrang dient te hebben op wat hij een bezwaard Nederlands bezitsrecht noemt.

Het artikel van prof.'s Jacob getuigt van een reactionnaire gezindheid die werkelijk verbijsterend is. Voor hem is kennelijk - zoals trouwens ook voor de Partij van de Arbeid - Nieuw-Guinea geen rijksdeel, maar een kolonie, waaraan verdiend moet worden. Hem schijnt de hartekreet van de Papoea-delegatie "De Papoea's roepen Nederland" onbekend te zijn en wellicht kan hij zich niet meer herinneren met welk een hardnekkige moed de Papoea-guerilla's de Japanse vijand bestreden hebben en evenmin hoevele Papoea's met levensgevaar het portret van Koningin Wilhelmina, ook hun Koningin!, als een kostbaar kleinoord in de bezettingsjaren bewaard hebben. Voor prof.'s Jacob is derhalve onze wil om trouw met trouw te vergelden valse ethiek. Wij nemen hiervan acte.

Helaas staat het geval 's Jacob niet op zichzelf. Want al is zijn artikel een ingezonden stuk, zodat de redactie van het partijblad nog altijd kan beweren, dat het hier slechts om de persoonlijke mening van prof.'s Jacob gaat, het is toch wel opvallend dat de redactie op geen enkele wijze van haar afkeuring heeft blijk gegeven, wat op stilzwijgende instemming duidt. Men koestere derhalve over de houding van de V.V.D.fractie op het beslissende moment niet al te veel illusies.

Hier komt dan nog bij dat twee liberaal-georiënteerde bladen "De Haagsche Courant" en "Elsevier", die tot nog toe tot de nationale oppositie konden worden gerekend, een allerbedenkelijkste zwaai hebben gemaakt. Immers, beide bladen hebben zich voor een internationale oplossing van het Nieuw-Guinea conflict verklaard, wat dus

betekent dat zij zich tot het inzicht van de Partij van de Arbeid hebben bekeerd, althans de eerste stappen op het hellende vlak hebben gezet, wat steeds het begin van het einde is.

De Haagsche Courant (19 Januari 1952) begint met zijn twijfel uit te spreken over de mogelijkheid van een openlegging van Nieuw-Guinea door Nederland. Dit is een defaitistische bewering die niet op de feiten berust. Zeker zullen aan dit rijksdeel verscheidene honderden millioen ten koste moeten worden gelegd gedurende de eerstkomende 15-20 jaren. Ongetwijfeld zijn dit enorme bedragen, maar het wil er bij ons niet in dat op het kostbare Nederlandse ambtenarenapparaat niet sterk te bezuinigen zou zijn en evenzeer zijn wij van mening dat bij een efficient en zuinig beheer grote sommen zouden kunnen worden bespaard, die alsdan ten behoeve van Nieuw-Guinea waren aan te wenden. Laat ons er slechts aan herinneren dat over het afgelopen jaar de belastingopbrengst de raming met 2 milliard gulden heeft overtroffen.

Nog ernstiger is evenwel de reactie van de Haagsche Courant op het streven van de P.v.d.A. om Nieuw-Guinea onder internationaal beheer te brengen, het z.g. "novum" van de Kadet (zie het artikel "Strijd om Nieuw-Guinea", Mededelingen No.4). Dit denkbeeld wil de Haagsche Courant geenszins afwijzen!! Immers, op de duur worden de Papoea's toch zelfstandig en zij horen toch zeker eerder bij de Indonesiërs dan bij ons!?? Hoe nu? Zijn de Papoea's onze rijksgenoten niet meer? Staan wij, Nederlanders en Papoea's, niet onder dezelfde vorstin? Zijn wij niet verenigd door de banden van het Christendom? Maar dit alles geldt klaarblijkelijk niet voor de Haagsche Courant, die kennelijk slechts oog voor materiele voordelen bezit. Voor een dergelijke dubbeltjes-mentaliteit kan een ieder, voor wie nationale eer en trouw aan het gegeven woord geen lege klanken zijn, slechts de grootste minachting koesteren.

Het standpunt van "Elsevier" dient eveneens te worden afgekeurd, waar dit blad kennelijk een politiek van twee wallen eten aanbeveelt. Enerzijds wenst Elsevier de Papoea's niet aan het despotisme van Soekarno, maar anderzijds toch zeer beslist Indonesië vooral niet boos maken, (de beroemde knieval voor de Indische beleggingen). Het blad wenst de omzetting van Nederlands-Nieuw-Guinea in een

Uno-mandaat en koestert dan de hoop dat Nederland als mandataris zal worden aangewezen. Hieromtrent bestaat niet de minste zekerheid, integendeel! Het is waarlijk niet denkbeeldig dat de U.S.A. of Australië, voor wie beide de strategische betekenis van Nieuw-Guinea ongemeen groot is, als mandataris zullen worden aangewezen. Neen, er is geen derde weg, Nederland moet kiezen, tussen eer of schande, trouw of verraad, de belangen van pioniers en Papoea's of de Indische beleggingen. Men kan geen twee heren dienen, er moet een keus gemaakt worden, de keus waar het Bijbelwoord op doelt, de keus tussen God en de Mammon.

Dit houden zowel de regeringspartijen als ook halfslachtige, oppositionele persorganen als Haagsche Courant en Elsevier zich voor gezegd!

W.A.V. *Linhouw*

---ooOoo---

VERBOD VAN DE OPPOSITIE GEVRAAGD !

Mede tengevolge van het Indië-beleid staan wij aan de vooravond van een ernstige crisis, die ook de laatste geestelijke en maatschappelijke vrijheid, die wij nog bezitten, te niet zal doen. Hoe ernstig de toestand reeds is geworden, moge blijken uit recente gebeurtenissen.

Sinds de staatsgreep in Tjecho-Slovakije - nu reeds vier jaren geleden - wist ieder nuchter en weldenkend mens, dat de communisten zich meester wensden te maken van de West-Europese staten. Na het gebeurde in Korea is dit gevaar acuut geworden.

Het is de plicht van iedere regering en van iedere staatsburger zich hiertegen met alle middelen te verzetten. Dat onderstrepen wij nadrukkelijk en beamen eveneens het recht van de overheid, als werkgever zorgvuldig na te gaan wie men in dienst heeft, resp. aanstelt.

Het debat over het Ambtenaren-verbod - het verbod van ambtenaren om lid te zijn van de C.P.N. en de communistische mantel-organisaties - heeft bij ons enkele vragen doen rijzen:

In de eerste plaats: waarom heeft men, sinds de gebeurtenissen in Tjecho-Slovakije en Korea, jaren laten verlopen alvorens dit verbod van kracht te verklaren? Laksheid, angst?

Is de P.v.d.A. bang - door de steeds slechter wordende economische omstandigheden - tienduizenden stemmen aan de C.P.N. te verliezen?

Wij geloven niet, dat deze maatregel - waartegen de communisten zich organisatorisch hebben gewapend - de gewenste resultaten zal afwerpen. Een illegale werkwijze is veelal gevaarlijker dan een openbare. De beste bestrijding van het communisme is nog steeds: verbetering van de sociaal-economische omstandigheden en een volksopvoeding in nationale zin.

(Dit ter inleiding van een ernstiger kwestie: Zijn deze maatregelen van de regering principieel of hebben zij een geheel ander doel?

De gebeurtenissen in Tjecho-Slovakije en Z.O.Azië hebben bewezen, dat de principiële kant niet de sterkste is van de socialisten. Het valt ook moeilijk altijd even scherp stelling te nemen tegen de Marxistische stiefkinderen. Wij zijn echter bereid aan te nemen, dat de P.v.d.A. principiële anti-communisten telt.

Doch er zijn socialistische "democraten", die met dit Ambtenarenverbod iets geheel anders voorhebben. Deze strekking is duidelijk tot uitdrukking gekomen in een reactioneel artikel in het weekblad "Vrij Nederland" (8 Februari j.l.)

Naar aanleiding van het bezoek van admiraal Helfrich aan de Verenigde Staten en de open brief van het Verbond der Lage Landen aan President Truman, vervalt men in een scheldpartij, die de mentaliteit van deze lieden lelijk bloot geeft.

Na lof te hebben toegezwaaid aan de correspondent van de "Volkskrant" te Washington, die deze "landverraderlijke" activiteit heeft gesignaleerd, vervolgt men:

"Men kan slechts de hoop uitspreken, dat de regering op precies dezelfde wijze als zij door middel van het ambtenaren-verbod optreedt tegen openlijke en verhulde communisten, die niet thuis horen in het ambtelijke apparaat, nu eindelijk eens zal optreden tegen dit soort van landverraders. En vooral dat de regering op korte termijn, op precies dezelfde uitvoerige wijze als zij onlangs in de vorm van de

lijst van communistische organisaties, ten aanzien van de satellieten van Moscou heeft gedaan, al de staatsvijandige organisaties ter rechter zijde eens officieel zal brandmerken."

Dit is de kern van het betoog; allerlei smerige insinuaties in het artikel kunnen wij buiten beschouwing laten. In deze passage is de aap eindelijk uit de socialistische mouw gekomen.

Reeds geruime tijd tracht men de oppositie-groepen in ons land te intimideren, dringt men aan op positionele maatregelen en dergelijke. Hiervan zijn tientallen voorbeelden te noemen.

Dit geluid is in zoverre nieuw dat men bewust vraagt om een verbod van iedere (linkse en rechtse) oppositie. Hiermee wordt een streep gezet onder de eeuwenoude democratische traditie van Nederland: vrijheid van mening, vrijheid van vereniging, vrijheid van politieke activiteit. Afgelopen, dit alles, een verbod

Met deze - aan duidelijkheid niets te wensen overlatende - uitspraak voor ogen, vraagt men zich toch af of het Ambtenaren-verbod wellicht ten doel heeft de oppositie tegen deze Rooms-Rode coalitie te breken. Deze gevolgtrekking ligt toch voor de hand. De naakte waarheid (dit maal met een kleine w) is te voorschijn gekomen.

Juicht burgers, juicht. Wanneer de redactie van Vrij Nederland de macht in handen nam dan bestond er vandaag nog slechts: een democratie voor "regierungstreue" democraten. De "volksdemocratie" is dan nog maar een kleine stap op de weg naar de vernietiging van ons bestaan.

---ooOoo---

Kanttekeningen.

Naar een koloniaal pact ?

Het conservatieve Engelse dagblad "Daily Express" is met een wel zeer verrassend initiatief voor de dag gekomen. Het blad stelde n.l. een gemeenschappelijk front der koloniale mogendheden voor, die allen in hun overzees bezit, dit wil dus zeggen in hun hoogste levensbelangen, meer nog in de economische grondslag van hun nationaal voortbestaan, worden bedreigd. De "Daily Express" noemde als leden van een dergelijk koloniaal pact Engeland, Frankrijk, Nederland, België en Portugal.

Dit belangwekkende voorstel heeft in de Nederlandse pers een onthaal gevonden omgekeerd evenredig aan zijn merites. Immers, een dergelijk pact, gebaseerd op het reële levensbelang der verdragspartners, allen in hun voortbestaan ten zeerste bedreigd, zowel door de revolutionnaire agitatie van Moskou als ook door het politieke onverstand van Washington, verdient verre de voorkeur boven de romantische idealen van Straatsburg. Er is evenwel meer, Het Europese federalisme, waarvan Straatsburg het symbool is geworden, bedreigt Nederland met het verlies van de Nationale souvereiniteit. De Nederlandse progressieven streven dit openlijk na, zij wensen de instelling van supra-nationale gezagsorganen, wat in praktijk slechts betekenen kan dat Frankrijk en Duitsland de hegemonie over West- en Midden Europa gaan verwerven. Nederland geraakt hierdoor in de Duitse greep en België wordt een prooi van Frankrijk. Een en ander geschiedt dan wel in naam van de strijd tegen het Russische communisme, maar dit mag toch met recht het uitdrijven van de duivel door Belzebub heten! Een koloniaal pact daarentegen laat onze nationale souvereiniteit onaangetaast, ja, versterkt de grondslag daarvan. Bovendien behoren de Nederlanders, van oudsher een zeevarende natie, veeleer in een Verbond der zeestaten (wat de koloniale mogendheden uiteraard alle zijn) dan in een continentaal Federaal Europa thuis.

Het gaat dan ook niet aan, dit belangrijke initiatief af te wijzen met een emotionele aanval op het "Perfide Albion". Wij weten hoe Engeland's rol is geweest, maar wij weten ook hoe de kabinetten Schermerhorn en Beel deze interventie hebben begunstigd en uitgelokt. Wij weten wie de ware schuldigen van het verlies van Indonesië zijn, n.l. de Partij van de Arbeid en de Katholieke Volkspartij en wij zijn niet bereid onze aandacht van deze ware schuldigen te laten afleiden door een soort "Gott strafe England"-kruistocht, waaraan zowel de Telegraaf als het Vaderland zich hebben schuldig gemaakt. Men kan geen nationale politiek op rancunes bouwen, haatgevoelens mogen het gezond verstand niet overheersen. Het gezond verstand zegt ons, dat een koloniaal pact Nederland het bezit van Nieuw-Guinea garandeert en een goed uitzicht biedt op hulp aan de Ambonezen en aan die miljoenen anderen, die zich tegen hun wil uit het Koninkrijk zagen gestoten.

Tenslotte zij er aan herinnerd dat de Nederlandse onafhankelijkheid voor een groot deel berust op de Engelse politiek, die zich verzet tegen de beheersing van de Lage Landen door een grote mogendheid. Zowel tegenover Spanje, Frankrijk als Duitsland is deze Engelse hulp voor ons van beslissende betekenis geweest.

Nationaal Onderwijs.

Bij de slotzitting van de Bijzondere Raad van Cassatie besprak de president, Mr H.Haga, onder meer het probleem van de z.g. wapendragers, Nederlanders dus die in Duitse krijgsdienst zijn getreden:

"Intussen vraagt men zich af, hoe het mogelijk is, dat zo vele jonge mensen er dan toch geen bezwaren tegen hebben gehad, in krijgs- of staatsdienst te treden van een land, waarmede het hunne in een strijd op leven en dood was gewikkeld. Ik kan dit slechts toeschrijven aan een gebrek aan nationaal gevoel. De Nederlander is gelukkig niet iemand van een uitgesproken nationalistische geesteshouding in die zin, dat hij uitsluitend prijst datgene wat van vaderlandse bodem is, doch hij weet ook zeer goed de geestelijke en stoffelijke waarden van andere volken te waarderen. Deze gesteldheid op zich zelve vormt een kostbare bijdrage tot vredelievende internationale verhoudingen, doch behoeft niet te beletten een bereidheid tot opoffering ter verdediging van de onafhankelijkheid van het eigen land, dat in zo menig opzicht een gelukkige plek op aarde was. En ik vrees, dat aan een ontwikkeling van deze geest bij de opvoeding in school en gezin het een en ander heeft ontbroken."

Inderdaad, hier treft Mr Haga volkomen de roos, de opvoeding staat schuldig als oorzaak van verraad en defaitisme, zowel voor als na 1945. Het onderwijs, lager, middelbaar en hoger, is voor een groot gedeelte in handen gevallen van lieden, voor wie nationaal gevoel een verouderd begrip is en de Nederlandse vlag een nietszeggend symbool. Met name sinds 1945 zijn - door een reeks progressieve partijbenoemingen - de Nederlandse universiteiten en hogescholen geworden tot centra van anti-nationale en defaitistische mentaliteit. Hoe valt ook anders te verwachten onder een overheid, die openlijk een uitholling van de nationale souvereiniteit nastreeft en die van het onderwijs een propageren van dit streven verlangt. Immers, wat staat

te lezen in het "rapport betreffende het uitgebreid lager onderwijs" samengesteld in opdracht van de Wethouders van zeven grote gemeenten? Bovengenoemd rapport beveelt de invoering van een A.M.S. (algemene middelbare school) aan en doet verschillende suggesties ten aanzien van het programma. Voor de geschiedenis wordt tot eis gesteld om "de emanciperende van de gewone man, die als een rode draad door de West-Europese geschiedenis loopt" de aandacht te schenken, "die deze voor onze maatschappij in ontwikkeling verdient". Het is duidelijk dat een geschiedenis-onderwijs, dat zich op het bovenstaande baseert, eerder geacht kan worden klasse-bewustzijn dan nationaal besef aan te kweken en heeft de klassenstrijd (die overigens zeker niet alleen van de kant van de arbeiders gevoerd wordt!) niet al genoeg ellende gebracht? Nog erger echter is de uitspraak van het rapport dat de aardrijkskunde o.m. dient om "in het kader van de opvoeding tot wereldburger de noodzakelijke kennis bij te brengen, die begrip en belangstelling wakt voor de groei naar een bovenstatelijk gezag en de economische ontwikkeling naar grote eenheden".

Bij het lezen van een dergelijke zinsnede in een officieel onderwijsrapport vraagt men zich toch af: Hoe lang nog kan deze onvaderlandse activiteit ongestraft voortduren, wanneer zal aan deze progressieve onderwijzing van onze geestelijke volksgezondheid een einde worden gemaakt, wanneer zal men eindelijk aan een dienaar van het onderwijs de eis durven te stellen voor alles een goed patriot te zijn.

Aan U zelve het antwoord, leden van het Verbond!

Benelux-probleem.

Ingevolge het Nederlands-Frans cultureel accoord zal van 11-18 Februari te Utrecht een z.g. "Franse week" georganiseerd worden en als spreker zal o.m. optreden prof. R. Burlenne, hoogleraar te Luik!!! (België), aldus een krantenbericht. Niet in het kader der Benelux, maar in het kader van een "Nederlands-Frans cultureel verdrag" kunnen Belgen "d'expression française" zou Camiel Huysmans zeggen, hier voordrachten houden.

Uit het bovenstaande blijkt dat de Franse overheid, waarmede dergelijke verdragen gesloten worden, hiermede duidelijk te kennen

geeft, dat zij het Franssprekende gedeelte van België, minstens cultureel, als Frans gebied beschouwt.

Men versta mij goed, ik heb niet het minste bezwaar tegen het feit, dat men hier een z.g. "Franse week" organiseert, waar mannen der wetenschap hun standpunt kunnen uiteenzetten, maar wel als het op deze manier geschiedt, n.l. dat men hier Belgen in dit kader laat optreden.

Met een z.g. "Franse week" heeft men zo'n haast, maar voor de eerste officiële "Vlaamse week", al of niet binnen het kader der Benelux, daarvoor heeft men nog geen tijd gehad.

Wanneer minister Stikker deze week in de Tweede Kamer verklaart, dat het zo moeilijk is om tot samenwerking te komen tussen twee elkaar zo na staande landen, dan vergeet minister Stikker, dat de fout bij hem en de regering ligt.

Men gaat uit op de eerste plaats van economische samenwerking. Het mijn- en industriegebied ligt in Wallonië. Men kan dan ook verwachten dat de belangen van de Franssprekende minderheid op de bespreking zullen prevaleren, boven de belangen van het Nederlandsprekende gedeelte. Uit het Nederlandsprekende gedeelte zijn jaarlijks tienduizenden getrokken om werk te zoeken in het gebied der zware industrie (Wallonië). Gevolg hiervan is geweest, dat deze mensen voor Vlaanderen verloren waren (gemis aan onderwijs in de Nederlandse taal). Bij de onderhandelingen in België zal moeten worden uitgegaan van het feit dat men onderhandelt met een land, dat in meerderheid bewoond wordt door stamgenoten.

Stamgenoten, die hebben moeten vechten en nog moeten vechten, om hun taal, cultuur en economische belangen. Zij verwachten van ons steun, zij hebben recht op onze steun, ook binnen het kader van de Benelux. Geven wij die steun niet, dan zal zij in de Benelux - en dat doet Vlaanderen reeds - haar vijand gaan zien.

En dan zijn wij meer dan ooit verwijderd van de enige mogelijke weg die er is, de vereniging van Noord en Zuid.

H. Hoogland.

De Nederlandse taal in Indonesië.

De taal is een van de belangrijkste sociale elementen van een gemeenschap. Dat heeft ook het nieuwe regime in Indonesië zeer wel

begrepen. Vandaar het fanatieke streven naar een "eenheidstaal", mengsel van bestaande talen en dialecten.

De Nederlandse cultuur heeft in dit voormalige gebiedsdeel een erfenis achtergelaten, onze Nederlandse taal. Die taal is nog steeds het blijvende aanknopingspunt tussen ons en de leidende bevolkingsgroepen van de Archipel. Ondanks de getroffen maatregelen in het onderwijs is het Nederlands voor de studenten onmisbaar gebleken. Begrijpelijk, wanneer men weet, dat de wetenschap die op Indonesië betrekking heeft -zoals ethnologie, tropische ziekten en recht- bijna geheel in het Nederlands is vastgelegd.

Hoe vreemd het ook moge klinken, allerlei berichten wijzen er op, dat het gebruik van het Nederlands eerder toe dan afneemt, als dagelijkse omgangstaal van de intelligentia en de middenstand. De kinderen uit deze middens moeten Nederlands leren, want het wordt bij hen thuis gesproken. Zelfs in het leger heeft het Nederlands zijn onmisbaarheid bewezen.

Wij menen dat de strijd, die op dit culturele front wordt gestreden, niet zonder belang is. Het Nederlands heeft hier zijn betekenis als cultuurtaal - ten overvloede nogmaals bevestigd. Noch Engels of Duits, noch de nieuwe eenheidstaal kunnen die essentiële functie overnemen. Niet binnen 10-20 jaar en evenmin zonder groot verlies.

Het gebruik van het Nederlands in Indonesië is mede bepalend voor de invloed, die wij nog in Indonesië kunnen uitoefenen. Op dit punt zijn de berichten niet ongunstig.

*afsch. met
brommerij* bb. Vlaamse Jeugdbeweging
Jongeren-beweging in Vlaanderen herleeft.

Na de na-oorlogse reactie herleeft de Vlaamse beweging thans opnieuw. Als mijlpalen noemen wij het Paascongres van de Vlaamse Jongeren te Antwerpen in 1948 en de oprichting van het Jeugdverbond (later A.D.J.V.) De oudere jeugd, waaronder jeugdleiders, studenten en leraren, hebben zich aaneen gesloten rond het maandblad "Het Pennoen".

Dit blad, waarvan thans de derde jaargang is ingezet, staat op een Nederlands standpunt. Het opschrift luidt: "Europa één: Wellicht? Heel Nederland één: in elk geval!"

Het Januari-nummer bevat een aantal goede artikelen en is het

lezen ten zeerste waard. De Heel-Nederlandse Jongeren-beweging, onder leiding van drs W. Jorissen, heeft kernen gesticht in West-Vlaanderen, Brussel, Antwerpen en Nederlands Limburg. In April zal er te Maastricht een congres met circa 300 deelnemers worden belegd.

Het novum komt op tafel.

Als de voortekenen niet sterk bedriegen zal het beruchte "novum" waar J. de Kadt, lid van de Tweede Kamer voor de Partij van de Arbeid, destijds bij de begrotingsdebatten op doelde, nu inderdaad ter tafel komen. En men kan niet ontkennen dat de Indonesiërs - ongetwijfeld in nauwe samenwerking met de Nederlandse 5de colonne, de Partij van de Arbeid - hun spel geraffineerd hebben gespeeld.

Allereerst een bericht van Radio-Djakarta inhoudende, dat de V.S. een condominium van Nederland en Indonesië over Nieuw-Guinea zouden wensen.

Hierop elementeert de delegatie Soepomo wel is waar dit radiobericht, maar voegt er tevens aan toe, dat de gedachte van de Indonesische delegatie reeds enige tijd in de richting van een condominium ging en dat de Indonesische regering hiermede accoord gaat!

De reis van Mr Yamin naar Djakarta - zo wordt er aan toegevoegd - had ten doel het fiat van de Indonesische regering voor de condominium-oplossing te verwerven.

De lezer kan derhalve constateren dat hetgeen wij in ons artikel "Strijd om Nieuw-Guinea" (Mededelingen No.4) voorspelden, volkomen door de feiten is bevestigd.

Men herinnere zich dat hierin ook reeds een afbreken van de onderhandelingen is aangekondigd, gelijk nu tijdens de reis van Mr Yamin naar Indonesië, inderdaad is geschied.

De Indonesiërs schijnen de beslissende slag na de Nederlandse verkiezingen te willen slaan en stellen zich voorlopig tevreden met een peilen van de stemming in Nederland. "Naar verluidt", - aldus een A.N.P. bericht, dd. 16 Februari j.l. - zou het denkbeeld aan Nederlandse zijde niet zonder meer van de hand zijn geweest!!

Hier is verder commentaar overbodig. Het gevaar is acuut geworden. De uiterste waakzaamheid is thans geboden en een ieder dient bij zijn gang naar de stembus in Juni a.s. met grote zorgvuldigheid

te overwegen of de partij zijner keuze ten aanzien van Nieuw-Guinea onvoorwaardelijk te vertrouwen valt. Het wordt tijd, dat de V.V.D., de C.H.U. en de K.V.P. eindelijk eens klare wijn gaan schenken en dit kan slechts inhouden: een onvoorwaardelijk en definitief NEEEN met een onmiddellijk afbreken der onderhandelingen.

.....
Mededelingen van het Hoofdbestuur.

Nu de Tweede Kamer met de behandeling van de grondwetsherziening een begin heeft gemaakt, waarbij ten aanzien van Nieuw-Guinea veel gewonnen kan worden, door de status van dit Nederlands gebiedsdeel duidelijk vast te leggen, is de uiterste waakzaamheid tegenover rode intrigues geboden. In verband hiermede heeft het Verbond der Lage Landen het onderstaande telegram tot de voorzitter van de Tweede Kamer, alsmede tot alle fractieleiders gericht:

Artikel "Nieuw voorgesteld artikel 212 Grondwet getuigt van uiterst geringe eerbied voor Grondwet en grondgebied des Koninkrijks - stop - Volkomen anders dan Memorie van Toelichting opmerkt is de mogelijkheid om wijziging te brengen in status Nieuw-Guinea in het geheel niet in het bestaande artikel 209 7e lid vastgelegd - stop - Het Verbond der Lage Landen protesteert tegen dit nieuw artikel en zijn grof leugenachtige toelichting, dringt met klem aan op verwerping ervan met herstel oude redactie/208 - stop - Het spreekt diepe teleurstelling uit over de voorgestelde schrapping van artikel 209, waardoor Nederlands Indonesische Unie tot een maskeradevertoning wordt en het verraad van Ambon wordt bezegeld - stop - Wanneer, wat God verhoede, deze voorstellen worden aangenomen verdient het aanbeveling de naam van Grondwet in die van Drijfzandwet te veranderen - stop"

namens het Bestuur van het
Verbond der Lage Landen
de Voorzitter
Dr W.^{A.}Veenhoven.

.....
Het Hoofdbestuur van het Verbond der Lage Landen deelt mede, dat op 2 Februari j.l. is opgericht het JEUGDVERBOND der Lage Landen. Het Jeugdverbond staat los van de plaatselijke afdelingen en ressorteert onmiddellijk onder het Hoofdbestuur. Onder de aanhef "Jeugdverbond" zult U elke maand nieuws aantreffen van het Jeugdverbond der Lage Landen.

.....

pyk

Uit de Afdelingen.

Afdeling DEN HAAG.

Discussie.

Op de discussie-avond van 28 Januari j.l. deden twee onzer Indië-veteranen verslag over hun belevenissen in Indonesië.

De eerste spreker, het afdelingsbestuurslid, de heer H.P.Snoek, legde de nadruk er op hoezeer hij dankbare herinneringen bewaart aan de tijd door hem als militair in de tropen doorgebracht. Spreker heeft eerst enige tijd op Ambon doorgebracht, waar de verhouding met de bevolking bijzonder hartelijk was. Daarna was hij gedurende 8 maanden op Nieuw-Guinea gelegerd, een prachtig land, overdag weliswaar zeer warm, maar 's nachts heerlijk koel. De malaria is echter een onmiskenbaar bezwaar. Spreker besloot zijn relaas met zijn ervaringen in Makassar en Sumatra.

De heer Ego, die hierna het woord voerde, bewaarde al evenzeer positie-herinneringen aan zijn Indische jaren. In Makassar gelegerd, bevond hij zich in een gebied waar, dank zij het vastberaden optreden van kapitein Westerling, de grootst mogelijke orde en rust heersten. De verzorging der troepen was uitstekend, de hygiënische toestanden van de inheemse bevolking liet nog zeer te wensen over, maar verbeterde zichtbaar door het ingrijpen van de Nederlandse medische diensten.

Beide sprekers zijn er zeker in geslaagd, de sfeer, waarin de Nederlandse soldaten in Indië geleefd en gewerkt hebben voor hun gehoor te doen leven. Hoewel de politici een strijd, die door de soldaten al gewonnen was, nog wisten te verliezen zal voor de toekomst van ons volk toch het feit van grote betekenis blijven, dat daar in het verre Indië tienduizenden jonge mannen hun Nederlandschap bewust beleefd hebben.

-o-o-o-o-o-o-o-o-

Het afdelingsbestuur Den Haag, deelt mede, dat de heer W.P.G. Wolthers, wegens zijn vertrek uit Den Haag, is afgetreden als lid van het Afdelingsbestuur.

-o-o-o-o-o-o-o-o-

LEDEN VAN HET VERBOND, WEEFT ACTIEF, WERFT LEDEN!

JEUGDVERBOND.

Na veel voorbereidingen kunnen wij thans met genoegen mededelen, dat aan de wens van het Verbond thans tegemoet is gekomen en dat op 2 Februari 1952 besloten werd tot oprichting van het "Jeugdverbond der Lage Landen" over te gaan.

Wij weten dat door dit besluit een nieuwe belangrijke periode voor ons Verbond wordt ingeluid.

Er zullen vele moeilijkheden te overwinnen zijn, maar wij weten dat wij door Uw morele en financiële steun in staat worden gesteld om dit Jeugdverbond groot en sterk te maken tot heil van ons Nederland.

Door deze oprichting worden al de jeugdleden van het Verbond overgeschreven naar de administratie van het Jeugdverbond, die gevestigd is in de Daguerrestraat No.31, Den Haag.

Alle jongeren van 16 tot 23 jaar kunnen zich bij het Jeugdverbond aansluiten.

Ons eerste werkterrein is Den Haag. Wij hopen echter spoedig daarna de organisatie ook in andere plaatsen ter hand te nemen.

Wij vertrouwen dat Uw jeugdige familieleden en kennissen door U opgewekt zullen worden zich bij ons aan te sluiten.

Ons bestuur zal U op Uw verzoek gaarne inlichtingen verstrekken of U persoonlijk bezoeken.

Mogen wij op Uw medewerking rekenen ?

Het Hoofdbestuur Jeugdverbond
P.J.G.A.Ego, voorzitter
H.P.Snoek, secretaris.

*M
als* Het Hoofdbestuur van het Jeugdverbond der Lage Landen is als volgt samengesteld: Voorz. P.J.G.A.Ego, Secretaris H.P.Snoek, Penningmeester J.H.Keizer, Leden: G.Alblas Jr, D.Cramer Borneman, C.Warners. Wij hopen binnenkort het Hoofdbestuur volledig aan te vullen.

Het secretariaat van het Jeugdverbond is gevestigd:
Daguerrestraat 31, Den Haag. telefoon: 39.93.71.

LEDENWERVING JEUGDVERBOND.

Het Hoofdbestuur van het Jeugdverbond doet een beroep op alle leden van het Verbond om deel te nemen aan de ledenwerf-campagne van het Jeugdverbond. Hierbij ingesloten treft U een inschrijvingskaart aan. Wij vertrouwen dat U deze voor 15 Maart a.s. ingevuld heeft terug-

gezonden aan het Secretariaat (Daguerrestraat 31, Den Haag).

De contributie voor de jeugdleden is gesteld op minimum f.2.50 per jaar.

Alle jeugdleden hebben vanzelfsprekend toegang op alle avonden van het Verbond. Wij rekenen op Uw medewerking in de ledenwerf-campagn

Dit is de grondslag van het Jeugdverbond.

- 1e. Wij willen ons Vaderland, Nederland, bewaren voor schade en schande.
- 2e. Onze Nederlandse taal en levensstijl behoren tot ons waardevolst bezit.
- 3e. Trouw zijn wij aan het Huis van Oranje,
Trouw aan alle leden van de Nederlandse stam,
Trouw aan hen, die Nederland trouw waren, aan de volken van de Zuid-Molukken en Nieuw-Guinea in het bijzonder.
-

Mededelingen van de Redactie.

De redactie vestigt de aandacht van de leden op het feit, dat copie voor het nieuwe nummer vóór 10 Maart a.s. moet worden ingezonden aan het Redactie-Secretariaat, Daguerrestraat 31, Den Haag.

.o.o.o.o.o.o.

Rectificatie: Onder het artikel "Gelofte-dag in Vlaanderen" in ons vorig nummer (Januari 1952, No.5) is de naam van de inzender weggelaten, deze luidt : Dr K.Delahaye.

.o.o.o.o.o.o.

Nagekomen Afdelings Nieuws.

Afdeling SCHOORL.

Op Woensdag 27 Februari a.s. wordt in Hotel de Roode Leeuw te Schoorl een NIEUW-GUINEA-avond gehouden. Spreker Dr W.A.Veenhoven.

Aanvang 8 uur n.m.

Entrée gratis.

Afdeling HAARLEM.

Te Haarlem wordt een avond over NIEUW-GUINEA georganiseerd op Woensdag 5 Maart a.s., in het Gebouw CULTURA, Jansstraat 83, 8 uur n.m.

Spreker Dr W.A.Veenhoven.

Entrée gratis.

A'dam

Nr. 234-G-'50.

Betr. Verbond der Lage Landen.

Bijlagen: 5 gestencilde circulaires.

NET O.K.	zie 5 ^o stencil
ACD/4B	
DAT: 26/3/52	
PAR: <i>o</i>	

6.173.7 / 05.26 6.173.7 / 05.51-09.53 09.53 / 01.124-05.51
 6.173.7 / 05.26 11 Februari 1952.
 12 FEB 1952 VERTROUWELIJK.
 ACD/130617 *d* 6.173.7 / 05.51-5.1 5.1 / 01.124-05.51

Ter attentie van Uw heer Van DOEVEREN en om te behouden gelieve U hierbij aan te treffen:

1 exemplaar van een door het Verbond der Lage Landen aan de President van de Verenigde Staten van Amerika gezonden brief.
1 exemplaar van een uittreksel uit het daarbij gevoegde memorandum. (Beide Nederlandse tekst).

1 exemplaar van een door het Verbond der Lage Landen aan de President van de Verenigde Staten van Amerika gezonden brief.
1 exemplaar van een uittreksel uit het daarbij gevoegde memorandum. (Beide Engelse tekst.)

1 exemplaar van de Mededelingen van het Verbond der Lage Landen. Januari 1952, Nr. 5.

Al dit materiaal werd door een hier bekend contact verkregen op het redactie bureau van het Verbond.

No. 137.

K-3.

SPECIALE INSTRUCTIES AAN AOD
 (Slechts bij definitieve overgving Invaliden)
 O M A F G E D A A N

CO 125 161 / **DB 390**

11/12/20
 Verwijzen naar **BeD**

Ard./Sect. **B III** / Dat. Per. **1**

Achtereenvolgens aan: **Kees**

B

e

Increase annual/jarings AOD **17**

Overventuuring

Verantw. voor
 AOD toediening

7

II. AOD, namens deze

Dat: **2/12/20**

AOD / Dat. Per.

B E H A N D E L I N G

AZ/Par. Dat.

Kees

10 1/2

100%

B

3 VII

SPS

1/2-1/2

C. 100% & maxima 100% return van **8 VII**

100%

5/3

13
~~11/13~~
~~11/13~~

1/3
~~10/3~~
~~11/3~~

e. BOD return. **100% terugkrijft **100%** van **100%****

W.B. **100%** terugkrijft **100%**

Nr.234-H-'50.. *Adan*
Betr. Verbond der Lage Landen.
Bijlage: Een stencil.

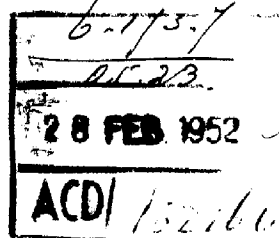
26 Februari 1952.

VERTROUWELIJK.

Om te behouden gelieve U hierbij, ter attentie van Uw heer Van DOEVEREN aan te treffen een exemplaar der Mededelingen van het Verbond der Lage Landen, nr. 6, d. d. Februari 1952. Bijzonderheden omtrent deze organisatie werden in de afgelopen weken niet bekend.

No 137

K-3.

Nr. 234-I-150.
Betr. Verbond der Lage Landen.
Bijlagen: 2 drukwerken.

6.179.7	6.13
05.23	27
Maart 1952.	
1 APR. 1952	
VERTROUWELIJK.	
ACD/ 135320 Schutblad in vermindering	

A. d. a. v.

Om te behouden gelieve U hierbij aan te treffen:

Nr. 14 Bulletin van de Vaderlandse Kring, Maart 1952.

Nr. 7 Mededelingen van het Verbond der Lage Landen, Maart 1952.

Verdere bijzonderheden omtrent deze organisaties werden hier niet bekend.

So 137 p

K-3.

BULLETIN

14

Van de Vaderlandse Kring

bevattende mededelingen en commentaren van het bestuur; voorlopig onregelmatig verschijnend.

Administratie-adres: Postbus 42, Schiedam.

MIJN AMERIKAANSE REIS

Verbijsterend gebrek aan kennis omtrent ons land

New York maakt toch altijd weer een overweldigende indruk. De machtige opzet, het bruisende leven in snel tempo, mogelijk gemaakt door efficiënte organisatie en uitstekende service in hotels, restaurants en kantoren. Druk, snel, soms haastig, niettemin easy-going. Alles leeft, en iedereen mag — en kan — werken.

De enorme drukte in het centrum van Manhattan, om en nabij de Fifth en Parkavenues, 42ste straat, Times-square en Broadway, doet weldadig aan. Het goed en eenvoudig geregelde, zelf-gedisciplineerde verkeer, de drommen goed geklede, welverzorgde mensen op de trottoirs, de files taxi's

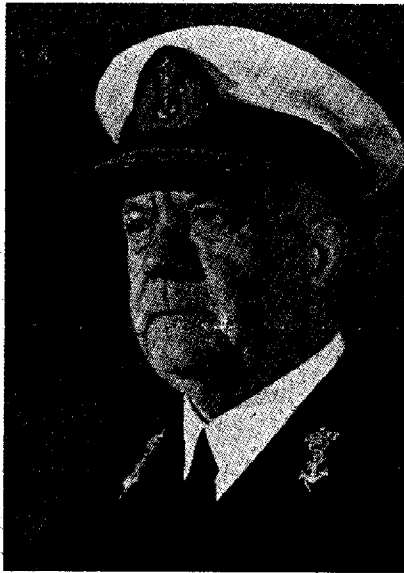
door

Lt. Adm. b. d. C. E. L. HELFRICH

naast elkaar..... alles leeft, alles kan, met de regelmatigheid van een klok. Land van welvaart en overvloed. Ook nog land van vrijheid. Nóg! Want ook hier enige symptomen van groeiend machtsmisbruik en knellende overheidszorg. Zal dit óók, in dit gezegende land, vrijheid, initiatief en energie gaan beknotten?.....

Doel van de reis

Reeds veel eerder, sinds de oorlog, had ik gaarne naar Amerika gewild. De houding van de U.S.A. jegens Nederland, jegens het koninkrijk, was mij onverklaarbaar. Ik was er tijdens de oorlog meer dan eens geweest, en ik had er vrienden gemaakt. Vanwaar toch die politieke onvriendelijkheid, náást de Marshall-dollars? Waaróm het Koninkrijk politiek en economisch verzwakt, waar een sterk West-Europa werd geëist? Nu, eindelijk, werd ik financieel in de gelegenheid gesteld, zelf te zien. Maar overigens ging ik alleen, privé en onafhankelijk. Alles wat ik daar ging doen, was geheel en uitsluitend voor eigen verantwoordelijkheid. Als zodanig heb ik mij overal aangediend.

Lt. Adm. b. d. C. E. L. Helfrich
....niet van de kaart....

Mijn reis had een driedelig doel. Vooreerst het behoud van Nieuw-Guinea, een belang voor allen. Dan de mogelijkheid mijn memoires in de Verenigde Staten uit te doen geven. Voorts de maritieme positie van het Koninkrijk in de NATO en in de Zuidwest-Pacific.

Drie doelen, maar nauw verbonden. Want er móest nu eens een eind komen aan de mutilering van het Koninkrijk en de verkrachting van het zelfbeschikkingsrecht. De waarheid móest nu eens vernomen worden over onze trouw aan de geallieerden in oorlogstijd en de beloning daarvan na een gezamenlijk gewonnen strijd. De ogen moesten nu eens opengaan voor de gevaren, verbonden aan een tot 't Europese continent teruggebracht Nederland. Het één zit onverbreekelijk aan het andere vast.

(Vervolg op blz. 2)

HET IS ZO VER

In de eerste maanden van zijn bestaan, heeft de Vaderlandse Kring bepaald niet te klagen gehad over hinderlijke belangstelling van de zijde van de Nederlandse Dagbladpers.

Ter linkerzijde huldigt men in dergelijke gevallen het principe, dat dood-zwijgen de beste bestrijding vormt, terwijl de middenmoot, of wat daarvoor pretendeert door te gaan — van een rechterzijde kan n.l. nauwelijks meer gesproken worden, enkele nog principiële bladen, overigens met een lantaarntje te zoeken, niet te na gesproken! — doorgaans alvorens iets te publiceren zorgvuldig afweegt, wie de sterkste partij is. Derhalve heeft ook die groep bladen de V. K. praktisch zelfs nooit genoemd.

Niettemin heeft de Vaderlandse Kring deze periode overleefd en sinds enige tijd is het niet meer mogelijk onze organisatie dood te zwijgen, ook niet ter linkerzijde, omdat men dan de kans loopt voor bevreesd te worden versleten.

Het roer wordt dan omgegooid en het tijdperk van de verdachtmakerij en van het verspreiden van onjuiste berichten breekt aan.

Daar zitten wij thans midden in. Wij hadden dit al meermalen kunnen signaleren, als men ons voor fascist uitmaakte of zelfs landverrader noemde, doch na wat er alzo over de even weloverwogen als fair opgevatte reis naar de Verenigde Staten van onze Wnd. Voorzitter, Admiraal Helfrich is gedebiteerd, moet ons dit toch wel uit de pen.

Het is inderdaad voor velen niet leuk, wat er geleidelijk over het regeringsbeleid van de laatste jaren aan het licht komt, maar het getuigt wel van zeer grote kinderlijkheid te denken, dat men dit verdonkeremanen kan, door het ophangen van steeds infamere leugens als de oppositie in de roos schiet. Er zijn nu eenmaal grenzen aan de goedgelovigheid van de massa. En dan is het enige gevolg, dat de V. K. er zeer door aan prestige en aanhang wint. Hetgeen ook duidelijk merkbaar is.

De reis van Lt. Adm. b. d. C. E. L. Helfrich

(Vervolg van blz. 1)

Men was mij nog niet vergeten. Het ene bezoek volgde het andere op. Het ging als een sneeuwbal. Het was teurstellend, na overigens hartelijke ontvangst zonder uitzondering, te merken dat Nederland „van de kaart” was. Het is niet overdreven uitgedrukt. Met het verlies van het grootste en rijkste deel van ons wereldrijk is Nederland in vele Amerikaanse ogen nog maar het kleine, arme, continentale landje op de Westkust van continentale Europa. Oude cultuur, oude beschaving, maar politiek onmachtig. Men koestert daarover geen illusies.

Wij moeten Nederland weer „op de kaart” brengen! Wij moeten vertellen, wat het wás, wat het nog is, en wat het nog kán — en móet— doen.

Juiste voorlichting

Het was pijnlijk te moeten antwoorden op de vraag: „Waaróm heeft uw land zich niet méér tegen de na-oorlogse politiek verzet?” Het was verbijsterend te ervaren, hoe weinig men — de meerderheid — wist.

Hoe de strijd, de ellende in de tropische kampen, de wijze waarop de Republiek Indonesia werd geboren, de terreur en de jammerlijke moorden, aan de aandacht waren ontsnapt.

Men wist niet dat de soevereiniteit tenslotte, na eindeloos geconfronteerd onder grove beledigingen en bijna ondraaglijke vernederingen, werd overgedragen aan de „United States of Indonesia”, die..... er niet wás, en die er ook nimmer kwám. Men beschouwde het nieuwe Indonesia als een weliswaar onervaren, doch niettemin rustige staat, gebaseerd op democratische beginselen, met een constitutie, met algemene verkiezingen, met een gekozen Parlement en in wezen pro-Westers. Men wist niet het ware over te Tg. Priok uit Hollandse schepen ontschepte Hollandse wapenen, bestemd voor de Hollandse marine op Hollands Nieuw-Guinea.

Ik doe slechts enkele grepen.

Een Nederlandse voorlichting moet volledige en objectieve inlichtingen ontvangen en geven. Zij moet vooral de juiste werkwijze volgen. Men trachte niet via uitsluitend Nederlandse instanties 't Amerikaanse publiek te bereiken. Want dat lukt niet. Er zijn nu eenmaal vele Amerikaanse publiciteits-organisaties, die ingeschakeld willen — en moeten — worden. Zij zijn volledig geoutilleerd; zij kennen de kanalen; zij weten wát te doen en wát te laten.

Uiteraard zijn zij in hoofdzaak commerciële instellingen. Zij vragen dollars. Men dient het kaf van het koren te scheiden. Maar het is beter, goed bestede dollars uit te geven dan met dure, onvruchtbare guldens doublerende Nederlandse organisaties op te zetten. Een Amerikaan leest liever iets van de hand van een Amerikaan. Een buitenlandse naam onder een bro-

chure of artikel riekt naar „propaganda”.

Persoonlijke bezoeken

Dit is voor mij ook de aanleiding geweest tot het brengen van persoonlijke bezoeken aan Amerikanen, bij voorkeur op introductie van Amerikanen. Persconferenties worden — tenzij het niet anders kan — minder gewaardeerd. Het is beter dat de Amerikaán praat en schrijft. Een enkele uitzondering vormt — soms, niet eens als regel — het interview. Aan deze algemene regel heb ik getracht mij te houden. Het gaf veel meer werk, maar het was de moeite en de tijd waard.....

Ik bezocht officiële personen en hoofdredacteurs. Zij waren allen vriendelijk, maar in deze vriendelikheden waren enige nuances te bespeuren. Eerstgenoemden waren over 't algemeen „vriendelijk-terughoudend”; laatstgenoemden „vriendelijk-sympathiek”.

Amerika staat in het teken der presidentsverkiezingen, corruptieschandalen en hoge belastingen. De huidige „Administration” erkent moeillijk gemaakte fouten, ook al is zij zich daarvan duidelijk bewust. Zij vreest de consequenties, doch zij schrikt voor het alternatief terug. Het zou de binnenlandse politieke markt kunnen bederven.....

Overigens werd mijn indruk dat het de voorkeur verdient het accent te leggen op het algemene belang (dus ook het Amerikaanse) en niet op een pleidooi voor de Nederlandse belangen, telkens weer bevestigd.

Door Nieuw-Guinea aan Indonesië af te staan, wordt het reeds gevaarlijke strategische vacuum onnodig vergroot, wordt de onbestuurbaarheid bevorderd, worden de fundamenten van de menselijke rechten en vrijheden opnieuw aangetast, en worden de kansen voor Moskou verbeterd. Dit is in strijd met de ware democratische belangen, voor allen, dus ook voor Amerika, voor Australië, voor Nederland, en voor Nieuw-Guinea. Deze argumenten, met de nadruk op de algemene belangen, vonden waardering.

Conclusies

Wat is het succes geweest? Wie kan dat zeggen, na een reis van enige weken? Ik niet.

Al kan gewezen worden op enige recente publicaties in een geheel andere geest dan men gewoonlijk leest. Hoofdzaak is echter, de belangstelling weer te wekken en het probleem weer eens van een andere kant te belichten. Misschien is daarmee de grondslag gelegd voor een andere, m.i. juistere waardering van feiten en gebeurtenissen. Men zal algemeen moeten gaan inzien, hoe fout het was een ervaren, stabiliserend gouvernement op te offeren aan een praemature soevereiniteitsoverdracht met alle gevaren en consequenties, daaraan verbonden. Men dient zich bewust te worden van het feit, dat men daarmee de vooraf op Azië en 't Midden-Oosten gerichte „vredesstrategie” van Moskou in de kaart speelde. Men dient

zich te realiseren dat een gezond en krachtig West-Europa onmogelijk is als men het van de oceanen en van overzeese belangensferen afsnijdt; dat het daarentegen nodig is van de bezeten bijzondere capaciteiten van iedere partner ten volle gebruik te maken. Ook van het Koninkrijk als zeevarende natie. En speciaal in Nederland zal men goed doen, het Atlantische venster, uitkijkend op de Oceaan, wijd open te houden, omdat hier, in dit land op de delta der grote rivieren en aan de Noordzee, de debarkementshavens, de vliegvelden en de binnenlandse aanvoerwegen geconcentreerd zijn, zonder welke verdediging de instandhouding van geen enkel Europees mobiel leger denkbaar is.

Nederland hoede zich voor een politiek, welke geen rekening houdt met zijn zeer bijzondere geographische ligging; een politiek welke zijn natuurlijk gegroeide capaciteiten kunstmatig in continentale richting dreigt om te buigen. Een beleid welke het, zo voortgaande, zal terugbrengen tot een tussen machtige burens bekneld continentaal landje, zonder eigen grondstoffen, overbevolkt, zonder afzetgebied, zonder uitweg, en daardoor gedoemd van de kaart te verdwijnen. En dán... voorgoed!

(Dit artikel is met toestemming van de redactie overgenomen uit De Telegraaf)

Nederland geconfronteerd met ... Oost-Duitsland

Op de eerste vergadering der U.N.O. te Parijs, waar vertegenwoordigers van West-Duitsland werden toegelaten, verklaarde Brentano in een heftige aanval op de regering van Oost-Duitsland o.m. het volgende:

„En niet alleen op politiek gebied heerst onvrijheid. De werkelijkheid is, dat in de Sovjet-zône een Staatsveiligheidsdienst heerst, die niet ten onrechte SSD is genoemd. Hij lijkt in meer dan één opzicht op de Gestapo.

Deze Staatsveiligheidsdienst beschikt over 150 bureaux met 4500 vast aangestelde functionarissen en naar schatting 50.000 spionnen. Deze Staatsveiligheidsdienst kan zonder bevel van een rechter iemand arresteren.”

Als de voorstellen van de Nederlandse regering aanvaard worden, zou deze vertegenwoordiger van het nieuwe Duitsland eenzelfde verwijt aan het nieuwe Nederland kunnen richten! Merkwaardige omkering van de rollen!!

Richt uw correspondentie, de Vaderlandse Kring of diens activiteiten betreffend, uitsluitend tot het Algemeen Secretariaat van de V. K., Burg. Knappertlaan 36, Schiedam en niet tot één der bestuursleden individueel.

Te veel eer!

Uit „Vrij Nederland” van 16 Februari blijkt, dat de redactie van dit weekblad maar één verklaring kan bedenken voor de zeer ruime aandacht, die de Amerikaanse pers heeft gehad voor de uitlatingen van Lt. Adm. b.d. Helfrich, volgens het blad een „politieke dilettant”.

„De heer Helfrich is voor de Amerikanen nog altijd admiraal Helfrich van de slag in de Javazee, „Ship-a-Day” Helfrich. Onder de vlag van zijn krijgsgroom heeft hij de zee van de Amerikaanse publiciteit bevaren. De lauweren die hij als krijgsman heeft geoogst, heeft hij misbruikt om in den vreemde de politiek van de wettige, langs democratische weg gevormde regering van zijn land te ondermijnen, nu zijn eigen volk bij meer dan één gelegenheid duidelijk te kennen heeft gegeven dat het van de politiek van hem en zijn vrienden niet gediend is.

Eens heeft een Nederlandse admiraal de woorden gesproken: „Waar de Heren Staten hun vlag betrouwen, daar zal ik mijn leven veil hebben en wagen”. De heer Helfrich, eenmaal opgenomen in de rij van onze grote vlootvoogden, heeft er thans de voorkeur aan gegeven het beleid van zijn regering in het buitenland afbreuk te doen.

Het is een trieste neergang, die wij ons land, onze marine en admiraal Helfrich gaarne bespaard hadden gezien.”

Lt. Adm. b.d. C. E. L. Helfrich geeft hierop de volgende commentaar:

Te veel eer! Ik dank oprecht voor de attentie, mij als een olifant voor te stellen. Die staat n.l. ook in mijn familiewapen! Verder vind ik dat Vrij Nederland mij zeer hoog schat, door mij in staat te achten, in enige weken af te breken, wat door alle Nederlandse regeringen sinds 1945 werd „opgebouwd” (?)

Maar ik begrijp het wel. De heren zien duidelijk de gemaakte fouten, en het is dan nodig, tijdig het offensief te nemen en de „oppositie” de schuld te geven. De Vaderlandse Kring wees daar reeds op in het artikel: „Oppositie altijd zondebok” in bulletin no. 13.

Tenslotte: ik behoor helemaal niet tot de „extreem-rechtse” groepen, en ik heb in Amerika alleen als „de vroegere admiraal” gesproken met de heer Morrison, de naval-historian van de Amerikaanse marine.

Tegenover anderen was ik „de Nederlandse Helfrich”, niets meer. Maar daar kunnen de heren van „Vrij Nederland” niet bij. Het gaat hun te hoog.

„Vrij Nederland” neemt de vrijheid De Ruyter te citeren en daar kom ik tegen op. De woorden, welke deze grote admiraal heeft gesproken, zijn uit hun verband gerukt. Zij hadden betrekking op het aanvaarden van een zeesslag met geringe middelen. Wij hebben tijdens de oorlog bewezen, die woorden tot de onze te kunnen maken. Maar bovendien: De Ruyter had het tegen Heren Staten, die hun vlag betrouwen, en niet tegen Heren Staten, die hun vlag neerhalen!.....

DE OLIFANT IN DE PORSELEINKAST

... voldaan over de resultaten van zijn reis ...

Zo ziet „VRIJ NEDERLAND” de reis van Helfrich....

Tenslotte bemoeide De Ruyter zich toch ook wel een beetje met de landspolitiek. Bekend is dat hij zeer openlijk de partij van Johan de Wit koos. Hij heeft ook eens gezegd: „Indien het hier in het vaderland zoo gelegen is, dat men de waarheid niet mag spreken, zoo is 't er ellendig gesteld; nochtans zal ik die spreken zoo lang als mijn oogen open staan.....” Maar dat weet „Vrij Nederland” niet. Ik kan die redactie een goede raad geven. „Misbruik de naam van die grote admiraal niet meer. Hij zou het trouwens niet waarderen, in uw blad geciteerd te worden.”

Onontkoombare consequentie

Nog voordat de verkiezingsprogramma's zijn bekend gemaakt, hebben in de vier grootste niet-socialistische partijen belangrijke groepen van hun groeiende ontstemming over het regerings- zowel als over het partijbeleid blijk gegeven. Het is ook niet meer te ontkennen, dat vele burgers, die behoren tot deze vier politieke stromingen, maar om allerlei redenen geen partijlid meer zijn, in de steeds sterker wordende critiek een bevestiging van hun mening zien.

Voor de leiding van deze partijen dienen deze onloochenbare feiten een ernstige aansporing te zijn, om hun houding te herzien. Uit het gelijktijdig,

doch geheel los van elkaar optreden van deze verschijnselen, uit het gelijk gericht zijn van deze positieve overtuigingen en uit het spontane karakter ervan kan onzes inziens niet anders worden geconcludeerd, dan dat hier de geschiedenis zelf aan het werk is.

Na de oorlog — zoals was te verwachten na een dergelijke, heftig en diep ingrijpende gebeurtenis — zagen wij de balans der geschiedenis doorslaan, met als gevolg een navenant heftige en diep ingrijpende regeringspolitiek.

Even natuurlijk is de reactie nu op haar beurt daartegen. De weegschaal van de historie tracht zich weer in evenwicht te brengen. Dit is een logische onontkoombare consequentie van de gang van zaken.

In dit licht moet men dan ook de verschijnselen, die nu in en rondom de vier niet-socialistische partijen optreden, bezien. Voor de partijleidingen moge de onontkoombaarheid, waarmee de geschiedenis zich nu eenmaal altijd voltrekt, een ernstige waarschuwing zijn. De groeiende ontevredenheid dienen zij te aanvaarden als een positieve teweerstelling tegen de gevaren van zeven jaren na-oorlogse socialistische regeringspolitiek, waarvoor ook deze partijen in meer of mindere mate verantwoordelijk zijn.

Het is een harde consequentie, doch het aanvaarden ervan is zeker niet oneerlijk.

En het is nog niet te laat!

„VRIJ NEDERLAND“...? ?

In twee artikelen heeft het „Onafhankelijk weekblad Vrij Nederland“ aandacht geschonken aan mijn Amerikaanse reis. In het eerste, getiteld: „Helfrich op het propaganda-pad“, opgenomen in het nummer van 9 Februari, reageert de „onparlementaire medewerker“ van dit blad op hetgeen de columnist Robert S. Allan in de New York Evening Post schreef over Nieuw Guinea.

Iedere dag, aldus Allan, kan de strijd ontbranden. Het Nederlandse ministerie van buitenlandse zaken zou volgens hem wanhopige pogingen hebben gedaan, om deze nieuwe gewapende botsing tussen Nederland en Indonesië te voorkomen.

In „Vrij Nederland“ gaat het dan verder:

Dit hele adembenemende verhaal was gedrapeerd om het incident van de Blitar. De Nederlanders, zo lichte Allan toe, zeggen dat zij zullen vechten (om dit incident); zij dreigen in particuliere gesprekken oorlogsschepen te zullen sturen om wapens en munitie in Nieuw Guinea aan land te zetten.

Waar ter wereld, zo kan men vragen, haalt de goede man het vandaan? Nieuwe strijd! Oorlogsschepen!

Hé, wacht eens even...

Die oorlogsschepen..., die vechterijgerigheid...!

Natuurlijk, da's waar, de gepensioneerde admiraal Helfrich is in de Verenigde Staten hoogst waarschijnlijk op het propaganda-pad. Vandaar plotseling die ferme-jongens-taal in de New Yorkse pers, in de kolommen van Allan, die altijd tuk op sensationele verhaaltjes is.

Hèhè, we zijn weer thuis! De admiraal-zonder-vloot zal Nieuw Guinea wel eens even veroveren op de Amerikanen en de Indonesiërs tegelijk. „De Nederlanders dreigen in particuliere gesprekken... „Het opperhoofd van de Vaderlandse Kring heeft de operaties op het propaganda-front eindelijk zelf eens even ter hand genomen.“

Even verder — na zijdelingse aanvallen op de Nwe Haagse Crt. en Trouw — heet het:

„De extremen in de oppositie zijn inderdaad weer druk op het oorlogspad. Er worden weer comité's en politieke partijen opgericht; er worden weer nieuwe weekblaadjes uitgegeven en dagblaadjes opgekocht. En er worden de dolzinnigste schrifturen gezonden naar het buitenland — en dan uiteraard naar de Verenigde Staten in de aller-eerste plaats. Laatstelijk tijdens de Amerikaanse reis van dr Drees. En men kan zich ervan verzekerd houden, dat als straks de Koningin naar de V.S. zal gaan, en de Amerikaanse pers weer wat extra belangstelling voor Nederland zal tonen, de heren wel weer zo flijtjes zullen zijn, om er nog eens even

Noch „vrij“
Noch „Nederland“
Noch „onafhankelijk“

een extra-campagnetje tegen aan te gooien.

Albert Balink, de correspondent van de Volkskrant in de V.S., heeft deze week de verdienste gehad in zijn blad eens duidelijk te maken, wat deze tinnegeters zich allemaal permitteren in hun open brieven, die naar de V.S. worden gezonden. Zelden zag men lieden, die hun eigen land zo door het slijk halen, zo verdacht durven maken ten opzichte van de buitenwereld, als zij. De N.S.B. had er destijds nog iets van kunnen leren“.

Deze onparlementaire medewerker van „Vrij Nederland“ spreekt vervolgens de hoop uit, dat de Regering — nu het ambtenarenverbod er is — behalve de communistische organisaties nu ook „al de staatsvijandige organisaties ter rechter zijde eens officieel zal brandmerken.“

Al te velen weten volgens hem nog niets van de „duistere, hoogst verwerpelijke praktijken“. Het zijn, zo zegt hij, arrogante rakkers, van iedere intelligentie ontbloot, die langs slinkse wegen wel even hun wil zullen doorzetten“, al zou dat dan ook moeten gaan met behulp van de buitenlandse mogendheden, die zij daartoe met ver-spilling van onbegrijpelijke hoeveelheden deviezen bewerken“.

Aan het slot:

„En al deze onwelriekende hier en ginds communicerende retorten borrelen maar voort op hun lage vuurtjes, en zij verpesten de atmosfeer, terwijl zij bovendien een gevaar voor de gezondheid zijn.

Dat alles geschiedt onder de neus van een blijkbaar met gasmaskers uitgeruste regering, die als haar voorgangsters over een onbegrijpelijke en onvergeeflijke lank-

moedigheid ten aanzien van dit soort kwaden is bezielde.

Nu deze regering na eindeloos aarzelen eindelijk de lijst van staatsgevaarlijke organisaties ter linkerzijde heeft bekend gemaakt, mag men echter eisen, dat zij nu zonder verwijl ook de lijst van geestverwante clubs ter rechterzijde zal publiceren. Temeer omdat die hoek nog heel wat meer spionnen in het overheidsapparaat heeft dan de C.P.N. en de met haar verwante organisaties“.

Hierbij dient het volgende te worden aangetekend:

„Ik ken Robert S. Allan niet; ik heb zijn artikel in de New York Evening Post niet gelezen. Wie de zegsman van de schrijver is, weet ik evenmin. Toch suggereert „Vrij Nederland“ zonder onderzoek, dat ik Robert Allan iets in het oor gefluisterd zou hebben! Trouwens, waarom zou ik zo vechtlustig zijn? Nieuw Guinea is van ons en zolang het niet aangevallen wordt, is er immers van wapengeweld geen sprake? Dan heeft het artikel het over „open brieven“, die Nederland door het slijk halen. Ik — noch de Vaderlandse Kring — hebben ooit open brieven naar het buitenland gezonden.

Ik ken Albert Balink uit de oorlogstijd en ontmoette hem nu wederom enige malen. Hij juichte mijn aanwezigheid toe en complimenteerde mij voor de wijze, waarop ik de propaganda voor Nieuw Guinea aanpakte.

Over Nederlandse binnenlandse (partij)politiek werd niet gesproken. De Minister-president, die gelijktijdig in de U.S.A. was, kwam in het geheel niet ter sprake, noch enige andere Nederlandse minister. Ik heb wel verteld, dat ik de regering sinds 1945 had bestreden in hun Indië-beleid. Ik heb daarvoor argumenten aangevoerd. Uiteraard! Wie over Nieuw Guinea praat, kan er Indonesië, dat het immers gaarne wil overnemen, niet buiten laten, dus ook niet het beleid jegens — en van — Indonesië. Overigens verwijs ik naar het hoofdartikel in dit bulletin.

Maar wat vooral iedere ware democraat in het artikel van „Vrij Nederland“ moet treffen, is de volkomen ondemocratische — ja, dictatoriale geest, welke er uit spreekt. De oppositie wordt eenvoudig niet geduld! Allen die het met de huidige, socialistische politiek niet eens zijn, zijn „landverraders“, die achter slot en grendel moeten gezet!

Uit dit artikel kan iedere Nederlander zien, wat hem te wachten staat, als lieden van het slag van de schrijver in „Vrij Nederland“, iets te zeggen zullen krijgen. Het is de zuiver Moskouse mentaliteit. En dat durft zich te noemen: „Vrij Nederland“, en „onafhankelijk“.

Neen, het is niet „vrij“; ook niet „Nederland“, en allerminst „onafhankelijk“.

Lt. Adm. b.d.

C. E. L. HELFRICH.

Ledenvergadering na Pasen

De Vaderlandse Kring bijeen

In de laatste vergadering van het Hoofdbestuur is de wenselijkheid naar voren gebracht spoedig een algemene vergadering van de Vaderlandse Kring te beleggen.

In verband hiermede is in principe besloten deze vergadering bijeen te roepen tegen een nader te bepalen dag in de tweede helft van April, dus in de weken na Pasen.

DE REIS VAN Ds. NIEMÖLLER

Propaganda voor Sovjet-Rusland

De reis naar Sovjet-Rusland van Ds. Niemöller, de leider van de Hessesche Kerk in de Amerikaanse zône van W.-Duitsland, heeft nog al wat stof doen opwaaien zowel in W.-Duitsland als in het buitenland.

Dezelfde man, die in de eerste wereldoorlog een Duitse duikbootkapitein was, en daarna predikant werd, verwelkomde in 1933 het Hitler-régime in Duitsland en verkondigde onlangs de stelling, dat hij liever een Duitse eenheid zag onder Russische contrôle dan voortzetting van de verdeeldheid van Duitsland. Deze predikant is onlangs naar Moskou getogen en vindt in Ds. J. J. Buskes een ijverig verdediger van zijn poging tot toenadering met Moskou.

De reden waarom Ds. Niemöller deze reis ondernam was volgens een artikel in „Tijd en Taak” (het orgaan van de „doorbraak”-predikanten) de volgende:

„Ik heb er nooit een geheim van gemaakt” — aldus schrijft Ds. Niemöller in een particuliere brief aan Ds. Buskes — „dat ik als Christen een andere weg moet gaan dan die van welke politieke ideologie ook. Wanneer ik echter in een nieuwe oorlog een verschrikkelijke ramp zie en zien moet, dan komt het juist daarop aan, dat er tussen Amerika en Rusland geen oorlog komt, dat wil zeggen, dat er geen oorlog komt tussen de kapitalistische en de communistische wereld. Het vraagstuk van de vrede is dus op het ogenblik heel eenvoudig het probleem, of deze beide werelden in vrede met elkaar kunnen leven of elkaar inderdaad met oorlog bestrijden moeten. Daarom moet men met beide zijden spreken en dat doe ik. En ik doe het met een goed geweten, omdat ik het doen moet. Dat men daarbij van beide zijden verdacht gemaakt wordt door hen, die nu eenmaal geen vrede willen, is het logisch gevolg van de gehele situatie en daarom kan ik mij daarover niet opwinden.”

In het voorgaande zien wij duidelijk voor ogen dat we hier te doen hebben met een man, die „steeds op drift” is, zoals Ds. Buskes dat aanduidde in zijn artikel over de reis van Ds. Niemöller naar Moskou in het weekblad „de Hervormde Kerk” van 2 Febr. j.l.

Iemand, die „steeds op drift” is, daar heeft men geen houvast aan en als zodanig is Ds. Niemöller met vele andere „neo-moderne” doorbraak-predikanten, een onberekenbaar element in het hedendaagse geestelijk leven.

Alles raakt „op drift” als een volk aan zijn geestelijke leiders geen houvast meer heeft en als de geestelijke ondergrond van deze leiders — op de keper beschouwd — niet meer blijkt te zijn dan het drijfzand van Barthiaans relativisme en Marxistisch socialisme.

Want de reis van Niemöller staat in het teken van dat relativisme en so-

cialisme; in datzelfde teken staan het streven en de werkzaamheid van onze neo-moderne predikanten in de Ned. Herv. Kerk, en vele andere geestelijke leiders van ons volk.

Onderscheidingsvermogen neemt af

Op dit verschijnsel is van toepassing de cri de coeur van Prof. Dr. S. U. Zuidema, toen hij uitriep:

„het geestelijk onderscheidingsvermogen neemt met de dag af in Nederland. En in de Nederlandse christenheid. En als er geen krachtige ontwakning komt, dan zijn wij binnen afzienbare tijd met huid en haar uitgeleverd aan de doorbraak-mentaliteit, in naam van een broederschap der christenheid op brede en al bredere basis, doch ten gunste van het socialisme en het socialisme alleen.

De reis van Ds. Niemöller naar Moskou is voor Ds. Buskes aanleiding om zijn engere geestverwant in het socialisme te verdedigen tegen aanvallen van hen, die in zijn reis naar Moskou en de redenen, die daartoe leidden — o.i. volkomen terecht — een verloocheining zien van de door de feiten bewezen en dus juist gebleken opvatting van het niet-communistische deel der mensheid, dat Rusland geen vrede en geen contact met de zogenaamde „kapitalistische” wereld wenst en slechts zijn tijd afwacht om tot de aanval over te gaan. Met alle middelen, van welk min allooï ook, wroet Rusland in deze „kapitalistische” wereld ten einde deze zo zwak mogelijk te maken; en om deze tenslotte met de minst mogelijke kracht en inspanning te kunnen overmeesteren.

Van Ds. Niemöller wordt gezegd, dat hij het communisme onvoorwaardelijk afwijst. Maar waarom praat hij dan met de tegenwoordige Russische Kerk, die zich heeft onderworpen aan de communistische Russische Staat, op wiens bevel de afschuwelijke concentratiekampen met dwangarbeid voor politieke tegenstanders in het leven zijn geroepen?

Ds. Niemöller plaatst in zijn schrijven de „kapitalistische” en communistische wereld op één lijn; hij meent n.l. dat aan beide zijden lieden zijn, die nu eenmaal geen vrede willen, terwijl hij weten kan dat het Westen zich op allerlei wijzen heeft ingespannen om met Rusland tot overeenstemming te komen!

Hoe durven Ds. Niemöller en zijn medestanders het aan om het „kapitalistische” Westen, met zijn sociale wetgeving op velerlei gebieden, met zijn — in vergelijking met de Russische toestanden — hoog welvaartspeil voor de arbeiders, met zijn steeds hooggeprezen persoonlijke vrijheid op geestelijk en stoffelijk gebied, op één

lijn te stellen met de landen achter het ijzeren gordijn, waar terreur en armoede heersen?

Wáár vindt men in de tegenwoordige „kapitalistische” Westerse wereld de barbaarse concentratiekampen, vroeger van Hitler en nu nog van Stalin?

Ds. Niemöller — en dus ook Ds. Buskes — ziet dit onderscheid niet, of wel zéér onvoldoende.

Constructief?

Dit is niet zo'n groot wonder, want hun beider leermeester, Prof. Karl Barth, schreef op blz. 21-23 van zijn voordracht „Die Kirche zwischen Ost und West” o.m. *):

„Het heeft niet de minste zin, als men het Marxisme met de gedachteinhoud van het derde Rijk, als men een man van formaat als Joseph Stalin, met zulke charlatans als Hitler, Göring, Hess, Göbbels, Himmler, Ribbentrop, Rosenberg, Streicher, enz. geweest zijn, ook maar slechts een ogenblik in één adem zou willen noemen. Wat in Sovjet-Rusland — het zij dan met zeer vuile en bloedige handen, op een ons — met reden — zeer tegen de borst stuitende wijze, aangepakt is geworden, dat is in elk geval een constructieve idee; in elk geval de oplossing van een vraagstuk, dat ook voor ons een ernstig en brandend vraagstuk is en dat wij met onze reine handen nu toch nog niet met genoeg energie hebben aangepakt: het sociale vraagstuk.

Het zou ons te ver voeren om hier thans nader op in te gaan. Het zij echter voldoende om te constateren in welke geesteswereld wij verzeild raken indien wij Karl Barth en zijn navolgers, zoals Ds. Niemöller, Ds. Buskes cs. tot onze geestelijke leiders hebben.

Helaas zijn er thans zulke geestelijke leiders maar al te veel in de Ned. Herv. Kerk. Dat konden wij op Zondag 17 Febr. 1952 weer ervaren toen wij een radio-uitzending hoorden van de I.K.O.R., om 10.00 uur v.m.

De I.K.O.R.-uitzending begon met een voordracht van Ds. G. P. Klijn over het „Open Deur”-werk in de Ned. Herv. Kerk, waarop wij reeds vroeger critiek hebben moeten uitoefenen in onze brochure no. 3, in vlugschrift no. 1 en in verschillende artikelen in ons Bulletin.

Vervolgens werd er om 10.30 uur een kerkdienst uitgezonden ter gelegenheid van de Studentenwereldgebbedsdag in de Ned. Herv. Kerk van Wageningen.

Wij hoorden daarbij de preek van Ds. P. L. Schram te Wageningen, welke geheel en al in Barthiaanse

*) Citaat uit „Kirche und Staat im Kanton Bern”, herausgegeben von der Staatskanzlei in Juli 1951 (zie blz. 52 en 53).

(vervolg op blz. 8)

New Pacific Peril Menaces West

Indonesia's Bid for New Guinea Threatens Defenses

By DELOS LOVELACE,
STAFF WRITER

A growing Red threat to the Western democracies' defenses in the Pacific was outlined here to-day.

The threat, Adm. C. E. L. Helfrich (Ret.), of the Netherlands declared in an interview at the Hotel Commodore, is summed up in the pressing demands by the Republic of Indonesia for possession of West New Guinea.

Holland kept West New Guinea when it yielded most of its East Indies possessions in 1949 to the new Indonesian republic, but the latter's firebrand president, Ir. Soekarno, has never stopped shouting, Adm. Helfrich said, for the extra territory.

Uit de „New York World Telegram, and The Sun”, van Vrijdag 11 Jan. 1952

„New Guinea was a vital U.S. air-base in World War II and in the wrong hands easily could become a vital base for the chief enemy of the United States and its Pacific friends.”

Adm. Helfrich, Netherlands chief naval officer in the Pacific during World War II, says Indonesian Reds may push President Soekarno into communism. Reds, he believes, are powerful in Indonesia's army and civil service and are backed by 2,500,000 Chinese in Indonesia.

President Soekarno lately has struck hard at Communists, but, Adm. Helfrich said, he is paying into their hands by demanding West New Guinea.

tion lately has begged the Dutch to hang on.

All historical evidence, according to Adm. Helfrich, who is here to see about publication of his war memoirs already published in Holland, supports his country's claims. A Dutch possession since about 1625, New Guinea never, he said, was considered within the Indonesian orbit. It has valuable oil properties.

* * *

„Apart from my country's proper claims,” Adm. Helfrich said, „I feel we must protect our people. Moreover we cannot further enlarge the deplorable, inexcusable mistakes made when we yielded to Soekarno's group in 1949.”

The New Guinea problem may be put forward officially in the forthcoming visit of Holland's premier, Dr. W. Drees. He will arrive Saturday. He is coming to talk about exports, mainly Dutch cheeses. But informed sources expect a plea for United States support in the New Guinea dispute. The Dutch hope for backing similar to that given France in Indo-China and Britain in the Iranian oil row.

* * *

„I want New Guinea,” he declared recently. „I will get it. I am possessed by New Guinea.”

What President Soekarno wants, Adm. Helfrich insisted, is just what most New Guinea inhabitants don't want him to have. An island delega-

NIEUW-GUINEA BLIJVE NEDERLANDS!

Wanneer er één publicatie, van de vele succesvolle, van de zijde van de Vaderlandse Kring uitgegaan, bij ons volk is ingeslagen, dan is het wel het manifest geweest, waarin op zo sterke gronden is verdedigd dat Nederlands Nieuw-Guinea, althans vooralsnog, Nederlands dient te blijven.

Ondanks het feit, dat het Hoofdbestuur van P.T.T. (sic!) weigerde aan de verspreiding mee te werken, vonden vele tienduizenden exemplaren hun weg door Nederland.

Meestal zijn het eenvoudige briefkaarten of visitekaartjes, waardoor men zijn standpunt kenbaar maakt of lange lijsten, die huis aan huis circuleerden; dikwijls zijn het ook langere of kortere brieven, waarin men vaak in bewogen termen van zijn gevoelens blijk geeft. Wie nog twijfelen mocht aan de gezindheid van een groot gedeelte van onze bevolking ten aanzien van het gehele Indië-beleid van onze regering, hij leze er eens een aantal dezer „cris de coeur” op na en hij weet meteen beter.

Dat zijn geen uitingen van enkelingen, doch evenzovele bewijzen van wat er in bepaalde kringen leeft in

Noord en Zuid, in stad en land, bij werkgevers en werknemers. Ook bij de hoogst geplaatsten in den lande, die het even beu zijn als de vele militairen, die enkele van hun beste jaren in Indië voor niets opofferden.

Vragen, die veel gesteld werden en dus een antwoord behoeven zijn: „Wat verwacht u eigenlijk van dit manifest bij een regering, die nog nimmer rekening hield met hetgeen bij zo ontelbaren leeft” en „U denkt het toch niet bij deze stap te laten?”

Op de eerste vraag zouden wij dit willen antwoorden. Natuurlijk heeft geen enkel manifest, hoe overweldigend ook deszelfs effect moge zijn, bepaalde direct tastbare gevolgen. Doch wèl kan het hun, die het publiceerden, zoals in dit geval, de volle overtuiging geven, dat zij goed peilden en met alles, wat in hen is op het ingeslagen pad dienen voort te gaan. Daarnaast worden velen er door wakker geschud

of tot nadenken gebracht dan wel weer met hoop vervuld, hetgeen ook in regeringskringen niet onopgemerkt blijft en zijn invloed daar niet kan missen.

Op de tweede vraag is het antwoord al heel eenvoudig. Een volgende stap en nog wel een uiterst belangrijke is n.l. reeds gezet, door de reis, die Admiraal Helfrich naar de Ver. Staten van Amerika ondernam om er zich aldaar persoonlijk van te vergewissen, hoe men er de situatie in het Verre Oosten beoordeelt; daarnaast om autoriteiten en pers een indruk te geven van zijn eigen opvattingen inzake het Indië-beleid, die worden gedeeld door ontelbaren in den lande en waarlijk niet, door de slechtsten. Omtrent deze démarche, door diverse linkse bladen eerst geheel onjuist weergegeven om haar daarna fel te bestrijden op eveneens onjuiste gronden, vindt men elders in dit nummer uitvoerige bijzonderheden.

NOOIT SNEL GENOEG!

Het ledental van de V. K. groeit thans snel, maar nooit snel genoeg. Helpt ons het tempo nog opvoeren door de leden te werven in de kring uwer vrienden en kennissen of geeft ons de namen en adressen van in uw omgeving wonenden, die naar uw oordeel in de V. K. thuis horen.

Secretariaat V. K., Postbus 42, Schiedam.

NIET OM DE ZETELS

De eerste verkiezingsrede van Mr. P. J. Oud, de voorzitter van de V.V.D. uitgesproken op 2 Febr. te Naaldwijk, is in tweeërlei opzicht wel merkwaardig te noemen.

In de eerste plaats betreft dit de critiek van Mr. Oud op het vorige en het tegenwoordige kabinet, waarin toch altijd nog een belangrijke plaats werd en wordt ingenomen door Mr. D. U. Stikker, als minister van Buitenlandse Zaken.

Volgens de couranten-verslagen zei de Mr. Oud o.m., dat de V.V.D. bij de soevereiniteits-overdracht van Nederl. Indië in een dwangpositie is komen te verkeren; eerst nadat een amendement inzake het zelfbeschikkingsrecht was aanvaard, heeft de V.V.D. — ondanks alle bezwaren welke men had (en dus ondanks de leuze „het roer moet om”) — de regering kunnen volgen. In de practijk — zo zeide Mr. Oud — heeft de regering zich van dit zelfbeschikkingsrecht niets aangetrokken met als gevolg: onrecht en moeilijkheden, o.a. met de Ambonnezen.

Een jaar geleden was — volgens Mr. Oud — de maat vol en leidde het verzet van de V.V.D. tot een kabinet-crisis.

Wij vragen ons echter af, of de oplossing van deze kabinet-crisis, waarbij de heer Oud het hoofd weer in de schoot legde, ook maar iets heeft veranderd aan de kabinet-politiek inzake het zelfbeschikkingsrecht der volken?

Waarom heeft de heer Oud zich niet tijdig verzet tegen de heer Stikker, die, als exponent van de V.V.D., deze kabinet-politiek bleef steunen? Als de heer Stikker zich niets aantrekt van de critiek — door de heer Oud op deze kabinet-politiek uitgeoefend — waarom zegt de V.V.D. dan het vertrouwen aan de heer Stikker niet op?

Het is toch wel een zeer merkwaardige situatie, dat de V.V.D. op een zéér belangrijk punt ernstige critiek heeft op de regering, maar toch via de heer Stikker deel blijft uitmaken van de basis, waarop het huidige kabinet steunt!

Ditselfde geldt in feite voor de financiële politiek van het tegenwoordige kabinet.

Het is immers een anomalie, dat in een kabinet hetwelk een uitgesproken socialistische financiële en fiscale politiek voert, een vertegenwoordiger van een partij als de V.V.D. plaats neemt, welke zich krachtens haar beginselen principieel tegenover deze socialistische politiek dient te keren.

De heer Oud verwijt aan prof. Romme, de fractie-leider van de K.V.P. in de Tweede Kamer, dat hij nu eens op het katholieke, dan weer op het socialistische paard rijdt. Maar wat deed de leider van de V.V.D. zelf? Heeft hij, toen hij nog lid was van de P.v.d.A., niet het socialistische paard bereiden om daarna het liberale paard te bestijgen, hetwelk hij in de arena van de socialistische kabinet-politiek leidde bij de soevereiniteits-overdracht van Ned.-Indië en de daarmee gepaard gaande verkrachting van de

Grondwet? Doch afgezien van deze betreurenswaardige geschiedenis hielp hij daarna enerzijds mede om een progressief kabinet op brede basis tot stand te brengen en te houden, terwijl hij anderzijds dat zelfde kabinet becritiseert in zijn Indië-politiek en in zijn financieel beleid!

Tenslotte zeide de heer Oud in zijn verkiezingsredevoering, dat de V.V.D. moet trachten te voorkomen, dat de P.v.d.A. de twee zetels meer krijgt, welke de voorzitter van de P.v.d.A. — de heer Vorrink — nodig acht om het socialisatieplan van de vrijheid te realiseren. Wij zijn het

hierin met de heer Oud eens, doch het gaat hierbij eigenlijk niet in de eerste plaats om een of twee zetels meer of minder voor de P.v.d.A. in de Tweede Kamer.

Indien n.l. de V.V.D. en de C.H.U. sedert de bevrijding een krachtiger, minder opportunistische houding hadden aangenomen en niet bereid waren geweest, het vorige en huidige kabinet te steunen door daarin zitting te nemen, dan waren de politieke verhoudingen in Nederland niet zo onduidelijk geweest als thans het geval is; dan hadden heel wat ongelukken voorkomen kunnen worden en hadden wij niet zo diep in het moeras gezeten als nu, in het verkiezingsjaar 1952!

Op de V.V.D. en eveneens op de C.H.U. rust in dit opzicht een zware verantwoordelijkheid!

De komende verkiezingen

Hoe komen we uit het moeras?

Onder bovenstaande titel heeft de Vaderlandse Kring in September van het vorige jaar een brochure (no. 8) uitgegeven, waarin zij vooral de aandacht heeft gevestigd op de beantwoording van de beide volgende vragen:

- Op welke partij en op welke personen moet men straks zijn stem uitbrengen?
- Welke activiteit moeten de kiezers — inzonderheid de leden van de V. K. — tijdig ontwikkelen, opdat de overgrote meerderheid daarvan ook ditmaal niet opnieuw door de leidende figuren der politieke partijen voor voldongen feiten wordt geplaatst en practisch weinig of geen invloed meer kan uitoefenen op het verkiezingsresultaat.

Voorts werd in November van het vorige jaar door de Vaderlandse Kring een open brief gezonden aan alle niet-socialistische partijen waarin werd aangedrongen op het plaatsen van enige personen uit de rechtervleugels van deze partijen op verkiesbare plaatsen der kandidatenlijsten voor de a.s. verkiezingen voor de Tweede Kamer.

Voorzover wij thans het terrein kunnen overzien, moeten wij helaas constateren, dat noch het een, noch het ander voldoende resultaat voor de a.s. verkiezingen heeft opgeleverd.

De politieke partijen hebben zich nog steeds niet voldoende bevrijd van haar angst voor haar linkervleugels en hebben voorts haar oude beproefde spel weer gespeeld: een spel dat hun enerzijds als het ware wordt opgedrongen door het buitengewoon slecht kiesstelsel dat in Nederland bestaat, doch anderzijds door de politieke partijbesturen gaarne wordt aanvaard, omdat zij daardoor in staat worden gesteld zelve op min of meer dictatoriale wijze, uit te maken welke leden van de Tweede Kamer straks de partij zullen vertegenwoordigen.

Ons tegenwoordig kiesstelsel heeft

daardoor onze volks-vertegenwoordigingen tot partij-vertegenwoordigingen gemaakt en daarmee de bij gelegd aan de wortel der democratie!

Wij zullen ons tegen dit verderfelijke kiesstelsel blijven verzetten, doch zijn helaas voorlopig nog daaraan door de wet gebonden. Wij volgen met levendige belangstelling alles, wat zich in de politieke wereld voltrekt op het gebied van de candidaatsstelling. Zolang de strijd binnen de politieke partijen nog niet beslecht is, achten wij de tijd nog niet rijp om ons standpunt te bepalen t.a.v. de vraag op welke partij en op welke personen men straks zijn stem zal moeten uitbrengen.

(vervolg van blz. 5)

De reis van Ds. Niemöller

geest was opgesteld en dus in de lijn lag van Ds. Niemöller en Ds. Buskes en Ds. Klijn en van al die doorbraakpredikanten, die bezig zijn de Ned. Herv. Kerk onbewoonbaar te maken voor hen, die het socialisme en het communisme in strijd achten met het christendom, die Amerika en Rusland of het kapitalisme en het communisme volstrekt niet op één lijn stellen en die tenslotte het Russische communisme als practische toepassing van het Marxisme, in al zijn verschrikkingen niet minder erg vinden dan het nationaal-socialisme, dat zovele misdaden op zijn geweten heeft!

Het wordt hoog tijd, dat de niet-socialistische leden van de Ned. Herv. Kerk zich krachtiger dan tot op heden het geval geweest is, laten gelden en dat deze leden de handen ineenslaan om de leiding van de Ned. Herv. Kerk los te wringen uit de handen van een militante Barthiaans-socialistische minderheid, welke de Ned. Herv. Kerk sedert de bevrijding tracht te maken tot een spreekbuis en een partij-instelling voor de socialistische propaganda, met inbegrip van het goedpraten van de dienstweigering en mede daardoor van de propaganda voor Sovjet-Rusland!

Staatssocialisme of staatskapitalisme?

De woordvoerders van de P.v.d.A. schijnen in de laatste tijd opdracht te hebben gekregen om het verrijkt, dat de P.v.d.A. in de laatste tijden nog al eens moet horen, aangaande haar streven naar staatsocialisme, te ontzenuwen.

Gewoonlijk geven zij dan een beschrijving van de betekenis van het woord „staatsocialisme”, dat het gemakkelijkst voor hen te bestrijden is.

Nu zijn wij van mening, dat het socialisme (tout court) in hoofdzaak gericht is op het streven naar het gemeenschapsbezit van de voornaamste productie-middelen en dus naar de opheffing van verreweg het grootste gedeelte van het privaat-bezit. Wat er dan nog mocht overblijven van de private eigendom, willen de socialisten door beperking van de beschikkingsmacht over die eigendom, praktisch zo goed als waardeloos maken!

In dit opzicht is er dus geen enkel principieel verschil in de belangrijkste doelstellingen van de socialisten en de communisten.

Men leze er de partijprogramma's van de P.v.d.A. en de C.P.N. maar op na!

Als men hier goed van doordrongen is, dan is er geen aanleiding meer om veel onderscheid te maken tussen Staatssocialisme en Staatskapitalisme, omdat de praktijk heeft geleerd, dat het socialisme (tout court) het particuliere bezit zoveel mogelijk in handen van de Staat brengt (dat is Staatssocialisme!) en vervolgens in de staatsbedrijven of geheel, dan wel gedeeltelijk, door de Staat beheerde bedrijven de „kapitalistische” productie-wijze voortzet (dat is staatskapitalisme), dikwijls met veel slechtere resultaten dan bij handhaving van de particuliere ondernemingsvorm geschiedde.

In dit verband zij herinnerd aan de mededeling van Regeringszijde, welke in het najaar van 1951 in de dagbladen verscheen van de volgende inhoud:

„De regering is van oordeel, dat de electriciteitstarieven in de komende vijf jaren zodanig moeten worden gesteld, dat de opbrengst der bedrijven voldoende is om daaruit de noodzakelijke afschrijvingen te verrichten en een redelijk rendement van het aan de productie deelnemende kapitaal mogelijk te maken. Tevens wordt hierdoor de abnormale toeneming van het verbruik tegengegaan.”

Wij schreven hierover in ons Bulletin no. 11 (Oct. 1951) o.m. het volgende:

„Het is wel merkwaardig dat de Regering, als het haar eigen Overheidsbedrijf geldt, een redelijk rendement van het aan de productie deelnemende kapitaal mogelijk wenst te maken en door een verhoging van de tarieven (prijzen) de abnormale toeneming van het verbruik wenst tegen te gaan. De praktijk dwingt daartoe.

Als de Regering deze zelfde principes nu — logischerwijs — ook toepast op de particuliere bedrijven, omdat men van de overheid mag verwachten, dat zij in de eerste plaats rechtvaardig is en dus niet met twee maten zal meten, waar blijft men dan met de theorie dat de productie niet moet worden gericht op „winst” (kapitaal-rente) en dat deze productie gericht moet zijn op de voorziening in de behoefte?”

Overigens heeft de toepassing van het staatsocialisme in Rusland ons wel duidelijk te zien gegeven dat het socialisme (tout court) tot staats-socialisme moet leiden en dat dit staatsocialisme automatisch op staatskapitalisme moet uitlopen!

Hier te lande gaat het thans dezelfde richting uit. De kabinetspolitiek van de progressieve na-oorlogse regeringen heeft door middel van de prijs- en loonpolitiek, de woningpolitiek, de winst- en tantième-belasting en de dividendstop, gestreefd naar de aantasting van het particuliere bezit.

De schijn-winsten van de bedrijven zijn vaak zeer hoog, doch worden voor het grootste gedeelte weg-belast. Deze schijn-winsten komen echter voort uit een economisch gezien te hoog prijs-niveau, dat niet alleen moet worden bereikt door de arbeidende bevolking, maar ook door alle andere landgenoten. De staat werkt dus zelf prijsopdrijvend; vermoedelijk veel meer dan

de particuliere ondernemingen en kartels het in de tijd van het „vrije bedrijfsleven” ooit hebben durven doen!

Intussen wordt het particuliere bezit hoe langer hoe meer overgeheveld naar de staat, die dat bezit of doet verdwijnen in de diepe put van het veel te kostbare Overheidsapparaat, waarin zoveel onnutte, improductieve arbeid wordt verricht, of wel dat bezit aanwendt om particuliere bedrijven geheel of gedeeltelijk tot staatsbedrijven te maken.

En daar komt dan nog bij, dat de Staat door middel van de genationaliseerde circulatiebank het gehele creditwezen beheerst ten einde het particuliere bedrijfsleven geheel en al aan de leiband te kunnen houden!

Het woordenspel over Staatssocialisme en Staatskapitalisme is vergeleken met de praktijk, welke het marxistische socialisme, met zijn streven naar de onteigening der bezitters, ons te zien geeft — niet alleen in Rusland maar ook hier te lande en elders — een futiliteit, welke men goed doet te verwaarlozen, als men de hoofdzaken, waar het eigenlijk om gaat, niet uit het oog wil verliezen.

Alle soorten van socialisme zijn in wezen marxistisch van aard: d.w.z. zijn gericht op het gemeenschappelijk bezit der productiemiddelen, hetgeen moet uitlopen op Staatskapitalisme en tenslotte op dwang en knechtschap, zoals Rusland ons te zien heeft gegeven!

Schrijvende lezers

F 221 - Recht geschonden

Van een onzer lezers ontvingen wij het volgende schrijven:

Met instemming las ik het artikel „F 221 — Recht geschonden” in Bulletin 13 van V. K.

Gaarne wil ik U er echter opmerkelijk op maken dat dit beruchte K.B. F 221, behalve oneervol ontslag, ook eervol ontslag kent wegens „houding” tijdens de bezetting. De strekking van dit K.B. was om ambtenaren weg te kunnen werken, op wie niet het minste aan te merken viel, teneinde de belangen van anderen veilig te kunnen stellen. Ik meen goed te doen U hierbij te doen toekomen een afschrift van het adres d.d. 19 Januari 1946 van het Amsterdamse Instituut van Directeuren aan de toenmalige Minister-president. Hierin wordt de situatie scherp belicht. Op het adres werd nimmer enig antwoord ontvangen. Toen September 1949 berichten in de pers verschenen dat de Parlementaire Enquête-Commissie haar onderzoek zou afsluiten, heb ik de Voorzitter

dezer Commissie, onder toezending van een afschrift van ditzelfde adres, de noodzakelijkheid gesuggereerd om een onderzoek in te stellen naar de verhouding tussen Burgerlijk en Militair Gezag. Uit mededelingen van hooggeplaatste zijde was mij namelijk bekend dat alle beschikkingen ter zake van zuivering, hoewel ze de signatuur droegen van burgerlijke bewindslieden, afkomstig waren van het „Militair Gezag”. Dit betrof ook F 221. De Parlementaire Enquête-Commissie heeft wel een onderzoek ingesteld naar het optreden van het M. G., maar de zuiveringsaangelegenheden en F 221 daarbij over het hoofd gezien. Wel is gebleken, dat het Militair Gezag bij zijn optreden sterk beïnvloed is geweest door de z.g. „illegaliteit”. Ondertussen zitten we met het gruwelijk onrecht F 221 dat door de Regering erkend is (ook tegenover mij persoonlijk) maar waartegen zij tot nog toe weigert iets te doen.

Uit het in deze brief genoemde adres van het Amsterdamse Instituut van directeuren, van 19 Januari 1946, blijkt, dat het Instituut van mening was, dat de zuiveringsprocedure niet

„DE NIEUWE MIDDENPARTIJ”

„Nu deze regering na eindeloos aarzelen de lijst van staatsgevaarlijke organisaties ter linkerzijde heeft bekend gemaakt, mag men echter eisen dat zij nu zonder verwijl ook de lijst van geestverwante clubs ter rechterzijde zal publiceren. Temeer omdat die hoek nog heel wat meer spionnen in het overheidsapparaat heeft dan de C.P.N. en met haar verwante organisaties.

Uit het Socialistisch weekblad „Vrij Nederland” van 2 Februari 1952.

VRIJ NEDERLAND's ideaal van een „Vrij Nederland”.

voldeed. De adviezen van de daartoe ingestelde adviescommissie konden niet als betrouwbare basis voor het nemen van rechtvaardige beslissingen worden aanvaard. Deze opvatting, aldus het adres, deelde men in brede lagen van het Amsterdamse ambtenaren-corps. De positie van de ambtenaar kwam op losse schroeven te staan door het ontbreken van waarborgen van goede justitie in eerste aanleg, evenals door de onzekerheid omtrent de beroepsinstantie.

Het ontbreken van deze primaire waarborgen blijkt bijvoorbeeld zeer duidelijk uit het besluit van Minister Beel d.d. 17 Augustus 1945, No. Z 351, Afd. B.B.Bur., luidende als volgt:

„Aan de Richtlijnen en instructies voor de onder het Departement van Binnenlandse Zaken ressorterende, door het burgerlijk gezag ingestelde adviescommissie voor de zuivering”,

vastgesteld op 19 Juli 1945, de navolgende bepaling toe te voegen:

De leden van de Advies-commissie zijn verplicht tot geheimhouding van het in de vergadering verhandelde, van de hun voorgelegde stukken en verstrekte gegevens, alsmede van de namen van hen, die klachten bij de Commissies hebben ingediend. Aan den aangeklaagde of diens raadsman wordt geen inzage der betrekkelijke stukken gegeven. Volstaan dient te worden met het verstrekken van een korte, zakelijke uiteenzetting van hetgeen ten laste wordt gelegd, hetzij mondeling, hetzij desgevraagd schriftelijk 1).

Het Instituut drong in zijn adres

aan op het instellen van de mogelijkheid van hoger beroep, niet alleen ingeval van ontslag, maar ook ingeval van disciplinaire straffen. De beroepsinstanties dienden te worden bekleed met zodanige rechtswaarborgen, dat het vertrouwen in de rechtvaardigheid van de beslissingen bij het ambtenaren-corps terugkeert.

Voor Amsterdam klemde de noodzaak des te meer, daar in de zuiveringscommissies mensen zaten, ongeschikte ambtenaren, die niet in staat waren de bijzondere positie van de hoofden van dienst en de verhoudingen, waaronder deze in de oorlogsjaren leiding moesten geven, te beoordelen. De wijze van samenstelling van deze commissie, aldus het adres, moest leiden tot gezagsondermijning.

1) Cursivering van ons. Red.

6.173.7

01.285

3 April 1952.

A/Car

OP KAART
ACD/48
DAT: 7-6-52
PAR: Rp

7 APR 1952
ACD/13588

VERTROUWELIJK.

Schuttel in samenzijn

*op kaart
aan
vullen*

Blijkens een mededeling van het Hoofdbestuur van het Verbond der Lage Landen, heeft dit hoofdbestuur in zijn vergadering van 24 Maart 1952 besloten om Mr. Dr. B. J. F. STEINMETZ te Den Haag te schorsen als lid van het hoofdbestuur en te royeren als lid van het Verbond der Lage Landen.

De volgende redenen hebben o.m. tot dit besluit aanleiding gegeven:

1. Mr. Dr. STEINMETZ heeft de naam van het Verbond door zijn optreden naar buiten geschaad.
2. Hij streeft naar samenwerking met de heer Dr. W. K. H. FEUILLETAU DE BRUYN, hetgeen na diens lasterlijke uitlatingen jegens het Verbond volstrekt onaanvaardbaar is.
3. Hij heeft zich niet ontzien de herleving van het nationaal bewustzijn, punt 1 van het Verbondsprogram, in het openbaar "een groot woord" te noemen.
4. Hij heeft een interne bestuursaangelegenheid op scherpe en onaangename wijze in discussie gebracht op een bijeenkomst, waar ook niet-leden aanwezig waren.

10.137

de Haag

VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12

5 April 1952.

Doss.228/17.

Onderwerp: Verbond der Lage Landen.

Bijlage: één.

Hierbij wordt toegezonden een rondschrjven van het Hoofdbestuur van het "Verbond der Lage Landen", waarin *X* aan de leden wordt gemeld, dat Mr Dr B.J.F.STEINMETZ, wonende te 's-Gravenhage, als lid van het hoofdbestuur is geschorst en als lid van het "Verbond der Lange Landen is geroyeerd. (einde)

V
o.k. aanvullen

OPMAAKT
ACD/136
10-11-52
P.R.

6.173.7	6.173.7
01.122.1	01.285
- 9 APR 1952	
ACD/136086.	

Schuttel in omringel

136086.

VERBOND DER LAGE LANDEN

ADMINISTRATIE: DAGUERRESTRAAT 31 DEN HAAG - TELEFOON 39.93.71 - GIRO 224986

Den Haag, 24 Maart 1952.

Aan de Leden en Donateurs.

Het Hoofdbestuur deelt het volgende mede:

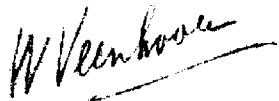
In zijn vergadering van 24 Maart 1952 heeft het Hoofdbestuur besloten, de heer Mr Dr B.J.F.Steinmetz te 's-Gravenhage te schorsen als lid van het Hoofdbestuur en te royeren als lid van het Verbond der Lage Landen.

Tegen het royement kan Dr Steinmetz in beroep gaan op de Algemene Ledenvergadering in September 1952.

De volgende redenen hebben o.m. tot dit besluit aanleiding gegeven:

1. De heer Mr Dr Steinmetz heeft de naam van het Verbond door zijn optreden naar buiten geschaad.
2. Hij streeft naar samenwerking met de heer Dr W.K.H.Feuilletau de Bruyn, hetgeen na diens lasterlijke uitlatingen jegens het Verbond volstrekt onaanvaardbaar is.
3. Hij heeft zich niet ontzien de herleving van het nationaal bewustzijn, punt 1 van ons Verbondsprogram, in het openbaar "een groot woord" te noemen.
4. Hij heeft een interne bestuursaangelegenheid op scherpe en onaangename wijze in discussie gebracht op een bijeenkomst, waar ook niet-leden aanwezig waren.

namens het Hoofdbestuur van het
VERBOND DER LAGE LANDEN

Dr W.A.Veenhoven
Alg.Voorzitter.

D.Tump
Alg.Secretaris.

Nr. 234-K-'50.
Betr. Verbond der Lage Landen.
Bijlage: Een exemplaar Mededelingen.

A'dam

6.17.52
12 Mei 1952.
13 MEI 1952
ACDI 1388
VERBOND DER LAGE LANDEN

OPRAAF
Afd. 48
Dag: 29/7/52
Per: CC

Schubbed in samenvatting

Om te behouden gelieve U hierbij aan te treffen:

Een exemplaar Mededelingen van het Verbond der Lage Landen,
Nr. 8, April 1952.

Vx
Vx
V

Naar van goed ingelichte zijde vernomen werd, is de betekenis van het Verbond in Amsterdam gelijk aan nul.

W. MIJER, de voorzitter, is kortgeleden naar het buitenland vertrokken en heeft de gehele affaire aan haar lot overgelaten.

F. STUTEN, de secretaris, heeft geen zin om pogingen aan te wenden om de afdeling Amsterdam nieuw leven in te blazen en van de zijde van het hoofdbestuur worden geen directieven gegeven noch wordt iets ondernomen om tot re-organisatie te komen.

Aangenomen kan worden, dat het Verbond in Amsterdam alle invloed heeft verloren, zo deze er al ooit geweest is.

No. 13 P

K-3.

Alkmaar

ONDERWERP: Openbare Nieuw-Guinea-filmavond georganiseerd door het "Verbond der Lage Landen".

DATUM: Donderdag, 29 Mei 1952, te 20 uur.

PLAATS: De bovenzaal van het "Wapen van Heemskerk" te Alkmaar.

XI SPREKER: Dr. W. A. VEENHOVEN, onderwerp: Nieuw-Guinea, Nationaal belang.

ZAALCAP.: 120 personen.

AANWEZIG: 120 personen.

NIET O.K.
ACD/113
DAT 29/5/52
PAR: <i>VS</i>

<i>6.173.7</i>	<i>6.173.7</i>	<i>6.173.7</i>
<i>05.46</i>	<i>01.11</i>	<i>6.531</i>
4 JUNI 1952		
ACD/140640		

schuldig is samenvatting

V E R S L A G .

Op Donderdag 29 Mei 1952, hield de afdeling Noordholland van het "Verbond der Lage Landen" een openbare Nieuw-Guinea-filmavond in de bovenzaal van het "Wapen van Heemskerk" aan de Breestraat alhier. De Nieuw-Guinea film werd ingeleid door Mej. A.B. LANDBERG. Bovendien werd nog vertoond, de film "VERGETEN AARDE".

Vergunning voor vertoning van films werd aan de plaatselijke autoriteiten gevraagd door de medewerker van het Verbond der Lage Landen, c.q. bestuurslid, CHARLES EUGÈNE, DE LANNEE DE BETRANCOURT, geboren te Pati (Indonesië), 25.10.12. technisch-ambtenaar, wonende Coornthertkade 24 te Alkmaar.

Onder de aanwezigen op deze filmavond werden o.m. verschillende ex-politieke delinquenten (N.S.B.-ers) opgemerkt.

Door de voorzitter van het Verbond der Lage Landen, Dr. W.A. VEENHOVEN werd een korte rede uitgesproken, waarin hij o.m. het volgende zeide.

"Deze avond is een voorlichtings avond en niet een zwaarwichtige politieke debat-avond. Ik zal U eerst vertellen in welk gezelschap U zich bevindt, zodat U niet zult zeggen, "waar ben ik nu feitelijk ingevloger. Het Verbond der Lage Landen wenst vòòr alles een her-

gegevens v. kaart aanvullen

OVX

leving van het nationaal besef. De kleine landen dreigen vermalen te worden door de grote mogendheden. Wij willen een vernieuwing van de Nederlandse samenleving op nationale grondslag en willen het bewust-zijn van de Nederlanders opwekken.

Wij willen een band smeden, zoals die bestond onder grote groepen van ons volk tijdens de bezetting.

Wij verzetten ons tegen iedere verdere afbrokkeling van ons Koninkrijk. Wij zijn tegenstanders van de nieuwe rechtsorde, zoals die gepropageerd wordt door de Europese federalisten.

Het "leven en laten leven" is nu niet bepaald tot de buitenlandse politiek van de grote mogendheden gemaakt. Het resultaat van de Europese federatie zal uiteindelijk leiden tot een geruisloze bezetting van ons land door Duitsland.

Wij propageren de solidariteit van alle leden van de Nederlandse stam, waar ter wereld deze zich ook zouden mogen bevinden. Sterk is de band met Vlaanderen en Zuid-Afrika.

België en Luxemburg voelen zich net als Nederland bedreigd door de grote machten. België is bang voor het verlies van zijn Congo. Met deze laatstgenoemde landen moeten wij op politiek en militair gebied samenwerken. Het behoud van Nieuw-Guinea voor Nederland is niet alleen een kwestie van prestige en nationaal zelfrespect. Afstand van Nederlands grondgebied behoort buiten iedere discussie te staan. In 1900 gold de stelling, dat Nieuw-Guinea "net zo waardeloos was, als de Belgische Congo"; wat dit zeggen wil kunt U nu wel beoordelen. In Nieuw-Guinea zijn voor ons land vele mogelijkheden. Er ligt een nikkel-veld van goed gehalte van ongeveer 8 miljoen ton. Kolen en olie zijn in de grond aanwezig, terwijl juist op de grens van Australisch-Nieuw-Guinea goud gevonden wordt. Tijdens de bezetting door Japan waren op Nieuw-Guinea 200 archeologen werkzaam, die een rapport van hun bevindingen hebben opgesteld. Dit rapport bevindt zich niet in Nederlandse - doch in Amerikaanse handen. De houtrijkdom van Nieuw-Guinea is zeer groot, terwijl de

zeen rond dit grote eiland rijk zijn aan alle soorten vis. Op de duur kan dit gebied de oplossing brengen voor onze overbevolking. Aan dit alles zit ook nog een merele kant. De bevolking van Nieuw-Guinea leeft voor het merendeel nog in het Steentijdperk. Wij hebben een begin gemaakt de bevolking in contact te brengen met de Westerse beschaving en daarom mogen we nu onze handen niet van hen aftrekken. We moeten ook bedenken wat de Papoea gepresteerd heeft in de strijd in de jungle tegen de Japanners. Zij hebben meer Jappen buiten geweest gesteld, dan het gehele Nederlandse leger. Het Christendom bleef op in dit nieuwe land en U weet wat het zal betekenen, wanneer we Nieuw-Guinea overlaten aan een volk van Mohammedanen. Strategisch gezien betekent Nieuw-Guinea een sleutelpositie. Dit land versterkt de positie van de bezitter. De gemiddelde Nederlander weet meer over Nieuw-Guinea weten. Dit land heeft steeds geleefd onder de schaduw van Java. Wij zullen, waar dat mogelijk is, belangstelling moeten wekken voor dit grote eiland. Nog steeds zijn in Nederland duistere machten aan het werk, die Nieuw-Guinea aan Indonesië willen afleveren. Dit moet voorkomen worden."

Hierna gaf mej. LANDBERG verslag van haar reisavonturen en vertoende daarna de door haar vervaardigde film over Nieuw-Guinea.

Daarna werd vertoend de film " VERGETEN AARDE ".

In de pauze bestond gelegenheid lectuur aan te schaffen omtrent doel en streven van het Verbond der Lage Landen. Wellicht ten overvloede gelieve U hierbij aan te treffen het programma met toelichting van dit Verbond en een gestencild schrijven, inhoudende doel en streven van het Jongverbond der Lage Landen. Einde.

3.6.12.

VERBOND DER LAGE LANDEN

Secretariaat DAGUERRESTRAAT 31 DEN HAAG

TELEFOON 39.93.71 - GIRO 224986

JEUGDVERBOND

HOOFDBESTUUR

Beknpte toelichting van het streven van het Jeugdverbond der Lage Landen:

Het Jeugdverbond der Lage Landen is een dochterorganisatie van het Verbond der Lage Landen, gevestigd te 's-Gravenhage, Daguerrestraat 31.

Het Jeugdverbond streeft naar een Nationale Geest onder het Nederlandse Volk, speciaal de Nederlandse Jeugd.

Het heeft als grondslag:

I GRONDSLAG Jeugdverbond der Lage Landen.

1. Wij willen ons Vaderland, Nederland, bewaren voor schade en schande.
2. Onze Nederlandse taal en levensstijl behoren tot ons waardevolst bezit.
3. Trouw zijn wij aan het Huis van Oranje.
Trouw aan alle delen van onze Nederlandse Stam.
Trouw aan hen, die Nederland trouw waren, aan de volken van de Zuid-Molukken en van Nieuw-Guinea in het bijzonder.

Het tracht deze grondslag in praktijk te brengen door middel van het volgende werkprogramma:

II WERKPROGRAMM.

Begrijpen en uitdragen van de zin der nationale feestdagen (gedenkdagen).

Het gevaar van verdere afbraak van het Rijk.

Banden aanknopen en onderhouden met gelijkgezinde organisaties in België en Zuid-Afrika en in andere landen in Europa.

Acties voeren voor: Steun aan de Pioniers op Nieuw-Guinea en Ambonnezen in de kampen.

Waardige herdenking van de Nederlandse gesneuvelden en wat de tijd ons verder brengt.

Als middelen daartoe zullen worden aangewend:

III JEUGDWERK zelf.

Wandelmarsen.

E.H.B.O. (kan van pas komen als er eens gevochten is)

Weerbaarheidssport (geen wedstrijdziekte, maar zelf-oefening)

Kamperen, weekeinde - zomerkamp.

Bijeenkomsten waar onderwerpen worden behandeld over:

Kennis van Land en Volk,

Nationale Gedenkdagen,

Volksdansen en Volksmuziek,

Politiek.

Alle Nederlandse Jongeren van 16 tot 23 jaar kunnen hiervan lid worden tegen een minimum contributie van f. 2.50 per jaar.

De leden van het Jeugdverbond hebben tevens toegang tot alle bijeenkomsten van het Verbond der Lage Landen.

Het HOOFDBESTUUR van het
JEUGDVERBOND DER LAGE LANDEN.